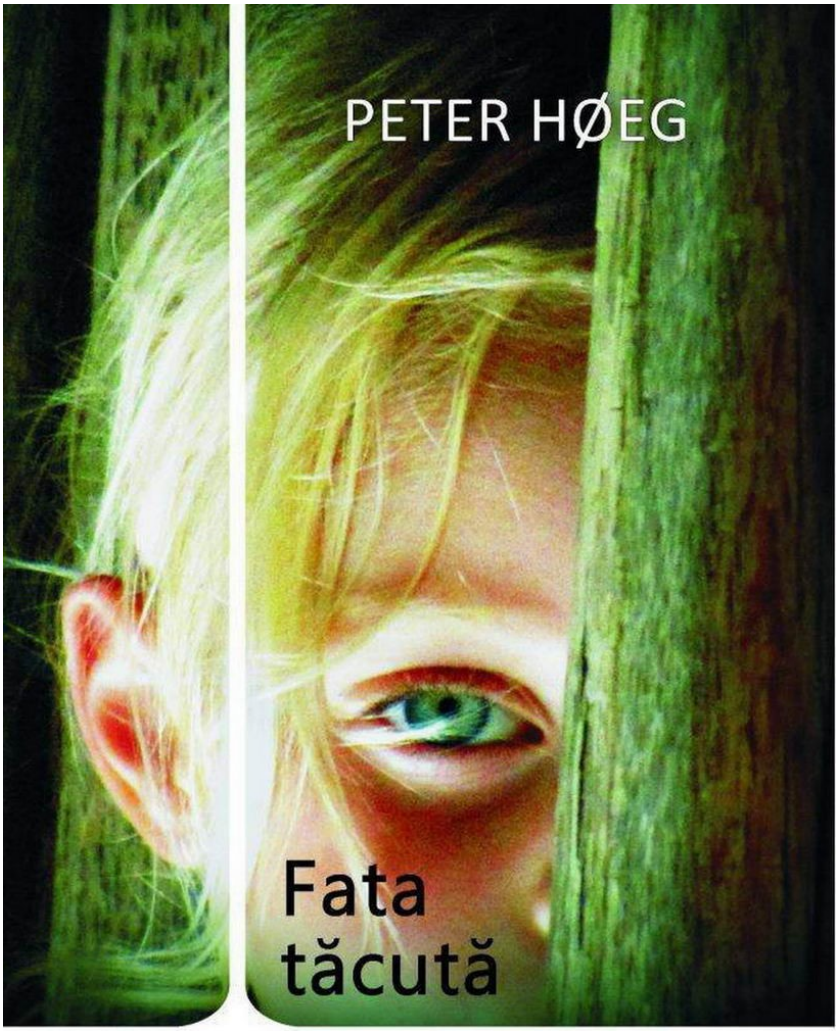

ROMANUL SECOLULUI XXI
UNIVERS

ROMANUL SECOLULUI XXI
UNIVERS

Peter Heeg (n. 1957, Copenhaga) a debutat în 1988, cu volumul *Reprezentare despre secolul al XX-lea,* care a fost tradus şi sub titlul *Istoria viselor daneze.* A publicat apoi *Povestiri despre noapte,* care a atras atenţia criticii asupra sa şi i-a adus mai multe premii literare. Însă cartea care l-a consacrat în plan internaţional, a fost tradusă în peste treizeci de ţări şi a rămas timp de douăzeci şi şase de săptămâni în lista de best-sellers a ziarului *New York Times* a fost *Cum simte domnişoara Smilla zăpada*, publicată în 1992. A mai scris romanele *Marginalii* (1993*; Femeia şi maimuţa* (1996), *Fata tăcută* (2006) şi *Copiii paznicilor de elefanţi (2010).*

„Un roman ca *Fata tăcută*, în care se întrepătrund ştiinţa, erudiţia şi revelaţiile, putea fi scris numai de Hoeg".

Publishers Weekly

„Descris de criticii europeni ca un roman postmodern, *Fata tăcută* a fost comparată cu cărţile lui John Barth şi Thomas Pynchon pentru jocul cu detaliile şi firul narativ plin de dislocări (...). Paginile sale sunt pline de referinţe despre teologie, muzică, filosofie, cultura pop şi ştiinţă".

9789993113560

The Times

ROMANUL SECOLULUI
XXI
Îl i INIVI
romanul secolului
XXI
UNIVERS

Traducerea acestei cărţi a fost subvenţionată de Danish Arts Council Committee for Literature.

4% STATENS0 V UNSTRÂD
7, lvv DANISH ARTS COUNCIL

I PETER HOEG
Fata ti cuta
Traducere din limba daneză, prefaţă şi note de GRETE TARTLER
gru NrvERS
Redactor Diana Crupenschi **Corector** Irinel Antoniu **Tehnoredactor** Constantin Niţă
PETER HOEG DEN STILLE PIGE
e Peter Hoeg & Rosinante/GB forlagene A/S, Copenhagen 2006.
Published by agreement with the Gyldendal Group Agency. e Editura UNIVERS, 2012, pentru prezenta traducere **www.editura univers. ro**
ISBN 978 – 99931 – 13 – 56-O
O partitură a's neretismelor şi e nestezi or

1. Peter Hoeg şi identitatea daneză

Peter Hoeg a „izbucnit" între numele de prim rang ale literaturii contemporane universale în 1992, odată cu publicarea romanului *Cum simte domnişoara Smilla zăpada.* Scris cu nerv şi lirism, petrecându-se în lumea enigmaticei Thule (Groenlanda, Marea Nordului), cu personaje neobişnuite, în căutarea unor taine ţinând atât de arhetip, cât şi de realitatea contemporană, romanul a atras atenţia publicului şi criticii, fiind ecranizat în 1997 de August Bille[1] într-un film de succes. Mulţi au pus acest impact pe seama unor teme New Age, vehiculate intens în zilele noastre, precum rezolvarea „stării apocaliptice" a omenirii prin întoarcere la spiritualitate, trezirea conştiinţei, ecologism, holism, feminism, precum şi pe seama alăturării esoterismului subiacent unor teme de *science-fantasy,* de „călătorii extraordinare", fără a renunţa totuşi la structura şi stilul alert de roman „poliţist". Realitatea e însă că scriitura lui Peter Hoeg reia,

1 August Bille, n. 9 noiembrie 1948, regizor danez, în prezent trăieşte în China.

integrându-se perfect în tot ce înseamnă „modă” actuală, trăsături specifice danităţii, a căror evocare e necesară pentru înţelegerea operei[2].

Prin tradiţie, danezii, cu educaţia grundtvigiană4 în sânge, sunt neîncrezători în tot ce înseamnă excepţie, fantezie exagerată, talente sau capacităţi speciale; crescuţi în spiritul „legilor lui Jante”, formulate de către scriitorul norvegian Aksel Sandemose[3] (care reprezintă o definiţie de neocolit în lecturile despre aceste meleaguri, făcând din „noi” – motiv de mândrie şi considerând eul un „nimic fără „noi”), danezii au un rol aparte în civilizaţia nordică. În ciuda declaratei modestii şi „platitudini”, a modului de a fi activi în comunitate, au o melancolie care îi face să viseze neîncetat la *hygge,* starea plăcută cu poveşti din jurul lumânărilor aprinse, şi nu dispreţuiesc „expansiunea înăuntru”, care a început în urma războaielor napo leoniene. În 1814 danezii au fost nevoiţi să renunţe la Norvegia şi să încheie pace cu Suedia, pierderile teritoriale instaurând la nivel naţional atmosfera de depresie[4] şi retragere în sine; a urmat însă „epoca de aur” a concentrării asupra conturului spiritual, asupra muzicii, picturii, literaturii. Datorită teologului Grundtvig, convins

---

2 Pentru versiunea în limba română cf. Peter Hoeg, Cum simte domnişoara Smilla zăpada, traducere din daneză de Valeriu Munteanu, Editura Univers, 1997.

3 Aksel Sandemose, 1899-1965, danez născut la Nykobing Mors, emigrat în 1930 în Norvegia, a cunoscut succesul prin romanele Ross Danezul, Un marinar la ţărm şi Un fugar îşi trece peste urmă (roman autobiografic, din care provine şi Janteloven. Personajul principal descrie provincia ca pe o cameră de tortură spirituală în care toţi încearcă să se anihileze unii pe alţii). Influenţat, în tinereţe, de Jack London şi Joseph Conrad, a călătorit prin America, Indiile de Vest şi Canada. în perioada celui de-al doilea război mondial a făcut parte din mişcarea de rezistenţă.

4 Care se poate vedea în vestitele cântece patriotice cântate şi astăzi, vezi Langt hojere bjerge de Grundtvig, pe ideea că unii au munţi înalţi, dar danezii nu-şi doresc decât câmpia unde toţi sunt la fel: democraţia... spiritul pragmatic).

că evoluţia unui popor depinde nu numai de credinţa sa, ci şi de educaţie, s-a impus *aşa-numita folkeoplysning*[5] – pe care, într-un fel, Peter Hoeg o continuă prin romanele sale marcate de convingerea în posibilităţile de transformare a conştiinţei. Grundtvigiene sunt interesul său pentru vechile mitologii[6], un evident optimism faţă de po sibilităţile oamenilor de a evolua, acceptarea orientărilor politice şi religioase de orice natură, interesul pentru ecologism. Modelul etic şi social grundtvigian, care a schimbat definitiv spiritul danez, poate fi regăsit în convingerea lui Peter Hoeg că schimbarea începe cu fiecare individ, că muzica şi sentenţiile pot avea un rol hotărâtor în modificarea personalităţii.

Şi totuşi, Epoca de Aur daneză (*Guldalderen*) nu a întărit doar egalitarismul. „Izbirea de Europa", care a produs „întoarcerea spre lăuntru", spre autocunoaştere, autodefinire, a deschis şi calea interesului pentru inventivitate, talent. „Suntem înconjuraţi din toate părţile de apă şi am pierdut toate războaiele..." spune poetul Klaus Rifbjerg. O lume a melancoliei şi a lipsei de neobişnuit – „dar dintr-odată lumina se schimbă, în aer pluteşte o melodie, mirosul mării şi o mierlă cântând pe acoperiş..."

Hans Christian Andersen, povestitorul care, pe lângă sufletul de poet, mai avea şi un altul, de jurnalist şi reporter, scria, pornit la 1840 într-o călătorie prin Europa[7]:

---

5 „Luminarea poporului": libera alegere a subiectului de studiat, participarea liberă şi libera iniţiativă, ca şi alegerea profesorului: toate acestea sprijinite de către stat. Toate acestea continuă până în zilele noastre (de bună voie, danezii se înscriu într-un fel de „universităţi populare" de mai multe ori de-a lungul vieţii).

6 Grundtvig a readus în prim plan vechile mitologii, traducând Gesta Danorum a lui Saxo Grammaticus - din care provine şi legenda lui Amled / Hamlet reeditând legendele precreştine islandeze şi readucând în atenţia lumii miturile nordice.

7 H.C. Andersen, Bazarul unui poet, in românește de Grete Tartler, Editura Univers, Bucureşti, 2000.

„Nu se vede totul la fel de bine de jos! Urcaţi muntele! Lăsaţi aerul proaspăt al înălţimilor să adie, bucuraţi-vă deopotrivă de ceea ce e măreţ afară şi frumos acasă!” Munţii ca simbol al năzuinţei, al dorului de călătorie, de aventură, preocuparea pentru ecologism şi biserica-natură, ironia – *det danske grin*, „rânjetul” danez – ca metodă de a contrabalansa exaltarea şi vorbele mari, interesul pentru Orient şi alte religii, toleranţa şi intuiţia politică[8], toate aceste trăsături pe care Andersen le-a alăturat spiritului danez pot fi regăsite şi în scrierile lui Peter Hoeg. De altfel, *în Faţa tăcută* apar deseori referinţe la basmele acestuia. De exemplu, vorbind despre mitologia nordică, („Volven. Vrăjitoarea din *Amnarul* lui H.C. Andersen. Hetaira pe care a izbit-o Marpa”) autorul ţese un întreg joc de sensuri în jurul personajului Ole Lukoje, care aduce somnul desfăcând asupra copiilor o umbrelă pentru vise, dar are şi un frate cu acelaşi nume care vine o singură dată, Moartea.

Referinţele heegiene nu ocolesc nici scrierile filosofice ale lui Kierkegaard. *În Faţa tăcută,* Kierkegaard e invocat ca personaj din umbră, chiar dacă nu lipseşte uneori ironia. „Ar fi trebuit să fie de faţă”. „Kierkegaard scrie undeva că nu trebuie decât să mergi înainte şi toate merg ca pe roate. Ar fi trebuit să fie şi el de faţă în seara aceea”. „La începutul lui *Sau-sau,* Kierkegaard scrie că, între simţuri, favoritul său e auzul. Îşi putea îngădui să scrie aşa ceva, fiindcă la jumătatea secolului al nouăsprezecelea nu fusese inventat interfonul. Ar fi trebuit să fie de faţă în seara asta. Instalaţia de amplificare sfârâia ca un curcan la cuptor”.

În 1946, dramaturgul Kjeld Abell descrisese danitatea ca pe o cetate de mătase, în piesa *Silkeborg* (chiar aşa se traduce numele acestui oraş care există în

8 Aproape două secole au trecut până ce Europa a înţeles ceea ce Andersen descoperise îndată, intuitiv: că Turcia nu poate fi exclusă din întregul politic, spiritual şi economic al continentului.

realitate, şi pe care îl aminteşte şi Peter Hoeg). Mătasea pe care niciun duşman nu o poate învinge: la prima vedere moale şi mlădioasă, se umflă în furtună, devine o apărătoare puternică precum flamura victorioasă care mătură totul în jur. În vreme de război danezul e brav, în vreme de pace e negustor sau ţăran plin de umor, sceptic faţă de autorităţi şi cuvinte mari, gata să ochească ocaziile, dar nu totdeauna investind energie pentru a le exploata. Personajele lui Peter Hoeg transmit la rândul lor această viziune asupra Danemarcei. Toţi sunt egali, indiferent de starea socială, vârstă, chiar dacă sunt minoritari – şi, evident, minorităţile sunt un subiect de neocolit în zilele noastre[9]. Chiar dacă există excepţii, fenomene neobişnuite – precum fata cu puteri îngereşti, clovnul iluminat sau maica mireană cu centură neagră de *aikido* din *Fata tăcută* – autorul are mereu grijă să atragă atenţia asupra riscurilor: „Dar e un efort. Victoriile noastre sunt la fel. Şi suferinţele. Încearcă o clipă să simţi uşurarea din ceea ce e obişnuit". De aceea, indiferent de anvergura fanteziei din cărţile hoegiene, personajele se tutuiesc (în zilele noastre danezii aproape că nu mai folosesc vechile formule de politeţe, decât la Curtea regală; daneza a devenit aproape o limbă în care nu mai există decât persoana a doua singular).

„Caracterul marinăresc" danez, deseori luat peste picior (după bombardarea flotei, în 1807, de către englezi, s-a pus serios întrebarea „ce înseamnă să fii danez fără flotă şi fără Norvegia"), apare şi la personajele lui Peter Hoeg – de altfel, el însuşi a fost marinar în tinereţe.

Nu în ultimul rând, umorul, care îndulceşte şi cele

9 Un exemplu de toleranţă daneză e „aşezarea liberă" Christiania, fondată de un grup de hippies care au ocupat nişte vechi cazărmi militare, declarând Christiania independentă de Danemarca şi votându-şi propriile legi. în ciuda protestelor unor danezi care consideră legalizarea drogurilor inacceptabilă, aşezarea este tolerată din respect pentru „modul alternativ de viaţă".

mai acute situaţii, e o caracteristică daneză la care autorul *Fetei tăcute* recurge spre a relaxa naraţiunea exact în momentele cele mai neverosimile. Şi în *Sau-sau* de Kierkegaard, personajul A cere ca suprem dar din partea zeilor să aibă mereu râsul de partea sa, iar zeii aprobă, râzând.[10]

2. Viaţa, opera lui Peter Hoeg

Peter Hoeg s-a născut la Copenhaga, la 17 mai 1957. Deţine o licenţă în literatură de la Universitatea din Copenhaga (1984). Înainte de a fi scriitor a avut experienţa vieţii de marinar, balerin şi actor, a practicat alpinisul şi scrima, a călătorit în toată lumea, până într-un moment în care – după cum spune el însuşi – a realizat că adevăratul sens al călătoriilor e spre lăuntru, spre descoperirea propriului sine. Debutul scriitoricesc a avut loc în 1988, la editura Rosinante[11] cu povestirile *Forestilling om det Tyvende arhundrede (Reprezentare despre secolul al XX-lea,* carte tradusă şi sub titlul *Istoria viselor daneze)*[12]*,* la care autorul a lucrat, după spusele sale, şase ani, revăzând fiecare capitol de douăzeci de ori şi renunţând la sute de pagini.

Volume publicate:

Forestilling om det Tyvende arhundrede (Reprezentare despre secolul al XX-lea), 1988

Fortcellinger om natten (Povestiri despre noapte), 1990

Froken Smillas fornemmelse for sne (Cum simte domnişoara Smilla zăpada), 1992

De măske egnede (Cei poate potriviţi), 1993

---

10 Soren Kierkengaard, „Enten-eller I", în Seren Kierkegaards SkrifterU, Copenhaga, Gads 1997, p. 52.

11 Toate volumele lui Peter Hoeg au apărut la această editură, Rosinante, Copenhaga, aşa încât ea nu va mai fi menţionată în continuare.

12 Povestiri (care pot fi privite, în spirit postmodern, şi ca roman).

Kvinden ogaben (Femeia şi maimuţa), 1996

Den stille pige (Fata tăcută), 2006

Elefanptassernes born (Copiii paznicilor de elefanţi), 2010.

Debutul în proză scurtă şi următorul volum de povestiri, *Fortcellinger om natten (Povestiri despre noapte),* 1990, cu întâmplări petrecute toate în aceeaşi noapte, 19 martie 1929, deşi în locuri diferite: poveşti de dragoste sau despre viaţa unor artişti, cu atacuri la convenţionalismul vieţii daneze – i-au adus lui Peter Hoeg reputaţia de mare stilist. Succesul la critică a fost încununat de câteva premii (de la cel de literatură al ziarului *Weekendavisen,* 1988, la cel al autorilor de romane poliţiste din Scandinavia, 1992, la Premiul Criticilor, 1993, bursa Herman Bang, 1993, *Laurii de aur,* 1994, sau premiul Silver Dagger, 1994).

Dar adevăratul succes de public, în plan internaţional, s-a consolidat după apariţia romanelor sale. *Fwken Smillas fornemmelse for sne (Cum simte domnişoara Smilla zăpada,* 1992), ecranizat în 1997 de August Bille, l-a propulsat pe Peter Hoeg printre cei mai apreciaţi autori contemporani.

De mâske egnede (Cei poate potriviţi, 1993 – tradus şi sub titlul *Marginalii),* roman din lumea adolescenţilor neadaptaţi la convenţionalitatea unei şcoli private din anii ’70, în care critica a descifrat şi un autoportret hoegian, descrie lumea provincială, închisă, a copilăriei daneze şi lansează tema compasiunii, reluată ulterior.

Prin *Kvinden ogaben (Femeia şi maimuţa,* 1996) apare, dincolo de povestea de dragoste între o femeie şi un cimpanzeu neobişnuit, amintind oarecum de zeii din *Planeta maimuţelor,* ideea că evoluţia interioară – animalul care devine om – poate avea loc şi în mijlocul tumultului vieţii, nefiind necesară izolarea, ci doar concentrarea şi o viaţă dusă năzuind Binele.

Peste zece ani, *Den stillepige (Fata tăcută,* 2006),

thriller spiritual, reia tema transformării la alt nivel: al omului devenind zeu. Prin povestea clovnului care descifrează lumea prin sunete şi porneşte în aventura salvării unor copii cu capacităţi suprasenzoriale, capabili să schimbe realitatea. Realismul magic al scriiturii aduce laolaltă oameni, haruri stranii, muzici, înţelepciuni sincretice, fără ca romanul să renunţe la densitatea şi tensiunea acţiunii, nici la ironie şi umor.

Elefanptassernes bem (Copiii paznicilor de elefanţi), 2010, roman pornind de la maxima indiană: „Vrei să fii prieten cu un paznic de elefant? Atunci asigură-te întâi că ai loc pentru elefant", continuă această linie a umorului şi fanteziei, dar într-o manieră stilistică diferită.

Despre viaţa lui Peter Hoeg nu se ştie prea mult, autorul cultivând, declarat, un mit al retragerii din viaţa publică şi al izolării. Dă rareori interviuri, iar când o face, spune mereu că e important să faci o pauză, să contempli timpul ieşind în afara lui – că o carte e un fenomen lent, în comparaţie cu viteza societăţii[13]. Modest, nu se consideră „un simbol danez", cum a fost numit de critica internaţională, declarând în puţinele interviuri pe care le-a dat că îşi vede rolul, dincolo de scrierea cărţilor, în viaţa de familie (educarea propriilor copii) şi căutarea unei ţinte spirituale. După ce a explorat toată lumea şi-a dat seama că singura călătorie valabilă e „spre înăuntru", după ce a aflat toate gusturile a înţeles că adevărata „bucătărie" (creaţia dumnezeiască) include şi meditaţia[14]. Deşi apare

13 Interviurile din care am extras citatele şi informaţiile de mai jos sunt apărute după publicarea ultimelor două romane. Cf. Carsten Andersen, Peter Hoeg, „Jeg har vaeret for alvorlig", în Politiken, 2 septembrie 2010, http://politiken.dk/ kultur/boger/skonlitteratur_boger/ECE1049b38/peter-hoeeg-jeg-har-vaeret-for- alvorlig/ şi Peter Hoeg, „The Silence". Radio feature, in Russian, English transcript available. Podstantsiya.ru, Silence. Peter Hoeg's Interview for Russia, 2007 accesat 13 august 2012.

14 Peter Hoeg, „Mâske skulle man bare blive kok", in Politiken, 3.1.2007, Mâske skulle man bare blive kok, accesat 13 august 2012.

rareori în public, recunoaşte totuşi că simte nevoia unui dialog cu prietenii şi le citeşte câteodată din paginile scrise (dar niciodată unui public larg). Îi place să afirme că „trăieşte ca orice danez" în orăşelul „de la cea mai mare altitudine din Danemarca", Norre Snede, unde găseşte timp să scrie zilnic, pe coli A4, de mână (declara asta în 2007) şi să caute prin rugăciune şi practica meditaţiei Dzogehen (budism tibetan), sub îndrumarea istoricului ideilor Jes Bertelsen, calea de dincolo de cuvinte. Cu banii câştigaţi de pe urma tirajelor de masă a întemeiat o fundaţie spre a combate sărăcia din Africa şi Tibet. La muzică spune că nu se pricepe prea bine, declarându-se un „ascultător naiv", cu preferinţă pentru Bach, melodii exotice şi „zgomotele oraşului" (ceea ce dezvăluie şi un interes pentru muzica modernă), Chopin, desigur Mozart (dar acestuia din urmă îi pune în seamă o ambiguitate – ilustrată de caracterul lui Kain, afaceristul convertit la calea trezirei conştiinţei[15]). Prin temele şi personajele speciale pe care le alege îşi propune să combată convenţionalitatea vieţii daneze, birocraţia, rigiditatea simţului datoriei, de fapt cărămizile tradiţiei cultivate în ţara unde „nimeni nu trebuie să iasă în evidenţă". Fiecare carte e scrisă stilistic diferit, dar, după cum se va vedea în continuare, firul comun nu lipseşte.

3. Fata tăcută: muzica, tăcerea, clovnul „iluminat".

După *Smilla*, nu s-a mai vorbit atât de mult despre Peter Hoeg până la apariţia *Fetei tăcute,* roman care reia tehnicile de *thriller* spiritual devenite, în ultimii ani, populare datorită lui Tolkien, J.K. Rowling, Dan Brown, cu care autorul a fost comparat[16].

---

15 Kain e descris ca fiind „cuprinzător, nuanţat şi exploziv. Foarte deschis la culoare şi foarte întunecat, împărţit echilibrat, ca la Mozart".

16 Benjamin Krasnik, „Da kritikken mistede ânden", în Kristeligt Dagblad, 27.7.2009,

Povestea urmăreşte aventurile clovnului Kasper Krone, învinuit de evaziune fiscală în Danemarca şi ameninţat cu deportarea în Spania. Dotat cu un auz suprasensibil, datorită căruia identifică oameni, lucruri şi chiar timpul[17] prin tonalitatea lor muzicală, Kasper devine nu doar violonist celebru, ci şi meloterapeut, intrând astfel în legătură cu un grup de copii ale căror haruri mistice pot duce la schimbarea realităţii fizice (un cutremur-potop zguduie, avertizator, Copenhaga). Între aceştia, Klara Maria, *fata tăcută*, ştie taina aflată dincolo de zgomotele lumii – spre final, Kasper va descoperi în ea propria sa fiică, născută în urma încă nestinsei poveşti de dragoste cu Stine, „călugăriţa mireană" totodată geodezistă. Aparenta răpire a copiilor de către un grup de afacerişti fără scrupule, care vor să vândă terenuri folosindu-le clarviziunea, dezlănţuie o urmărire *à la* James Bond prin mănăstiri, spitale, băi publice, instituţii administrative şi subteranele Copenhagăi, dublată de cugetări asupra devenirii lumii moderne, trezirii conştiinţei, căutării divinităţii. Pe de o parte, acţiunea trepidantă de roman poliţist (bătăi, evadări spectaculoase etc.), care nu renunţă la critica societăţii contemporane (forţa banului, puterea băncilor, xenofobia) şi nici la fantezia de tip *science fiction,* sau de basm[18]; pe de alta, o anumită sapienţialitate care obligă la momente de meditaţie concentrată, chiar laconism. Combinaţia a fost considerată „imposibilă" de

---

http://www.kristeligt-dagblad.dk/artikel/332348:Kultur--Da-kritikke n-mistede-aandent accesat 13 august 2012.

17 „De parcă timpul n-ar fi dect un filtru acustic pe care îl punem spre a nu fi mereu confruntaţi cu faptul că toate zgomotele sunt peste tot şi mereu prezente."

18 Sau chiar fantezia desenelor animate, căci eroii trec prin bătăi aprige şi se ridică fără a clipi, rupând, la propriu, oasele „forţelor răului". Apropierea de comicul desenelor animate e sugerată în text, de pildă, prin evocarea de către KlaraMaria a personajului Faetter Guf - în engleză, Gus Goose, în germană, Franz Gans.

critica daneză, care a exagerat intenţiile programatice[19] sau influenţa cărţii ideologului Jes Bertelsen privind libertatea interioară[20]. *Fata tăcută* a fost numită în Danemarca – probabil cu aluzie la *Discursurile edificatoare* ale lui Kierkegaard – chiar „predică deghizată în roman"[21]. Dar nici stilul aforistic, nici încărcătura informaţională nu diminuează tensiunea acţiunii, care duce cu sine, aluvionar, orice condensare filosofică şi orice balast datorat erudiţiei; iar umorul şi ironia dau întregii construcţii o şlefuire de mare operă.

Leitmotivul *tăcerii* indică ţinta armoniei supreme aflate dincolo de lume, iar şcolăriţa de nouă ani Klara Maria e îngerul hermeneut al divinei tăceri. Ceilalţi unsprezece copii, cu aceleaşi puteri de a modifica realitatea fizică (în total 12, cifra apostolilor – dar şi a maimuţelor supraumane din romanul anterior, *Femeia şi maimuţa)* exersează la o mănăstire ortodoxă de lângă Copenhaga modul în care pot avertiza omenirea asupra primejdiei apocaliptice, întorcând-o pe calea binelui. Ca în cosmometriile medievale ale lui Augustin sau Ignatius de Loyola, sau ca la Goethe, care vedea în linişte/ tăcere mediul creşterii transegotice, neobişnuiţii copii imaginaţi de Peter Hoeg studiază în ce fel se pot obţine împăcarea (reversul alienării), transformarea contrastelor în

---

19 Anonim, „Den Stille Pige er skjult reklame for nyreligios sekt", în Politiken, 17. 6. 2006, http://politiken.dk/kultur/ECE149371/den-stille-pige-er-skjult-rekla me-for-nyreligioes-sekt/, accesat 13 august 2012.

20 Carsten Andersen, Peter Hoeg, „Jeg har va:ret for alvorlig", in Politiken, 2.9.2010, http://politiken.dk/kultur/boger/skonlitteratur_boger/ECE1049638/peter-hoeeg-jeg-har-vaeret-for-alvorlig/, accesat 13 august 2012.

21 î nsăinsolitulcxprimăriih0egiene,citând,întrealtele, „concentratul"kierkegaardian „talentul e capacitatea de a alege". _ In daneză, ca şi în multe alte limbi europene, pentru cântatul la instrument e folosit acelaşi verb ca pentru joc; rezultă o asociere de idei perceptibilă imediat la nivelul limbajului, care însă nu poate fi redată fără explicaţii în limba română.

complementaritate, armonia. Kasper aude şi el, datorită unui accident din copilărie, care i-a schimbat în mod suprasensibil auzul, „cum se armonizează oamenii. Cum găsesc o tonalitate comună. Era martorul unei anumite forme de orchestraţie”. În această orchestraţie, „năzuinţa, şi spaima, ca o lovitură de timpan”, conlucrează. „Există două feluri de tăcere”, descoperă Kasper. „Tăcerea înaltă, din spatele rugăciunii. Tăcerea din apropierea dumnezeiescului. Tăcerea ca prezenţă densificată, nenăscută, a tuturor luminilor. Dar mai există şi alta. A depărtării deznădăjduite de Dumnezeu. Tăcerea absenţei. A singurătăţii”.

Alegerea cupolei de tăcere dumnezeiască se face cu ajutorul muzicii, „uşa întredeschisă la naşteri, la moarte”. De aceea, moaşa Lone şi muribundul Maximillian, tatăl lui Kasper, sunt personaje-cheie în roman. Kasper descoperă această poartă interpretând *Ciaccona* de Bach: „Are trei părţi, un triptic cu trei aripi, ca un altar. Am ştiut mereu că în interiorul acestei muzici e o poartă spre cer, o icoană de sunet, am fost sigur de când am auzit-o prima dată. Şi am ştiut mereu că e vorba de moarte”. „Îşi ascultă situaţia lăuntrică. Fiecare clipă conţine o şansă. Acum era şansa de a auzi cum e acordată conştiinţa în punctul unde începe să crape. Deschise cutia, scoase vioara, sărută lemnul neted, o acordă. Era aproape imposibil să folosească stânga, degetele se mai mişcau, dar în braţ n-avea putere, fu nevoit să sprijine vioara de perete. *Ciaccona* de Bach veni de la sine”. „Asemenea muzică duce invariabil la armistiţiu. Direct la judecată în loc de proces”.

Bach, ca şi alţi mari compozitori, consideraţi „sfinţi care au venit pe lume pentru a se amesteca printre noi. Pentru a ne ajuta”, e asociat mereu cu iubirea, moartea şi circul: „Re minor, e vorba de moarte. Bach o pierduse pe Maria Barbara şi doi copii. Pe care-i iubise. Auzi asta, implacabilitatea, neîndurarea destinului: toţi trebuie să murim. Şi auzi cum schimbă registrul aici în prima parte,

pe patru voci, să dea iluzia că dialoghează mai multe viori. Devin mai multe, vocile ascunse în noi toţi. Unele acceptă moartea, altele nu. Şi acum pasajul arpegiat, învârtejit, sentimentul acumulării de energie creşte prin mişcarea pe trei sau mai multe corzi, auzi, ai putea să juri că sunt cel puţin trei viori”. Dar e asociat şi cu jocul de poker, jocul destinului: „Pokerul era şi fusese întotdeauna jocul lui Kasper. Avea profund zime, complexitate, ca muzica lui Bach, o rundă sigură şi jucată1 ritmic dura cam cât prelucrarea unui coral; din Bach ar fi putut să iasă un mare jucător de poker, dacă n-ar fi avut atâta treabă”.

Viaţa e văzută, prin sonoritatea *Ciacconei,* ca o „improvizaţie pornind de la o temă de bază”. „Câteodată se gândea că nu e vorba doar de o *Ciaccona*, ci mai degrabă de o curgătoare virtualitate tonală multiplicându-se neabătut, neajungând niciodată la capăt. Poate că aşa sunt şi oamenii, poate fiecare din noi nu e doar o persoană, ci o nesfârşită secvenţă de constelaţii unice în acum […]. Asta e întrebarea la marile improvizaţii: putem găsi drumul de întoarcere la tema şi sunetul de bază?” Tonul nu e mereu atât de serios. Pe drumul de întoarcere spre „sunetul de bază” Kasper e însoţit şi de Doamna Albastră, stareţa mănăstirii Rabia (cuvântul, cu accent pe i, înseamnă în arabă „primăvară”, iar numele a fost purtat de o poetă şi mistică sufi din secolul al IX-lea), de sora Gloria, o africană şi călugăriţă mireană a cărei aură erotică dă sare şi piper povestirii, sau de geodezista Stine, mama Klarei Maria, o femeie puternică, plină de umor, amintind de Smilla. Ceea ce determină o frecventă asociere între tăcere şi feminitate: „Kasper simţea că tot oraşul din jur e pe deplin tăcut. Şi că îl poartă înainte o cuprinzătoare feminitate”.

În singurul studiu care a apărut până acum în volum despre *Fata tăcută,* un capitol din cartea despre literatura daneză a criticului Poul Behrendt[22], clovnul e considerat un

22 Poul Behrendt, Den hemmelige note. Ti kapitler om små ting derforandrer alt. (Nota misterioasă. Zece capitole despre lucruri

autoportret al lui Peter Hoeg.

Deşi scrisă la persoana a III-a, naraţiunea reia frazele-cheie în zicerile lui Kasper, la persoana I. Dar referiri la clovni celebri, pe care Kasper îi admiră – Dario Fo, Groucho Marx, Grock[23], Rivel ş.a. – precum şi la diverşi actori şi comedianţi cunoscuţi mai ales în SUA şi Danemarca apar foarte des în roman. Clovnul e comparat cu iluminaţii, mă pomeniţi atât Francisc din Assisi, cât şi Ramana Maharshi, care îşi spuneau „clovnii lui Dumnezeu. „Niciun om nu-l poate deschide pe altul. Tot ce putem face e aşteptarea. Lucrând la deschidere, până se arată. Nu-i la fel şi metoda clovnului?" Talentat şi inspirat, mistic, lecuitor, cu un „contract"[24], o făgăduială de îndeplinit (într-un fel, asemenea lui Faust), de neconstrâns, imprevizibil, ştiutor de trucuri precum Cagliostro, vânat, tot ca el, prin Europa şi prins de „inchiziţie" (poliţiştii fiscului fiind deseori pomeniţi *în Faţa tăcută* sub denumirea de „călugări"), genial ca nebunii şi copiii, Kasper e şi un fel de Parsifal al circului, pus în mod miraculos în contact cu esenţa lucrurilor. Dorinţa lui e să salveze „omul bolnav" de exterioritate, nelinişte, nevoie, nesaţ, lăcomie, râvnă, suferinţă, Peter Hoeg nesfiindu-se de comparaţia cu Mântuitorul: „Kasper îşi păstră o înfăţişare lipsită de expresie. Generalizările au un fard de neomenesc. Fără ele însă, marilor clovni le e greu, sau chiar imposibil, să-şi descătuşeze energia. Chiar şi Mântuitorul a lucrat cu pensulă lată, folosind pe paletă uleiuri din plin". Masca, fardul sunt folosite şi de Stine, care apare din mare ca Venus, în costum de neopren. E deghizată în geodezistă, dar sub „fiziciană" se ascunde o „psihiciană", căci, aflăm

---

mărunte care schimbă tot), Gyldendal, Copenhaga, 2007, pp. 249-250.

23 Grock (1880-1959), supranumele clovnului, compozitorului şi interpretului

24e lveţian Charles Adrien Wettach, cunoscut şi ca realizator de emisiuni TV. Numele comediantului Grock va apărea de mai multe ori în text, ca referinţă de bază.

pe parcurs, face parte şi ea din ordinul călugăriţelor mirene.

4. Teme comune în romanele hoegiene: transformarea, armonizarea contrastelor, „contractul” cu forţele binelui, neocatastrofismul, eternul feminin, ecologismul, pythagoreismul, legătura Orient-Occident

Realitatea e, în romanele lui Hoeg, o colivie din care eroii „caută uşiţa cu zăbrele ce duce în libertate”. Zbuciumul redesenării acesteia – prin explorarea de teritorii necunoscute, împlinirea de isprăvi nemaipomenite, preferarea viitorului fantastic unui prezent jalnic, căutarea stelei norocoase – se dovedeşte în general zadarnic. E de ajuns însă, pentru salvare, transformarea sinelui. Fericirea (văzută ca o „întoarcere acasă” şi o strădanie neîntreruptă) se poate obţine prin ieşirea din închisoarea personalităţii neiluminate. În *Femeia şi mai muta,* animalul devine om; *în Faţa tăcută,* depăşite sunt limitele omeneşti. Poul Behrendt speculează chiar că se face astfel, prin Klara Maria, şcolăriţa de nouă ani, legătura cu graviditatea Madeleinei din romanul anterior1.

Una din căiie pe care se poate ajunge la transformare e mila. Maica Rabia, din *Fata tăcută,* „credea că, în anumite împrejurări, câţiva copii şi adulţi ar avea capacitatea de a spori sentimentul global de milă. Că ar putea emite un semnal al inimii”. (Dar maica Rabia „nu şi-a împlinit ţelul. Cineva a folosit copiii pentru scopuri economice. Bani în loc de milă”) „Simţi mila? E un carburant. Singurul care ne poate susţine. Timp de o întreagă simfonie”. „Sunetul Doamnei Al bastre devenise incolor. Mila ei îl înconjura din toate părţile, se simţea ca într-o teacă, într-o sală de concert a deplinei înţelegeri, a desăvârşitei acceptări”.

Altă soluţie e rugăciunea, ale cărei virtuţi sunt pentru Peter Hoeg indiscutabile: „Realiză că doar rugăciunea îi

asigura o anumită formă de linişte sufletească. Curgea calmă ca un torent, ca o încuviinţare profundă, muzicală, nediferenţiind lipsa de structuri care-l înconjura Rugăciunea e o plută, ne poartă întregi prin despărţiri, prin mahmureală, prin expediţii după ciuperci psihedelice, interogatorii la puterea a treia, şi, după unele spuse, chiar prin moarte". „Poate nu e nevoie să te rogi cuiva anume. Maicile din pustie spuneau în vechime că Dumnezeu n-are formă, culoare sau conţinut. Poate că rugăciunea nu înseamnă neapărat să te rogi cuiva. Poate e o metodă activă de a renunţa, de a lăsa lucrurile să curgă. Poate că de asta ai nevoie: să laşi lucrurile să curgă fără să te scufunzi".

În volumele hoegiene se fac referiri la creştinism, dar şi la alte religii. Smilla vorbeşte despre sfârşitul lumii la modul biblic. Madeleine şi Erasmus din *Femeia şi maimuţa* se iubesc în Grădină ca în Paradis. Clovnul care îndură suferinţe e comparat cu Mântuitorul („Ai ceva din Mântuitor", spune Stine). Apar prenume ca Maria şi Josef, sau numele Kain. Dar şi referirile la budism sau la daoism (curgerea lucrurilor, vezi chiar citatul de mai sus despre rugăciune) se integrează în context.

Kasper are o înţelegere cu Klara Maria să o ajute la greu, dar face şi cu maicile de la mănăstirea Rabia un „contract", în slujba forţelor binelui. La fel spusese cândva şi Smilla: „Probabil că am avut în decursul timpului o înţelegere tacită cu Isaiah: că nu îl voi abandona niciodată"[25].

Viziunea pitagoreică asupra lucrurilor se vădeşte în romanul *Cum simte domnişoara Smilla zăpada* prin prim-planul geometr îi. Smilla citeşte Newton, *Principia matematica* şi *Elementele* lui Euclid. Compară sistemul numeric cu viaţa omului. Fulgii de zăpadă ai începutului au formă hexagonală: „Cristale mari, aproape imponderabile şi acoperă pământul cu un linţoliu de gheaţă albă,

25 Peter Hoeg, Cum simte domnişoara Smilla zăpada, op. cit., p. 8.

pulverizată [26]„. Sicriul lui Isaiah are şi el o formă hexagonală. Smilla îşi defineşte fier cirea prin cifre: „Dacă m-ar întreba cineva ce mă poate face cu adevărat fericită, i-aş răspunde: cifrele. Zăpada şi gheaţa şi cifrele”. În replică, *în Faţa tăcută,* lumea e văzută prin muzică.

Căutarea luminii adevărului se face sub semn apocaliptic. În *Smilla,* „moartea lui Isaiah reprezintă o abatere de la regulă, un seism care a produs o fisură”[27]. În ce măsură se produc catastrofele la intervale regulate? Şi dacă da, ce anume determină frecvenţa lor? Zăpada sugerează sfârşitul lumii: „Va ninge, iar zăpada va înveli totul într-un linţoliu infinit, alb şi implacabil. Va urma o iarnă lungă, necruţătoare şi în cele din urmă lupul Skoll va devora soarele. Luna şi stelele se vor stinge şi va domni peste tot o beznă impenetrabilă, Iarna Fimbul”. Insula Gela Alta se arată în zare „îmbrăcată în negru, dar lividă ca un clovn alb”. „Scriitorii intuiesc înaintea oamenilor de ştiinţă direcţia în care ne îndreptăm” 4. Neocatastrofismul este şi una dintre temele *Fetei tăcute.* Copenhaga inundată de cutremurul pe care l-au provocat copiii – în dorinţa lor de a avertiza omenirea asupra celor ce vor urma, dacă nu se petrece transformarea conştiinţei – are un ecou de amplă sonoritate: „Alunecară pe sub podul Torvegade. Bolta intensifica orice sunet, suprafeţele concave adunau zgomotele într-un focar, arcurile de pod sunt sfere de cristal acustice, înteţind toate semnalele împrejurimilor. Kasper auzi ecoul locuinţelor rămase pustii. Auzi zgomotul apei supte de zidărie. Zgomotul unei apropiate prăbuşiri. Şi ceva mai departe: un misterios sunet al Tropicelor”. Kain, liderul unei societăţi de investitori lucrând cu opţiuni, în tinereţe fost ofiţer de marină, face bani de pe urma acestui cutremur, folosind un memorandum elaborat cândva pentru eventuale catastrofe naturale sau atacuri teroriste care ar închide Oresund (e pomenită undeva, în

26 Ibidem, p. 7.

27 Ibidem, p. 197.

treacăt, data de 11 septembrie 2001 – mai mult pentru a induce ideea de terorism – fie el şi al copiilor).

În drumul lor prin subteranele Copenhagăi, Stine îi arată lui Kasper o plantă cu frunze mari, verde închis, în stare să trăiască şi la lumină de avarie. E, desigur, o aluzie la salvare, la planta arhetipală goetheană, *Urpflanze.* Grădina din *Femeia şi maimuţa* are acelaşi rol, de a arăta că omenirea poate fi salvată prin întoarcere la natură. Pomul cunoaşterii e văzut ca un pom al vieţii.

Poate că unul dintre cele mai pregnante în romanele hoegiene e accentul pe forţa femeii, determinantă în transformarea lumii. În Nordul unde femeile au condus dintotdeauna societatea, vânând, întreţinând viaţa, Dumnezeu nu putea fi bărbat. *Fata tăcută* începe printr-o certitudine: „Doamna Dumnezeu acordase fiecare om într-o anumită tonalitate, iar Kasper putea să audă asta". În *Smilla,* Smilla Jaspersen, geolog, descoperă o crimă, investigând-o în cele mai dure condiţii, „citind" urmele pe zăpadă şi gheaţă. Un aer vrăjitoresc învăluie uneori personajele feminine, căci vrăjitoarele sugerează putere şi independenţă. Sunetul femeii e copleşitor, sub chipul angelic transpar zeiţe străvechi, Ea, Diana, Reya, Geea, Natura. Kasper percepe forţa acestor femei care-l înconjoară: „Privi în ochiul cel negru. Recunoscu femeia. Era oracolul din Delphi. Era Volven. Vrăjitoarea din *Amnarul* de Andersen. Bătrâna Furie, aruncată la pământ cu o mătură de Hakuin. Hetaira pe care a izbit-o Marpa". „De ce nu izbutise, de fapt? Să găsească femeia potrivită? Blândă. Răbdătoare. Loială. De ce erau toate femeile din viaţa sa nişte Furii? Mama sa. Ori Sonja. Ori Stine. Klara Maria. Sau Sora Gloria. Maestre ale mersului pe sârmă lejeră. Ale maşinăriilor. Hidroloage. Copii monstruoşi, călugăriţe campioane în lupte, cu bărbat şi copii".

Dar, pe de altă parte, „dinspre feminin porneşte un curent neîntrerupt de energie vitală, vindecătoare". Doamna Albastră suna, chiar şi în fotografiile de la

douăzeci de ani, „ca Bach în tinereţe. Încă aproape de Buxtehude. Dar marile mottete se aflau deja în aşteptare”.

Kasper „se r înţea ca un prunc. Îşi auzi propriul sunet, nouăzeci la sută feminin; se simţea ca o femeie, cu totul receptiv”. „Auzi uşurarea de a nu trebui să fie, pentru o clipă, bărbat. Să răzbată. Să ţină lucrurile în mers, în avânt”. E invocat Meister Eckhart: „«Cu cine s-a abit Dumnezeu, să poată naşte atâtea sunete?» Şi în mijlocul acestui paradis pentru timpane, sunetul tău”.

Confesionalul mănăstirii ortodoxe devine un simbol pentru relaţia dintre bărbat şi femeie, om şi Dumnezeu: „Un geam de sticlă opacă, perforată ios. Trase uşa. Se aprinse o lumină slabă, ca într-o cameră obscură. Prin lemn şi sticlă desluşi aşezarea femeii de partea cealaltă. Situaţia era simbolică pentru relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Şi dintre Dumnezeu şi om. Mereu dorind arzător să ajungă unul la celălalt, mereu despărţiţi de o foarte fină membrană”.

Egalizarea contrastelor, soluţia newagistă luată de Peter Hoeg deseori în seamă, nu evită sinteza, amalgamul mistic-carnal. Doamna Al bastră ar fi putut să aibă, la cei şaptezeci de ani ai ei, „orice bărbat”, dar în final îşi trece braţul salvator peste umerii lui Kain: „Corp cu o singură direcţie. Aşa numea maica Rabia făptura noastră fizică. Ea nu poate fi despărţită de sexualitate. Nimeni dintre cei cuprinşi într-o formă fizică nu poate trăi permanent fără sex. Nu m-aş fi putut lipsi de bărbaţi. Nu pot nici acum. Nu voi putea nici în viitor”. În foşnetul vântului de primăvară se aude devenirea lumii, dar şi iarna. În „gustul şampaniei, pândea *angostura”.*

Tot Doamna Albastră îl invocă pe Leibniz, care „în *Theodiceea,* spune că Dumnezeu seamănă cu o bucătăreasă. Dacă a copt pâine, a făcut ce se poate mai bine. Şi totul ţine de ce lucrează. Chiar şi arsura cojii. Într-un fel ar trebui să vină şi răul tot de la Dumnezeu. Altfel nu l-am putea răbda aici… Leibniz mi s-a părut mereu un

mare stareţ. Încă nu l-am canonizat. Dar, dacă ar fi fost la îndemână, asemenea bărbat mi-aş fi luat”.

Plăcerea de a mânca se alătură bucuriei de a renunţa, asceza. „Kasper nu se îndoise niciodată că tânjirea spirituală face bună casa cu mâncarea şi că, în principiu, existau două stiluri de a ajunge în pa radis: prin înfometare sau prin înfulecare”. „Marile tradiţii religioase perfecţionaseră ambele extreme. Părinţii deşertului şi maicile acelor vremuri străvechi arătau de parcă şi-ar fi purtat scheletul peste haine, taoiştii spuneau: *Empty the mind andfill the belly,* şi nu puţine stele ale butismului Dzogehen şi Mahamudrā ajunseseră să semene până la confuzie cu membrii prezidiului Clubului Mâncăcioşilor.

Buddha propusese o cale de mijloc între cele două extreme”. Învăţând să gătească de la Stine, prăjind legume pentru Klara Maria, Kasper (vegetarian ca şi autorul) degustă atmosfera, simţind „în egală măsură bucurie şi tristeţe, de parcă ar fi participat la o formă de comuniune erotică”.

Femeile, totuşi o minoritate, precum copiii, bătrânii, handicapaţii, imigranţii, sectanţii religioşi – au un rol esenţial prin conexiunile pe care le impun în noua abordare a lumii. Smilla e groenlandeză, nu se adaptează uşor, băiatul din *De măske egrtede (Cei poate potriviţi)* nu se integrează nici el în viaţa şcolară, cimpanzeii din *Femeia şi mai muta* sunt mai umani decât oamenii. Nici artiştii de circ, artiştii în general, călugăriţele sau copiii supradotaţi nu formează majoritatea în corecta Danemarcă, cu atât mai puţin orientalii. Dar căutările lor orientează spre înţeles, spre direcţie, dând posibilitatea sufletului de a se elibera. Africană (care e, poate, o imagine a fostei soţii a lui Hoeg, ori ginară din Kenya) sau cei câţiva copii „tăcuţi” provenind din Orientul Apropiat („Auzi cuvinte englezeşti sporadice şi chiar frânturi de frază, care ar fi putut fi în arabă”) ilustrează nevoia de toleranţă, sincretism, spirit integrator. Citatele „înţelepte”

folosite de Peter Hoeg includ aproape întotdeauna o dublă referire, atât la Orient, cât şi la Occident. „Suntem conduşi de sus, cum au zis Augustin şi Ramana Maharshi

3. Stilul lui Peter Hoeg. Probleme de traducere

Sincretismul în planul ideilor e dublat de sinestezii. Cine a citit *Parfumul* de Patrick Suskind va face probabil, citind *Fata tăcută,* o asociere între meşterul de parfumuri Grenouille, percepând lumea prin mirosuri, şi clovnul Kasper, percepând lumea prin definiţii sonore. Dar aici se opreşte orice asemănare, fiindcă prin Grenouille şi Kasper sunt ilustrate, diferit, forţele răului şi ale binelui.

Lumina şi sunetul se modelează reciproc *în Faţa tăcută,* sugerând, la prima vedere, amalgamuri wagneriene (Tristan, la moartea Isoldei, întreba: *Wie hor ich das Licht?)* Nu doar sunetul intră în componenţa lor. Aromele sunt şi ele prezente: masa Stinei „răspândea, abia bănuită, mireasma ei”. Rulota lui Kasper, într-o seară de vară, „mirosea fragil a sticlă răcită şi crăpată, era sunetul vopselei care se contracta pe lemn”. După Leibniz, precum Marguerite Yourcenar (în volumul de amintiri cu titlu preluat din Rimbaud, *Quoi? Leternite – Ce? Eternitatea),* Peter Hoeg compară scrisul cu făcutul pâinii.

O partitură de sincretisme şi sinestezii presupune – în continuarea experienţei wagneriene – fluenţa, curgerea melodic „infinită”, cum se întâmplă în fraza lui Proust. Cu atât mai şocant e stilul ales de autorul danez, altfel chiar decât în propriile sale romane anterioare: propoziţii scurte, gâfâite, în „staccatto”, uneori de numai două-trei cuvinte, sugerând goana – dar şi răsuflarea tăiată din prin cina emoţiei şi revelaţiei. Poate că nu în ultimul rând a contribuit la acest laconism, dincolo de asprimea vârstei, moda actuală, a transmiterii e-literaturii prin telefoane mobile, ceea ce presupune cuvinte puţine, comunicare concentrată. Chiar dacă romanul e lung, el poate fi citit, practic, de oriunde, pe „celule” care de multe ori repetă ideile. Sunt folosite şi foarte multe cuvinte în limbi străine

– nu doar în engleză, ci şi în franceză, germană, italiană, latină chiar, vădind erudiţie nu doar în domeniul muzicii.

Momentele tensionate sunt întrerupte deseori de o filosofare, ceea ce presupune ruperi de ritm. Desigur, traducerea prin acelaşi număr de cuvinte a acestor alternanţe *staccato-legato* nu a fost totdeauna posibilă. De asemenea, repetarea aceluiaşi cuvânt nefiind uzitată stilistic în română, am folosit diferite sinonime. Chiar cuvântul-cheie al romanui, *stilheden,* a trebuit să îmbrace în română, după împrejurări, haina „liniştii" sau a „tăcerii". De asemenea, *at spille* – „a cânta (la un instrument)", dar şi „a juca" (jocuri de noroc, de pildă) – nu poate fi tradus prin acelaşi cuvânt, ceea ce obligă – pentru a atrage atenţia asupra jocului de sugestii intenţionat de autor – la note.

Am făcut, de altfel, note şi pentru a lămuri sugestiile culturale mult prea legate de spaţii străine cititorului român, inclusiv pentru diferite nume de clovni sau muzicieni (dar nu şi pentru cele cunoscute, precum Bach, Callas, Richter etc.).

A fost opţiunea mea să transcriu tonalităţile majore cu literă mare – Re Major, Fa Major, şi pe cele minore cu literă mică – re minor, fa minor, folosind astfel o metodă didactică de subliniere a diferenţelor senzuale impuse prin câmpul tonal major (optimist, energic) sau minor (melancolic, meditativ).

Ceea ce leagă însă tonul, dincolo de acţiune şi trimiteri sapienţiale, e o caracteristică dezvoltată de Peter Hoeg, în mod special, mult peste nivelul din celelalte romane: umorul, ironia, „rânjetul danez" *{den danske prin).* Uneori evocat la câmpţi – Act Ştiiu rânjeşte în baie, „arătându-şi dinţii. Ca un animal" sau Klara Maria surâde cu „un rânjet ştirb. Ca al marilor vrăjitoare". E ironizată administraţia daneză („Ce plăcere să vezi că banii plătitorilor de impozite nu erau aruncaţi pe fereastră, locul trepida ca un circ la înălţarea cortului") şi, desigur,

platitudinea în spiritul legilor lui Jante. O funcţionară e descrisă ca având calităţi „foarte daneze. Creştine. Social-democrate. Ura faţă de mocirla economică. Faţă de excese. De consumul exagerat. Probabil îşi absolvise studiile la politologic fără plată. Economisea pentru pensie. Venea cu bicicleta la muncă. Crucea de cavaler înainte de patruzeci de ani. Mişcător. O structură de caracter ideală”, întâlnindu-şi duşmanul, Kasper îl surprinde întrebând: „Unde e toaleta pentru doamne?”, făcându-l să încremenească: „Bărbatul dinaintea sa încremeni. Politeţea e adânc înrădăcinată la danezi, ţine de karma, având origini în structurile feudale din vremea monarhiei absolute”. Dogmatismul religios este şi el luat peste picior: „Să nu fim mai catolici decât Papa, zise Kasper. Putem fi oare siguri că Maica Domnului ar fi refuzat un lifting şi o corectare a danturii? Dacă ar fi fost la ofertă?” în toiul celor mai jamesbondiene lupte, „rânjetul” creează distanţă: „Kasper îl înşfăcă de căpăţână şi îl muşcă de nas. Muşca pentru supravieţuire, dar în acelaşi timp simţi milă şi o parte din conştiinţa lui se ruga: Doamnă Dumnezeu, ajută-i acestui bărbat să ajungă pe mâna unui chirurg estetic priceput, mai puţin de atât nu se poate, dacă vrea să-şi mai practice vreodată meseria”. Idolii muzicali nu sunt, la rândul lor, cruţaţi: „Nici măcar o orchestră simfonică de o sută de persoane, apucată de amok într-un pasaj de Wagner, care vuieşte din plin, nu produce într-o oră energie sonoră cât să încălzească o ceaşcă de cafea”. Chiar şi finalul romanului e pus sub semnul „zâmbetului de lup” pe care îngerul tăcerii, Klara Maria, îl aruncă părinţi lor săi. E un final avertizator, dar şi menit transformării primejdiei în virtute, a dificultăţii în fericire. Kasper „îşi dezgoli colţii într-un surâs de răspuns. Ascultă viitorul. Îl auzea doar fragmentar, pe bucăţi şi în parte. Ce auzi suna, în orice caz, frumos. Cu siguranţă ca marele spectacol de gală. Şi, cu siguranţă, foarte, foarte anevoios”.

Partitura *Fetei tăcute* e un text multistratificat, cu

trimiteri sincretice şi sinestezice, în ciuda alertei desfăşurări de acţiune şi a umorului în *staccatto,* marcând adaptarea lui Peter Hoeg la noi teh nici de scriitură.

Grete Tartler

PARTEA ÎNTÂI

Doamna Dumnezeu acordase fiecare om într-o anumită tonalitate, iar Kasper putea să audă asta. Cel mai bine – în acea clipă scurtă, lipsită de apărare, când omul era aproape, dar fără a şti că el ascultă. De aceea se aşezase şi acum la geam, în aşteptare.

Se lăsase frig. Cum nu poate fi decât în Danemarca, şi numai în aprilie. După ce, cu simţurile zăpăcite de entuziasmul luminii, oamenii închiseseră încălzirea, duseseră blănurile la cojocar, uitaseră de indispensabili şi ieşiseră din case. Observând prea târziu că temperatura ajunsese la punctul de îngheţ, că umiditatea aerului era de 90%, că vântul bătea dinspre nord şi pătrundea, prin haine, până la oase, ba chiar dincolo de ele, înfăşurându-se în jurul inimii, umplând-o de siberiană tristeţe.

Ploaia era mai rece decât zăpada, fină, deasă, cenuşie ca o draperie de mătase. Prin această draperie se apropia un Volvo negru, cu geamuri întunecate. Din care descinseră un bărbat, o femeie şi o copilă; început promiţător.

Bărbatul, înalt, lat în umeri, părea obişnuit să se impună şi să croiască împrejurările după voia sa, când nu se potriveau. Femeia, blondă ca un gheţar, părea o tipă de milioane şi îndeajuns de deşteaptă încât să le fi câştigat singură. Fata avea haincostisitoare şi o anume demnitate. Totul semăna cu o reproducere după sfânta şi bănoasa familie.

Se apropiară de mijlocul curţii şi Kasper le percepu pentru prima oară tonalitatea. Un re minor[28], cum era mai

28 Tonalităţile minore vor fi notate cu literă mică (de exemplu, re minor) iar cele majore, cu majuscule (de exemplu, Re Major).

rău. Ca în *Toccata şi Fuga in re minor*[29]. Mari coloane de muzică, gravide cu soarta.

Apoi recunoscu fata. Şi chiar în clipa în care o recunoscu, se lăsa tăcerea.

Dură puţin, poate o secundă, poate nici atât. Dar destul cât să spulbere realitatea. Să îndepărteze curtea, arena de probe, biroul lui Daffy, geamul. Vremea rea. Luna aprilie. Danemarca. Prezentul.

Apoi trecu. Dispărând ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Se sprijini de canatul uşii. Trebuia să existe o explicaţie naturală, îl străbătu o stare de rău. Un *blackout*[30]. O blocare temporară a sângelui. Nimeni nu petrece nepedepsit două nopţi la jocul de cărţi, de la zece seara până dimineaţa la opt. Sau poate fusese un cutremur? Pr mele mari cutremure se simţiseră şi aici, afară.

Se uită prudent în jur. Daffy şedea la birou ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În mijlocul curţii, cei trei luptau cu vântoasele. Pesemne n-a fost cutremur. Pesemne o fi fost altceva.

Talentul e a şti să alegi. El avea o experienţă de douăzeci şi cinci de ani în alegerea potrivită. O vorbă – şi Daffy i-ar fi negat prezenţa.

Deschise uşa, întinse mâna.

— *Avanti.* Sunt Kasper Krone. Bine aţi venit.

În clipa când strânse mâna femeii, întâlni ochii fetei. Uşor de tot, cât să vadă doar el, clătină din cap.

Îi urmă în sala de probe, unde rămaseră pe loc, privind în jur. Ochelarii lor de soare erau inexpresivi, dar cu sunet tensionat. Se aşteptaseră la mai multă fineţe.

---

29 De Johann Sebastian Bach. Referirile la această lucrare vor reveni, periodic, inclusiv în final. în continuare vor apărea titluri din operele lui Bach, fără a fi numit compozitorul, de exemplu Partita în la minor.

30 în engleză în original, pierdere a cunoştinţei.

Ceva în genul Sălii Mari, unde repeta baletul regal. Ceva precum sala de primiri de la Amalienborg[31]. Cu lemn de pin exotic, în culori blânde, cu panouri aurite.

— O cheamă Klara Maria, spuse femeia. E nervoasă. Încordată Ne-aţi[32] fost recomandat de spitalul Bispebjerg. Secţia de psihiatrie pentru copii.

Chiar şi în cazul unui mincinos experimentat, minciuna provoacă o uşoară hârâială. Se auzi şi la ea. Fata ţinea ochii aţintiţi în podea.

— Costă zece mii pe şedinţă, spuse Kasper.

Asta, ca să deschidă vorba. Dacă protestau, ar fi discutat. Iar el ar fi avut posibilitatea să le asculte mai profund tonalităţile.

Dar n-au protestat. Bărbatul scoase un portofel. Pe care îl deschise, ca pe burduful unui acordeon. Kasper mai văzuse aşa ceva la vânzătorii de cai, când mergea la piaţă. Ziceai că într-adevăr ar fi încăput acolo un căluţ, un *fallabella.* Dar extrase din el zece hârtii neîndoite de câte o mie, abia ieşite de sub tipar.

— Din păcate, trebuie să vă rog să acceptaţi plata pentru două lecţii în avans. La cererea consilierului meu financiar.

Alte zece hârtii ieşiră la iveală.

El scoase una din vechile sale cărţi de vizită, gravate manual, şi un stilou.

---

31 Palatul de iarnă al familiei regale din Copenhaga e alcătuit din patru corpuri situate in jurul unei curţi pietruite, în mijlocul căreia se află statuia regelui Frederic al V-lea. E posibil ca autorul să fi avut în minte acest model de „curte" în descrierea sosirii personajelor. Locul are o rezonanţă deosebită, de altfel acolo pot fi ascultate muzicile gărzii regale, care se schimbă zilnic la ora prânzului.

32 în limba daneză modernă, persoana a doua plural ca semn al reverenţei se foloseşte foarte rar, fiind preferat mereu, ca în engleză, singularul. Totuşi, traducerea va urma uzanţele româneşti, presupunând adresarea cu „dumneavoastră" între oameni care abia se cunosc.

— Tocmai se întâmplă să am un loc, zise. Aş putea să vă strecor în program. Încep prin a cerceta tonusul muscular şi ritmul corpului Nu durează mai mult de douăzeci de minute.

— În zilele următoare, răspunse femeia.

Kasper scrise numărul său de telefon pe cartea de vizită.

— Şi trebuie să fiu de faţă, adăugă ea.

El îşi clătină capul.

— Îmi pare rău. Nu când lucrez atât de intens cu copiii.

În odaie se petrecu ceva, temperatura scăzuse, cifra vibraţiilor era în descreştere, totul înţepeni.

Kasper închise ochii. Peste cincisprezece secunde, când îi deschise, bancnotele erau tot acolo. Le luă, până nu era prea târziu.

Întoarseră spatele. Ieşiră din birou. Daffy le ţinu uşa de la intrare deschisă. Străbătură grădina fără să privească în urmă. Intrară în maşină. Maşina porni prin ploaie şi dispăru.

El îşi lipi fruntea de geamul rece. Voi să bage stiloul în buzunar, la căldură, lângă bani. Dispăruse.

Dinspre birou auzi un zgomot. Un foşnet. Ca şi cum ar fi fost amestecate cărţile pentru jocul lui Piaget[33]. În faţa lui Daffy, pe masă, se afla teancul mic, maroniu, de bancnote noi.

— În buzunarul de sus din dreapta, zise administratorul, mai sunt două sute de coroane. Pentru bărbierit. Şi pentru o masă caldă. Mai e şi o notă.

Nota era scrisă pe o carte de joc, pe dama de pică. Pe spate fusese aşternut, cu stiloul său: „Spitalul Imperial, intrarea 52.03. Întreabă de Vivian. Daffy”.

În noaptea aceea dormi în grajd.

---

33 Jean Piaget, 1896-1980, psiholog şi filozof elveţian, cunoscut pentru studii epistemologice privind copiii şi importanta jocului.

Rămăseseră vreo douăzeci de cai şi o cămilă, cei mai mulţi, deja bătrâni şi fără valoare. Restul se aflau încă, pentru sezonul de iarnă, pe la circuri franceze şi în sudul Germaniei.

Avea vioara cu el. Întinse cearşaful şi învelitoarea în boxa lui Roselil, o iapă pe jumătate berberă, pe jumătate arabă. Rămăsese aici fiindcă nu asculta decât de jocheul ei. Şi nici măcar de acela.

Cântă *Partita în la minor.* Un bec singuratic arunca din tavan o lumină blândă, aurie, peste animalele care ascultau. Citise într-o carte a lui Martin Buber că oamenii cei mai spiritualizaţi sunt şi cei mai apropiaţi de animale. La fel şi în Meister Eckhart, în *împărăţia lui Dumnezeu e aproape.* Dumnezeu trebuie căutat unde sunt animale. Se gândi la fată.

Când, la vreo nouăsprezece ani, îşi croise deja drumul, descoperise şi că se poate câştiga din capacitatea de a pătrunde în esenţa sonoră a oamenilor, mai ales când era vorba de copii. Începuse imediat să scoată parale din asta. Peste doi ani avea zilnic zece elevi particulari, cam câţi avea şi Bach la Leipzig.

Fuseseră mii de copii. Spontani, cu probleme, copii minune, copii catastrofali.

În cele din urmă apăruse fata.

Puse vioara în cutie, luând-o în braţe ca o mamă care îşi alăptează pruncul. Instrumentul era din Cremona, un Guarneri, ultimul lucru care îi rămăsese din anii buni.

Îşi făcu rugăciunea de seară. Apropierea animalelor îi îndepărtase o mare parte din frică. Ascultă oboseala, care se apropia din toate părţile odată. Când să-i stabilească tonalitatea, se cristaliză, trecând în somn.

Se trezi prea devreme. Animalele se foiau. Becul mai ardea. Dar pălise în fumuriul dimineţii. În faţa boxei se aflau un fel de cardinal şi un diacon, în haine lungi, negre.

— Mork, se recomandă cel mai vârstnic. Ministerul

de Justiţie, Putem să vă oferim transportul?

Parcă l-ar fi dus înapoi la Moscova. Pe la începutul anilor ’80 petrecuse trei sezoane de iarnă la circul de stat moscovit. Locuise la „Casa circului”, pe Tverskaia, colţ cu Gnezdnikovski. Aceeaşi clasă prerevoluţionară a clădirii o regăsise la palatul copenhaghez al administraţiei impozitelor din Kampmannsgade. Se afla aici a treia oară în ultima jumătate de an. Însă era prima oară că i se trimisese o maşină.

Clădirea era sumbră şi închisă. Dar cardinalul avea o cheie. Care se potrivea şi pentru etajele de sus, unde butoanele liftului nu puteau fi accesate altminteri. Kierkegaard scrie undeva că toţi oamenii au o casă cu mai multe etaje, dar nimeni nu urcă până la cel de sus, de unde se vede peisajul. Kierkegaard ar fi trebuit să se afle acolo în acea dimineaţă, fiindcă liftul urcă până sus.

Holul de la intrare, cu marmură şi facle electrice de bronz, nu fusese decât un preludiu. Liftul opri la un punct de popas al treptelor, un platou cât să încapă o masă pentru turnire de biliard, scăldat prin mari luminatoare de fluviul înziorării. Între lift şi trepte, într-o gheretă de sticlă, şedea un tânăr. Cămaşă albă şi papion, gătit ca Ole Lukoje[34]. Sunetul său era de marş, pas de paradă. Se auzi zumzetul unei desferecări electrice şi uşa din faţa lor se deschise.

Înainte, se întindea un alb şi lung coridor. Cu parchet, lumină plăcută de lămpi şi uşi înalte, care dădeau în spaţioase birouri de nefumători, unde câţiva oameni lucrau ca în acord. Ce plăcere să vezi că banii plătitorilor de impozite nu erau aruncaţi pe fereastră, locul trepida ca un circ la înălţarea cortului. Însă ceea ce-l făcu pe Kasper să cadă pe gânduri era ora. Văzuse un ceas trecând pe lângă staţia de tren de la Norrebro. Şase fără un sfert

34c ostumaţia frumoasă a „paznicului" sugerează un prag către altă lume, nelegată de viaţă; de altfel, şi numele funcţionarului, Merk, care înseamnă „întunecat, sumbru".

dimineaţa.

Una din ultimele uşi era încuiată, Mork deschise, Kasper intră primul.

Într-o anticameră cu acustică de cameră pentru arme[35] stăteau doi călugări laţi în spete, în costum, cel mai tânăr cu barbă şi coadă de cal. Aplecară capul spre Mork şi se ridicară.

O uşă era dată de perete, intrară. În coridor temperatura fusese potrivită, aici era răcoare. Fereastra dinspre lacul Sankt Jorgen[36] stătea deschisă; vântoasa care pătrundea provenea pesemne din cea mai îndepărtată Mongolie. Femeia de la masă părea un cazac, musculoasă, frumoasă, inexpresivă.

— Ce-i cu dânsul aici? întrebă ea.

Luară loc în faţa biroului semiîncercuit de câteva scaune.

Femeia ţinea în faţa ei trei cartoteci. Pe reversul fiecăreia, o mică emblemă. Pe care nu o puteau arbora decât puţinii norocoşi cărora regina le acordase crucea de cavaler. Într-un raft din perete, în spate, erau aşezate pocale de argint, cu aer păgân, cu nişte crupe de cai, ştanţate. Kasper îşi puse ochelarii. Fuseseră câştigate în pentatlon modern. Cel puţin unul provenea de la un campionat nordic.

Avusese deci parte şi de alte victorii rapide. Tot

---

35 în daneză văbenhus, care desemnează un fel de casă de sine stătătoare lipită de biserică, uneori adăugată ulterior. Ţăranii îşi păstrau in evul mediu acolo armele, spre a fi la îndemâna in caz de război Sugerând astfel componenta militară a clădirii, autorul justifică „sunetul de marş" perceput de Kasper la portar.

36 Unul dintre cele cinci lacuri copenhagheze, creat cu secole în urmă prin îndiguire şi folosit ca rezervor pentru apa care umplea şanţurile de apărare ale cetăţii. Sankt Jorgens So are două bazine, cel din nord fiind nu departe de bulevardul H.C. Andersen, care întretaie Piaţa Primăriei. Strada Kampmann, descrisă în acest roman, e construită pe releveul dintre cele două bazine.

_ în engleză în original, Comisariatul pentru venituri interne.

minunatul ei păr blond era strâns în creştet, ca la un samurai. Acum, în tonalitatea ei se strecurase o tulburare uşoară.

Mork clătină din cap spre călugări.

— A cerut să i se redea cetăţenia daneză. Secţia pentru Străini a Poliţiei îi cercetează cazul, la însărcinarea Biroului pentru Cetăţenie.

Când primise prima citaţie, la o lună după ce sosise în Copenhaga, îl repartizaseră la un executor oarecare. A doua oară fusese deja şefa de birou Asta Borello. La prima întrevedere era singură, într-o odăiţă pentru primiri, cu multe etaje mai jos. Ştiuse imediat că nu acolo e locul ei. Acum ajunsese unde se cuvenea. Alături se afla un tinerel în costum, cu bucle blonde, în faţa unui aparat de prelucrare a textului, gata să facă referatul. Biroul era luminos şi destul de mare pentru un traseu artificial de ciclism, desenat cu creta. Bicicleta, lângă perete: mică, de curse, dintr-un material uşor, periată. Mai departe erau câteva mese joase şi canapele pentru discuţii lejere, infórmale. Plus două scaune pătrate şi două aparate profesioniste, ca în studiourile de înregistrări, pentru declaraţii în prezenţa martorilor.

— Avem datele americane, zise ea. De la *The Commissioner of Internal Revenue.* Referitoare la veniturile dublu impozitate din mai 48. Merg până în 71, anul în care a fost dobândit, se pare, primul venit propriu. Documentează onorarii de cel puţin douăzeci de milioane de coroane. Din care în declaraţia de impozitare apar mai puţin de şapte sute de mii.

— Avere?

Întrebarea o adresă călugărul mai vârstnic.

— N-are. Din 91 suntem îndreptăţiţi, cu legea controlului veniturilor la mână, să îngheţăm şi valorile din străinătate. În Spania ne-au refuzat mai întâi. Cică artiştii de varieteu şi dansatoarele de flamenco se bucură de un fel de imunitate diplomatică, dincolo de lege. Dar apoi am

reabordat un complet internaţional de judecată. S-a vădit că lichidase mica proprietate pe care o lăsase acolo. Asupra ultimelor bancnote, cu totul câteva milioane, deţinem între timp controlul.

— E posibil să mai aibă bani undeva?

— Nu-i exclus. În Elveţia, evitarea impozitării nu e infracţiune. Mai degrabă, o virtute religioasă. Însă n-ar putea să aducă banii în Danemarca. Banca Naţională nu i-ar permite niciodată tranzacţia. Nu va putea să mai deschidă un cont. Nici măcar cartelă pentru benzinărie.

Ea îşi împreună mâinile, lăsându-se pe spate.

— Paragraful 13 din legea de control a impozitelor prevede amendă – în general două sute la sută, din impozitare – şi închisoare, când e vorba de înşelăciune cu premeditare, sau foarte grosolană. Cazul de faţă ar fi un an de arest fără drept de apel şi obligativitatea returnării unei sume de nu mai puţin de patruzeci de milioane. În octombrie am înaintat cererea de arest preventiv. A fost respinsă Dar nu credem că refuzul poate fi menţinut.

Se lăsă tăcere. Ea ajunsese la sfârşitul procedurii.

Mork se aplecă în faţă. O schimbare se produse în atmosfera odăii o deschidere în la minor, cum e mai intens. Insistent, îngrijorător. Spre deosebire de femeie, funcţionarul îi vorbi lui Kasper direct.

— Am făcut un drum la Londra şi am discutat, împreună cu Inter polul, cu biroul de avocatură de Groewe, care vă vede contractele. Acum un an aţi renunţat, în douăzeci şi patru de ore, la toate contractele, şi anume pe baza unui certificat medical nerecunoscut de WVVF. V-au fost închise, tacit, toate marile scene internaţionale. Cât se lucrează. Cazul e pe rol în Spania. În paralel cu cel de impozitare spaniolă. Experţii noştri spun că ambele cazuri sunt relevante Suma care ar trebui dată înapoi e aproape două sute şaizeci de milioane. În plus, sunteţi acuzat de conducerea autovehiculului în stare de ebrietate, aţi şi fost judecat de două ori, ultima oară vi s-a retras permisul.

Totul la un loc înseamnă cel puţin cinci ani de închisoare fără drept de apel. Pe care trebuie să-i ispăşiţi în Alhaurin el Grande. Se spune că puşcăria aia nu s-a schimbat din vremea Inchiziţiei.

Femeia era şocată. Încercă să-şi păstreze calmul. Nu izbuti.

— Neplata impozitelor e hoţie obişnuită, strigă ea. Fată de stat! E şi cazul nostru. Aici trebuie judecat.

Sentimentul îi dezvăluia fiinţa adevărată, Kasper putea s-o audă Avea părţi bune. Foarte daneze. Creştine. Social-democrate. Ura faţă de mocirla economică. Faţă de excese. De consumul exagerat. Probabil îşi absolvise studiile la politologic fără plată. Economisea pentru pensie. Venea cu bicicleta la muncă. Crucea de cavaler înainte de patruzeci de ani. Mişcător. Simpatiza cu ea sută la sută, o structură de caracter ideală. Cum şi-ar fi dorit să fie şi el.

Mork o ignora. Era concentrat asupra lui Kasper.

— Jansson are în buzunar un ordin de arest. Te putem duce imediat la aeroport. Un mic ocol pe acasă, pentru împachetat periuţa de dinţi şi paşaportul. Apoi, valea.

Sunetul celorlalţi păli. Băieţii şi funcţionarii de Poliţie fuseseră numai decor. Femeia cântase cadenţele. Dar partitura fusese tot timpul în mâna lui Mork.

— Poate mai e şi altă ieşire, zise funcţionarul. Aparent sunteţi o persoană la care oamenii tot revin. Aţi avut o elevă pe nume Klara Maria Ne-am gândit că poate a mai venit.

Odaia se învârtea sub ochii lui Kasper. Ca şi cum s-ar fi ridicat după o triplă tumbă. Imposibilă orientarea pentru saltul care urma.

— Copii, adulţi, revin cârduri întregi. Dar numele individuale…

Se lăsă spre spate, înapoi în lipsa de ieşire. Presiunea din cameră devenise uriaşă. În curând va plesni ceva.

Spera că nu el. Simţi rugăciunea pornind de la sine.

Cea care s-a împiedicat a fost femeia:

— Şaptesprezece mii, spuse ea. Pentru un costum de haine!

Ruga îi fusese auzită. Era o dezgolire infimă. Însă pentru el, de ajuns.

Degetele i se strânseră în jurul mânecii de la jachetă. Hainele pe comandă au la încheietură nasturi care se închid. La confecţiile de fabrică sunt doar decorativi.

— Treizeci şi patru de mii, zise blând. Cele şaptesprezece mii au fost pentru stofă. Materialul e ţesut în casă. Cusutul a mai costat încă o dată pe-atât.

Tulburarea dinainte se răspândi în toată tonalitatea ei. Dar femeia încă se controla.

Kasper clătină din cap înspre Mork, poliţişti şi băieţi. Reuşi, pentru prima dată, să-i prindă Astei privirea.

— Îi putem ruga să părăsească odaia o clipă?

— Între altele, dumnealor se află aici pentru siguranţa persoanei citate.

Avea glasul aton.

— Ne priveşte doar pe noi doi, Asta.

Şefa de birou nu clipi.

— Nu trebuia să pomeneşti de costum. Datoria de a informa despre bani şi rente o au doar băncile, conturile întreprinzătorilor privaţi şi instituţiile. Acuma, ei ştiu.

— Jocul ăsta dublu, zise Kasper. Toate întâlnirile umilitoare. Fără să ne putem atinge. Nu mai pot să rabd. Nu mai am putere de-aşa ceva.

— E complet absurd, spuse ea.

— Trebuie să ceri predarea cazului, Asta.

Ea privi spre Mork.

Am cerut să fie urmărit. S-a făcut raport. Nu înţeleg cum de nu l-aţi primit. Nu înţeleg cum sunt reţinute informaţiile. Cineva-l protejează

Nu-şi mai stăpânea vocea.

— De aceea a ştiut de costum. Dar n-am avut niciodată de-a face personal cu el. Niciodată.

Kasper îşi imagină mireasma ei. Ca viaţa în stepă. Cu accent pe ierburile sălbatice din taiga.

— M-am hotărât, zise. Laşi postul ăsta. Studiem împreună un număr. Dai jos cincisprezece kilograme. Apari în tricou de plasă.

Puse mâna pe-a ei.

— Ne căsătorim, declară. În arenă. Ca Diana şi Marek.

Ea înlemni. Apoi îşi trase mâna. Ca din faţa unui uriaş păianjen.

Se ridică, îndreptându-se, în jurul mesei, spre el. Cu siguranţa unei atlete, dar fără un motiv clar. Poate voia să-l dea pe uşă afară Poate voia să-l reducă la tăcere. Sau, pur şi simplu, doar să-şi dea frâu liber mâniei.

Trebuia să fi rămas locului. Ridicându-se, pierduse orice şansă.

În clipa când îi ajunse scaunul, acesta se prăbuşi cu speteaza în jos. Pentru ceilalţi din cameră părea că ea îl trântise. Numai ei doi ştiau că n-ajunsese nici să-l atingă.

Se rostogoli pe podea.

— Asta, fără violenţă!

Ea, în mişcare, voi să-i scape, neizbutind. Corpul lui la pământ, pentru ceilalţi părea că ea l-a trântit. Se zvârcoli către bicicletă, care se prăbuşi. Ea o înşfăcă. Părea că vrea s-o ridice şi să spulbere canaturile.

Dădu uşa de perete. Poate voia să iasă, poate voia să cheme ajutor, acum părea că-l va izbi de pereţii holului. Porni după el. Îl apucă de braţ. Kasper aruncă o privire rapidă spre uşi, apoi căzu lovind când una, când cealaltă.

Se deschiseră. Ieşiră doi bărbaţi. Lume din alte birouri. Pornise la drum şi Ole Lukoje.

Kasper se ridică. Îşi netezi hainele. Scoase din

buzunar legătura de chei, desfăcând una şi aruncând-o pe jos, la picioarele femeii.

— Ia-ţi-o, zise. Cheia de la apartament.

Asta simţi privirile colegilor. Apoi se repezi.

Nu ajunse. Călugărul mai vârstnic o apucă de un braţ, Mork, de celălalt.

Kasper se retrase pe platoul scărilor.

— Corpul meu, Asta, nu-l poţi lua în gaj, orice-ar fi.

Ieşirea spre scări se făcea printr-o uşă în peretele de sticlă securizată, pe lângă ghereta portarului. Ole Lukoje o lăsase deschisă, ieşind împreună cu el pe platou.

Kasper scotoci în buzunare după o bucată de hârtie, găsi o bancnotă de o sută de coroane. O întinse pe peretele de sticlă pentru a scrie: „Am un număr la secret. Am schimbat broasca. Îţi trimit înapoi inelul. Lasă-mă în pace. Kasper”.

— Pentru Asta, spuse. Gata, am terminat cu ea. Cum îi zice departamentului?

— Departamentul H.

Pe uşă nu era nicio plăcuţă. Îi întinse băiatului bancnota scrisă. Avea vreo douăzeci de ani, sau puţin peste. Se gândi cu jale ce-l aşteaptă pe un om aşa tânăr. N-ai cum să-i pregăteşti. N-ai cum să-i cruţi de nimic. Cel mult, să poată întrezări experienţele amare prin care vor trece într-o zi, singuri.

— Nimic nu e veşnic, zise. Nici măcar dragostea unei şefe de birou.

Strada Kapmannsgade era alb-cenuşie de ger. Dar când ieşi pe trotuar îl izbi un soare puternic. Lumea surâdea. Lăsase să cadă un strop de apă curată în fântâna otrăvită a neîncrederii, transformând-o în izvor de leac. Cum atât de potrivit scrisese Maxim Gorki despre marele clovn şi dresor Anatoli Anatolievici Durov.

Vru s-o ia la fugă, dar era să cadă. Nu înghiţise nimic în ultimele douăzeci şi patru de ore. La colţ cu

Farimagsgade era un chioşc care vindea de-ale gurii şi bilete de loto, se salvă intrând acolo.

Printre rafturile cu teancuri de reviste porno putea să supravegheze strada, era goală.

Un vânzător se aplecă spre el. Mai avea o hârtie în buzunar, ar fi trebuit să-şi cumpere un sandviş şi o cola, dar ştia că nu va izbuti să înghită nimic, nu acum. Cumpără, în loc, o optime dintr-un bilet la loteria daneză.

Călugării apărură pe trotuar. Alergau, dar erau încă prea amorţi i, prea zăpăciţi de cele întâmplate. Se uitară în sus şi în jos. Cel mai vârstni – vorbea la un mobil, poate cu mama sa. Apoi au intrat într-un mare Renault şi duşi au fost.

Kasper aşteptă să oprească un autobuz în staţie. Apoi traversă Farimagade.

Autobuzul era plin, dar mai găsi un loc în spate, se prăbuşi în colţ.

Ştia că are un avans în toată legea. Îi era dor de muzică, de ceva definitiv. Începu să fredoneze. Femeia de lângă el se trase mai încolo. Pe bună dreptate. Era o frântură din începutul *Toccatei in re minor*. Nu cea dorică; lucrarea de tinereţe. Se juca cu biletul de tragere. Loteria daneză era sofisticată. Premii mari. Şanse de câştig, una la inci. De dat înapoi, 65 de procente. Una dintre cele mai bune loteri din lume. Hârtia era o mângâiere. Un câmp concentrat de posibilităţi. O mică provocare a universului. Cu ea putea s-o încerce pe Doamna Dumnezeu. Să afle dacă exista. Să se manifeste prin câştig, în plină improbabilitate statistică a lunii aprilie.

Copenhaga se întinde, pentru un auz şi o conştiinţă obişnuhe, pe o suprafaţă dreaptă, dinspre centru spre suburbii. Lui Kasper, oraşul îi păruse mereu aşezat pe peretele interior al unei pâlnii.

Sus, la margine, unde era aer, lumină şi briza marină fost»nd în coroanele pomilor, se aflau Klampenborg,

Sollerod, eventual încă Holte şi Virum[37]. La Bagsvaerd şi Gladsaxe[38] începea coborârea, iar prin Glostrup[39] se ajungea practic în punctul cel mai de jos. Peste parcelele pustii plutea un ecou claustrofob, iar Glostrup şi Hvidovre[40] deschideau gustul pentru Amăger[41], de parcă s-ar fi cântat direct în pâlnie.

Vestita călugăriţă poloneză Faustina Kowalska a spus undeva că, rugându-se destul de concentrat, omul se poate aranja confortabil chiar şi în iad. Pe vremuri, Kasper crezuse mereu că sfânta poate afirma aşa ceva doar fiindcă nu fusese niciodată la Glostrup. Dar acum locuia acolo de şase luni. Şi îndrăgise locul.

Îi plăceau barurile cu grătare. Şcolile de dansat *jitterbug*. Grupurile suporterilor de la Hell's Angels. Pompele funebre. Cârnăciorii din măcelării. Magazinele cu discount. Lumina specială peste casele cu grădină. Foamea existenţială de pe chipurile care-i ieşeau în cale, foamea de sens în viaţă, asta o ştia de acolo. Toate îl puneau uneori într-o stare nefiresc de fericită. Chiar şi acum, când era pe marginea prăpastiei. Urcă strada principală din Glostrup, infinit de fericit, dar foarte flămând. Nu mai mergea aşa. Nici Buddha sau Iisus nu postişeră mai mult de treizeci, patruzeci de zile. Iar după aceea spuseseră că, de la o vreme, nu fusese prea vesel. Se opri la restaurantul chinezesc colţ cu Siestavej şi aruncă înăuntru o privire discretă. Azi se afla la tejghea fata mai mare. Intră.

— Am venit să-mi iau rămas bun, zise. Genul meu e căutat. În Belgia. La circul Carré. Varieteul Zeebrugge. Şi apoi, televiziunea americană.

---

37 Suburbii din nordul Copenhagăi.

38 Municipalităţi din Regiunea Capitală a Danemarcei (Region Hovedstaden).

39 Oraş situat în Regiunea Capitală a Danemarcei (Region Hovedstaden).

40 Suburbie din sud-vestul Copenhagăi.

41 Insulă daneză în 0resund.

Se aplecă peste tejghea.

— Mă întorc la primăvară şi te iau. Cumpăr o insulă. La Ryūkyū. Îţi construiesc un pavilion de templu. Lângă un izvor care susură. Cu stânci acoperite de muşchi. Gata cu tigăile de prăjit. Şi în timp ce ne privim în apus, improvizez.

Se aplecă mai tare spre ea, cântând încetişor:

Străluce april în stropii de rouă Jilavă i-e rochia, Dar ei nu-i pasă, Cântă-ndelung Pe lăuta de-argint, Se teme că-i singură Noaptea-n odaie.

Doi camionagii rămaseră cu furculiţa în aer. Fata îl privi grav, o privire de după gene negre, răsucite, catifelate:

— Şi ce anume, zise, ar trebui să fac pentru asta?

El îşi plecă atât de tare capul, încât buzele îi atinseră urechea fete o ureche albă. Ca un vârtej de cretă. Ca arcuirea unei scoici găsite la Gili Trawangan[42].

— O porţie de legume prăjite, şopti el. Cu orez şi sos *tamari.* Şi corespondenţa.

Îi aşează mâncarea pe masă şi dispăru ca o dansatoare de templu de la curtea din Jakarta. Apoi se întoarse cu un cuţit de desfăcut plicuri şi aşează lângă farfurie un teanc de scrisori.

Nu era nimic personal. Nu mai desfăcu plicurile. Dar îl ţinu pe fiecare o clipă în mână, înainte să-l lase să cadă. Ascultând sunetul libertăţii, mobilităţii, experienţei de călătorie.

Era acolo o carte poştală deschisă, cu o invitaţie la o expoziţie de mobilă modernă italiană; când se uita la ele, îşi dădea seama că nici ameţit de şampanie nu s-ar fi putut amăgi că acele piese de mobilier erau confortabile şi că nu era nevoie, pe lângă ele, de un doctor chiropractician. Alte plicuri purtau o sumbră lucire de birouri Inkasso[43] din

42I I ii mr de recuperare a datoriilor şi supraveghere a datornicilor.

43 In i nyl'v.t in original: mari personalităţi ale comediei în secolul al

nord-vestul Copenhagai. Bilete pentru premieră la noua operă. Oferte de la firme americane de zbor. Textul unei edituri englezeşti despre lexiconul *Great Personalities în 20th Century Cotnedy2.* Lăsă totul să cadă.

Telefonul sună. Fata se ivi cu aparatul pe o tăviţă aurie, lăcuită.

Se priviră. Kasper avea o adresă poştală privată pe strada Gasvaerk. De acolo i se aduceau scrisorile şi pachetele aici, în restaurant, de două ori pe săptămână. Mai era anunţat e/o Circus Blaff, pe strada Grondals Park. De acolo îşi lua, la două săptămâni, hârtiile oficiale. Căsuţa poştală privată era la secret. Sonja de la Grondals Parkvej ar fi intrat în foc pentru el. În mod normal, n-ar fi trebuit să-l găsească nimeni. Chiar şi cei de la Finanţe şi Impozite trebuiseră să se dea bătuţi. Dar acum izbutise cineva. Duse receptorul la ureche.

— Dacă trecem peste un sfert de oră, e bine?

Era blonda.

— De acord, răspunse.

Ea închise. El rămase cu zumzetul telefonului.

Găsi la informaţii numărul spitalului Bispebjerg. I se făcu legătura cu departamentul de psihiatrie pediatrică. Ei şi centrul de psihologie şcolară ştiau cam tot ce se poate şti despre copiii din Copenhaga.

Centrala îl puse în legătură cu dr. von Hessen.

Era o profesoară de psihologie pediatrică, lucraseră împreună cazuri grele. Pentru copii, procesul fusese vindecător. Pentru ea, complex.

— Kasper la telefon. Am primit vizita unui bărbat, cu o femeie şi un copil, o fetiţă de zece ani. Se numeşte Klara Maria. Spun că i-ai trimis tu.

Era prea surprinsă să mai întrebe ceva.

— N-am avut niciodată un copil cu numele ăsta. Nu

XX-lea

_ Golf în nordul Zeelandei.

de când sunt eu aici. Şi apoi, noi n-am trimite pe nimeni în altă parte. Nu fără o discuţie preliminară.

Începu să recapituleze. Părţi dureroase de trecut.

— Am face tot posibilul să nu trimitem pe cineva la tine. Cu sau fără discuţie preliminară.

Undeva, în fundal, se auzea trioul pentru pian în Mi bemol Major de Schubert. În prim plan zumzăia un computer.

— Elizabeth, întrebă Kasper, eşti în curs de a scrie un anunţ? Ea îşi opri răsuflarea.

— Anunţurile sunt un canal prea restrâns. Dragostea cere să te deschizi. Suprafaţa de contact trebuie să fie mai mare ca internetul. Terapia corporală, asta ar fi ceva pentru tine. Şi să fie în legătură cu vocea. Aş putea să-ţi dau lecţii de canto.

Tăcu. În tăcerea lăsată îl recunoscu la vioară pe Isaac Stern. Tot ce era blând devenise foarte blând. Tot ce era dur devenise foarte dur. Tehnică fără probleme. Şi tristeţea, la limita insuportabilului.

Lângă el se afla cineva; era fata. Îi puse în faţă o coală de hârtie. Albă.

— Ce-ai cântat înainte, zise, poezia. Scrie-mi-o.

Grajdurile şi atelierele Darfbliinow constau din patru clădiri în jurul unei curţi mari: administraţia, cu trei mici birouri, două vestiare şi sala de probe, apoi o arenă de repetiţii în formă octogonală, o mică sală îndărătul căreia se aflau grajduri, spaţii îngrădite şi voliere, precum şi un depozit cu ateliere, o cameră de croitorie şi cămări.

Cimentul curţii era acoperit cu apă de ploaie, un strat subţire, liniştit. Kasper rămase lângă intrare. Se arăta soarele; vântul făcea o pauză. Suprafaţa apei împietrise într-o oglindă. Volvo-ul negru oprise unde se încheia oglinda.

Se îndreptă spre mijlocul ei şi rămase acolo, cu gleznele-n apă Pantofii şi ciorapii erau uzi ca nişte bureţi.

Parcă ar fi intrat în golf la 1 mai pe plaja cu corturi de la Rorvig Havn1.

Portiera maşinii se desfăcu larg, fetiţa trecu pe lângă zid cu paşi mici. Purta ochelari de soare. În spatele ei, blonda ca un gheţar. Se îndreptă spre ele, să le deschidă.

Intră în arenă, lămpiţa-sfeşnic de la pian ardea, aprinse şi lumina de sus.

În acel spaţiu se mai afla a patra persoană, un bărbat, probabil că Daffy îl lăsase să intre şi apoi încuiase. Stătea la şase rânduri distanţă, în apropierea ieşirii de incendiu; pompierilor nu le-ar fi plăcut asta. Avea ceva la ureche, lumina nu era prea puternică, poate un aparat auditiv.

Kasper desfăcu un scaun rabatabil, o luă pe femeie de braţ şi o duse la marginea arenei.

— Trebuie să stau aproape de tot, zise ea.

Kasper îi zâmbi. Surâse şi copilului, şi bărbatului de lângă ieşirea de incendiu.

— Luaţi loc aici, îi ceru. Sau iese toată lumea afară.

Ea ezită o clipă. Apoi se aşeză.

Se întoarse la pian, îşi scoase ghetele şi ciorapii, îi stoarse. Fata era chiar lângă el. Deschise capacul. Atmosfera, uşor încordată. Trebuia răspândită dulceaţă, lumină. Se hotărî la *Variaţiunile Goldberg*care fuseseră scrise întru alinarea nopţilor de nesomn.

— Am fost răpită, zise fetiţa.

Stătea atât de aproape de pian, încât mai s-o atingă. Era pahaa. Tema modula într-un fel de fugă, ritmică precum alergarea unui *guanaco*, moale-insidioasă ca un cântec de leagăn.

— Te duc departe de ei, spuse el.

— Atunci îi vor face rău mamei.

— N-ai mamă.

I se părea că vocea lui sună ca şi cum ar fi fost a altcuiva

— N-ai ştiut tu că am.

— Ei ştiu?

— Pot s-o găsească. Pot să-i găsească pe toţi.

— Poliţia?

Ea scutură din cap că nu. Femeia se ridică. Micul CD-player pe care-l folosea la antrenamentul de dimineaţă se afla pe pian. Căută un CD şi deschise aparatul; bărbatul şi femeia erau exact în linia ste reo. O trase pe fetiţă în raza discului şi îngenunche înaintea ei. În spatele său, Richter trântea primele acorduri, de parcă ar fi vrut să paveze pianul cu pietre.

— Cum ai reuşit să te aducă aici?

— N-aş fi făcut un lucru pe care-l voiau ei.

— Anume?

Nu răspunse. El începu de jos. Tensiunea din gambe, pulpe, muşchii fesieri şi coapse era puternică. Dar nu era o crampă. Nu avusese loc vreun abuz sexual sau ceva în genul acesta. Ar fi provocat, chiar şi la ea, o stază, o detensionare resemnată. Dar la plexul solar, unde diafragma se lipea de peretele abdomenului, totul era strâns. Muşchii dorsali erau crispaţi ca două corzi de oţel.

Mâna ei dreaptă, pe care privitorii n-o puteau zări, căuta stânga lui. Simţi în podul palmei o hârtie bine împăturită.

— O găseşti pe mama. Şi apoi veniţi să mă luaţi.

Muzica se stinse.

— Întinde-te, îi zise. Unde te ating cu degetele, doare. Te obişnuieşti cu durerea, o asculţi. Apoi trece.

Sunetul porni iar. Richter cânta de parcă voia să scoată clapele din cadrul de metal. Bărbatul şi femeia se ridicaseră.

— Unde te închid? Unde dormi?

— Nu mai întreba.

Degetele sale găsiră un ghem muscular cu două feţe, sub *scapula*. Îl ascultă şi percepu chinuri care nu trebuiau

să fie cunoscute de un copil. Simţi că urcă în el o mânie albă, primejdioasă. Femeia şi bărbatul pătrunseră în arenă. Fetiţa se ridică şi îl privi în ochi.

— Faci ce ţi-am spus, zise încet. Altfel nu mă mai vezi niciodată.

El ridică mâinile spre faţa ei şi îi scoase ochelarii de soare. O lovitură o nimerise la marginea sprâncenei, sângele se adunase sub piele, deasupra pometelui. Ochiul nu părea să fie rănit.

Fata îi susţinu privirea. Fără să clipească. Îi luă ochelarii de soare din mână. Şi-i puse la loc.

Le deschise uşa.

— Continuitatea e foarte importantă, mai ales la început, spuse el. Ar fi bine dacă aţi veni şi mâine.

— Ea trebuie să meargă la şcoală.

— Cel mai bine se lucrează când ştiu contextul. În ce situaţie se află, sunt despărţiţi părinţii, are greutăţi? Mi-ar folosi nişte date, chiar puţine.

— Noi doar o însoţim, zise femeia. Avem nevoie mai întâi de acordul familiei.

Chipul fetei era fără expresie. Kasper se îndepărtă maşinal, ca o maşină care rulează înainte în mare.

Vârî mâna în buzunar, căutând ceva pe care să scrie. Găsi cartea de joc. Notă numărul maşinii, cu stiloul. Cât şi-l mai putea aminti. După patruzeci de ani, memoria pe termen scurt te mai lasă.

Simţi răceala urcând de jos. Îşi aminti că era desculţ. Pe tălpi mai avea rumeguş din arenă.

Rulota se afla în spatele arenei, în acelaşi rând cu o serie de tablouri electrice şi robinete de apă. Aprinse lumina, se aşeză pe sofa. Ce-i dăduse fata era o foaie DIN-A5 strânsă de numeroase ori într-un mic pacheţel, foarte tare. Îl desfăcu încet de tot. Era o chitanţă de poştă. Fata scrisese şi desenase ceva pe dos.

Părea versiunea copilărească a unei hărţi de piraţi.

Desenase o casă cu un fel de clădiri administrative în ambele părţi, dedesubt scrisese „spital”. Mai jos încă trei cuvinte: „Lone moaşă” şi „Kain”. Asta era tot. Întoarse foaia şi se uită la chitanţă. Expeditorul era chiar ea, îşi trecuse numai prenumele, Klara Maria. Numele primitorului nu reuşi să-l descifreze imediat, creierul i se blocase. Închise ochii şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Apoi citi numele.

Se ridică. Luă de pe raft, dintre partituri, o ediţie legată, Bach, *Klavierbiichlein*, şi o deschise. Nu era *Klavierbuchlein,* ascundea un paşaport, iar între ultimele pagini ale acestuia, un bilet cu mai multe numere de telefon.

Se întoarse cu telefonul lângă divan şi formă primul număr de pe bilet.

— Mănăstirea Rabia[44]. Bună ziua.

Era o voce tânără, necunoscută.

— La telefon, medicul circumscripţiei. Bună ziua, zise. Aş vrea să vorbesc cu doamna vice-stareţă.

Trecu un minut. Apoi un corp se apropie de receptor.

— Da?

Era un glas apetisant. O întâlnise acum un an pe femeia căreia îi aparţinea. O muşcătură din el l-ar fi costat toţi dinţii de sus şi de jes. Dar nu astăzi. Vocea de azi era răguşită de tristeţe, aproape fără viaţă.

Închise. Un singur cuvânt îi era de ajuns. Era glasul cuiva căruia i se luase un copil.

Formă următorul număr.

— Şcoala Internaţională.

— Kasper Krone la telefon, conducător de grupă de la organizaţia de cercetaşi *Păsările libere,* am ceva de comunicat uneia dintre cercetaşele noastre, Klara Maria; a fost schimbată data unei întâlniri.

---

44 Numele ar putea fi inspirat de cel al unei celebre poete mistice sufi (în arabă, pronunţat cu accent pe i, înseamnă „primavară").

Vocea se foi, încercă să se adune. Străduindu-se să-şi amintească, în ciuda şocului, ce trebuia spus într-o asemenea situaţie.

— E plecată câteva zile în Iutlanda, la nişte rude. Pot să-i transmit ceva când se întoarce, sau cum vă găseşte?

— Transmiteţi-i doar un salut de cercetaş, zise el. De la unitatea din Ballerup.

Se lăsă pe sofa, spre spetează. Rămase aşa, aşezat. Până deveni totul normal. În afară de frig şi de teama care se strânsese într-un punct, în stomac.

De când James Stuart cel Bătrân se lăsase ghilotinat, la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, în circul parizian Meandros, pentru ca apoi, ridicându-şi capul, să plece din arenă cu el sub braţ, în aplauze apocaliptice, nu-i mai fusese nimănui dat să aducă moartea pe scenă; în general, era lucrul cel mai greu. Kasper încercase în zadar, douăzeci de ani la rând; neputinţa îl copleşea, ca şi acum.

Traversă Blegdamvej, folosind una dintre intrările laterale în Faelledpark[45]. Spitalul Imperial[46] semăna cu nişte culise de circ cenuşiu din lumea subpământeană: lumina în surdină a perdelelor albe, goliciunea oamenilor, uniformele angajaţilor. Ierarhii. Roluri de caracter. Mult metal lustruit. Zgomotul unei maşinării nevăzute. Gust de adrenalină în scuipat. Sentimentul că te afli la limită.

Ieşi din lift. În mână cu cartea de joc; descifrând albul labirint al îngrădirilor cu paturi; găsind în fine uşa pe care o căuta; deschizând-o.

Afară, pe coridor, domniseră tuburile de neon şi interdicţia de a fuma. Acum îi pluteau înaintea ochilor Best-Lites antice englezeşti într-o ceaţă de fum de tabac, albăstrui. La un prea mare distanţă de podea, într-un pat sprijinit pe o ramă lată din lemn de cireş, înconjurat de

45 Mare parc nu departe de 0slerbro, cuprinzând nu numai spaţii verzi, ci şi patinoare şi alte instalaţii pentru distracţii.

46 Rigshospitalet, poate fi tradus şi prin „Spitalul Regatului".

perne de mătase, un bărbat şedea turceşte şi fuma o ţigară. Fără filtru, dar cu iniţialele sale gravate în aur.

— Trebuie să fiu peste o jumătate de oră la judecătorie, zise el. Vino înăuntru şi dă-i bună-ziua Groaznicei Vivian.

Femeia avea peste şaizeci de ani şi purta un halat medical. Pielea îi era palidă, aproape transparentă, foarte subţire; putea să-i asculte sângele dedesubt; sânge şi viaţă. Ea îi întinse mâna uscată, caldă, puternică. Era în tonalitatea la bemol Major; în alte împrejurări ar fi ascultat-o ore întregi.

— N-au trecut decât cinci luni de când ai fost pe aici, spuse bolnavul. Sper că nu te-ai obosit prea tare.

— Am avut nişte spectacole în sud.

— De când ai jucat la Monte Carlo nu te-am mai văzut pe afişe. N-ai mai fost plecat din ţară.

Kasper se aşează într-un fotoliu. Pe podea era un covor Karzamra autentic, pe un perete se aflau rafturi pline de cărţi; fusese adusă acolo şi o pianină; în alte părţi atârnau fotografii de circ cu Richard Mortensen, iar televizorul era mare cât cutia actriţei din numărul în care se lasă tăiată.

— Arăt mai bine decât îţi închipuiai, nu-i aşa?

Kasper îşi privi tatăl. Maximillian Krone pierduse cel puţin cincisprezece kilograme. Ochelarii arătau prea mari. Pernele din jur nu erau pentru confort, ci ca să-l susţină.

— Am avut o vizită simandicoasă, zise Maximillian. De la Ministerul Justiţiei. Arăta ca unul de la pompe funebre. Voia adresa ta. L-am trimis la dracu'. Susţinea că ai avea o problemă cu impozitele. Şi încă un lucru, mult mai rău, în Spania. Spunea că ai fost pus pe lista neagră. E adevărat?

Bolnavul se uită la el întrebător.

— Niciodată nu s-a prea putut bizui omul pe tine. Dar nici n-ai fost genul de sinucigaş…

Ţinea în mână nişte hârtii.

— Spitalul Imperial avea laboratoare şi anexe în centrul oraşului, iar eu sunt consultant în probleme de asigurare. Numai de aceea pot să vegetez în pantomima asta din *1001 nopţi*, în timp ce pacienţii lui Vivian sângerează pe coridoare. Am o listă de experţi consultaţi de către stat şi municipalitate.

Erau cinci pagini cu poate două sute de nume daneze şi străine, instituţii şi persoane fizice, la grămadă. Unul era subliniat.

Kasper îl citi şi-i dădu foaia înapoi. Se ridică, îşi lăsă mâinile să alunece peste obiectele din cameră. Palisandrul rafturilor de cărţi, curburile lămpilor. Ramele marilor picturi, lăcuite în alb.

— Asta trebuie să fie ea, zise Maximillian.

Puseseră draperii noi. Kasper strânse brocatul nou între degete.

— Ce înseamnă Departamentul H? întrebă el.

Un sunet fin de teamă începu să cânte undeva în cameră, parcă ar fi fost lovit un diapazon.

— Nu există; e un zvon. Cine ţi-a povestit asta? Ar fi trebuit să-l înfiinţeze în anii ’90. Apărut din colaborarea între Departamentul pentru Criminalitate Economică, Grupul Mobil de Cercetări, Poliţia Financiară, Vamă şi Fisc. În plus, autorităţile de impozite comunale şi Oficiul Concurenţei. Împreună cu Departamentul de Supraveghere a Bursei de Fonduri. După marile fuzionări prin absorbţie. Pentru a preîntăm până noile forme ale acestui tip de criminalitate a profitului. Se spune că au descoperit ceva. Ceva foarte important. Care a fost ţinut secret. Motiv pentru a înfiinţa un birou special. Nu cred o iotă din toată povestea. Ăştia nu s-ar fi amestecat precis în banalele probleme de impozite ale unui mărunt escroc. De unde ai scos asta?

Marile boli încep dincolo de fizic. Kasper observase

aceasta cu luni înainte ca ele să iasă la iveală. La fel şi la Maximillian. Ceva se schimbase; ceva străin pătrunsese în configurarea sa sonoră.

— Cum e cu violenţa împotriva copiilor? Cu tăria loviturii?

— Legea numărul 387 din 14 iunie 1995, cu modificări din 1997: „Copilul trebuie tratat în respectul persoanei, nu e permisă expunerea la pedepse corporale sau alte acţiuni jignitoare”. În practică, lucrul acesta înseamnă că un copil poate fi imobilizat cu mâinile la spate. Dar nu poate fi lovit cu muchia palmei. Aştepţi un copil?

— E vorba de o elevă.

— O nouă odraslă Footit?

Clovnul englez Tudor Hall, alias Footit, fusese primul care făcuse bani de pe urma unui copil, aducându-şi fiul de trei ani în arenă.

Kasper se ridică.

— Ce sumă e? întrebă Maximillian. Cea pe care o datorezi. De fapt ştiu. Mi-a spus ăde la la pompe funebre. Patruzeci de milioane. Le plătesc eu. Vând tot rahatul. Scot eu patruzeci de milioane. O să cer leafă din nou. Merg la proces pentru tine. Cu stativul de perfuzie cu tot. Îi pun eu la punct.

Kasper scutură din cap.

Mâna lui Maximillian căzu peste hârtii.

— Te bagă la zdup. Te extrădează! N-o să reuşeşti. Nu te vei putea apropia de ea.

Se ridică ţinându-se de speteaza patului. Ca un gimnast care vrea să stea în mâini.

— Ai o inimă rea, zile el răguşit. Nu e bună pentru un clovn. Te pişi pe mâna care ţi se întinde. Ratezi ocazia. După ce ani de zile ea n-a fost în preajma ta de păgubos.

Se întoarse către femeie.

— Ăsta când o să moară – o să-i vină şi lui rândul,

într-o bună zi – va cere să i se monteze roţi sub sicriu. Ca să se împingă singur de la capelă până la crematoriu. Şi să nu trebuiască să ceară ajutorul nimănui.

Mânia sa era, cum fusese întotdeauna, monumentală. Dar baza fizică nu mai era aceeaşi. Bolnavul începu să tuşească profund, în primejdie de moarte.

Doctoriţa îl lăsă să tuşească, apoi îi ridică plină de grijă partea de sus a corpului. Kasper puse cartea de joc pe marginea patului.

— Dacă mai cunoşti pe cineva, zise el, care are acces la Registrul Central pentru Autovehicule. Ai putea găsi adresa. Sub care e înregistrat acest număr.

Maximillian închise ochii. Kasper se duse la uşă.

— Am văzut transmisiunea de la Monte Carlo, spuse bolnavul. Premierea şi reprezentaţia ta.

Kasper rămase locului. Maximillian întinse mâna în spate. Apucă mâna femeii. În jurul ochilor totul i se netezi ca la o *graciosa* spaniolă pe scenă.

— Ne-am dorit să nu se termine niciodată. E singurul lucru care nu trebuie să se sfârşească. Dragostea. Şi marile reprezentaţii.

Tatăl şi fiul se priviră în ochi. Fără mască. Bolnavul suportă câteva secunde, apoi îi fu de ajuns.

Îşi duse mâinile la păr. Era roşu. Ţepos ca de viezure. Îl ridică Era o perucă. Dedesubt, era chel ca o lubeniţă.

— Dezamăgitor, nu? Am dat-o la făcut după chimioterapie. Cu propriul meu păr. Jos pălăria. În faţa unui mare artist.

Kasper se apropie de pat. Apucă craniul mare, golaş, trăgându-l spre sine. Ascultă tragicul care-i înconjoară pe cei mai mulţi. Zgomotul celor care ar fi putut să fie şi niciodată nu vor fi.

La atingerea lui Kasper, Maximillian îngheţă. Apoi se desprinse.

— Ajunge, spuse. Mă simt Lazăr. Mă ling câinii. Când

te mai văd? Peste şase luni?

Doctoriţa îi deschise lui Kasper uşa.

— Fata, zise Maximillian, de pe pat. Eleva. De fapt, ai venit numai pentru ea. Aşa-i?

Uşa se închise după Kasper; lângă el se afla doctoriţa.

— Te duc cu maşina, îi zise.

Superdovnii albi, cei de nivelul cel mai înalt, al căror triumf îl trăise şi Kasper, îşi întemeiau succesul pe faptul că partenerul de jos lucra în sus pentru ei. Autoritatea care se bizuie numai pe sine e rară. Femeia dinaintea lui o deţinea. O emana. Elibera coridoare, deschidea uşi.

Voia ceva, nu reuşea să scoată vorbele. Rămase nemişcată la volan, în garajul de jos, aşteptând să le rostească; nu veneau.

Maşina era lungă precum un vagon de tren. Lui Kasper îi plăcea felul în care se adulmecau bogaţii de la distanţă. Ca Romeo şi Julieta. Chiar la cea mai mare pasiune şi în dragostea de la prima vedere, tot se mai găsea, în colţul de sus, din dreapta, un câmp liber pentru situaţia conturilor.

Îi dădu harta căutătorilor de comori, desenată de fetiţă. Ea o descifră fără probleme, fără să întrebe nimic.

— Sunt treisprezece case de naştere şi spitale, spuse. Kege, Gentofte, Herlev, Glostrup, Hvidovre, Spitalul Regatului, Frederiksberg, Amăger, Roskilde, Hillerod, la care se adaugă şi cele cu activitate redusă din Horsholm, Helsingor, Frederikssund. Niciunul nu e lângă apă. Nici cele private.

— Clinici?

— La nord de Copenhaga şi la sud de Avedore Holme, cu totul aproape o sută de centre medicale şi clinici speciale. Ce vârstă avea copilul care a desenat această hartă?

— Zece ani.

Ea arătă cele două clădiri, de la dreapta şi de la stânga, pe care el le luase drept anexe.

— Ar putea fi aripi ale aceleiaşi construcţii. Copiii încep să gândească perspectiva cam pe la opt ani. Pentru clinici private sunt cam mari. Nu corespund nici uneia din localităţile pe care le cunosc.

Porni motorul.

— Câte moaşe există în Copenhaga?

— Poate vreo mie cinci sute.

— Şi pe câte le cheamă Lone?

— Sunt înregistrate în Asociaţia Moaşelor. Pot să aflu.

— Într-o oră?

Ea dădu din cap afirmativ.

Traversară lacurile şi trecură în jos pe Gothersgade. El o asculta, aşa neştiind încotro conduce. Trase pe dreapta şi opri, orbită de ceva Rămase aşezată, jucându-se cu degetele pe volan. El coborî spre a-i da timp, răgaz de odihnă. Se aflau înaintea zonei interzise.

Un gard de lemn hidroizolat, ca pentru terenuri în construcţie, mărginea o parte din şosea, precum şi un şir de case dinspre Gammel Mont. La vreo cincizeci de metri mai încolo era întrerupt de o căsuţă de sticlă şi o poartă, în faţa căreia se aflau doi poliţişti în haine de protecţie.

Se îndreptă spre căsuţă, dincolo de interfon era o femeie în echipament de apărare civilă.

— Pot să las o înştiinţare pentru o cunoştinţă? întrebă el. E o rudă apropiată. Chestie de viaţă şi moarte.

Ea scutură din cap că nu.

— Bântuie pe-aici vreo şapte sute de jurnalişti. Din toată lumea.

— Pot s-o sun cumva?

Acelaşi gest negativ. El descifră cu coada ochiului rândul de sus din inscripţia unei firme pe care se aflau nume de societăţi de salvare, organizaţii de prim ajutor şi antreprenori de construcţii.

— Sunt fiul lui Hannemann Senior, zise. Care tocmai a devenit membru de onoare în clubul de golf din Sollerod. Visul de-o viaţă al unui om bătrân.

— Păcat că nu va mai putea să aprecieze asta. A murit prin anii ’80.

Kasper îşi contemplă faţa în geam. Era alb ca o mască. Ochii femeii se îngrijorară deodată.

— Să chem maşina?

Mila ei îi pătrunse în sânge ca o injecţie cu glucoză. Îi venea să-i cadă în braţe şi să-i povestească tot. Făcu semn din cap în direcţia maşinii.

— Mă aşteaptă şoferul şi medicul personal.

— Mi-aţi mai putea da şi alt nume în afară de Hannemann?

— Stine Claussen. Ingineră.

— Brunetă?

Încuviinţă.

— Ceva în legătură cu apa?

— E făcută din apă.

Fata cercetă o foaie pe care o avea în faţă.

— E pe lista celor cărora li se cheamă taxiul. Aranjament special pentru VIP-uri. Înseamnă că locuieşte la hotel.

— La Royal? Sau la Trei Şoimi?

— Dacă se află că am spus eu asta, mă dau afară.

El respiră adânc.

— Îngerii, spuse, nu pot fi daţi afară.

Se aşeză în maşină lângă doctoriţă. Care stătea în aceeaşi poziţie în care o lăsase.

— Acum moare.

Ştiuse că asta aştepta ea să spună. Pentru el nu mai era o problemă. Se împăcase demult cu moartea. Părintele Pio spusese odată că dintr-o perspectivă mai înaltă suntem cu toţii în ceasul din urmă. Singura diferenţă e că unii se

află mai în urmă decât alţii.

Aşadar, lui, unul, nu i se întâmplă nimic, doar că se schimbase tot ce era în jur. Cu o clipă în urmă oraşul fusese o carte poştală fără luciu, în cea următoare maşina naviga printr-o panoramă a scufundării, în care sunetele muriseră.

— Părea sănătos.

— *Prednison.* O depăşire chimică a contului de viaţă.

— El ştie?

Trecuseră de Grădina Zoologică şi de cimitirul din Solbjerg. Nici nu-şi dădu seama cum ajunseseră pe Roskildevej.

— De regulă ştie o parte din om. Iar partea mai mare nu vrea s-o ştie.

O luară pe centură spre Glostrup, prin cartierul industrial, parcând în spatele pieţii.

Ea începu să plângă. În tăcere, dar fără reţinere, cu lacrimi şuvoaie Arătă spre sertarul de mănuşi. El îi întinse un pacheţel cu şerveţele.

În privinţa banilor se înşelase. Tristeţea ei venea de undeva dintr-o mare adâncime. Dintr-un adânc aflat mai jos decât un depozit de valori. Îşi trase nasul.

— Povesteşte-mi ceva despre el, ceru ea. De când erai mic.

Kasper îşi ascultă copilăria, auzi sunetul de cartofi.

— Aveam zece ani, locuiam la Skodsborg. Fuseseră totdeauna nomazi, chiar şi după ce tata începuse să câştige. Fiecare avea aranjată o cameră separată, plus a mea, exact ca în rulotă. Restul rămânea mereu închis, pentru a economisi încălzirea. Ne mutam în fiecare an. Skodsborg a fost un record: am locuit acolo aproape patru ani, erau, de altfel, în zonă trei posibilităţi de evadare: *sund-ul,* linia ferată de coastă şi şoseaua de-a lungul ţărmului. Acolo am început să jonglez. Exersam cu cartofi. Pusesem pe jos plăpumi şi pături, dar tot se simţea o

vibraţie când nimeream alături. Probabil că într-o zi a auzit-o şi el, fiindcă l-am văzut dintr-odată în uşă.

Închise ochii şi vizualiză scena.

— Suntem la începutul anilor şaptezeci. Sărăcie, în toată puterea cuvântului, nu mai exista, dar nici nu trecuse de tot. În adolescenţă făcuse foamea, vânduse garoafe, cântase prin curţi; n-a reuşit niciodată să treacă peste toate astea. Precum artiştii care au fost în timpul războiului în lagăre de concentrare; aşa ceva nu trece. De-aia a renunţat la circ. Nu vedea decât o singură soluţie: educaţie aleasă şi venituri sigure. Iar acum se afla, deci, în uşă. Manualele de şcoală, pe masă; nu le deschisesem. M-a privit. Au trecut de atunci peste treizeci de ani. Ar fi putut să mă trimită la internat, la Herlufsholm, ar fi putut să mă facă ucenic la vopsitorie, ar fi putut să mă snopească. Dar el rămăsese pur şi simplu în uşă, tăcut. Iar eu mi-am dat seama ce se petrece în el. Ne dădeam amândoi seama. Înţelesese că năzuinţa e uneori mai mare decât omul. Că omul poate să piară, dacă acest jind e oprit. Aşa că a ieşit cu spatele înainte fără să spună o vorbă; a închis uşa încet de tot. N-am vorbit niciodată despre asta. Dar nici el n-a mai venit în camera mea înainte să bată la uşă.

Ochii ei stăteau pironiţi de buzele lui. Probabil că la şaizeci şi cinci de ani o îndrăgostire e ca la cincisprezece. Dacă i-ar fi arătat diapozitive şi i-ar fi povestit anecdote cu Maximillian, ar fi rămas la picioarele lui şi trei luni, ascultându-l.

— Pentru asemenea clipe îl iubesc, spuse.

Situaţia avea o sonoritate desăvârşită. Şi tocmai în punctul culminant trebuia să plece. Coborî din maşină.

Coborî şi ea, pe partea cealaltă; umblă la radiator.

— În afara acestor clipe, zise, ce a mai fost?

Totuşi, se înşelase în privinţa iubirii. Cine are şaizeci şi cinci de ani vrea mai mult, un întreg mult mai mare.

— Încercaseră să-şi spargă reciproc capetele. În

afara acestor clipe, totul a fost crimă, ucidere fără sfârşit.

Se îndepărtă câţiva paşi; ea îl însoţi.

— Cum e cu iertarea?

— De atunci au trecut treizeci de ani, am iertat tot.

Îl apucă de braţ.

— N-ai iertat decât o părticică. Dac-am mări puţin procentul, n-ar fi prea târziu pentru o copilărie fericită.

Încercă să se desprindă, dar nu reuşi. Îl ţinea strâns ca un pompif r.

— E ceva delicat, zise el. Suntem amândoi prea traumatizaţi.

— Sunteţi doi certăreţi. V-aţi bătut patruzeci de ani. Acum nu mai aveţi decât cel mult trei săptămâni spre a încheia pace.

Ea se întoarse către maşină. O urmă.

— Trei săptămâni?

Se aşezase în maşină.

— Are tăria unui cal de povară de la berărie, zise el.

— Răspund, în spital, de saloanele pentru muribunzi. Am urmărit o mie cinci sute de cazuri. Mai are cel mult trei săptămâni.

Voi să tragă uşa; el o împiedică.

— Moartea nu e un capăt. Eu sunt profund religios. După ultima respiraţie vine o pauză generală. Apoi conştiinţa se întoarce într-un corp nou; muzica începe iarăşi să cânte.

Ea îl privi în ochi.

— Şi la ce-mi foloseşte, zise ea, când sunt singură în pat, să ştiu că undeva pe lume există un sugar locuit de conştiinţa iubitului meu?

El se sprijini de maşină. Pe pământul necultivat mai era destulă brumă pe iarbă.

— Îl iubesc, zise el.

— Şi eu, zise ea.

Kasper se plecă spre ea.

— Oare acordul sentimentelor noastre atât de profunde n-ar putea să constituie baza unui credit de cinci mii de coroane?

Ea îşi căută portmoneul, îl deschise şi îi dădu două bancnote de o mie de coroane. Trase uşa, lăsă fereastra în jos.

— Ce-i cu copilul? întrebă ea. Şi cu desenul?

Ochii ei se măriseră. Ar fi fost loc destul să se aşeze în ei cu toată durerea lui şi încă ar mai fi rămas. Scuturăcapul că nu spune.

— Nu te înşela în privinţa mea, zise ea. Vreau dobândă. Discount plus două procente.

Fereastra se închise, maşina pornise, accelerând. Ca din puşcă, pe Jyllandsring. Simţi o involuntară admiraţie pentru tatăl său. Pentru faptul că Maximillian izbutise să pună mâna, în ciuda firii sale sucite, pe o femeie cu o forţă de elefant.

Intră în birou şi îi puse în faţă lui Daffy cele două mii de coroane.

— O parte din chirie, zise.

Administratorul îi întinse o scrisoare fără timbru, ştampilată de un curier, şi un *coupe-papier*.

Plicul avea o fineţe suprasenzuală, inexplicabilă în mod firesc, care apare atunci când înăuntru e o scrisoare despre un cec. Scrisoarea consta în două rânduri scrise la maşină.

„Prin prezenta dorim să vă comunicăm că participarea Klarei Maria la lecţii nu mai e posibilă. Alăturat, douăzeci de mii”.

Nicio semnătură. Era un cec.

Se aşează. Partea bună, când atingi punctul cel mai de jos, e că nu mai ai de unde să cazi.

Uşa se deschise. Băiatul cu vasele de tămâie o ţinu deschisă. În tră Mork.

— Eşti expulzat, zise. Ai optsprezece ore să-ţi faci bagajul. Vei fi trimis cu un avion spre Madrid mâine dimineaţă.

Poate că nu există punctul cel mai de jos. Poate că nu e decât cădere veşnică. Kasper se ridică. Deschise uşa. Ieşi în curte.

Îşi scoase haina. Cămaşa. Două grupuri de meşteşugari stăteau pe băncile din faţa depozitelor. Câteva costumiere care aveau liber îşi beau cafeaua în jurul unei mese. Îşi scoase şi ghetele, apoi ciorapii. Şi pantalonii. Nu mai purta decât indispensabilii. Cu imprimeu de arlechini. Din mătase. Avea o slăbiciune pentru mătase, ca Wagner.

— Lichidăm tot, li se adresă costumierelor. Trebuie dat tot. Bogatul din parabolă a făcut asta. Şi Liszt. Şi Wittgenstein. Iar Longchen Rabjam a făcut de şapte ori acelaşi lucru. Omul căruia nu i se mai poate lua nimic este liber.

Aşteptă. Poate îl speriase pe Mork. Expulzările trebuie făcute şi în scris, pentru a avea valabilitate juridică.

O hârtie foşni. În spatele lui se afla Mork.

— Îţi spune ceva numele Kain?

— Din istoria Bibliei, foarte cunoscut.

— Joseph Kain.

Kasper nu mai spuse nimic.

— Expulzarea, zise funcţionarul. În haina ta e un voucher de taxi. Cu un număr de telefon. În caz că-ţi mai aminteşti ceva. Despre şcolăriţă.

Kasper închise ochii. Când îi deschise, Mork dispăruse. Cineva îi aşezase o pătură în jurul umerilor, era Daffy.

Şedeau la birou unul în faţa celuilalt. Kasper, învelit în pătură; lungă precum o rochie de bal. Nu simţea nimic. Poate din cauza frigului.

În faţa lui Daffy se afla scrisoarea, pe care probabil o

citise.

— E o elevă care pentru mine înseamnă ceva, spuse Kasper. Ei îmi datorează bani, nu se mai întorc. N-am nicio adresă, niciun fel de urmă.

Administratorul ridică o mână. Era goală. O întoarse. Nimic, nici pe partea cealaltă. O mişcă peste masă. Din suprafaţa mesei răsări o carte de joc.

— Cea mai mare. Regele. O ţinea în portvizit.

Kasper luă cartea. Pe ea era tipărit un nume Aske Brodersen. Dedesubt apărea scris cu creiorul un număr de telefon care începea cu 70. Întoarse cartea. Pe cealaltă parte, acelaşi creion scrisese un nume sau o denumire de localitate, „Bohrfeldt”.

— Numele nu e de găsit la informaţii, zise Daffy, nici numărul nu e înregistrat.

În copilăria lui Kasper, muncitorii care ridicau corturile şi meşteşugarii erau numiţi „specialişti pentru circ”. Erau danezi. Ieşeau ca din pământ la începutul sezonului, apoi în octombrie dispăreau fără urmă. Mai târziu au fost numiţi *tehnical workers*[47]. Cârduri de polonezi şi marocani hălăduind prin Europa sub conducerea unui şef, ca nişte ultraspecializate echipaje de vaporeni. Când un circ intra pe docuri, ei treceau mai departe, la următorul. Sunetul lor rămăsese acelaşi: disciplină, siguranţă profesională, eficienţă aspră, plăcuse întotdeauna acel sunet, îl reauzise încă de la prima întâlnire cu Daffy; la fel şi acum.

Dar mai fusese un sunet pe care nu-l percepuse. Nu până acum

Administratorul îi puse telefonul în faţă. Kasper privi pe geam

— Când apune soarele?

Daffy se întoarse spre raftul în care se aflau mai multe lexicoane. Prea multe pentru un administrator care

47 Budist tibetan (1308-1363).

umblase la şcoală cel mult şapte ani. Era şi un calendar de călătorie, pe care îl deschise.

— Peste cincisprezece minute, răspunse.

— Atunci prefer să aştept cincisprezece minute. La apus mă exprim mai bine.

Administratorul ridică ambele mâini, le trecu peste blatul mesei, din nimic răsăriră stiloul, cărţile de vizită, mărunţişul. Biletul de loterie. Cheile. Cu excepţia celei pe care Kasper i-o dăduse Astei Borello.

— *Mount Blanc Legend,* zise Daffy. Pentru marile semnături. Dar în celelalte buzunare nu există ceva de acelaşi calibru. Nicio carte de credit. Niciun portmoneu. Bancnotele, dezordonate. Banii, pe drum. Niciun carnet de conducere. Nicio adresă permanentă. Un om fără rădăcini. Din punct de vedere profesional vorbind. N-o lua personal.

Kasper se ridică, deşi n-ar fi vrut. Ar fi preferat să rămână aşezat De vină era furia aceasta portocalie, impersonală, pe care o trezeşte critica, atunci când e îndreptăţită.

Depărtarea de masă era mai mică de un metru. Pe distanţe scurte era iute ca un chinez la tenis de masă.

N-ajunse până acolo. Mâna lui Daffy se topi în aer. Se rematerializă, pe loc. Cu o baghetă conică, învelită în piele, lungă cât trei sferturi dintr-un tac de biliard. Lucrată ca un bici de călărie. La capăt, o bilă strălucitoare de mărimea unui ochi de sticlă. Era o baghetă de îmblânzitor. Kasper şi-o amintea de pe la începutul anilor ’60, dinainte ca menajeriile cu animale de pradă să fie interzise. Un om cu braţ tare, ştiind unde trebuie să lovească, ar fi putut să crape cu ea ţeasta unui leu.

Se opri. Erau sunete rafinate pe care încă nu le auzise la Daffy. Ca la operele beethoveniene de tinereţe. Pe care lumea de-abia începea să le descopere. Comorile delicate se pierduseră în vârfurile de mai târziu.

Mâinile administratorului dispărură din raza vederii

sale. Reapărură. Cu un stativ de laborator, un vas de diamante brute, o cutie de chibrituri, două pahare, o sticlă de şliboviţă. Puse un diamant în stativ, umplu un pahar cu alcool, îl încălzi în mână, aprinse un chibrit. Îl ţinu lângă oglinda lichidului. O flacără albastră, lacomă, se prelinse neliniştită pe lângă marginea paharului. Împinse paharul sub dia mant. Flacăra cuprinse mineralul, acesta începu să se topească şi să picure în pahar; era zahăr candel.

Kasper ascultă apusul soarelui. Trase telefonul spre sine, se adună, formând numărul scris pe cartea de joc.

— Da?

Era o femeie la vreo patruzeci de ani.

— Sunt un bun prieten al lui Aske, zise el. Am avut un vis, vreau să i-l povestesc.

Femeia lăsă receptorul, îndepărtându-se; lipsi cincisprezece secunde. Ar fi putut să pună receptorul în furcă, avea informaţia care-i trebuia. Neputinţa şi o speranţă absurdă că va auzi din fundal vocea Klarei Maria îl făcură să stăruie.

Femeia reveni.

— E plecat.

— Poate cel mult până la toaletă pentru domni, zise el. Cred că trebuie să-l aduceţi de acolo. E vorba de un vis cu mare profunzime. Nu i-ar plăcea să fie lipsit de el.

Aske se aflase probabil chiar lângă telefon, acum preluă receptorul.

— Ţi-ai primit banii. De unde ai numărul?

— Vreau să vorbesc cu fata.

Îşi auzi propria voce din afară. Era a unuia pe cale să-şi piardă cumpătul.

— A fost lovită. Violenţa e pasibilă de pedeapsă prin lege, am vorbit cu un avocat.

Telefonul fu trântit.

Zahărul încins picura în şliboviţă, sfârâind. Daffy împinse un pahar către el.

— Viaţa de vagabond merge până la patruzeci de ani. Apoi e nevoie de o adresă permanentă pentru a opri decăderea. Mai ales când e atât de rapidă ca a ta.

Kasper bău. Închise ochii. Era o înălţare fizică, aşa cum o simt probabil marile păsări de pradă când bat din aripi în văzduh. Fructul concentrat, alcoolul, zahărul şi arşiţa tropicală goneau prin corpul său până în cele mai îndepărtate vase capilare. Alungau foamea, frigul şi oboseala. Îmbăiau suferinţa în lumină aurie.

— Iar această profundă filosofie, zise el, te-a dus, vasăzică, la o fulgurantă carieră de majordom în Glostrup.

Daffy surâse. Kasper îl vedea pentru prima oară astfel, de şase luni de când îl cunoştea.

— Am fost sprijinit de judecătorie. Mi-au dat patru ani de pedeapsă cu suspendare. Cu condiţia să-mi schimb meseria.

Kasper îşi adună lucrurile. Luă în mână paharul încă fierbinte. Puse pe masă cecul.

— Plata unei părţi din datorie, zise.

Daffy trecu în jurul mesei. Îi deschise uşa.

— De ce la apus? De ce te exprimi la apus cel mai bine?

Kasper se uită la mâinile administratorului. Daffy ar fi putut să devină celebru, cum devenise Bach abia după moarte. Bogat, cum nu fusese Richter nicicând. Iar acum îi ţinea uşa deschisă.

Arătă soarele care apunea deasupra oraşului.

— Ascultă, îi zise.

Nu era un sunet înalt sau distinct. Ci un covor complex de sunete în surdină. Erau clopotele bisericilor din oraş, sunând vecernia.

— Tonalitatea în care-au fost acordate devine tonica unui acord major sau minor. Sunetul de sus, aflat la octavă, plus terţa mare sau mică, vibrează odată cu tonica. Oraşul e o hartă de sunete. Biserica Grundtvig, acordată în Re

Major. Iar deasupra, fa diez, la fel de puternic. Biserica are un singur mare clopot. Bătăile de la Biserica Mântuitorului, inconfundabile. Aşa e fiecare, unic în felul său. Dacă telefonezi la apus, ascultând dincolo de voce, fiind în stare să.com pensezi platitudinea imaginii sonore, poţi avea o reprezentare a locului unde e situat, pe harta de sunete, partenerul de dialog.

Se aşează pe pat. Bău, încet. Lichidul întunecat, de culoarea chihlimbarului, întrunea totul, liniştind, săturând; avea limpezime, extaz Calma nervii slabi şi îi stimula pe cei sănătoşi. Ridică paharul, lăsându-l să refracteze ultima lumină care cădea prin fereastră. Nimic nu putea fi asemuit luminii de aprilie. Avea o fermecătoare, optimistă imprevizibilitate, ca o mână febrilă la poker. Aducea o promisiune a primăverii, fără să fie sigură că o poate îndeplini.

Trase un sertar, un pătrat mare şi plat, un sertar precum cele în care îşi ţin desenele arhitecţii. Era sertarul Stinei. Îl comandase pentru ea la firma Rud. Rasmussen.

Înainte de a avea sertarul acesta, Stine nu lăsase niciodată nimic la el. Strângea lucrurile metodic, dimineaţa, deseori în timp ce el mai dormea. Când se trezea, totul dispăruse fără vreo urmă fizică, rămăsese doar sunetul.

O căutase când era plecată. Sperase că va fi lăsat vreo cremă prin baie, vreo periuţă de dinţi; nimic. Într-o seară i-a spus-o în timp ce mâncau.

— Aş putea să golesc câteva rafturi din dulap.

Ea pusese cuţitul şi furculiţa deoparte şi se ştersese la gură. Făcea acest lucru delicat, dar în acelaşi timp ca un animal, ca atunci când se spală o pisică, sau în felul în care e delicat un jaguar.

— Ai auzit de voodoo, zise ea. Cu câţiva ani în urmă am curăţat pânza freatică din Haiti. Am fost avertizaţi de COWI, şi de şeful de secţie, să nu lăsăm niciodată în urmă lucruri personale. Dacă un vrăjitor vrea să-ţi facă rău şi

pune mâna pe ceva de-al tău, are putere asupră-ţi.

Mâncarea din gură i se transformase în chit, ca pentru şpaclu.

— Nu ne mai întâlnim, zise el, dacă aşa mă vezi. Nu pot suporta o asemenea înjosire. Ne cunoaştem de o lună şi jumătate. M-am purtat cu tot respectul. Faţă de tine. Faţă de toate femeile. Ca un băieţel care se uită peste gard la fata din vecini. Dar niciodată nu sare gardul. Aşteaptă mereu până vrea ea să se joace.

— Dar care în sinea lui, zise ea, coace un plan. Să stăpânească tot cartierul de vile.

O săptămână mai târziu comandase sertarul. Nu spusese nimic, dar când ea a venit, mobila era montată în peretele rulotei, sertarul tras în afară. Stine îşi lăsase mâinile să alunece pe lemnul sertarului, îl trăsese, îl împinsese la loc, fără să spună nimic. El luase măsura de la sertarele din apartamentul ei. Se potrivea exact pentru planşetă.

Data următoare adusese cu ea o mapă. Fără să spună nimic, lăsase în sertar planşeta, o cutie pentru compas, hârtie de desen. Acolo rămăseseră de atunci. Încă erau acolo.

Luă compasul şi hărţile, una dintre ele înfăţişa Copenhaga la scala de 1: 25.000. Îşi chemă în amintire imaginea sonoră din telefon în prim plan sunau clopotele de la Biserica de Marmură, întărite electric, dar în surdină, pentru a nu trezi tot cartierul Amalienborg când în jur e destul spaţiu, presiunea sonoră scade cu şase decibeli la fiecare dublare a distanţei faţă de sursa sonoră. Cu compasul măsură pe scala din josul hărţii patru kilometri şi jumătate. Cu această distanţă ca rază desenă un cerc al cărui centru era alcătuit de biserică.

Biserica Grundtvig era departe în fundalul sonor, dar se putea auzi foarte limpede. Marele clopot părea să cânte singur, vibrând, imnul „Bat clopotele de Crăciun”, şi acesta scris în Re Major: compozitorul imitase bătăile de clopot.

Asta dădea de bănuit că aparatul te lefonic se afla sus deasupra pământului, unde nu mai erau oprelişti în orice caz, mai mult de douăzeci de metri înălţime, căci aşa de sus ajungeau acoperişurile din (2) sterbro şi Norrebro. Socoti distanţa ca fiind de cinci kilometri. Auzise şi clopotele Bisericii Mântuitorului. La marginea câmpului lor sonor, clopotele Primăriei; probabil prinsese bătaia la sfert de oră. Erau din fier, nu din bronz, cu sunet dur şi frecvenţa mai puţin pură decât a clopotelor de biserică. Se aflau la cinci kilometri faţă de telefon. Cu Biserica Grundtvig drept centru, trase un nou cerc având aceeaşi rază. Unde se suprapuneau cele două cercuri, încercuiau o zonă care cuprindea toată partea exteri oară a cartierului Osterbro.

Ascultă din nou. Identifică Biserica Engleză şi Biserica Sf. Jakob, interferenţa lor alcătuia o coroană din tonalităţile majore sugerate, începând cu la până la Re Major. Mai trasă două cercuri.

Se intersectau cu primele două cercuri la cincizeci de metri de ţărm. Nordul intrării în portul Copenhaga. În faţa promontoriului Tippen, la doisprezece metri adâncime. Ce auzise fusese greşit.

Bău din pahar. În această înfrângere i se păreau apropiate toate sunetele. Niciun ton nu semăna cu ale lunii aprilie. Nicio frunză în pomi. Nicio creştere care să amortizeze ecoul şi reverberaţiile. Au zea ultimele transporturi dinspre locurile de muncă din Glostrup. Zumzetul îndepărtat pe centura a patra. Păsările în mlaştină. Vocile cusătoreselor. Promisiunea apusului. A serii libere. În acelaşi timp, nu foarte prezente. O parte a sistemului lor era deja pe drumul spre casă. Cele mai multe aveau copii. Când femeile făceau copii, vocile lor deveneau grele. Un *ostinato.*

În prima zi caldă, în care se putea sta la soare un sfert de oră, traversase curtea în pauza de prânz. Auzise vocile femeilor în depărtare. Nu vorbe de sine stătătoare,

doar sunete. Pălăvrăgeau despre copii. 1: hemaseră. Se aşezase lângă ele pe bancă. Aveau priviri tandre, păreau să tachineze, un flirt lipsit de riscuri, venind din liniştea că un bărbat le aşteaptă acasă. În mod normal îi plăceau aceste flirturi călduţe ca apa din cadă. Una îl întrebase:

— De ce nu ai copii?

O remarcase dinainte.

— Fiindcă n-am găsit o femeie.

Ele surâseră, el, aşijderea; nu înţelegeau că spusese chiar adevărul.

— Asta nu e o explicaţie, zise el. Cealaltă e că plecăm curând, îmbătrânesc repede şi copiii, închipuiţi-vă că aveţi optzeci de ani, soţul a murit, nu mai sunt martori pentru primii treizeci de ani din viaţă, apoi plecaţi şi voi; asta e cealaltă explicaţie.

Se traseră mai încolo. Tot femeia dinainte zise ceva:

— Credeam că eşti clovn.

Se ridicase.

— Sunt muzician, zise. Am o înţelegere cu Doamna Dumnezeu. Trebuie să cânt toate notele. Şi pe cele negre.

Erotismul latent se răcise uşor după asta. Mai târziu se înteţise iar, dar relaţia nu mai era aceeaşi.

Aşează o carte peste pahar. Ca să atenueze pierderea aburului. Amintirile lui C.G. Jung. Jung scrisese că omul îşi caută în alcool propria spiritualitate. O fi ştiut el ce spunea. O fi ştiut ce înseamnă să stai pe două lăzi de Krug Magnum şi să nu te poţi opri după prima. Alcoolul e o vioară, nu se poate lăsa. Dădu cartea la o parte şi goli paharul.

Schimbă locul pe care şedea. Aşa ajunse să stea vis-à-vis de sofa, de locul unde şezuse Klara Maria. La prima lor întâlnire.

Se petrecuse acum un an.

Venise acasă de la spectacol mai târziu ca de obicei, era aprilie, miezul nopţii. Rulota în care locuia se afla pe

un teren din Vedbaek pe care-l stăpânea de douăzeci de ani, fără să fi cerut vreodată aprobare de construcţie. Două mii de metri pătraţi de iarbă neîngrijită, împrejur cu molizi.

Rulota se afla în plină iarbă, conduse maşina până acolo, opri, deschise uşa şi ascultă.

Natura intonează mereu o temă, uneori chiar mai multe, dar putea fi şi numai închipuire. În acea noapte era ricercarul din *Ein musikalisches Opfer*[48], în orchestrarea lui Anton Webern, cu textul lui Tagore: „Nu loviturile de ciocan, ci dănţuirile apei rotunjesc frumuseţea pietrei prundişului".

Trecuseră ani de când dispăruse Stine. Sensul vieţii nu-l luase cu ea, acela se dusese singur, mult mai devreme. Dar încetinise procesul.

Din rulotă se auzi un zgomot care n-ar fi trebuit să fie acolo. Se lăsă să alunece din maşină. Nu trăieşti douăzeci de ani de ascensiune*in sh ow-business* fără a deveni victima unor proiecţii.

În patru labe se strecură către uşă. Căută cheia sub rulotă. Dispăruse.

Oricine, odată ajuns la un anume grad de maturitate în evoluţie, ar fi roit-o. Sau ar fi apăsat pe butoanele de lângă uşă. Asigurările pentru artişti îi făcuseră legătură directă cu ambulanţa Falck şi societatea de pază Securitas. Dar uite că nu suntem mai copţi decât suntem. Din două cârlige de sub trapă pescui o ţeavă de vreo trei sferturi de metru, din vremurile bune, când ţevile de apă mai erau din plumb.

Ajunse tiptil în antreu. Auzea doar o persoană, un puls liniştit de optzeci-nouăzeci, un pitic de circ.

— Intră.

Era o copilă, o fetiţă. Nu pricepea cum de-l simţise intrând.

---

48 în germană în original: „Ofranda muzicală" (J. S. Bach).

Să fi avut opt, nouă ani. Nu aprinsese lumina, dar obloanele erau desfăcute, şedea pe sofa turceşte, în lumina lunii. Ca un mic Buddha.

Rămase locului, ciulind urechea. Istoria criminalităţii pomeneşte destui copii aflaţi în colaborare cu adulţi dubioşi. Nu mai auzi altceva. Se aşează în faţa ei.

— Cum ai dat de cheie?

— Am ghicit.

Se afla pe masă, înaintea ei. O ascundea atât de bine într-o adâncitură, încât uneori nici el n-o mai găsea. Şansa de-a fi ghicit o asemenea ascunzătoare era mai mult decât improbabilă.

— De când eşti aici?

— Nu de mult timp.

— Şi încoace cum ai venit?

— Cu autobuzul şi cu trenul.

El dădu aprobator din cap.

— Bineînţeles. Aşa, la miezul nopţii, o metropolă e la cheremul unei fetiţe de opt ani.

— De nouă, zise ea. Şi încă pe gratis. Autobuzul şi trenul. Sub doisprezece ani nu se plăteşte.

Ceva nu era în ordine în sistemul ei tonal. Intensitatea nu era ca pentru vârsta ei.

Nu că n-ar fi avut energie şi alţi copii. Trăise treizeci şi cinci de ani printre copiii altor circari. Care se trezeau dimineaţa la şapte jumătate în viteza a patra. Peste paisprezece ore se prăbuşeau direct în somn, cu două sute la oră, fără frână. Să fi avut electrozi, sau legaţi ca becurile în serie, ar fi făcut parale.

Dar sistemul lor nu avea accent; era ca un circ de purici. În timp ce fata asta era cu totul adunată.

— Te-am văzut la circ. Am simţit că ţi-ar prinde bine să discutăm.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Vorbea ca o regină. Fără s-o scape din priviri, cotrobăi cu dreapta în sertarul

cadourilor pentru premiere, scoase pe masă o cutie de un kilogram cu praline Neuhaus.

— Ia-ţi o „vraja-copiiilor”, zise. De ce, adică, mi-ar prinde bine?

— Te doare inima.

Vorbea cumplit de serios.

Scoase ciocolata din poleială. Închise ochii în timp ce i se topea în gură.

— Poate eşti doctor, zise el. Ce-i povestea asta cu inima?

— Trebuie neapărat s-o găseşti pe doamna aceea. Care te-a părăsit. Şi ăsta e doar începutul.

Nu existau scrisori. Nici fotografii. Nici cinci oameni care să ştie ceva. Şi niciunul dintre ei n-ar fi povestit asemenea lucruri unui copil.

— Unde ţi-s părinţii?

— N-am.

Vocea îi era fără participare, ca un anunţ la megafon.

— Unde locuieşti?

— Am promis să nu spun.

— Cui ai promis?

Ea scutură din cap.

— Nu mă strânge cu uşa. N-am decât nouă ani.

Doar o mică parte din atenţia lui era îndreptată spre sensul vorbelor. Sunetul lor îl interesa. Şi acela nu era constant. De fiecare dată când fetiţa vorbea se întâmpla ceva cu el. Nu ştia ce anume, dar era ceva ce nu mai auzise până atunci.

— De unde ai adresa asta?

Ea scutură din cap. Kasper simţi o teamă de neînţeles. Îşi deconcentră auzul, ascultă în toate direcţiile, scană împrejurimile.

Auzea strada, Strandvej. Valurile şi pietrişul ţărmului. Vântul în molizi. Ierburile. Nimic altceva. Erau doar ei doi.

— Cântă-mi ceva, zise ea.

Se aşeză la pian. Fata îl urmă, luă şi ciocolata. Se ghemui în fotoliu. Trase peste ea pătura.

Cântă ricercarul, în întregime, vreo nouă minute. Ea încetase să mestece, absorbea sunetele de cum părăseau pianul.

Când termină, aşteptă mult, mai mult decât publicul la concert. Mai mult decât aşteaptă oamenii de obicei.

— Tu ai compus asta?

— Bach.

— E şi el la circ?

— A murit.

Căzu pe gânduri. Mai luă o ciocolată.

— De ce nu ai copii?

Întinse mâna şi aprinse un bec montat după o placă de sticlă mată. Pe placă era fixat un desen de copil. Cu nişte prinzătoare metalice. Cu ani în urmă primea în fiecare lună sute de desene. Instalase acest afişaj, în fiecare săptămână desenul era schimbat cu altul, câteodată mai des.

— N-am găsit pe cineva care să vrea să fie mamă.

Se uită la el. Cu privirea cea mai pătrunzătoare pe care o văzuse vreodată la un copil, la un om chiar.

— Minţi. Şi încă un copil, un minor.

Simţi cum îl năpădeşte neliniştea.

— Pot să mă mut eu la tine, zise ea.

— N-am loc. Doar ce e aici. Şi, pe moment, bani sunt destul de puţini.

— Nu mănânc prea mult.

Avusese de-a face, până acum, cu tot felul de copii: criminalitate juvenilă, *desperados* de cincisprezece ani cu pumnale cu dublu tăiş legate de corp sub pantalonii de camuflaj, cu pedepse suspendate pentru gravă automolestare; nu fuseseră o problemă. Îi ţinuse pe toţi în

frâu. Fata era însă altceva. Începu să năduşească.

Feţişoara ei părea pe moment pură şi severă ca a unui înger. În clipa următoare ţâşni un zâmbet de drăcuşor.

— Te pun la încercare, doar, zise ea, nu vin aici. Nu te-ai descurca să-i porţi de grijă unui copil. Şi nu e adevărat că nu mănânc mult. În fulec ca un cal. Administratoarea îmi zice „tenia”.

Se ridicase.

— Poţi să mă conduci acasă acum.

Pe drum tăcuse, cu excepţia indicaţiilor de drum. Concisă ca un copilot de raliu; din Strandvej intrară pe Skoborgvej, spre interior.

Calea trecea pe graniţa dintre oraş şi păduri, autostrăzi şi zone pustii, şiruri de case şi vile singuratice. Traversară Frederiksdal[49].

— La dreapta, zise ea.

Porniră hurducat spre lac, după vreun kilometru îi făcu semn să oprească.

Se aflau pe un drumeag de-a lungul ţărmului, fără nicio construcţie.

Şedeau tăcuţi unul lângă altul. Fata privea cerul noptatic.

— Mi-ar plăcea să mă fac astronaut, spuse. Ori pilot. Tu ce-ai fi vrut să fii? Când erai mic.

— Clovn.

Îl privi.

— Asta te-ai şi făcut. E important. Să devii ceea ce ai fi vrut cel mai tare.

În adâncul cerului noptatic se mişca o luminiţă, poate era o stea căzătoare, poate un satelit sau un avion.

— Te conduc până la uşa casei, zise el.

Ea coborî din maşină, el îi deschise uşa. Cât ocoli

---

49 Localitate de vilegiatură pe malul lacului Furese, unde se află un pavilion şi un mic castel din secolul al optsprezecelea.

maşina, ea dispăruse.

Pipăi cu auzul. În spatele său se aflau vilele dinspre Bagsvaerd, şi încă mai departe se auzea fâşâitul marilor artere în trafic nocturn. La dreapta auzea vântul în transmiţătoarele radio din Lyngby. Dinspre lac, zgomotul ultimelor gheţuri, care, plesnite, sunau la mal precum cuburile într-un pahar. Din direcţia pavilionului Regatta, câinii se treziseră unii pe alţii şi lătrau. Auzi trestiile frecându-se. Animale de noapte. Vântul peste vârfurile pomilor din parcul castelului. Un glas singuratic undeva într-o grădină de vilă. O vidră care pescuia în canalul de legătură cu lacul Lyngby.

Dar nimic dinspre fată. Dispăruse.

Deodată porni un motor puternic, undeva în faţa şcolii de plante, începu să fugă. Deşi era într-o formă de-a dreptul tragică, tot mai izbutea să parcurgă suta de metri sub treisprezece secunde, avea asta în sânge. Aproape că depăşise colina când maşina trecu pe lângă el. La volan se afla o femeie. Poate că un auz extrem de fin ar fi perceput fetiţa ghemuită pe bancheta din spate. Nu şi al său. Totuşi reţinu numărul maşinii. Scoase un stilou şi o carte de joc.

Se plimbă aproape un sfert de oră de-a lungul lacului în sus şi în jos. S-o audă poate, totuşi, încă. Şi să-şi redobândească suflarea. Nu izbuti niciuna, nici alta.

Se aşeză în maşină. Formă numărul tatălui său. Maximillian răspunse imediat. Vorbea în şoaptă.

— Sunt la cazinou, aici trebuie închise telefoanele mobile, de ce naiba mă suni, vrei să-mi povesteşti că ai făcut în pat?

— Oricât ai fi de decăzut, tot mai ai acces, ca înainte, la înregistrări Auto.

Îi dictă numărul maşinii. Legătura fu întreruptă.

Conduse încet către casă.

Un sunet îi spulberă amintirile şi îl aduse înapoi în rulota unde locuia, era telefonul. La început se auzi doar

respiraţia grea, parcă îi trebuiau cuiva treizeci de secunde să echivaleze consumul de oxigen pentru asemenea telefon.

— Vineri sunt din nou în formă, zise Maximillian. L-am găsit pe cel mai bun lecuitor filipinez, are rezultate unice, îl aduc încoace cu avionul şi într-o săptămână ies din spital.

Kasper nu spuse nimic.

— Ce atâta văicăreală. Într-o săptămână facem saltul lateral pe plajă.

Îşi ascultau unul altuia răsuflările.

— Numărul acela, zise bolnavul, ştii… pe care mi l-ai dat. E blo cât. În registrul de înregistrări auto. Cu menţiunea „furat”, „în curs de cercetare”. Cu o trimitere la şeful Poliţiei. Şi la serviciul de informaţii al Poliţiei.

Din nou câteva secunde de respiraţie grea.

— Josef Kain? întrebă Kasper.

În copilărie învăţase de la tatăl său multe despre improvizaţie. Maximillian Krone se ridica, după ce se certase apocaliptic cu mama lui Kasper, sau după o masă de şase ore cu douăsprezece feluri a confreriei arcaşilor, şi mergea drept la judecătorie sau la Consiliul de Industrie.

Dar acum tăcea.

Tatăl şi fiul îşi ascultau reciproc răsuflarea.

— Ceva ocult, zise Maximilian. Cam în genul cauzei pentru care s-a făcut Departamentul H. Arată doar cât de slabă a devenit între timp Poliţia.

— Ocult la circ?

— Nu, nicăieri.

— Era vorba de o femeie, aţi pomenit-o şi tu, şi mama. Era pe-atunci deja bătrână. Ceva în legătură cu nişte păsări. Şi o memorie neobişnuită.

Tatăl său părea să nu-l asculte.

— Vivian e lângă mine, spune că trebuie să vorbim ceva. Ce naiba să trăncănesc eu cu palavragioaica asta. O

să leşine. E moale ca un rahat de câine. Dar mă bate la cap.

— Zice că eşti bolnav.

— Are în grijă departamentul muribunzilor. Tot interesul să convingă lumea că sfârşitul e aproape.

Din nou câteva secunde de aer tras adânc, hârâit.

— Vrea să discute cu tine.

Receptorul trecu în altă mână.

— Nu era nicio Lone în registrul Asociaţiei Moaşelor, zise femeia. Dar mi-a venit o idee. Cred că a fost o moaşă pe nume Lone. Acum cincisprezece ani. Tânără de tot. Talentată. O grămadă de idei originale. Critica sistemul. S-a ocupat de înfiinţarea unor case de naştere alternative. Un departament pentru naştere uşoară aici la spital. Subacvatică, la Gentofte. La un moment dat a studiat medicina. Devenind doctoriţă şefă. Obstetrică. De aceea nu m-am mai gândit la ea, fiindcă nu mai era moaşă. Gândea foarte economic. A plecat din sistemul spitalicesc oficial. Intrând în industria farmaceutică. Din câte ştiu, tot acolo lucrează. Dar pe lângă asta a deschis o clinică specială de naşteri, exclusivistă şi foarte căutată, la Charlottentund. Crezi că ar putea fi vorba de ea?

— Care era numele ei de familie?

— A trecut atâta vreme… Cred că Bohrfeldt.

Kasper îşi privi încheieturile degetelor. Erau albe ca ale unui schelet. Desfăcu strânsoarea.

— Nu ştiu, zise. Nu-s multe şanse. Dar, oricum, mulţumesc.

Închise.

Nu găsi adresa nici în cartea de telefon la numerele obişnuite, nici în Pagini Galbene. O descoperi în cele din urmă la înregistrări profesionale, era singura pentru „clinici de naştere”.

Se afla pe Strandvej, la începutul străzii. Clădirile puteau fi văzute într-o vignetă. Despături alături desenul

Klarei Maria. Prinsese o grămadă de detalii. Curbura treptelor care ducea spre ceea ce fusese cândva corpul principal al unui palat. Numărul ferestrelor. Împărţi rea caracteristică a geamurilor în şase.

Adresa avea şi ea şase numere: secretariat, birou de recepţie, doctor pediatru, laboratoare, saloane.

O clipă se gândi să sune la Poliţie. Apoi comandă un taxi.

Din dulăpiorul de deasupra toaletei scoase un borcan mare de pastile, din care extrase două tablete de câte două sute de grame de cofeină, cu salutări din partea domnului La Mour, medicul Teatrului Regal. Umplu un pahar cu apă. Peste un sfert de oră acestea aveau să aştearnă o trezie convexă, cu multe benzi, peste concavul contrapunct al alcoolului şi epuizării. Dădu noroc în oglindă. Cu toţi medicii care, ca Lone Bohrfeldt, ne ajută să venim pe lume. Cu toţi cei care ne duc în salonul cu muribunzi, când vine vremea s-o părăsim. Cu toţi cei care, precum La Mour, ne ajută să îndurăm timpul de aşteptare.

De pe Ring intră pe stradă o maşină. I se păru că aude opt cilindri, nu putea fi un taxi. Totuşi viteza era atenuată, de parcă şoferul ar fi căutat ceva. Înghiţi tabletele. Aşează paharul cu deschizătura în jos pe raftul de scurgere.

De două ori împărţise garderoba cu Tati, ultima oară la Stockholm, după ce maestrul îşi pierduse averea cu *Playtime,* revenind la varieteu. După ce se demachiase, aşezase şi el paharul în acest mod, iar Kasper întrebase de ce.

— Praful, la poussierel

— Dar mâine vom fi iarăşi aici.

Mimul surâsese. Însă ochii nu-i surâdeau.

— Să sperăm, zise. Dar putem face oare planuri sigure?

Un Jaguar cu firmă de taxi nu mai văzuse până

atunci, uşa din spate se deschise ca de la sine, bancheta îl îmbrăţişase ca o femeie Mirosea a piele de preţ, ca un harnaşament scump, dar lumina era ciudată. Şoferul era un tânăr cu guler de prelat, Kasper încercă să-şi dea seama după accent de unde provenea, probabil era fiul unui gospodar din insula Mors, student la teologie fără parale de acasă. Ziua la facultate, noaptea pe taxi, avea nevoie de orice sfanţ de care putea face rost.

— Spre Strandvej, zise Kasper. Şi, din punctul meu de vedere, nu e nevoie să daţi drumul ceasului de marcaj.

Îi trebuiau numai cinci secunde ca să-şi dea seama de ce era în stare un dirijor şi la fel stăteau lucrurile cu şoferii de taxi; cel de acum era mult peste medie, un Furtwängler al maşinilor închiriate, vehiculul curgea ca un torent spre mare, Fabriksvej se topea în urmă în beznă.

— Cristos e veşnic, zice Sfântul Ioan, răspunse şoferul. Toate celelalte se schimbă. Au fost montaţi senzori în banchete, puşi în legătură cu taximetrul. Nu se mai pot face curse la negru.

Kasper închise ochii. Îi plăceau taxiurile, chiar dacă erau conduse de un nătărău de la ţară; se afla ca într-o trăsură feudală cu vizitiu, dar era mai bine. Pentru că, după încheierea cursei, vizitiul dispărea, la fel nota de plată de la atelier şi grămada de fiare vechi, lăsându-l scăpat şi de maşină, şi de responsabilitate.

Şoferul fluiera foarte curat o frântură de melodie, lucru rar întâlnit chiar şi la muzicieni. Melodia era şi ea rară, *BWV Anhang 127,* unul dintre cele două sau trei marşuri de Bach, în Mi bemol Major: mai deloc interpretat, mai ales în această versiune, orchestraţie pentru circ de John Cage. Kasper petrecuse cu Barnum & Bailey două stagiuni în Statele Unite, iar această orchestraţie fusese semnalul apariţiei sale în arenă.

— Ţi-am văzut toate cele cinci spectacole din nocturnă, zise şoferul, la Potters Field. Plecam de pe scenă la 23.30. Ne ştergeam machiajul cu un prosop, luam o

haină peste costum. Afară aveam o maşină frumoasă. Un Mustang. Dacă îl unsesem cu vaselină şi ţineam partea dreaptă puteam să conduc de la strada numărul 14 până la 42 fără să prind niciun stop. Poliţia lasă să curgă circulaţia. Dacă oco Ieşti autostrada şi Riverside Drive poţi circula ani de zile fără să vezi nici umbra unei amenzi.

Gulerul de prelat nu era guler. Ci o împletitură fin cizelată de cicatrici, ca şi cum trupului i-ar fi fost transplantat un nou cap.

— Fieber, zise Kasper. Franz Fieber.

Fusese cascador. Triplu salt dublu cu maşina de pe rampă într-un Volkswagen modificat. Pentru prima şi ultima oară în istoria lumii ca număr comic. Kasper se ferise cu grijă să citească în ziare despre accident, fusese la sub zece mile distanţe când acesta se întâmplase. Ambii parteneri muriseră.

Înclină, un centimetru, capul. Lumina stranie din maşină venea de la o mică lumânare într-un suport de metal, care ardea între levierul schimbătorului de viteză şi o iconiţă a Fecioarei Maria cu Pruncul. Băiatul observă mişcarea.

— Mă rog neîncetat. A fost ca o pecete care s-a întipărit asupră-mi. Mi-am dat seama înainte să se întâmple. Am început să mă rog. Când m-am trezit cu aparatura de respiraţie, încă mă mai i rugam, şi de atunci n-am încetat niciodată. Mă rog fără întrerupere.

Kasper se aplecă. Pentru a asculta sistemul din faţa sa. Mângâie apreciativ bancheta.

— Doisprezece cilindri, zise tânărul. Nu există pe lume decât şapte asemenea maşini de închiriat, din câte ştiu. Eu le am pe toate şapte.

— Aşadar, ţi-ai revenit.

— Am început cu o o limuzină Towncar. De douăzeci şi patru de mii de dolari. Şi o aprobare falsificată. Când am ieşit din spital. La anul o să am şaptezeci şi cinci la sută

din toate limuzinele copenhagheze de închiriat.

— Înseamnă că ai avut o viziune profundă asupra lucrurilor…

Tinerii nu rezistă la complimente. Spinarea din faţa lui Kasper se îndreptă.

— Am înţeles deplin ce-a vrut să zică Pavel spunând că în suferinţă devenim una cu Iisus.

— Precum Eckhart, zise Kasper. Nu ştiu dacă ai auzit de Meister Eckhart? „Suferinţa e cel mai iute cal spre împărăţia cerurilor”. Desigur, comanda mi-ai recunoscut-o datorită acestei clarviziuni.

Ieşiră de pe şoseaua de centură şi intrară în Vangede, iar de acolo în Gentofte. Culisele zgomotelor se schimbară, Gentofte avea un sunet vechi, de optimism poros. O aşteptare ca atunci când se vor topi calotele polare şi se vor scufunda cartierele podurilor, iar zona dintre GOVA şi parcul Blidah va pluti ca un colac de salvare.

Maşina întoarse şi apoi opri, parcare discretă în întuneric, pe una dintre străzile dinspre hipodrom. Clinica se afla la nici cincizeci de metri.

Kasper scoase bonul de taxi de la Mork, ochelarii, stiloul, completă rubricile cu suma maximă, semnă, rupse bonul în două şi îi întinse tânărului jumătate.

— Lipsesc maximum douăzeci de minute. Mă aştepţi aici până revin?

— E o casă de naşteri.

— Trebuie să asist la una.

Tânărul luă hârtia galbenă.

— Cred că-i lucru mare, zise. Pentru copil. Şi pentru viitoarea mamă.

Kasper îl privi în ochii galbeni şi obraznici.

— Comanda am trimis-o prin SMS. Din motive de impozit, telefonul nu e pe numele meu. Aşa că acesta n-a apărut niciodată pe ecran, întrebarea e: cum m-ai găsit? Şi de ce?

Traversă Strandvej, trecând prin sunetul traumelor sale fundamentale. Răcoarea sărată dinspre Oresund, liniştea de parc a împrejurimilor, amintirile din copilărie, de la douăsprezece adrese diferite dintre fortul Charlottentund şi portul Rungsted. Greutatea cu sonoritate moartă a bunăstării clădirilor, granit, marmură, alamă. Propria sa relaţie nerezolvată cu bogăţia.

Uşa era de sticlă, grea ca a unui *sale,* podeaua era de mahon, nu din lemn de plantaţie, ci din acea specie întunecată care a stat vreme de două sute de ani pe propriile rădăcini, privind în jos la carnavalul de la Santiago de Cuba. Lămpile erau o creaţie Poul Henningsen[50].

Femeia din spatele biroului avea ochii de un gri metalizat, părul în aceeaşi nuanţă; pentru a fi sigur că va putea să treacă de ea ar fi trebuit să pună jos două sute de mii de coroane şi să se fi programat cu doi ani înainte de a rămâne gravid.

Femeia era o proiecţie a acelei părţi din arhetipul de mamă rea, pe care el încă n-o integrase. E profund deprimant să fi împlinit patruzeci şi doi de ani şi să ieşi în continuare la rampă printre rămăşiţele propriilor tăi părinţi, care încă n-au fost scoase din arenă.

— Contracţiile se repetă la mai puţin de un minut, spuse el. Cum dăm de Lone Bohrfeldt?

— Şi-a încheiat garda. Aţi dat telefon?

O parte din sistemul ei se îndreptase, ascultând, către coridorul care se deschidea la stânga. Poate că Lone Bohrfeldt îşi terminase garda. Însă rămăsese înăuntru.

— Nevastă-mea e isterică, spuse el. Nu vrea să intre. Stă afară în maşină.

Femeia se ridică. Cu autoritatea uneia care de

50 Poul Henningsen, 1894-1967, designer danez care a excelat în crearea de lămpi şi aparate de luminat, marcă celebră, cunoscută prin iniţialele PH.

patruzeci de ani nu întâlnise isterie pe care să n-o poată neutraliza. Ieşi pe uşa principală. Kasper o închise în urma ei, încuind-o. Femeia se întoarse şi se holbă prin geam.

Pe birou nu se afla nimic, însă în primul sertar pe care Kasper îl trase erau listele cu numere de telefon. Găsi interiorul Lonei Bohrfeldt şi sună. Aceasta răspunse imediat.

— Aici e recepţia, zise el. A venit un tânăr care pare de încredere, cu un mandat; îl trimit înăuntru.

Puse receptorul în furcă. Sub număr se afla adresa ei, districtul poştal era Raadvad, şi-l notă pe biletul de loterie. Femeia de afară îi urmărea mişcările. Kasper îi făcu un semn liniştitor. E important să menţii legătura cu inimile. Pentru manifestările exterioare ale subconştientului, de care suntem nevoiţi uneori să le separăm, o vreme.

Coridorul avea uşi din lemn de stejar cu plăcuţe inscripţionate, pardoseală de marmură şi o acustică de parcă vizitatorul ar fi mers bătând step, sosind la momentul nepotrivit. Toate acestea te făceau să te întrebi dacă e într-adevăr doar progres ce s-a întâmplat de când s-a născut Mântuitorul într-un staul. Coridorul se termina cu o uşă dublă; Kasper intră, încuind-o în urma sa.

Nouăzeci şi nouă din o sută de femei se tem de bărbaţii străini care intră şi încuie uşa. Femeia din spatele biroului era cea de-a suta.

În sistemul ei sonor nu apăru nici urmă de îngrijorare. Ar fi putut să se descheie la pantaloni şi să-i arate o erecţie, ea nici măcar nu şi-ar fi dat jos picioarele de pe masă.

— Lucrez cu copii, spuse el. Am o elevă de zece ani care a vorbit despre tine.

Avea de toate. Încă nu împlinise patruzeci de ani. Vârsta potrivită, încredere în sine, educaţie, titluri, bani, afaceri şi, chiar dacă era îmbrăcată în haine lejere de lână neagră, chiar dacă îşi pusese picioarele pe masă, Kasper

îşi dădu seama că era astfel alcătuită încât ar fi putut oricând să defileze pe catwalk într-o colecţie de bikini. Ceea ce ar fi şi făcut, dacă ar fi putut pune acest lucru pe o notă de plată.

Doar două riduri lungi care i se săpaseră cu zece ani înainte de vreme, dinspre nări spre colţurile buzelor, arătau preţul pe care trebuie să-l plătim cu toţii.

— Avem mult de lucru, zise ea. Se obişnuieşte să suni mai întâi. Sau să scrii.

— O cheamă Klara Maria. E de la casa de copii. Fundaţia Rabia. A fost răpită. Nu se ştie de către cine. A reuşit să trimită un mesaj, în care era numele dumneavoastră şi un desen al acestui loc.

Femeia îşi coborî picioarele de pe masă.

— Poate că-mi sună un clopoţel în memorie. Vreţi să repetaţi numele?

Nu un clopoţel suna. Ci o alarmă de incendiu. Kasper nu zise nimic.

— Cred că era un studiu preliminar pentru o cercetare. La Fundaţie. Pentru Consiliu. Acum zece ani. S-ar putea ca o fată cu numele acesta să fi făcut parte dintre subiecţi. Dintr-un motiv sau altul şi-o fi amintit acest lucru. Personal, n-am avut decât foarte puţin de-a face cu el.

— Ce fel de studiu?

— E mult de atunci.

— Se poate citi?

În mod normal n-ar fi răspuns, însă şocul o făcuse să se deschidă.

— N-a fost terminat niciodată.

— Totuşi.

— E doar o grămadă de ciorne.

Kasper se aşeză pe birou. Dacă ar fi purtat rochie, şi-ar fi tras-o cât mai sus, încât să-i poată vedea o parte din pulpă.

— Sunt putred de bogat, zise. Necăsătorit. Fără

prejudecăţi. Ce-ar fi să mă inviţi la tine? La o ceaşcă de ceai? Şi la şaizeci de pagini de ciorne din sertar?

Cele două riduri deveniră negre. Împinse scaunul la distanţă de birou, astfel încât Kasper să o poată vedea în întregime.

— Vorbeşti cu o femeie gravidă în luna a opta!

Nu se îngrăşase decât în jurul foetusului. Burta părea un ou al păsării Rok.

— Asta să nu ne fie o piedică, zise el.

Femeii îi căzu faţa. Kasper îngenunche la picioarele ei, punându-şi urechea în dreptul burţii.

— Un băiat, zise el. Pulsul ceva mai iute, cam o sută treizeci, în Re bemol Major, cu o presimţire de Re Major. Acolo unde Gemenii trec în Rac. Cred că ai termenul pe la Sânziene.

Femeia împinse scaunul mai spre spate, încercând să se îndepărteze. Kasper o urmă.

— De ce ţi-a pomenit numele?

Se auzeau paşi, o femeie şi doi bărbaţi. Tocmai când începe să stabilească un strop de încredere între un bărbat şi o femeie, iaca şi lumea exterioară care vrea să se amestece. Surori şefe; bărbaţi furioşi; subconştientul colectiv; tragic.

— Nu mai e mult timp, zise el. Autorităţile n-au mirosit nicio urmă. Tu eşti ultima şansă.

Puse mâinile pe braţele scaunului, faţa îi era aproape de-a ei, vorbea încet.

— Dacă o măcelăresc? Iar tu ştii că ai fi putut să-i opreşti. De câte ori te uiţi la propriul tău copil vei ajunge să te gândeşti la asta.

Femeia se ridică. Masca ei avea deja pretutindeni crăpături, era pe punctul de a se deschide.

— Cine e Kain? întrebă el.

Se încerca forţarea uşii. Fără s-o scape din ochi, Kasper încercă altă uşă, de sticlă; nu era încuiată. Dădea

spre balcon. Un astfel de balcon le-ar fi fost pe plac lui Romeo şi Julietei. Cât ar fi durat.

Cineva zgâlţâi uşa, vrând s-o împingă, nu reuşi. Paşi care voiau să aducă o cheie se îndepărtară.

Peste opt ore urma să se afle în avionul de Madrid. Se aplecă asupra femeii. Faţa ei deveni transparentă. Kasper înţelese brusc că îi era prea frică să vorbească. O lăsă.

Căută în buzunar, găsi biletul de loterie, rupse un colţ şi scrise numărul de mobil din rulota în care locuia. Femeia nu se mişcă. Îi deschise palma, punând hârtia în ea.

Cineva băgă cheia în uşă. Kasper deschise spre terasă şi sări peste balustradă.

Romeo avusese o soartă mai bună, fără ceaţa mării şi ploaie acidă. Arama era coclită, pe balustrada de marmură era un centimetru de alge verzi; alunecă de parcă ar fi fost pe săpun verde.

Căzu în iarbă de-a lungul, de-i ieşi tot aerul din plămâni. Când ai şase ani şi ţi se întâmplă prima oară, crezi că-ţi vei da duhul. La patruzeci şi doi ştii că omul nu scapă aşa simplu. Se concentră asupra cerului înstelat, ca să nu leşine. Chiar deasupra orizontului se afla Taurul, propria sa constelaţie, perseverenta sa constelaţie. Dacă ar fi avut un ochean şi ar fi fost un alt anotimp, l-ar fi văzut în empaticii Peşti şi pe Uranus, planeta ideilor neaşteptate.

— Studiul, şopti el, nu era doar de medicină. Nu erai singură. Mai era cineva de faţă.

Femeia se uită la el, în jos. Din cauza căderii nu mai avea voce. Totuşi îl auzise.

Lângă ea apărură trei chipuri străine, cel mai tânăr sări peste balustradă. Îşi pierdu echilibrul ca un *base-jumper* căruia nu i se deschide paraşuta. Un metru la dreapta lui Kasper, unde se terminase iarba şi începea pavajul de piatră. Asemenea mici diferenţe în karma oamenilor hotărăsc dacă ne ridicăm de pe jos sau nu.

— O prietenă, zise Kasper. Blondă precum stâncile de cretă de pe insula Mon. Rece ca o iarnă îngheţată. Tăioasă ca un brici german.

Deasupra lui, ea părea Ofelia spre sfârşitul actului al patrulea, unde procesul a devenit ireversibil. Nimerise.

Se ridică în picioare precum Bambi pe gheaţă. Ar fi vrut să alerge, însă nu mai avu puteri decât pentru un *power-walk2.*

Se rostogoli peste zidul grădinii, lăsându-se pe una din străduţele dintre Strandvej şi Kystrej. Se ridică, ajunse la şosea, taxiul plecase. Traversă şi grăbi pasul. Pentru început trebuia să se refugieze în beznă, pe o pistă de alergare a hipodromului. În adâncul unei fundături sclipiră faruri, se aruncă în beznă. Taxiul oprise în faţa casei, uşa se deschise, el se prăbuşi pe bancheta din spate.

— Am pus radioul la 71 de megahertzi, zise Franz Fieber. Poliţia îşi schimbă codul o dată pe lună, taximetriştii îi dau de capăt în douăzeci şi patru de ore. Au sunat la sediul din Gentofte, două echipaje sunt deja pe drum.

O dâră de lumină trecu pe lângă fundătură, frânând în faţa clin cu, trei funcţionari intrară în fugă în casă, o femeie şi doi bărbaţi Apoi opri şi a doua maşină, în spatele celei dintâi.

— Să ne facem rugăciunea, spuse Kasper.

Ochii galbeni îl fixară temători din oglinda retrovizoare. Când nu găsesc ieşire, tinerii sunt în primejdie să se dezintegreze lăuntric.

— Femeia. Pe care ai încuiat-o afară. A văzut că am parcat aici.

— Un minut, zise Kasper.

Se lăsă spre spate, rugându-se în tăcere. Sincron cu bătăile inimii. Doamne, ai milă de mine. Îşi întâlni epuizarea. Teama pentru copilă Foamea. Alcoolul. Cofeina. Durerea după cădere. Renunţarea. Umilinţa de a se afla, la

patruzeci şi doi de ani, pe o listă de urmăriţi, de a trebui să bântuie pe tot felul de străzi şi ulicioare. Dar întâlni şi nefireasca mângâiere a rugăciunii.

Un deget bătu în geam. Tânărul împietri. Kasper apăsă un buton, fereastra se lăsă.

Era o femeie de vreo şaizeci de ani, cu părul pieptănat în sus, franţuzeşte. Din cauza întunericului nu se vedea ce poartă, dar, chiar dacă ar fi îmbrăcat pânză de sac şi cenuşă, tot ar fi semănat cu o aristocrată.

— Nu-mi amintesc să fi comandat un taxi.

— Poate va veni ziua în care veţi dori s-o fi făcut, ripostă Kasper.

Ea surâse. Avea o gură minunată. Parcă ar fi exersat treizeci de ani surâsul şi sărutatul, ajungând, în această artă, la perfecţiune.

— Şi dacă va veni, promiteţi că veţi fi aici?

O lanternă mătură stâlpul porţii. Nu era scăpare.

— Încerc să salvez un copil, zise el. N-am acum timp de amănunte. Printr-o eroare, sunt căutat de Poliţie.

Ea îl privi drept în ochi. Ca un oculist care controlează dacă te uiţi strâmb. Apoi se ridică deodată şi se întoarse. În întâmpinarea poliţiştilor.

Unduia ca o primă balerină mergând *à la couronne.* Ajunse la stâlpul porţii. Se opri în faţa poliţiştilor, barându-le priveliştea. Vorbi. Porunci graţios ceva. Se întoarse.

Poliţiştii traversară Strandvej fără să se întoarcă. Franz Fieber răsuflă uşurat în spatele volanului.

— După ce-mi voi împlini misiunea, scăpând şi de pedeapsa din Spania, mă întorc şi vă invit la cină.

— Şi ce să-i spun soţului meu?

— Nu putem păstra asta numai pentru noi?

Ea scutură din cap că nu.

— Sinceritatea e hotărâtoare. Acum zece ani am sărbătorit nunta de argint. Vrem să ajungem şi la cea de aur.

Pe trotuar mai erau doi poliţişti. Din nou se vădea blocajul.

— O inimă generoasă ca a dumneavoastră, zise Kasper, cunoaşte vecinii. Şi pe Lone Bohrfeldt, cea de vis-à-vis.

— De douăzeci de ani. Dinainte să devină celebră şi să se mute aici.

— A ajutat la naşterea tuturor celor patru băieţi ai mei. Soţia mea şi cu mine o pomenim deseori. Ce o motivează pe o asemenea femeie? Să se ocupe de naşteri? De ce vrea să fie de faţă la două mii de veniri pe lume?

Ea îşi muşcă buzele.

— Poate că banii. Şi naşterile premature. Mai ales de acestea se arată interesată.

Poliţiştii intrară în maşina lor şi plecară. Franz Fieber porni motorul Jaguarului. Calea era liberă.

— Totuşi, un autograf… zise ea.

Se cotrobăi, de bon nu se putea lipsi, iar biletele de loterie e înţelept să le păstrezi. Smulse buzunarul dinăuntru al jachetei. Stiloul scria excelent pe pânză.

— Pe *dessous-ul* meu de mătase, zise el.

— Îl voi purta direct pe corp.

Jaguarul făcu un salt.

— Opreşte la intrarea în fundătură, zise Kasper. Trebuie să-i sărut mâna.

Maşina opri. Se aplecă pe fereastră şi-i sărută degetele. Aruncă o privire spre tăbliţa de deasupra uşii. Fusese înlocuită cu un „De vânzare”. Se uită în susul străzii. La vreo cincizeci de metri de hipodrom parcase un Ford întunecat.

— Dacă vrei să mai opreşti imediat după colţ, îi zise şoferului.

Jaguarul dădu colţul şi opri. Kasper coborî. Se întoarse şi privi prudent peste zid. Fordul pornise motorul, rula încet. Vârstnica balerină ieşi din fundătură, alergând

ca una de douăzeci de ani, şi se aruncă lângă şofer.

Kasper goni înapoi la Jaguar.

— Ne urmăreşte cineva, zise. Care îţi depăşeşte puterile.

Jaguarul ţâşni înainte ca tras de o mână uriaşă. În spatele lor, luminile maşinilor măturau vilele de la marginea promenadei. Motorul Jaguarului se angajă în *crescendo*, Franz Fieber smulse volanul la dreapta: lumea ticăia, maşina trecu peste tufele dinspre parcul Castelului, spulberând gardul viu. Mâinile lui Kasper găsiră două centuri şi se încinse zdravăn, erau copaci şi tufe peste tot. Îl privea pe tânărul dinaintea sa, care părea concentrat, dar şi degajat. Mâinile şi picioarele dansau pe pe dale şi butoane, pesemne aşa arăta Helmut Walcha[51] interpretând *Arta fugii* la marea orgă de la St. Laurens în Alkmaar. Sute de ciocane pneumatice prelucrau caroseria pe dinafară. Jaguarul frână brusc, cu un zgomot de parcă ar fi ajuns în maşina de tocat. Totul se făcu negru.

Dar în beznă apărură câteva puncte luminoase, care se îndesiră într-un câmp rotund, maşina se afla în mijlocul unei tufe de rododendron, spaţioasă ca un garaj.

— Puteam să ne rupem gâtul.

— M-am rugat neîncetat. Iisus mă aude.

Orice maşină are o semnătură acustică, aşa încât Kasper desluşi Fordul, probabil se întorsese, trecu încet, căutând, pe lângă ei.

— Doar eşti expert, zise Kasper. Dacă cineva ar trebui să fie luat cu maşina dintr-o zonă specială, închisă, ai putea să afli unde şi când?

— Dacă-mi spui numele.

Îi dădu numele Stinei. Franz Fieber vorbi scurt la mobil.

— Sindicatele au societăţi de taximetrişti. Mâncare

51 în franceză în original: poziţie de balet cu mâinile ridicate deasupra capului, uşor încrucişate şi aplecate în faţă.

de cafenea, automate de jocuri, bârfe, zvonuri. Şi informaţii. O găsim în câteva minute.

Kasper ascultă circulaţia de pe Strandvej. Era totuşi într-o altă galaxie decât Glostrup. Zgomotul din jurul lui era de bun gust şi în surdină: clinchetul blând al pompei hidraulice de la un Rolls Royce. Elanul complex, şi în acelaşi timp blând înfrânat al unor motoare *commonrail* de opt cilindri. Maşini făcute nu să se audă, ci să apară brusc din mijlocul tăcerii. Iar când liniştea era în fine întreruptă, o întrerupea ceva personal; mârâitul animalic al unui Ferrari sau urletul nostalgic, la octava de sus, al unui motor boxer cu patru cilindri, răcit cu aer, de vechi Volkswagen.

Între case era loc pentru sunet, ecoul fiind direct proporţional cu volumul spaţiului. Kasper închise ochii. Ar fi putut să aibă maşini precum Charlie Chaplin. Ca Bhagwan[52]. Ar fi putut să angajeze oameni care să le conducă şi să le repare. În loc de toate acestea, se afla aici.

Era vremea să producă un ouşor de aur.

— Fericirea, zise el, nu ţine atât de cât ai adunat şi ai pus pe picioare, ci de toate lucrurile la care ai izbutit să renunţi.

Auzi un motor Diesel aproape fără sunet, un Mercedes, cea mai liniştită dintre maşini. Tăcutul vârtej al vântului în jurul unei capote. Un Mercedes Coupé. Asemenea maşină şi-ar fi cumpărat şi el dacă ar fi fost Lone Bohrfeldt. Conducea încet, dar şi impulsiv. Aşa ar fi condus şi el, dacă s-ar fi întâlnit cu sine însuşi, iar apoi cu Poliţia.

Maşina intră în cercul de lumină şi trecu de cafeneaua *în jurul lumii;* la volan se afla o femeie. Kasper îşi puse ochelarii. Pe tăbliţa cu numărul maşinii era o cruciuliţă albă.

---

52 Unul dintre numele fondatorului unei mişcări indiene filozofic-terapeutice, mai cunoscut sub numele de Osho, foarte frecventat.

Kasper făcu semn, tânărul înţelese numaidecât. Jaguarul se strecură afară din tufiş, apoi acceleră. Kasper nu înţelegea cu ce simţ conducea Franz Fieber, totul era beznă în jur. Maşina lovi gardul, alunecă peste pista de biciclişti şi se opri o clipă pe stradă, între restaurantul *la grajd* şi Acvariu. Pe terasa cu geamuri se aflau vreo două sute de oameni care se opriseră din mâncat. Jaguarul porni din nou şi o coti pe Strandvej; se aflau cu cinci maşini în urma Mercedesului.

Franz Fieber vorbi la telefon.

— Urmează să fie luată cu maşina peste trei sferturi de oră, zise el. Am preluat eu comanda.

Jaguarul păstră distanţa până la Strandboulevarden. Maşina din faţa lor semnaliză stânga; pe stradă era un şantier, iar circulaţia se desfăşura pe o singură bandă. Între ei şi micul Mercedes erau acum zece vehicule, iar când ajunseră în Middlefartgade, dispăruse. Kasper îşi amintea bine zona. Pe vremea primelor reprezentaţii de circ din vechea uzină de gaze, unde nu prea erau garderobe, se plimbase pe-aici pentru a-şi odihni auzul. Făcu semn, Jaguarul întoarse într-o mişcare de U, alunecă pe lângă terenul uzinei, opri.

Kasper se afla deja afară, înainte să oprească de tot. Sări gardul spre tren, urcă ridicătura abruptă şi argiloasă, ajungând la linie. O luă la fugă spre nord, sărind dintr-o traversă în alta, până când văzu la stânga terenul de sport. Acolo se ghemui.

O auzi mai înainte s-o vadă. N-o luase spre terenul portului, ci pe Skudehavensvej.

Maşina dispăru în spatele clădirii de birouri de lângă portul pentru containere, dar Kasper ştia încotro se îndreaptă. Mergea înspre promontoriul Tippen.

Totuşi Tippen nu mai era, dispăruse de când plecase el ultima oară din Danemarca. În loc apăruse altceva.

Clădirile noi închideau priveliştea către mare, însă

prin spaţiul dintre două case zări umplutura. Pământul care fusese turnat în mare, întinzându-se cam 50 – 100 de metri spre larg, în faţa unui complex de birouri, cu patru etaje.

Acoperea locul în care se întretăiaseră cercurile de pe planşa de arhitect a Stinei. Aşadar, auzise cum trebuie.

Porni, încet, înapoi. Înaintea lui se întindea Copenhaga. Lanţurile lungi, gălbui de lumini de pe străzile mărginaşe. O strălucire albă precum calcarul şi de un albastru diodic deasupra centrului, cu o gaură neagră asupra zonei închise, un vacuum de lumină. În spate, luminate de reflectoarele cu halogen, zidurile albe ale crematoriului de gunoaie, monumental ca un templu. Dincolo de ele, Amăger ca o placă tipografică portocalie din licăriri. Încercuită de lungile piste ale farurilor de aterizare la Kastrup, ca nişte poduri de lumină plutind câţiva metri peste mare.

Alunecă în jos pe colina terasamentului spre gardul care împrejmuia terenul de sport şi ajunse astfel în spatele Jaguarului, pe Middlefartsgade. Alergă aplecat către maşină. Se îndreptă de spate lângă uşa şoferului şi se rezemă în coate de geamul deschis.

— Mi-am mai păstrat puţin din auzul de tinereţe. Adineaori, când ai vorbit la telefon şi ai primit informaţia de unde trebuie să o iei, nu era nimeni de cealaltă parte a firului. Aşadar, mi-ai înşelat încrederea de două ori. Cu asta şi cu întrebarea în ce fel ai luat comanda mea. Mă doare sufletul.

Deschise violent uşa, îl înşfăcă pe şofer de gulerul cămăşii şi-l trase de pe scaun. Corpul îl urmă preţ de douăzeci de centimetri, apoi se opri. Kasper privi în jos, ambele picioare erau amputate de sub genunchi şi legate de nişte pedale prelungite. În uşa maşinii se aflau două proteze de plastic şi două cârje telescopice, strânse.

Dădu drumul torsului înşfăcat. Franz Fieber alunecă la loc în scaun. Ochii săi galbeni străluceau.

— Ai fost şi tu artist, zise tânărul. Ştiu totul despre tine. Ceva mai mult ghinion tehnic şi ai fi putut să fii tu posesorul acestui carnet de invalid. Te vezi pe tine însuţi.

Kasper se întoarse şi începu să meargă spre Strandboulevarden. Jaguarul, alături, încetişor.

— Urmează să fie luată peste treizeci de minute şi doar taxiurile au voie să intre acolo. Aşa că îţi poţi plimba inima frântă pe jos înapoi la Glostrup sau eşti de acord să te ducă acolo cu maşina un mincinos lipsit de intenţii rele.

Kasper urcă.

La intersecţia cu Arhusgade opriră la stop.

— Ce-au construit pe Tippen? întrebă Kasper.

— Un fel de bancă. Într-acolo se îndrepta doctoriţa. Am dus-o de două ori acolo.

— Poate te-ai înşelat.

Franz îşi îndreptă spinarea precum bravul infanterist[53].

Kasper privi ceasul de la bord.

— Ajungem la mare în treizeci de minute?

Dinspre piaţa Oslo se revărsa asupra lor o adevărată avalanşă de tinichele. Cu puţin înainte de a fi înghiţit, Jaguarul trecu pe roşu şi coti pe-o uliţă laterală.

Ţineau drumul cu sens unic spre portul liber. Casa de pensii, restaurantul *Faustian*. În vremea copilăriei lui Kasper, circurile mici iernau în partea de nord sau de sud a portului. Pe atunci atârna peste împrejurimi un sunet de trolii neunse, macarale cu cărbuni, cizme-sabot, motoare Diesel în doi timpi, sirene de vapoare cu aburi. Acum auzea lifturi grăbite. Sisteme de ventilaţie în surdină. Şoaptele cosmice a mii de tone de tehnologie informaţională.

---

53 Den tapre Landsoldats, statuie din Fredericia dedicată soldatului danez din al doilea război mondial, în care infanteristul, cu arma întinsă, are o poziţie oarecum oblică (autorul desemnând astfel, cu umor sec danez, pregătirea de „atac" a şoferului).

Cotiră spre est. De cealaltă parte a portului Vărăriei se ridica fabrica Svanemollen ca o catedrală electrică. Jaguarul trase pe dreapta.

— Bun venit acasă, zise Franz Fieber. Unde locuiesc banii.

Pe atunci mai rugineau, lângă Tippen, nişte cutere străvechi, pe un pat de alge până la plajă. Între timp se mai schimbase câte ceva.

Strada pe care opriseră era nouă şi dreaptă ca trasă cu firul. Asfaltul strălucea profund, ca perla neagră. Spre nord, către Oresund, fuseseră construite clădiri de birouri. Preţioase, atemporale, din sticlă şi granit, ca nişte pietre funerare cu şapte etaje. La stânga se întindeau magazine şi restaurante de curând deschise, unele încă neînchiriate. Jaguarul opri în faţa unui geam de cinci pe opt metri fără despărţituri, oglindă neîntreruptă de sticlă pe al cărei fond întunecat atârna o cravată, singuratică şi luminată de spoturi. Magazinul de alături vindea ciocolată. În patru vitrine, pe fond bleumarin, odihneau de o sută de ori şaizeci şi cinci de centimetri de ouă de Paşti umplute, pe socluri de alamă emisferice, în cutii de lemn nobil.

Kasper ascultă muzica emisă de acel loc. Restaurantele. Oamenii. În câteva ore avea să tacă. Dar pe moment se afla în punctul culminant.

— Iisus, zise Franz Fieber, a alungat negustorii din templu.

— A avut o zi proastă, ripostă Kasper. Sigur îşi cheltuise banii de buzunar.

La semnul său, Jaguarul porni încet înainte. Kasper cerceta firmele. Clădirile adăposteau agenţii de publicitate, de revizie contabilă, mari birouri de avocatură. Afaceri IT.

Maşina opri.

— Acolo, indică Franz Fieber.

Erau construcţiile pe care le zărise Kasper din vârful

terasamentului. Un complex de clădiri negre şi gri închis, unele dintre ele construite pe pământul de umplutură. Împrejurimile erau îngrădite, un zid destul de jos spre a nu părea agresiv. Dar şi destul de înalt pentru a opri o săritură la ştachetă. Şi pentru a lua majoritatea priveliştii. La marginea apei se afla un turn înalt precum coşul fabricii Svanemollen, cu socluri care ţinteau în sus ca şi cum ar fi vrut să-l ridice de la pământ. Ar fi putut fi un decor pentru castelul Graalului din *Parsifal.*

— Konon, zise Franz Fieber, un fel de bancă. Lucrează zi şi noapte. Facem o grămadă de curse încoace.

— Îmi place numele, zise Kasper. Are ceva în legătură cu întregul. Pentru noi, ăştia care ştim fluent latina.

O maşină-patrulă trecu încet pe lângă ei, încetini şi mai tare, apoi îşi continuă calea, liniştită de firma taxiului. Trecu şi o furgonetă, căutând. Era inscripţionată Jonex. Kasper privi faţadele. Trei sferturi din ele erau de sticlă.

— Să vedem unde intră maşina, zise el.

Jaguarul mai înaintă o sută de metri. Furgoneta dădu colţul; conduceau încet pe o stradă mărginită de magnolii care ducea spre mare. La vreo cincizeci de metri mai încolo, o bucată de zid desfăcea un intrând, unde pătrunse. Kasper observă o poartă cu gratii duble, camere de supraveghere şi bărbaţi în uniforme verzi. Iar mai departe, în întuneric, se zărea ceva ce ar fi putut fi un Mercedes Coupé.

— Când eram mic, zise Kasper, copiii de artişti preluau orice muncă. Până creşteau destul de mari ca să apară pe scenă. Eu aveam talent la căţărat. Aşa încât spălam geamuri. Cele necesare erau furnizate pe-atunci de firma Jonex AG din Vesterbro. Abia generaţia ta şi cei mai tineri ca tine au primit totul de-a gata.

Jaguarul întoarse. Zidul încă nu se închisese. Pe poartă ieşiră, una după alta, două dube negre şi bine îngrijite, ca nişte dricuri. Pe lacul negru scria cu auriu *Leisemeer Catering.*

Kasper lăsă geamul în jos şi ascultă, pe când treceau pe lângă clădire. Auzi un electromotor puternic. Cauciuc contra sticlă. Îi trebui ceva vreme până să-şi dea seama de unde provin sunetele. Era macaraua unui curăţător de geamuri. Nu era ora potrivită pentru muncă. Dar era necesar. Una peste alta, faţadele constau din cel puţin şase sute de metri pătraţi de geam. Şi masa de noapte era bună.

— Am muncit de când aveam doisprezece ani, zise Franz Fieber Până azi. Fără întrerupere.

Conduseră în jos spre Det Berlingske Hus[54]. Franz Fieber întinse spre spate o pătură. Kasper se întinse pe podeaua maşinii şi trase pătura peste el. Jaguarul opri, auzi voci în surdină, trecură uşor mai departe, opriră, conduseră, iarăşi stătură, motorul fu oprit. Kasper se ridică pe banchetă. Erau într-un loc de parcare mic, neluminat, înconjurat de o îngrădire din lemne încrucişate. Pământul trepida, vibraţiile erau însoţite de un zgomot pe care nu-l putea desluşi. Privi ceasul de la bord. Mai erau zece minute.

Franz Fieber îi trecu în spate o sticlă plată, Kasper mirosi şi bău, era armagnac. Ca la Gurdjieff. Fără atâtea armonice superioare ca un coniac. Dar cu basul rustic şi moale al dublei, continuei distilări. Franz Fieber turnă dintr-un termos într-un pahar de carton. Kasper bău. Un espresso fierbinte, mai brutal decât spirtoasa dinainte.

— Ce se aude când asculţi oraşul?

Doar puţini ştiau destul de mult ca să-i pună asemenea între bare, tânărul n-ar fi trebuit să facă parte dintre ei.

— Viaţă şi zile fericite.

— Şi dincolo de ele?

Licărul obraznic dispăruse întrebarea venea dintr-o mare adâncime. Când oamenii întreabă dintr-un asemenea

54 Sediul unui mare concern de presă, cel mai vechi din Danemarca.

adânc, trebuie să li se răspundă.

— Teama, spuse Kasper. Aceeaşi teamă ca la un singur om. Dar pentru o jumătate de milion.

— Şi dincolo de teamă?

— Cine zice că mai e ceva dincolo? Poate că teama e ultimul lucru.

Kasper coborî din maşină.

— Ne-am trimis cărţile de vizită sus. După spectacol. În fiecare dintre cele cinci seri. Ne-am fi bucurat să dăm mâna cu tine.

Uşa maşinii se deschise larg. Franz Fieber se eliberă de pedale, îşi puse protezele, scoase cârjele, era pe picioare. Totul dintr-o singură, fluidă mişcare.

— Nu ne erau transmise, zise Kasper.

— În 1999 te-am văzut prima oară. La Circ. Ăsta a fost unul din motivele pentru care am trecut la varieteu. Nu doar pentru bani. Erau două mii de spectatori. Tu-l auzeai pe fiecare dintre noi.

Kasper dădu înapoi.

— Nimeni nu poate auzi două mii de oameni.

Franz Fieber îl urmă.

— După vreo douăzeci de minute venea un moment special. De vreo două minute. Era iubire. Îl iubeai pe fiecare dintre noi.

— Nu prea eşti pe aproape, zise Kasper. Nimeni nu poate iubi atâta lume.

Dădu cu spatele de lemnul gardului. Tânărul se afla chiar în faţa lui.

— Eu mă pricep la asta. De aceea am şi condus la curse. Ştii care mi-era principiul? Curbele. Începeam să frânez acolo unde se terminau celelalte urme. Puteam să aud douăzeci de mii de oameni cum li se tăia răsuflarea. Şi după aceea cum strigă. Ştiau că am făcut-o pentru ei. Nu pentru bani, sau pentru mine însumi. Pentru aşa ceva trăiam. Era iubire. Sunt un căutător. De iubire.

Surâdea. După părerea lui Kasper, pentru un asemenea surâs ar fi trebuit să i se ia carnetul de conducere.

Tânărul avea în mână o cheie yale. Descuie uşa gardului. Arătă spre stânga.

— Cinci minute, spuse. Fii atent la ele!

Fără să-şi piardă echilibrul şi fără a lăsa să-i cadă cârjele, îşi scoase haina de taximetrist şi i-o dădu lui Kasper. Lumina galbenă de avertizare îi sclipea din nou în ochi.

— Gândeşte-te câţi artişti celebri au murit în accidente de circulaţie. Porneşti de pe trotuar. Până la celălalt nu sunt decât zece metri. Şi nu mai ajungi niciodată.

Se întoarse.

— Credeam că eşti în căutare de iubire.

— Iubirea lui Dumnezeu, zise tânărul şi se întoarse. De individ te poţi lipsi.

Kasper privi fix spinarea care se îndepărta. Unui mare artist nu-i place să renunţe la replica finală.

— Aminteşte-ţi de rugăciune, zise el. Pentru că într-o zi vine din nou ceva ce te pecetluieşte.

Îmbrăcă haina de uniformă şi trecu prin poartă.

Sigur că mai văzuse mii de imagini, dar cea de acum îl năuci. Se opri. Cu durere în inimă. De atâta frumuseţe şi tragism.

Copenhaga fusese inundată de mare. Dispăruseră canalele, trotuarele, autostrada. La picioarele sale se întindea o nesfârşită suprafaţă de apă, de la Holmens Kanal până la faţadele renascentiste de pe Strandgade.

Pe această oglindă plutea Bursa. Castelul Christiansborg. Şi Biserica Holmens, ca un uriaş stejar.

Se afla în faţa clădirii Administraţiei tutoriale, Overformynderi. În faţa lui trebuie să fi fost zona de falie, acum era un povârniş care cădea poate cam trei metri spre

apa din care ieşeau la iveală cabluri rupte şi frânturile unor ţevi de gaze.

Acustica l-a lovit drept în inimă. Suprafeţele tăcute de apă reflectează puternic. Spaţiul dinaintea lui avea un sunet ca, înmulţit de o sută de ori, sala de la Musikverein din Viena. Eliberat de trafic. Precum Veneţia.

Zona era luminată de lămpi de lucru. Acum percepu şi trepidaţia de sub picioarele sale. Probabil provenea de la sutele de pompe hidraulice. Basul lor profund era periodic întrerupt de o bubuitură acută ca o explozie. În faţa Băncii Naţionale, mai multe grupuri de muncitori în haine de protecţie portocalii erau preocupaţi să bată în adânc, de pe o platformă plutitoare, pereţi de parament.

O barcă grea din fibre de sticlă cu balustradă joasă lăsă la ţărm una dintre siluetele portocalii, care ţâşni în susul povârnişului ca o flacără pe benzină. Kasper o luă la fugă.

Conducătorul bărcii îl privi neliniştit, faţa bărbatului părea o sfeclă fiartă în care fuseseră înfipte drept ochi două turcoaze, Kasper arătă insigna de taximetrist, bărbatul dădu din cap.

Silueta avea doar un minut avans când ajunse la containerele de construcţie stivuite lângă povârniş, în faţa unui perete care trebuie să fi fost cândva al Teatrului Regal. Treptele de sub picioarele lui nu scoaseră niciun sunet. Uşa nu era închisă, intră.

Atmosfera era impregnată de apă. Aerul fierbinte, umed, de nestrăbătut ca într-o baie de aburi. Plescăitul apei îi înghiţi paşii. Înghiţi clicul uşor, când trase uşa după sine. Divinul are o preferinţă pentru saună. La Gurdjieff, în Le Prieuré[55], existase o baie de aburi, în mănăstirea

55 Le Prieuré, prescurtarea denumirii castelului Le Prieuré des Basses Loges, situat in apropiere de Fontainebleau, unde ezotericul Gurdjieff (1866-1949) a întemeiat Institutul pentru dezvoltarea armonioasă a omului.

Valamo[56] erau trei saune. O baie rusească la biserica Nevski din Bredgade. Şi la şamani, cabine pentru transpirat.

În ceaţă sclipi ceva. La capărul coridorului cineva scotea un costum de protecţie.

Silueta din faţa lui se retrase. Era o femeie.

Fără să se întoarcă, luase un prosop, intrând în baie. El o urmă încet.

Camera avea şase duşuri. Din toate curgea apă fierbinte. Aburul era atât de tare, încât îl ardea în gâtlej. Mai întâi nu izbuti s-o vadă. Apoi ieşi de sub duş cu spatele. Se săpuni cu o perie lungă de lemn, curbată. Se evapora, treptat, într-un strat subţire de bulbuci. Apoi reintră în abur, evaporarea luase sfârşit, ea dispăruse.

Kasper nu mişcă. Dintr-odată, apa fu închisă. Un ventilator absorbi aburul. Camera era goală.

Înregistră o atingere. Ca o mângâiere. Un prosop îi fu învârtit pe la spate în jurul gleznelor. Apoi i-au fost trase picioarele.

Abia mai avusese timp să-şi pună mâinile pe faţă. Totuşi, fusese o cădere dură. Doar cu greu reuşi să se ridice.

— V-aţi rătăcit?

Ţinea în mână peria grea, curbată.

Apoi îl recunoscu. Se trase înapoi ca şi cum ar fi primit o lovitură. Din părul ud apa îi curgea peste faţă, se gândi o clipă la o înecată. Apoi îşi veni în fire.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse.

— Exclus.

Cineva bătu în uşă.

— Ziarişti, zise el. Mă urmăresc.

Ea păli şi mai tare.

---

56 Mănăstirea Valamo, mănăstire stavropegică ortodoxă din secolul al X-lea, situată pe o insulă din lacul Ladoga, Karelia (nord-vestul Rusiei).

— Telefonul tău, o rugă el. O adresă.

— S-a terminat. Înţelegi, s-a terminat definitiv.

— Sunt un alt om. Am renăscut. Totul e altfel.

Ea rânji, arătându-şi dinţii. Ca un animal. El începu să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Mă arunc în braţele presei. Le povestesc tot. Dorul meu sălbatic. Cum m-am împotrivit gărzilor înarmate. Câinilor de pază. Gardului electric. Numai ca să-ţi dau o carte de vizită, o ştire de viaţă şi de moarte. Cum m-ai aruncat afară. Şi ai chemat călăii. Ajungem în pagina întâi.

— Eşti în stare de asta, zise ea. Chiar ai face aşa ceva.

— O jumătate de oră. Doar o jumătate de oră!

Ea scoase din costumul de protecţie un creion de tâmplar. El îi întinse biletul de loterie. Mâinile-i tremurau în timp ce scria.

În uşă se bătea puternic. Ea se înfăşură într-un prosop. Porni înaintea lui spre camera de duşuri, îi deschise o uşă pe care n-o observase. Ieşiră într-un mic coridor, din care altă uşă dădea spre ceea ce fusese Tordenskjöldgade. În urma lor uşa fu deschisă.

Evitase cu grijă orice atingere, chiar şi numai în treacăt. Dar acum îi puse vârful creionului de tâmplar în obraz, ca un pumnal.

— O jumătate de oră, şopti, şi apoi, nu te mai văd niciodată.

O gaură neagră de vreo două ore, îngheţată, se întinde între ultimul autobuz de noapte şi primul de dimineaţă; nu căzuse în ea, apucase ultimul autobuz. Trecuse într-un arc de cerc peste terenul industrial, se oprise la gard. Tot ce e viu lasă în urmă un ecou, el nu auzise nimic. Mai avea două ore până să intre în vigoare expulzarea, ar fi trebuit să mănânce şi să doarmă; n-o făcu. Îşi găsi treningul, se schimbă.

În arenă dădu drumul la înregistrarea Richter,

aprinse lampa pentru partituri la pian.

Începu exerciţiile de echilibristică. Le făcuse, timp de treizeci de ani, în fiecare dimineaţă, fără să le lase deoparte nici măcar o dată. Mai întâi clasicele la bară, dure, stabilite la metronom, verticale. Apoi serii lungi de *legato,* lunecând împrejurul marginii arenei. La urmă vru să-şi pună pantofii de spectacol. Anume cusuţi pentru el. Mărimea 54. Mari, fără a fi nepotriviţi.

În exerciţiile de echilibristică şi în rugăciune te confrunţi cu tine însuţi. Dincolo de tensiunea musculară şi spirituală trebuie să existe un punct de imbatabilă linişte. În acel punct te întâlneşti cu tine.

Rugăciunea începu spontan, mai întâi deodată cu bătaia inimii, curând avea să se elibereze de ea. Simţea recunoştinţă. Era în viaţă. Avea un corp. Avea interpretarea lui Richter în *Clavecinul bine temperat.* Mai avea în faţă două ore. Şi, cel mai important: avea un număr de telefon. Un picior în uşa care ducea la ea.

Undeva mai avea şi un public. „Publicul, jumătate din personalitatea mea”, spusese Grock. Se întoarse către rândurile spectatorilor şi îşi deschise braţele. Îi iubea pe toţi. Chiar şi acum, când nu se aflau aici. Ba da, se aflau. Spaţiul nu era gol.

Cele mai multe arene de circ au o acustică uscată, datorită veninoasei combinaţii dintre nisipul de jos şi pânzele de cort. Marea sarcină a vieţii de artist, stârnind depresii, era încercarea de a juca şi pentru rândurile de sus. Acolo, un altfel de spaţiu. Pereţii constau din plăci furniruite, goale la mijloc, care absorbeau sunetele joase, generând o mulţime de ecouri echilibrate. În acest spaţiu ştiuse întotdeauna să se orienteze ca un liliac; la fel şi acum.

Opri muzica lui Richter, se îndreptă cu spatele spre coloana de întrerupătoare electrice, aprinse luminile.

Erau doi. Bărbatul cu aparat acustic şedea lângă ieşirea de incendiu, de parcă nu ar fi părăsit acel loc

niciodată. Celălalt, un lungan blond, înainta grăbit prin spaţiul dintre rânduri, cu mâna întinsă.

— E o cinste pentru mine. V-am văzut prima oară când eram copil. Şi apoi am tot venit la spectacole.

Kasper făcu un pas într-o parte şi se sprijini de pian. Care acum se afla între ei.

— Venim cu veşti bune, zise blondul. Reprezentăm consiliul general al unei Fundaţii de caritate. Acordă şi premii de onoare pentru artişti. Iar consiliul v-a acordat un premiu de douăzeci şi cinci de mii de coroane.

Mâinile lui Kasper căutară capacul pianului. Cincisprezece kilograme de palisandru, cu o placă de bronz a cărei margine era tăioasă ca sunetele unei maşini demodate de pâine.

Pe pian poposise un teanc, bancnote de o mie de coroane.

— Ce fundaţie?

— Consiliul doreşte să rămână anonim. Dacă vreţi să semnaţi chitanţa.

În lumină apăru o foaie albă, peste teancul de bani. Fără antet. Kasper îşi puse ochelarii. Ridică foaia în aşa fel, încât, citind, să nu-i piardă pe cei doi din ochi.

Era o adeverinţă pe proprie răspundere. Certificând că, atunci când îi dăduse lecţii, în aprilie, Klara Maria era sănătoasă şi vioaie, fără vreo urmă de leziuni corporale.

— Îmi daţi o adresă? întrebă el. Unde să trimit biletele de premieră?

Blondul scutură din cap.

Mâinile lui Kasper căutară clapele. Ademeniră din ele o prelucrare a coralului *Jesu bleibet meine Freude*[57]. Bach trebuia într-adevăr admirat pentru simţul realităţii. Fusese interpret şi compozitor, fără a uita că e cazul să şi trăiască din asta. Făcuse echilibristică. Talentele sale toate, încordate la maximum. Şi, în lăuntrul cel mai adânc, un

57 în germană în original, titlul coralului final din cantata BWF 147.

punct de linişte deplină. Un punct care ştie că, indiferent ce se întâmplă pe moment, trebuie să mănânce şi mâine pe săturate.

Şi totuşi. Coralul îi unduia printre degete. Cu o asemenea muzică nu mergea mărturia strâmbă. Doar o mărturisire de dragoste.

— Mă ocup de numerologie, zise. Numerologia cuantelor. În zilele fără soţ nu semnez niciodată.

Blondul surâse.

— Poate mai lipsesc cincisprezece mii.

— Poate.

Mai puse un teanc de bancnote pe pian.

— N-a ajutat, zise Kasper.

Surâsul din faţa lui se subţie vizibil. Bărbatul cu aparat acustic se ridicase.

Fără a mişca altceva decât degetele, Kasper scoase capacul din balamale. Îl sprijini de pupitru.

— Puteţi să le păstraţi, totuşi.

Cei doi porniră încet spre ieşire. Kasper puse în echilibru capacul, tangenţial cu claviatura. Apoi o porni în urma lor.

Intraseră pe poarta care dădea spre tren, lanţul cu lacăt, tăiat cu flexul, zăcea în iarbă. Afară se afla un BMW. Lung, scund, de un albastru regal. Precum culoarea în care strălucea acum cerul.

Kasper ţinu uşa. Cei doi urcară. Bărbatul cu aparat acustic nu-şi luase ochii de la el.

— Se holbează la mine, spuse Kasper.

— Aveţi o figură cunoscută. Ernst are un simţ special pentru asta. Şi o figură cinstită. De om căruia încă nu i s-a făcut niciun rău.

Uşa se închise automat. Geamul fu coborât.

— Ce cumpărăm noi acum, spuse blondul, e: gata cu telefoanele! La şcoală, şi aşa.

Arlechinul poate să rabde o grămadă de umilinţe. Cine n-are mândrie nu poate fi rănit, arlechinul era un ideal. Dar încă foarte departe.

— Mă gândesc să mă asociez la spectacolul cu ştrumfi al lui Johnny Reimar, zise Kasper. Cu banii primiţi. Mi-ar mai trebui doar o umplutură de oameni. Pentru costumele de ştrumfi. Aţi putea trece direct pe scenă. Daţi-mi de ştire. Dacă ajungeţi pe drumuri.

Geamul fu închis, maşina porni. Kasper se înclină, salutând politicos.

Era un gest minim. Aşa ar fi făcut şi Bach. Pentru patruzeci de mii.

Întorcându-se, îi tremurau picioarele. Pusese mâna pe clanţă când auzi maşina, un Ford Granada Combi.

Intră, închise CD-playerul, adună banii, stinse lumina şi încuie uşa.

Să ajungă la rulota în care locuia era imposibil, alergă în grajd, strânse aşternuturile, urcă scara spre lucarnă, se dădu de-a dura în pod. Trase scara în sus, ferecând capacul chepengului.

Podul se întindea pe toată lungimea clădirii. În afară de o îngustă trecere laterală era acoperit, de la o bârnă oblică la alta, cu vrafuri de pânză gumată, din care ar fi putut fi înăţate, cu scheletele de oţel şi lemn aferente, două corturi de mărime medie. Înaintea zăvorului se găseau la nivelul podelei un şir de ferestruici, de acolo putea să vadă rulota în care locuia.

Erau şase bărbaţi, plus Daffy, toţi în civil. Mork, cei doi călugări de la departamentul extern şi trei tehnicieni cu nişte groase serviete diplomatice. Unul ducea patru standuri cu lămpi foto.

Bătură la uşă, dar ştiau că nu e acolo. Kasper îl văzu pe Daffy protestând. Administratorul avea o haină pe care Kasper n-o ştia, din păr de cămilă, foarte sonoră, o haină exhibiţionistă pentru şeful unei agenţii de reclame.

Sparseră uşa cu un pistol electric pentru descuiat yale, probabil că Daffy refuzase să le dea cheia, se înghesui şi el înăuntru în urma tehnicienilor, o clipă mai târziu fu dat afară.

Kasper îşi pregăti un culcuş din pânză gumată. Se înfăşură în pătură.

Călugării ieşiră şi se aşezară pe bancă. Tehnicienii conectară luminile la o cutie, pentru curent. Kasper puse alarma de trezire la ceasul de mână. Îşi scoase telefonul din buzunar. Şi biletul de loterie, pe care scrisese Stine. Îi formă numărul.

Răspunse imediat. Nu putea să adoarmă. Totuşi vocea ei nu suna obosită, nici vorbă.

Se uită spre rulotă, de partea cealaltă. Aprinseseră lămpile. Lumina pătrundea prin obloane, albă şi strălucitoare.

— Mai bine la tine. La mine sunt meşteri.

— Trebuie un local, zise ea. Să fie şi alţii de faţă.

Îi propuse o adresă.

— E un loc unde omul poate fi anonim?

— Ca într-un cafe-bar.

— La opt, spuse ea.

Apoi închise.

Kasper formă numărul de pe bonul de taxi. La treizeci de metri de el apăru din rulotă Mork, cu mobilul la ureche.

— Povestiţi-mi ceva despre Kain, zise Kasper.

La început se lăsă tăcere.

— Ce primesc în schimb? întrebă funcţionarul.

— O informaţie despre fată.

Celălalt tăcea, dar Kasper îl auzi gândindu-se cine are cele mai bune cărţi.

— Europolul cercetează criminalitatea în Europa din 2006. Un model care s-a impus e că această criminalitate

internaţională nu mai e structurată ierarhic. E organizată în celule care nu se cunosc între ele. Dar undeva se adună firele. Kain e un astfel de punct. Şi acum, despre fată.

— Alaltăieri m-a căutat. Însoţită de doi adulţi. Mi-a spus că a fost răpită. Au venit într-un Volvo furat. De atunci, n-am mai văzut-o.

Pe geam îl observă pe Mork făcându-i semn unuia dintre călugări. Acum vor încerca să-l localizeze. Întrerupse legătura.

Se sprijini de grămada cortului din spatele său. Ar fi fost mai sigur să se ascundă într-o mulţime, dar nu avea putere pentru asta. Trebuia neapărat să doarmă. Închise ochii. Îşi făcu rugăciunea de seară. Cuvintele sunau *Herz und Mund und Tat undleben*[58]*,* pe muzica lui Bach, cantata BWV 147, favorita lui Kasper între *Cantatele Muhihausen.* Pe acest tobogan lunecă în somn.

Pe pragul porţii spre somn şedea Klara Maria. Cum şezuse când se întâlniseră a doua oară.

PARTEA A DOUA

Fusese o noapte cu beznă adâncă, precum în suflet. Strada C.F. Richsvej se întindea, pustie, dincolo de draperiile trase dormeau părinţi fără griji şi copii rumeni, publicul său care habar n-avea că aici, afară, Kasper Krone îşi străbătea *via dolorosa,* îngheţat şi fără bani de taxi, după ce pierduse la poker, pentru prima oară, după zece ani.

Pokerul era şi fusese întotdeauna jocul lui Kasper. Avea profunzime, complexitate, ca muzica lui Bach, o rundă sigură şi jucată[59] ritmic dura cam cât prelucrarea unui coral; din Bach ar fi putut să iasă un mare jucător de

---

58 în germană în original: Inimă, gură, faptă, viaţă, titlul cantatei de Johann Sebastian Bach, scrisă în 1716 la Weimar.

59 în daneză, ca şi în multe alte limbi europene, pentru cântatul la instrument e folosit acelaşi verb ca pentru joc; rezultă o asociere de idei perceptibilă imediat la nivelul limbajului, care însă nu poate fi redată fără explicaţii în limba română.

poker, dacă n-ar fi avut atâta treabă. Mai mult de 1500 de opere, şi o grămadă le-a tot prelucrat, până la moarte.

Jucase în toate marile capitale, dar pentru Kasper pokerul era legat mai ales de Frederiksberg din Copenhaga, de C.F. Richsvej. Unde portarul nu era vreun membru al Legiunii străine sau vreun *serial killer*[60], ci un fost boxer cu pumnii cât sfeclele. Unde toţi se cunoşteau între ei ca într-o colonie de grădinari[61]. Şi unde domnea o concentrare ca la repetiţia orchestrei simfonice a Radiodifuziunii, fiecare, bărbat sau femeie, aplecat înspre pupitrul său.

Dar în această noapte pierduse, la sfârşit, Saab-ul; aproape că împietrise, dând cheile maşinii; dar nu fusese în stare de atâta umilinţă încât să împrumute bani de taxi. În autobuz şi pe drumul prin pădure îşi mai trecu o dată prin minte tot jocul, nu găsi nicio greşeală, era de neînţeles.

Traversând Strandvej, observă lumină în rulota sa. Se apropie în semicerc, lumina scăpăra ca şi cum ar fi provenit de la un foc. Când vru să scoată ţeava de plumb, recunoscu tonalitatea: un Mi bemol Major fericit, jucăuş, uitând de sine ca prima frază din *Triosonate* în Mi bemol; puse ţeava la loc şi intră.

Klara Maria stătea cu spatele spre el. Pesemne fusese preocupată să facă focul, apoi se oprise privind această lume unduitoare a butucilor arzând. Flăcăruile i se reflectau pe chip, fugare; nu se întoarse.

— M-ai găsit, zise ea. Povesteşte-mi cum ai reuşit.

— Am desenat un cerc, spuse el.

Era în dimineaţa de după prima lor întâlnire, după ce ea dispăruse pe malul lacului Bagsvaerd.

---

60 în engleză în original, „ucigaş în serie".

61 Parcele de grădini de aceeaşi mărime, la marginea oraşului, închiriate pentru amuzamentul citadinilor, care îşi pot produce astfel propriile legume şi flori. Asemenea grădiniţe, grupate laolaltă, nu pot fi vândute.

Nu dormise decât două-trei ceasuri, apoi găsise una dintre hărţile la scară de patru centimetri şi compasul Stinei. Trasase un cerc cu o rază de cinci kilometri, având drept centru malul unde o lăsase. Poate venise maşina s-o ia. Dar avusese de gând să meargă pe jos, simţise asta.

Niciun copil obişnuit n-o porneşte la două noaptea şi la minus patru grade de pe malul lacului Bagsvaerd. Nu era un copil obişnuit.

Cercul cuprindea Bagsvaerd, Lyngby, o parte din Vangede, un colţ din Gentofte, partea sudică din Virum, din lacul numit Fureso, din Hareskovby şi o bucăţică din Gladsaxe. Era ora şapte dimineaţa, luă vioara şi începu să cânte Beethoven, opus 131. Începe ca o fugă în întuneric, dar apoi, căţărându-se treptat, urcă în rai. Când se luminase şi se făcu ora de lucru a birourilor, merse la telefon.

Voise să sune mai întâi la Ministerul Problemelor Sociale, dar când luă în mână receptorul, înainte de a forma numărul, se auzi pe sine vorbind, ca şi cum ar fi stat chiar lângă sine. Domn singur, de vârstă mijlocie, dă pierdută o fetiţă, fără să poată prezenta un motiv pentru asta, nici măcar pentru sine. Avea cărţi proaste şi adversari tari în joc. Puse receptorul în furcă, luă două din ultimele sale CD-uri, *Partitele* şi *Sonatele* solo[62] înregistrate la mănăstirea Sf. Maria din Lübeck. Apoi se aşează în maşină, pornind spre Grondals Parkvej. Spre circul Blaff. La Sonja.

Sonja începuse de jos. Kasper o ştia de când era foarte tânără, lucrase la varieteul Sans Souci din Kolding şi la dinastia Stefansen în Damhuskro. Auzul său îi spusese de la început că e îmboldită de ceva anume. Avea tonalitatea ca un motor perpetuu, care merge înainte până la ardere, era sunetul prin care se recunosc cei străbătând existenţa ca *desperados.* Pata ei era pusă pe bunăstare. Îşi

62 Pentru vioară solo, de J. S. Bach.

luase rămas bun de la circ, studiase politologia, apoi se întorsese. Clădirea din Grondais Parkvej avea trei etaje, patru sute de angajaţi, găzduia administraţia pentru patru circuri, mai multe varieteuri şi teatre, o agenţie de rezervări şi una de reclame, care punea în vizor lucruri de care nu se mai ocupase nimeni din vremea autorului de reclame pentru circ Stockmarr, din anii ’50; mai era şi un birou de revizie a impozitelor. Iar ea era proprietara, stăpână peste toate acestea.

Era cu câţiva ani mai mare ca el. Ceva mai înaltă, mai greoaie. Avea trei copii. Un soţ minunat, profund şi vital, în Do Major, ca ultima simfonie scrisă de Mozart. Plus nişte amanţi.

Cu douăzeci de ani în urmă, Kasper şi Sonja trăiseră o poveste de dragoste; de atunci, n-o pierduseră niciodată de tot; îşi doreau s-o păstreze aşa până ce moartea avea să-i despartă. Unora li se dau, de către Doamna Dumnezeu, însoţitori pentru toată viaţa; Brahms avusese parte de Clara Schumann, Mozart, de clarinetistul Anton Städler, cu care a jucat popice cât a trăit; poate aşa ceva are legătură cu ceea ce se numeşte iubire.

Biroul Sonjei semăna cu al Gărzii de apărare din Vedbaek. Kasper ajunsese acolo de mai multe ori, militarilor le plac clovnii, Hitler l-a primit pe Grock de două ori. Totul avea locul său stabilit, comenzile ei nu se discutau. Pe pervaz era un binoclu mare, vis-à-vis se afla circul Bellahoj: iar Sonja voia să fie la curent cu tot ce se petrece acolo. Pe masa de lucru se aflau patru telefoane şi resturile unui prânz italian, o sticlă întreagă de Brunello. El îi aşeză înainte harta şi cele două CD-uri, explicându-i situaţia.

Ea răsuci în mână CD-urile.

— Nu te-au interesat niciodată fetiţele, tu eşti făcut pentru doamne în toată firea. Deci, spune-mi ce-i cu ea, are vreun talent de osebit, vreo legătură cu banii?

N-o părăsise pe Sonja, nici ea nu-l părăsise. Ştiuseră

acest lucru amândoi odată.

Ea locuia pe atunci în Kong Georgs Vej. În ultima noapte, Kasper se trezise pe la două dimineaţa din pricina amosferei oraşului, o simţea ca pe un furuncul pe creier şi în inimă, îi venea să se aşeze şi să fredoneze pasajul arpegiat din BWV4 *Cristos în legăturile morţii.* Martinus spusese cândva că trebuie să se roage neîncetat pentru a putea suporta realitatea că trăieşte în districtul Frederiksberg.

Sonja se trezise deja, aveau amândoi cam douăzeci de ani, el nu găsea cuvintele potrivite, dar ea ştiuse, amândoi ştiuseră că se aflau într-un vârtej greu de înfruntat.

— Nu putem stăpâni toate astea, spuse fata, eu vreau să am în curând copii, şi un câine, o căţeluşă, foc în cămin, iar într-o bună zi, să pot desface aparatul auditiv şi să pot spune: de acum sunetul nu se mai îmbunătăţeşte.

Se ridicase din pat, îmbrăcându-se. Ea îl condusese la uşă, nesilită, de fapt mereu se mişcase cu degajare prin viaţă, indiferent dacă era goală sau nu.

— Cum tot crezi în ceva, zise ea, n-ai putea să te rogi pentru noi, să ceri ajutor?

— Nu poţi să te rogi pentru ceva anume, în orice caz nu pentru altă partitură. Doar să cânţi notele pe care le ai, cât se poate mai bine.

Era o bună replică de sfârşit, de ieşire din scenă, pornise orbit de lacrimi prin noapte, se simţea de parcă ar fi cântat aria despărţirii dintre Wotan şi Brunhilda. Apoi mijiseră zorile şi descoperise că, dacă a apucat să existe, iubirea nu dispare când răsare soarele şi cade cortina, ci continuă să dureze. Acum trecuseră douăzeci de ani şi încă durau, oarecum nediminuate, atât bucuria că ea exista, cât şi tristeţea că nu mai era nimic de făcut din asta.

Aşează ambele mâini pe harta oraşului.

— Am căutat mereu ceva.

— Iar ea are acest lucru?

Kasper scutură din cap.

— N-are decât nouă ani. Dar ştie. Unde se poate găsi acel ceva.

Sonja nu mai întrebă nimic. Trase spre sine unul dintre telefoane, îi dădu şi lui derivaţia. Dintr-un sertar scoase un teanc de cărţi verzi.

— Mostrup, biroul de tutoriat al primăriei, vrem biroul Copenhaga.

Deschisese cărţile, scriind în timp ce vorbea. În cercul de pe hartă erau cuprinse două orfelinate.

— Nu putem suna direct, astea sunt informaţii protejate, ni se va închide în nas. Trebuie s-o luăm prin Administraţia Problemelor Sociale şi de Sănătate a oraşului. Avem vreo poveste, ce le vindem?

Kasper se ascultă pe sine, minciunile necesare veneau de acolo de unde pătrundeau şi ideile în arenă, de undeva din extraspaţiu.

— După reprezentaţie am găsit o gentuţă de brocat. Brodată cu pene. Cum le place fetelor. A fost un spectacol de caritate pentru casele de copii. În gentuţă scria „Klara Maria”. Ne-am bucura să i-o putem trimite înapoi. Oare ne-aţi putea da adresa?

Sunase ea. Doamna de la celălalt capăt al firului era foarte binevoitoare. Kasper putea să-i audă empatia faţă de copii şi adulţi. Ca de atâtea alte ori, îşi dori să poată trăi într-o lume mai mult administrată de femei. Era o zi caldă, femeia de la telefon lăsase o fereastră deschisă…

— Regret, zise. Avem cu totul patruzeci şi şapte de copii, dar nicio Klara Maria. Poate trăieşte într-o familie adoptivă?

Kasper scrise pe bileţelul Sonjei: „Administratoare”.

— Ar trebui să fie acolo o administratoare.

— Pot fi copii care trăiesc într-o comunitate, supravegheaţi. Vă dau numerele asociaţiilor de îngrijire

medicală şi socială.

Kasper recunoscu prin telefon zumzetul auzit prin fereastră. Provenea din Glostrup. Se ridică şi o privi pe Sonja peste umăr. Adresa Administraţiei Sociale şi de Sănătate era cea districtuală din Glostrup.

— Zece numere, zise Sonja.

— Paisprezece mii de copii trăiesc în afara familiei lor. Vă dau şi numerele internatelor, e greu să le găseşti altfel, căci sunt împărţite pe diferite districte.

Cam un sfert de oră Sonja tot răsfoi, telefonând şi notând. Kasper nu se clinti. Ea închise. Împinse aparatul mai încolo.

— Opt sute de copii. Împărţiţi în două cămine, optsprezece familii adoptive, trei internate şi un spital pentru copii. Dar nicio Klara Maria.

— Poate mai e vreun soi de instituţie, pe care n-o ştim? înregistrată în altă parte?

Mai sună o dată la administraţia districtuală. Discută cu doamna, închise.

— Toate centrele private primesc subvenţii de la primărie sau sunt, cel puţin, controlate. De aceea, şi înregistrate. Excluse rămân doar – mai ales după 11 septembrie – posibilele ţinte pentru atacuri teroriste. Ale căror numere şi adrese nu sunt date decât de Poliţie. Dar ea nu crede că există aşa ceva în zona noastră.

Kasper se ridică. Ajunseseră la capăt.

— Încearcă şi la Poliţie!

Sonja sună la Poliţie. I se făcură trei legături, până la urmă răspunse o doamnă de vârsta ei. Vocea femeii ascundea o taină, dar n-avem toţi, oare, una? îi pare rău, în zona dată Poliţia nu a înregistrat nicio astfel de instituţie. Şi fereastra ei era deschisă. Puse receptorul în furcă.

Sonja îl conduse, biroul era atât de mare, încât până la uşă era o adevărată cale. Îi dădu scrisorile, unul era cu fereastră străvezie. Îl luă cu o anume neplăcere, fiindcă

deseori lucrurile neaşteptate sosesc cu poşta şi nu de puţine ori acel plic e ferestruit. Era de la Maximillian, o foaie A4 cu numele unei femei şi o adresă. Mai întâi nu înţelese nimic, învârti plicul, fusese trimis din sediul de poştă din centru, de pe Bernstorffgade, cu data de astăzi. Apoi îi căzu fisa. Maximillian fusese la biroul central de înregistrări Auto. Îşi puse ochelarii, tipăritura provenea de la banca de date a unei mari societăţi de asigurări, acum aveau şi ăia acces la înregistrări Auto, ca de altfel ca şi oficiile Vămii şi Impozitelor. Cu liberalizarea marilor registre, sentimentul naţional devine tot mai intim, în curând vom şti toţi unii despre alţii tot ce se poate şti.

Maximillian fusese la Poşta Centrală, ca să-i ajungă scrisoarea cât mai repede. Citi numele.

— Andrea Fink, rosti el tare. Ne spune ceva asta?

Sonja păli.

— E femeia. De la Poliţie. Cu care tocmai am vorbit.

El se întoarse la masă, se aşeză pe scaun şi luă derivaţia.

— Acum vom povesti, zise, că suntem căsătoriţi. Lumea nu are înţelegere faţă de celibatari.

Sonja sună.

— Tot eu sunt. Cu soţul meu pe ascultare. Nu găsim nicăieri o Klara Maria.

— Şi ce credeţi că aş putea să fac eu?

Taina pe care o ascundea era o tragedie în de minor, ceva în legătură cu copiii, ea nu avea copii, perfecţionismul în La Major nu slăbise. Cu vârsta, omul integrează tonalitatea din cercul de cvintă următor, e despăgubirea acustică pentru ceea ce numim maturitate.

— Am întâlnit o, soţia mea şi cu mine, după spectacol, zise Kasper. Ne-a impresionat foarte mult. Şi pe cei trei copii ai noştri.

Sonja închise ochii. Între marii jucători de poker se numără doar puţine femei. Nici uneia nu-i place să blufeze

ca acum un *royal straight flush.* Faţă de un jucător încrezător. Cu o şansă mai subţire ca supa dintr-un pliculeţ la pachet.

— Dintr-odată ne-a străbătut, pe noi, toţi cei cinci, sentimentul poate absurd că am putea să-i oferim o nouă familie.

La început se lăsă liniştea. El îşi concentră auzul asupra zgomotului circulaţiei auzit prin fereastra deschisă. Sub fereastră se afla o suprafaţă de apă, foarte aproape, inspectoratul de Poliţie nu se afla chiar atât de aproape de apă. Auzea traficul pe un pod, pe două poduri. O sirenă de Poliţie urla, ecoul efectului Doppler îi îngădui o reprezentare a lungimii celui mai apropiat dintre poduri. Putea fi Knippelsbro.

Femeia îşi drese glasul.

— Înţelegerile noastre cu instituţiile se referă la gradul de periclitate presupus. De exemplu, când e vorba de un copil de diplomat, ceea ce înseamnă înăsprirea condiţiilor de siguranţă.

— Eu sunt clovn, zise Kasper. Auziţi la mine ceva ce sună a terorist?

— Nu ştiu cum sună teroriştii. Pare-se că Nero agrea circul. Şi Heliogabal.

— Putem trece pe la dumneavoastră? Ca să ne evaluaţi pe viu credibilitatea.

— Sunaţi mâine.

Puse receptorul în furcă.

Kasper luă o bucată de hârtie, scoase stiloul. Desenă podurile Knippelsbro şi Langebro. Biblioteca Regală, Muzeul Naţional, „Diamantul Negru”. Lângă ministerele din strada Christians Brygge făcu o cruciuliţă. Şi împinse foaia spre Sonja.

— Ce are aici Poliţia?

Vocea ei deveni neliniştită.

— Serviciul de Informaţii, răspunse. Cea mai mare

parte din Poliţie se află vis-à-vis de sediul din Gladsaxe. Dar o parte din administraţie e aici, pe insula castelului. Ei dau aprobările de siguranţă pentru galele de circ. Când asistă cineva din familia regală, sau de la guvern.

Luă de pe pervaz binoclul. Apoi hârtie de împachetat maro, bandă de lipit, împachetă unul dintre CD-uri. Sonja nu întrebase nimic.

— N-ai decât să te duci singur acolo, zise Sonja. Eu am ieşit din arenă.

Vru să plece, ea i se puse în cale.

— Am mai multe ca tine, zise. Copii. Un cămin. Dosare în ordine. Mai multă iubire. Talentul tău de a-ţi găsi fericirea în viaţa obişnuită nu-i uriaş. Dar pentru dorul tău, pentru modul în care năzuieşti, te invidiez uneori.

Îl îmbrăţişă.

Atingerea nu ajută, doar nu ajungem niciodată unii la alţii.

Şi totuşi…

Îşi parcase maşina în spatele Bursei. Când coborî, oraşul îl înconjură ca un zid de ecouri. Fără armonie, fără valuri concentrice şi centru sonor. O jumătate de milion de oameni, fiecare cu necoordonatul său refren.

Dădu colţul la dreapta spre Christians Brygge, clădirea avea o uşă încuiată de sticlă, cu interfon codat. În copilăria sa, păstrată încă în minte, vizitele făcute inclusiv instituţiilor nu erau o problemă. De atunci, totul se ferecase, acum ne supraveghem unii pe alţii. Dar poate memoria îi juca o festă. După patruzeci de ani lucrăm toţi la poleirea cu aur a propriilor noastre amintiri.

Dincolo de intrare, într-o gheretă de sticlă, un funcţionar în civil; îşi dori un aliat, ce avea el de rezolvat nu era partitură solo. Merse de-a lungul canalului Frederiksholm, la dreapta, peste curtea Parlamentului, până la propria sa maşină şi înapoi. Lângă Muzeul de

Jucării şi Leul Isted[63] se afla o grădiniţă, iar dincolo de poarta ei, un băieţel de vreo cinci-şase ani.

— Unde vrei să mergi? întrebă băiatul.

— Să încălzesc un înger îngheţat.

În pupilele micuţului străluciră lămpiţe colorate.

— Pot să vin cu tine?

Sunetul copiilor era interesant. Rareori le putea fi interzis să fie direcţi, înainte de a împlini şapte sau opt ani. Kasper se uită în susul şi-n josul străzii Christians Brygge, era pustie.

— Cei mari îţi vor simţi lipsa.

— Acum e pauza de odihnă de la prânz. Sunt singurul pe afară.

Tonalitatea sa interacţiona cu a băiatului. Totuşi. Partenerii trebuie aleşi cu grijă.

— Şi dacă-s unul din ăia care ademenesc copii?

— ăia sunt altfel. Am întâlnit o dată unul.

Kasper se aplecă şi îl ridică peste gard.

Apăsă pe butonul interfonului, o voce pătrunse până la el prin multele straturi de sticlă, rugându-l să se legitimeze. Se prefăcu a nu auzi, ca şi cum sistemul ar fi fost defect, luă băiatul în braţe şi-l arătă, prezenţa copiilor aruncă întotdeauna o lumină de legitimitate asupra adulţilor, se auzi zumzetul de deschidere, pătrunseră înăuntru.

Puse băiatul pe biroul de recepţie.

— E fiul Andreei Fink, are temperatură. Dincolo, la grădiniţă, ne-am îngrijorat, sperăm să nu fie tifos. Am sunat adineaori şi am vorbit cu Andrea că i-l aducem.

Funcţionarul retrase scaunul cât mai departe de

63 „Leul Isted" este un monument al sculptorului danez Herman Wilhelm Bissen, consacrat victoriei din bătălia de la Isted, 1850. Din septembrie 2011, Leul a fost re turnat de regatul danez oraşului german Flensburg, astfel încât în prezent ambianţa copenhagheză descrisă de Peter Hoeg nu mai e actuală.

focarul de infecţie. Situaţia era tulbure, se putea dezvolta în toate sensurile. Pe peretele din spate atârna un indicator al birourilor, Andrea Fink se afla la etajul al treilea.

— Vreau la mama, scânci băiatul. Ard, mi-e rău. Îmi vine să vărs.

Funcţionarul întinse mâna după telefon. Kasper scutură din cap.

— E într-o convorbire importantă, nu poate fi întreruptă. A zis să urcăm direct, că iese imediat.

Bătu la uşă, intrând fără să aştepte răspuns. Femeia de la birou fu surprinsă, dar nu-şi pierdu cumpătul. Spaţiul nu corespundea prejudecăţilor lui Kasper despre un asemenea loc, era o cameră mare, prietenoasă, cu un palmier de înălţimea unui om. Un roz fin în albul pereţilor. Pe masă, statueta lui Buddha.

Aşeză băiatul pe birou, alături de statuetă şi telefon, iar când îl lăsă, degetele sale desprinseră firul. Dacă funcţionarul ar fi sunat din cabina de sticlă, nu s-ar fi făcut legătura.

— Sunt Kasper Krone, zise. Tocmai am sunat, în legătură cu Klara Maria.

Femeia puse două cărţi deschise una peste alta şi le împinse mai încolo. Figura ei deveni rece. Temperatura scăzuse la nişte grade care ar fi făcut necesare o căciulă şi mănuşi.

— M-am interesat de dumneavoastră. Nu sunteţi căsătorit. Şi n-aveţi copii.

O parte din conştiinţa ei rămăsese agăţată de cărţile deschise. Trebuia neapărat să arunce o privire asupra lor. Luă băiatul în braţe. Îşi trecu degetul peste chipul statuetei.

— Una dintre învăţăturile lui Buddha, la care ţin foarte mult, e că orice făptură a fost cândva mama alteia. Într-o altă viaţă. Şi poate redeveni. M-am gândit la asta.

Poate să însemne şi că fiecare dintre

I

noi a fost cândva iubitul altcuiva. Şi pot redeveni o pereche. Tot aşa cu noi doi.

Ea roşi uşor, ca pereţii.

— Nu ştiu cum aţi intrat, zise. Dar acum, ieşiţi afară!

După ce ieşiră, aşează băiatul pe podea, îngenunchind lângă el.

— Crezi că poţi s-o ademeneşti un pic afară? Şi s-o reţii o vreme?

Băiatul deschise uşa. Kasper se ascunse după ea.

— Vreau pipi, îl auzi pe copil. Tata a plecat fără să mă ia. Fac pe mine.

Femeia nu se clinti.

— Pot să fac la plantă?

Kasper auzi cum îşi trage fermoarul. Femeia se puse în mişcare

— Te duc la toaletă.

O luară în jos pe coridor. Kasper ţâşni în odaie.

Cele două cărţi pe care le răsfoise erau atlasul Kraks al străzilor Copenhagăi şi un fel de indice al adreselor.

Dincolo de birou se aflau un mic scanner şi un copiator, ambele deschise. Aşează paginile deschise pe aparat, împături copiile şi le puse în buzunar. Auzi apa trasă la toaletă. Ieşi pe coridor în întâmpinarea femeii şi copilului. Era palidă. El luă băiatul de mână şi o porni înspre trepte.

— Chem pe cineva să vă conducă afară, zise ea.

Uşa biroului se închise automat.

Kasper îi făcu băiatului cu ochiul. Puse degetul la buze. Îşi scoase pantofii, se strecură peste parchetul cu model şiră-de-peşte, îşi lipi urechea de uşă.

Ea tocmai forma un număr pe mobil. Fiecare tastă are sunetul ei, un auz destul de bun ar fi prins imediat atât

numărul format, cât şi vocea de la celălalt capăt al firului. Dar al său nu era destul de fin.

Totuşi, îi înţelese şoapta.

— A fost aici, zise. Tocmai a plecat.

La celălalt capăt fu dat un răspuns.

— Cel mult Puccini, replică ea. Asupra mea face impresia unui soi de *latin lover*[64] neprimejdios. L-am trimis la plimbare. Deocamdată am scăpat de el.

Kasper se strecură înapoi la băiat. Se încălţă la loc.

Funcţionarul din ghereta de sticlă se ivi în spatele lor. Kasper luă băiatul în braţe. Uşa de sticlă se deschise automat.

Se aflau din nou în aer liber, oraşul suna mai bine ca înainte – dacă stăm să ne gândim, oare auzim altceva decât propria noastră stare de spirit?

— De fapt, de ce nu dormi la prânz? întrebă Kasper.

— Nu pot sta locului.

— De ce?

— Nu se ştie, tocmai se fac investigaţii. Poate e o disfuncţie a adrenalinei, sau am apă la cap.

Unii copii nu sunt mici, sunt bătrâni înţelepţi. Kasper auzise acest lucru pentru prima oară cam cu douăzeci de ani în urmă. Unii copii sunt suflete încărunţite, cu un strat subţire *defirnis* infantil. Băiatul din faţa lui avea o vârstă de cel puţin o mie două sute de ani, suna ca marile capodopere ale lui Bach.

Kasper îl ridică peste gard.

— Ai fost destul de bun, îi zise. Pentru cineva de cinci ani. Cu apă la cap.

— De şase, răspunse băiatul. Am şase ani. Să lauzi copiii e o treabă bună. Dar sunt bune şi nişte parale.

Avea ochii negri, poate din experienţă. În ultimii douăzeci de ani nu trecuse nici o singură zi, poate cu

64 în engleză în original, „amant latin".

excepţia celor trei luni petrecute cu Stine, în care Kasper să nu-şi fi dorit la un moment dat să lase totul baltă. Să-şi spargă economiile şi să plece în Insulele Fiji. Să fumeze opiu. Să-şi pună *Sonatele* pentru violoncel şi să *dispară* în soarele de pe plajă.

Însă nişte ochi precum cei pe care-i avea acum înainte îl încurajaseră mereu să continue. Existaseră mereu asemenea ochi. În public, în el însuşi. Uneori fuseseră astfel şi ochii Stinei.

Scotoci prin buzunare, nu găsi niciun ban, doar stiloul. 1 – 1 înmână peste gard.

În maşină întinse pe bord cele două copii. Harta înfăţişa zona lacurilor Bagvaerd, Lyngby şi capătul de sud al lacului Fureso. Cealaltă foaie cuprindea vreo patruzeci de adrese, dar numai una corespundea zonei de pe hartă şi era fragmentară: *Aleea* 3, 2800 Lyngby, cu un număr de telefon. Nici nume de cartier, nici de stradă, sau vreun număr de casă. Se interesă la Informaţii pe mobil, numărul nu era trecut. Deschise propriul său atlas pentru străzi. *Aleile 1 – 3* aveau coordonate, dar nu şi nume. La început nu găsi nimic pe hartă, apoi desluşi cu greu trei fâşii subţiri ca firul de aţă. Deschise uşa maşinii, ţinând atlasul în lumina soarelui. După patruzeci de ani, nu e nicio zi care să nu aducă mai aproape lupa pentru citit şi căminul pentru bătrâni. *Aleile 1 – 3* erau trei poteci paralele, care pătrundeau în pădurea dintre lacul Bagvaerd şi Fureso.

Îi luase Klarei Maria ultimul lemn de foc din mână şi închisese uşa sobei. Ea se aşeză pe sofa. Îi povesti de Sonja şi de vizita sa pe insula castelului, de femeia de la Poliţie. Îl asculta nemişcată, absorbită.

— Şi surorile? întrebă.

— Am pornit imediat într-acolo, răspunse el. M-am orientat după hartă.

Parcase în faţa căminului de copii Nybrogârd, luase binoclul Sonjei, CD-ul împachetat şi pornise de-a lungul lacului. Tăbliţele care indicau culoarele pentru bărci

fuseseră proaspăt vopsite. Mai umblase pe-aici, de două ori, în vremuri bune. Când deschisese la castelul Sophienholm o expoziţie cu desene despre circ, la care participase reg a. Sau când dăduse startul unui concurs internaţional de vâslit.

A treia alee era o potecă la nord de Sophienholm, drum forestier pentru accesul pompierilor, făcut ca să uşureze urcuşul maşinii de apă. Marginile erau abrupte, dacă ar fi venit o maşină din sens invers l-ar fi văzut imediat. Intră în pădure şi găsi o urmă de căprioare pe care să poată înainta.

De pe hartă îşi amintea trei peninsule cu diferite construcţii, dar clădirile erau ascunse de hăţiş. Când se apropie de a treia peninsulă, descoperi un povârniş, îşi întinse haina pe jos şi se târî până-n margine.

Avea gura uscată de frică. Nu-şi putea explica de ce, aşa era figura sonoră, avea ceva ireal. Ascultă în toate direcţiile, dar pur şi simplu nu exista motiv de nelinişte. Către est se afla vila de serviciu a unui ministru de stat, deschisă ca o mare casă de vară. Dincolo era Fureso, lacul şi pădurile ocrotite natural din nordul Zeelandei, cu animalele şi raţele lor sălbatice hrănite pe suprafeţe verzi, cosite, şi marcate cu inele de către pădurari. În faţa lui, lacul, în spate, cartierul de vile monofamiliale. Şi dincolo de ele, jos, oraşul, până departe. Totul, scufundat în tăcere. Împrejurul său, pe o rază de cinci kilometri trăiau şi respirau în acea clipă douăzeci de mii de oameni care credeau că în Danemarca şi Bagvaerd curge lapte şi miere, iar lor nu le era dat să moară vreodată, doar altora.

Se trase până la margine.

Clădirea iniţială era o vilă mare, poate veche de o sută de ani, căreia îi fuseseră adăugate construcţii moderne, plate, albe, dreptunghiulare.

Desluşi zumzetul unei staţii de alimentare electrice şi, undeva sub pământ, trepidaţia unei mari instalaţii de încălzire cu gaze naturale. O clădire a utilajelor avea coşul

destul de înalt pentru a indica un generator funcţionând în caz de necesitate cu motor Diesel, ca pentru spitale.

Teama îi spori. O vreme avea să tot fie aşa, idila se înteţea, în curând avea să ajungă la octavă şi să se spulbere.

În partea dreaptă a câmpului său vizual se juca un grup de copii. Acolo avea să se întâmple ceea ce văzu.

I se zbârli părul. Nu putea desluşi fiecare copil, doar imaginea sonoră de ansamblu. Întru totul armonică.

Întemeiaseră un fel de familie, sau poate o societate tribală. Pe scândura dintre doi buşteni puseseră două blide, probabil de lut. Acolo unde pământul era numai nisip, săpaseră o peşteră. Toţi cei unsprezece copii îşi făceau de lucru, adulţi nu se vedeau. Jocul era spontan, fără vreo ordine stabilită, în faţa lui se improviza.

Se uită la imposibilul petrecut acolo, jos. Niciun om nu l-ar fi înţeles, poate doar Stine. Dar nici de ea nu era sigur.

Joaca e un fenomen al interferenţelor. Doi copii în joc formează o opoziţie echilibrată, binară. Trei copii alcătuiesc un unison mai degrabă curgător, dar şi dinamic. Patru se polarizează din nou în două unităţi duble, mai stabile ca triunghiul. Cinci alcătuiesc iarăşi o curgere, şase reprezintă, în mod normal, cea mai mare cifră pentru jocul improvizat la care să nu se afirme un conducător. Şapte copii jucându-se armonios nu mai văzuse Kasper decât o singură dată, copiii unor artişti de circ care călătoriseră împreună toată vara, era sfârşitul stagiunii de vară şi ştiau că aveau să se despartă; de altfel, joaca durase mai puţin de un ceas. Mai mult de şapte copii au nevoie de reguli pe care le stabilesc adulţii şi care trebui controlate de aceştia, ca de exemplu jocul cu mingea.

Acolo, jos, nu se afla niciun adult. Nu exista în grup un sunet dominator. Erau unsprezece copii. Iar jocul, cu desăvârşire armonios.

Pusese deoparte ocheanul. Fără el nu putea să-i vadă, dar avea să-i simtă, cât mai direct. Cei mai mulţi aveau între nouă şi doisprezece ani. Doi erau africani, trei sau patru asiatici, doi-trei poate din Orientul Apropiat. Auzi cuvinte englezeşti sporadice şi chiar frânturi de frază care ar fi putut fi în arabă; nu vorbeau toţi aceeaşi limbă.

Sunetul lor era moale ca la bebeluşi, cu totul deschis, ca un gângurit de copii în leagăn. Şi totuşi, nefiresc de intens, adiind spre el ca o briză puternică, ar fi ajuns până în rândurile de sus ale unui stadion de fotbal. Era acelaşi fenomen ca la fata tăcută, de acest lucru era sigur. Şi nu-şi dădea seama deloc ce înseamnă asta.

Natura are de obicei, fiindcă lipsesc suprafeţele verticale, un sunet uscat. În natură nu există fracţiune laterală, energia sonoră nu e cumpănită ca în balanţă, scena de jos era o excepţie, poate din cauza pomilor, poate din cauza clădirilor, auzea asta foarte clar. Şi ceea ce auzea îl făcea să i se ridice părul în cap.

În mod normal percepem zgomotul, un semnal direct al izvorului zgomotului, plus, în principiu, nesfârşite ecouri, de la obiectele din împrejurimi. Nu astfel era zgomotul pornind de la copii.

Spre pajiştea pe care se jucau se întindea o terasă de lemn, pe care apăru o femeie în uniformă albastră de soră medicală Copiii o văzură venind şi se opriră.

Atenţi. Concomitent. Fără a-şi pierde interferenţa reciprocă; nu văzuse niciodată copii oprindu-se astfel din joacă. Auzi cum se schimbă sunetul. Văzu cum femeia ridică mâna şi deschide gura să-i cheme.

Apoi se aşternu tăcerea.

Femeia de pe terasă rămase locului cu mâna ridicată şi gura deschisă, într-o totală nemişcare.

O nemişcare pe care Kasper n-o mai întâlnise. Nu stătea ca o păpuşă de ceară. Nici ca o pantomimă franceză. Ci ca într-un film întrerupt din pricina unei

defecţiuni a proiectorului – când mai rămâne pe ecran o imagine.

La capătul treptei dinspre pajişte începea să urce un trandafir cățărător, probabil îi n-ai trebuia o vară spre a ajunge sus. Frunzele ar fi trebuit să se mişte în vânt. Nu se clinteau.

Dincolo de copii erau nişte fagi cu sunetul delicat al frunzelor proaspăt deschise. Nici ele nu se clinteau.

Apoi copiii se puseră în mişcare. La început crezu că asta avea să schimbe situaţia, dar nu. Mai degrabă continua adâncirea irealităţii. Se rotiră concomitent, ca nişte dansatori într-o sobră coregrafie, întorcându-se unii spre alţii şi reluându-şi jocul de parcă n-ar fi fost întrerupt niciodată. Dar mişcarea lor nu o eliberă pe femeie, care rămase pe loc. Frunzele nu se clinteau. Din acoperişul terasei se ridica burlanul instalaţiei de gaze, o ţeavă inoxidabilă cu un fir subţire de abur. Norişorul format deasupra intrase în nemişcare, pierduse direcţia, împietrind peste acoperiş.

Pe zid era un ceas, imposibil de ignorat, ca un ceas de gară, cu cifre negre pe fond alb şi secundar roşu. Acum stătuse.

Kasper privi spre lac, destul de departe văzu interferenţele mici lor văluriri de la suprafaţa apei. Fenomenul din faţa lui era local, în depărtare apa se mişca.

Voi să-şi ridice mâna spre a-şi privi propriul ceas, mişcarea era posibilă, dar chinuitor de înceată, legătura între conştiinţă şi corp se schimbase. Deasupra lui, o parte din frunziş împietrise. O parte, în formă de sferă.

Încercă să-şi îndrepte auzul spre zgomotul copiilor. Nu izbuti. Încercă din nou. Nu izbuti. Nu era nimic de auzit. Totul, tăcere.

Copiii scoteau sunete obişnuite, zgomote fizice, aşa cum fac toţi copiii, toţi oamenii. Dar dincolo de aceste zgomote se deschisese un alt nivel. Un nivel pătrunzând în

tăcere. În această tăcere tonalităţile copiilor se influenţau reciproc, Kasper putea să audă asta.

Era o interferare a înţelegerii inimii. Dar nu ca-n reclamele Martorilor lui Iehova, unde leul paşte împreună cu mielul pe o păşune semănând cu parcul castelului Frederiksborg. Ci o interacţiune într-un mediu de o uriaşă intensitate.

Zgomotul fizic obişnuit e sărac în energie, schimbă doar minim presiunea generală a atmosferei. Nici măcar o orchestră simfonică de o sută de persoane, apucată de amok într-un pasaj de Wagner, care vuieşte din plin, nu produce într-o oră atâta energie sonoră cât să încălzească o ceaşcă de cafea.

Cu copiii de jos lucrurile stăteau altfel. Răspândiseră acea tăcere neobişnuită într-o sferă cu un diametru cam de cincizeci de metri. Kasper ştia că, în interiorul acestui spaţiu sferic, împărţirea acustică a realităţii în timp şi spaţiu încetase.

Joaca luă sfârşit. Nu era nevoie de un vreun semn, se ridicară toţi şi îşi părăsiră rolurile cu acea nerostită, sincronă certitudine că totul s-a încheiat. Femeia de pe terasă deschise gura şi chemă, blând. Frunzele trandafirului se clintiră, frunzişul de fag tremură, aburul alb urcă spre înălţimi deasupra acoperişului, drept.

Kasper înregistră o dezmorţire a corpului, o durere ca atunci când trece anestezia, teama cumplită că şi-a pierdut minţile. Descoperi că făcuse pe el de groază.

Copiii porniră înainte, totul era normal, auzise aiurea, avusese vedenii. Unul rămase pe loc, era o fată, se uită ţintă la ceva, era ceasul de pe zid.

În timp ce fata şi Kasper se holbau la el, secundarul începu să alerge, întâi cu smucituri, apoi tot mai repede. Porni şi minutarul.

Fata îi ajunse pe ceilalţi din urmă. Kasper îşi puse ambele mâini pe ochii închişi. Rămase întins până ce

respiraţia îi reveni la normal.

În condiţii de intimitate şi-ar fi scos pantalonii, însă, dată fiind situaţia, n-ar fi fost prea bine să se înfăţişeze astfel; îşi legă jacheta în jurul brâului ca pe un şorţ de cameristă.

Apoi coborî la poartă.

Era închisă, dar exista interfon şi o sonerie. Kasper se propti în ea.

Trecu un minut, apoi apăru. Femeia de pe terasă. Aşa, din apropiere îşi dădu seama că nu era o soră medicală obişnuită. Avea un sunet tânăr, ca ta, poate, puţin peste douăzeci de ani. Dar foarte dens.

Îi întinse CD-ul printre gratiile porţii.

— Mi se pare că scrie aici Klara Maria.

Într-adevăr, nu era mai în vârstă decât sunetul pe care-l avea. Luă CD-ul, un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă, nu se primeşte nimic de la străini, mai ales de la un mare clovn. Şi ezitarea ei dezvălui ce voise Kasper să afle că undeva dincolo de această poartă se afla Klara Maria. Sau se aflase.

— Avem cutie poştală, zise ea. Ne luăm singuri poşta.

— Eu sunt curier pentru pachete, răspunse el. Aducem pachetele până la uşa clientului, i le punem în braţe.

Se întoarse mergând normal, dar după primul colţ o luă la fugă drept în sus, spre locul unde se aflase înainte, şi se întinse pe burtă, târându-se spre margine.

Tânăra porni spre casă, mergând ca dopată, uşa se deschise, ieşi o altă femeie, tot în costum de soră medicală. Era o africană înaltă. Nu desluşi ce vorbeau, fiindcă inima îi bătea să-i spargă pieptul. Africană luă în primire CD-ul.

Îl împachetase bine, cu bandă adezivă, ca la poştă, ca să nu poată fi desfăcut prea uşor nici de un adult. Africană atacă hârtia, descojind pacheţelul plat ca pe o banană. Se uită la copertă. Îşi întoarse privirea spre locul unde

dispăruse el. Stătea ca un totem. În sistemul ei tonal, nicio neliniște.

Trecură trei săptămâni până îşi făcură apariţia.

În primăvară fusese cu Benneweis[65] în clădirea Circului din Copenhaga. Când apăru ea, tocmai se demachia în garderoba verde.

Fusese garderoba lui Rivel[66]. Şi a lui Grock. Şi a lui Buster Larsens[67], când îl jucase pe August cel Prost. Aici se schimbaseră Tardi şi Callas. Birgit Nilsson. Irene Papas. Dacă s-ar fi priceput la operă, Castañeda[68]ar fi trebuit s-o numească un *power spot*[69] muzical. Chiar şi oraşul Copenhaga intrase cu încetul în joc, prin renovare, când preluase clădirea în anii optzeci.

Se păstrase aici şi vibraţia Stinei.

Venise la spectacol de multe ori, în cele trei luni văzuse probabil peste douăzeci de reprezentaţii. Apărea apoi la garderobă. Aşteptând în întuneric, fără să spună o vorbă, în timp ce el se demachia. Câteodată, fără vreun motiv deosebit şi fără avertizare, se apropia, îi punea mâinile la ochi şi-l strângea la piept.

La început se gândise, să vezi, acum se umple pe şalul ei Pashmina de pudră şi fard pentru nas, şi astea nu ies la spălat; dar la un moment dat uitase asemenea gânduri. Era unul dintre lucrurile pe care le învăţase treptat de la ea, să nu mai gândească, să se lase în voia căderii. Se străduise să facă aşa. Şi până la urmă reuşise.

---

65 Numele unui circ danez întemeiat în 1887; funcţionează şi în Danemarca şi în prezent.

66 Supranumele Charlie Rivel a fost purtat de Josep Andreu i Lasserre (18961983), celebru clovn spaniol.

67 Buster Larsens (1920-1993), comic şi actor danez celebru, a început să joace în filme din 1933.

68 Autorul unor volume de antropologie, preocupat de şamanism şi magie, experimentând în propria sa viaţă cele aflate de la un şaman mexican.

69 în engleză în original, „punct de forţă" (nod magic).

Acum ea venise din nou. Pentru genul lui de memorie sonoră nu exista diferenţă între trecut şi prezent. Ceea ce declanşa durerea, faptul că dorul nu avea timp să se stingă, era un lucru tragic, dar şi minunat de sentimental, în ziua morţii avea să fie tot aşa de rău, sau mai rău.

Peste tonalitatea ei plutea o stranie gamă pentatonică. Precum tobele dintr-o junglă înfierbântată. Şi respirări adânci, ca dintr-un burduf de fierar la muzeul în aer liber. Nu era Stine. Totuşi, nu era singur.

Întoarse scaunul, era africană. Stătea acolo unde se ivea de obicei Stine, în beznă, chiar lângă uşă.

Era graţioasă ca un fotomodel. Înaltă ca o canotoare, îmbrăcată în haine scumpe şi oficiale, ca o membră a Consiliului de Supraveghere în acţiune.

Cineva deschise uşa vehement, fără să bată: Madsen, cuprins de panică. Femeia se retrase mai în beznă.

Madsen era înalt de doi metri şi lat ca un pian ridicat în picioare; de douăzeci de ani răspundea de siguranţa Circului şi niciodată nu pătrunsese aici vreun străin fără să ştie el. Dacă Lady Macbeth l-ar fi putut angaja pe Madsen, n-ar mai fi fost aşa de sigură bântuirea fantomei lui Banquo.

Acum, alb ca Pierrot, răşchira degetul mic şi inelarul dreptei, de parcă ar fi ţinut o cupă de şampanie.

— Mi le-a rupt, zise. Era o femeie. O negresă. Voia să-ţi vorbească. I-am spus să-ţi lase un bilet. Am vrut s-o dau afară. Dar e încă undeva prin clădire!

— Mă încui, spuse Kasper.

Uşa se închise. O încuie. El şi femeia se priviră ochi în ochi.

— Avem copie pe bandă, zise ea. De la telefonul pe care l-ai dat la noi şi de la cele două către Serviciul de Informaţii al Poliţiei. Avem martori la vizita pe insula Castelului. Şi cei mai buni avocaţi. Primeşti pe puţin o avertizare de la Poliţie. Dăm benzile pe mâna presei. Vor

face senzaţie. Asupra celor nouă zecimi din publicul tău de copii şi părinţi.

— Ea m-a căutat, zise Kasper.

Nu-l asculta; asta era problema cu totemurile, comunicarea se făcea unidirecţional.

— Scrii acum câteva rânduri, continuă ea. Imediat. Pentru Klara Maria. Îi scrii că ai primit o slujbă şi trebuie să pleci în călătorie, că vei fi mult plecat, poate un an. Dar că vei încerca să păstrezi legătura. După care te ţii deoparte. Pentru totdeauna. Şi toată lumea e mulţumită.

Luă de pe tavă un plic de felicitare, mare, scrise pe spatele lui ce i se ceruse, cu un creion pentru buze. Apoi i-l înmână femeii.

— În filme, zise, doamnele îşi pun asemenea bileţele parfumate în decolteu. Aş putea oare, eventual, să te ajut?

Era o încercare de a-i deschide sistemul tonal, spre a-l asculta Nu-i reuşi. Ea îl privi doar, gânditoare. Cu acea privire pe care-o aţin tesc bărbaţii ţinând în mână un ferăstrău mecanic asupra copacilor pe care vor să-i taie.

Descuie uşa, arătându-i pe unde s-o ia spre ieşire, lăsând-o să o ia înainte.

Mergea ca un căluţ de mare care înoată prin apă caldă, la treizeci de grade, într-un ritm de mambo doar de ea auzit.

— Ce-i cu copiii? întrebă el. Ce har special au?

Nu răspunse. Îi deschise ieşirea de incendiu spre Studiestraede.

— De ce aţi venit neapărat aici? De ce nu acasă?

Ea făcu o mişcare semicirculară care cuprindea restaurantele, cine matografele de la Palads şi circulaţia de pe bulevardul H.C. Andersen. Şi curgerea oamenilor spre viaţa de noapte.

— Fiindcă exact aici îţi poţi imagina cel mai uşor cum ar fi să apari pe prima pagină a tuturor ziarelor de dimineaţă, învinuit de pedofilie.

Se afla deja pe trotuar.

— Şi degetele rupte ale lui Madsen? întrebă.

— N-au fost rupte, răspunse ea.

Îşi privi mâinile. Erau mai mari decât ale lui Kasper, mâini de pianistă, fiecare dintre ele ar fi putut să cuprindă octava plus o cvintă micşorată.

— Mici trucuri necesare, zise ea. Pentru a trăi ca femeie neagră, în lumea bărbatului alb.

În următoarele trei săptămâni trăi ca paralizat, prezenţa de spirit n-o mai avea decât în arenă. În a treia săptămână îşi veni în fire, în clipa când voia să intre într-un magazin unde se vindeau televizoare. Atunci înţelese ce gravă era situaţia. Jung scrisese undeva că drumul cel mai rapid spre psihoză trece prin televizor. Făcu stânga-mprejur.

În fazele depresive e important să-ţi păstrezi modul sănătos de a-ţi petrece ceasurile libere. În aceeaşi seară merse la C.F. Richsvej. Şi pierdu la poker. Două, trei ore mai târziu se afla în faţa fetei tăcute.

— Am fost vizitat, îi spuse. De africană.

— Sora Gloria?

— Numele nu-i potrivit, zise. E un nume care cuprinde ideea de cinste.

— Ce e cinstea?

— Să faci ceva cum trebuie. Ea n-a făcut ce trebuie. M-a obligat să mint, să-ţi scriu că plec în călătorie.

— N-am crezut-o, răspunse ea, mi-am dat seama.

Îl privi în ochi. O privire care străbătea totul, craniul, creierul, rulota. Sunetul ei se schimbă, realitatea începu să dispară; i se ridică părul în cap; apoi deodată totul trecu, lucrurile erau din nou ca întotdeauna.

— Mi-e foame, zise ea.

Îi făcu de mâncare.

Învăţase asta de la Stine. El stătea pe canapeaua unde şedea acum Klara Maria, Stine era la oalele de gătit,

se cunoşteau de paisprezece zile, şi ea zisese:

— E cazul să înveţi şi tu.

Nu înţelegea ce voia să spună.

— N-ai fost niciodată pe picioarele tale, în casa ta. Trăieşti tot într-o rulotă, femeile ţi-au făcut tot timpul de mâncare. Mereu ai avut nevoie de mama ta, să se scoale din morţi şi să-ţi facă de mâncare. Treaba asta o vom schimba acum.

S-a ridicat şi a făcut un pas. Ea a apucat cu amândouă mâinile mânerul tigăii grele pe care o adusese de la prima venire. Cinci kilograme de fontă plus unul de legume încinse în ulei la două sute de grade. El s-a dat înapoi, s-a întors, depărtându-se cât putea, nu erau mai mult de cinci metri. În clipa următoare avea să-şi facă bagajele şi să piccv spre aeroport, dar în acea secundă i se făcuse negru înaintea ochilor. A început să se roage. Să crape pământul şi s-o înghită, Doamna Dumnezeu s-o scoată din libret. Dar nu s-a întâmplat nimic; niciodată nu izbutise să facă o rugăciune să funcţioneze astfel.

Ceaţa s-a risipit, era cu nasul în raftul de cărţi, sub ochi avea operele complete ale lui Kierkegaard, o *fugă* asupra unei singure teme: aceea că nimeni nu vrea să se audă pe sine, fiindcă ar auzi ceva infernal.

S-a întors şi a privit-o. Nici Kierkegaard n-ar fi îndrăznit să se apropie mai mult de acei cinci metri. Dar după aceea au făcut unele progrese. Chiar dacă mici.

S-a întors la masă, alături de ea. Stine i-a pus în faţă o mână de rădăcini de topinambur[70] şi o perie aspră.

Pentru Klara Maria tocă legume, morcovi, tulpini de ţelină, praz, adăugă şi o stropitură de bulion, apoi mirodenii. Gătitul său cu Stine se petrecea în tăcere, ea înţelegea că el avea energia consumată şi destule

70 Plantă erbacee originară din America de Nord, cu tulpina înaltă şi flori mari, galbene, asemănătoare cu floarea-soarelui, dar de la care se consumă tuberculii mari cu gust pronunţat de anghinare, foarte apreciaţi în bucătăria franceză ca legume pentru supă.

probleme. Neplăcerea de a se simţi ca un ucenic, după ce tocmai crezuse că, de-acum, gata cu şcoala. Îngrozitoarea închipuire că publicul l-ar putea vedea aşa, cu şorţ. Kasper Krone, singurul artist care n-a fost în stare să găsească o femeie care să-i facă de mâncare şi să-i servească masa.

Totuşi, din când în când spunea câte ceva. Lapidar. Lucruri fundamentale, pe care el n-avea să le mai uite vreodată.

— Profunzimea gustului, a mirosului, spunea ea, nu se obţine decât cu verdeţuri proaspete.

În ziua următoare el adusese o tavă de plastic, pusă pe pianul Fazioli, plină cu ghivece de coriandru, busuioc verde şi albastru, cimbru grecesc, pătrunjel de rădăcină şi de frunză, mărar, arpagic, citronella, măghiran. Părea că pianul poartă o perucă verde, o avea şi acum, după ce ea dispăruse de o veşnicie. Păstrase şi obiceiul să umple frigiderul, cumpăratul alimentelor pe care le lua ea mereu era ca o mantra. Pentru alţii ar fi fost muncă silnică. Pentru el era un fel de rugăciune, calea spre hologramă Stinei.

Îşi umplu mâinile cu ierburi, îngropându-şi o clipă faţa în ele.

Fata îl privea ţintă.

— Doamna aceea, spuse, femeia, aşa făcea?

El dădu din cap. Stine trebuia să-şi desluşească mereu parfumul lucrurilor. Să atingă totul cu buzele. Verdeţurile, stofele, pielea lui, părul, florile. Îşi lipea obrazul chiar şi de partituri.

Puse puţin unt pe macaroane, aşează masa, luă într-o carafă apă de la robinet. Scoase din frigider un borcan în care se aflau, deasupra, trei ouă, iar dedesubt boabe de orez. În orez erau îngropate trei trufe mari, albe. Stinei îi plăceau trufele. „Problema e tăria lor”, zisese. „Trece foarte, foarte repede, ca la cele mai evanescente hidrocarburi. Dacă le păstrezi aşa, străbat în câteva zile

orezul, apoi trec şi prin coaja de ou. Aşa le păstrezi intensitatea”.

În timp ce vorbea, umpluse borcanul; îi urmărise mişcările mâinilor, delicate, cu totul exacte. Şi în acelaşi timp, cu forţă şi precizie de meşter. Cum ar atinge un tâmplar lemnul, sau un făuritor de unelte, metalul. Sau Richter, clapele pianului.

Rase peste macaroane o bucăţică de trufă.

— Ce voiai de la mine? întrebă fata. De ce m-ai căutat?

Se aşeză la masă. Ea, în faţa lui. Începură să mănânce. Ea mesteca în deplină concentrare, îi putea auzi procesele de creştere ale corpului, construirea ţesuturilor, apropiata reprogramare hormonală, mai erau câţiva ani până atunci, dar procesul începuse. Farfuria era goală, ea linse furculiţa, cuţitul, şterse cu ultima bucăţică de pâine farfuria, curăţind-o, încât era albă şi lucitoare, numai bună de pus la loc.

— Oamenii fac zgomote, spuse el. Corpurile lor răsună. La fel gândurile. Şi sentimentele, toţi facem gălăgie. Eu aud bine din copilărie, cam ca un animal, e o treabă nu prea veselă când nu se poate opri. Cel mai uşor e când oamenii dorm. De aceea sunt de multe ori treaz noaptea, atunci e în lume cea mai mare linişte. Dar zgomotul nu dispare niciodată de tot, am ascultat de multe ori oameni care dormeau.

— Şi doamna?

— Şi pe ea. Când dorm, oamenii emit zgomote poate provocate de vise, sună de parcă ar fi fost luată toată orchestra şi a rămas deasupra doar un flaut subţire, poţi să-ţi închipui asta?

Ea dădu din cap.

— Chiar şi moartea face zgomote, spuse el. Am fost de faţă de cel puţul zece ori când cineva a murit. Chiar după ultima respiraţie, nu s-a făcut – nişte, nu încetase,

omul nu moare când moare.

...i I nu ce i vorbea fetei, o asculta. Nu observă nicio schimbare la r. i i. ¿lui pomen, cit-sprv moarte.

Scană împrejurimile. Afară, vântul, o imperceptibilă fricţiune a cauciucurilor de pământ. Vârtejurile planând în jurul maşinii sale Lotus Elise, încă nu plătise înscrierea maşinii, se auzea după sunet, acel zdrăngănit de tablă al numerelor provizorii. Auzea cum lucrează scândurile din scheletul pereţilor. Micul plescăit cu care arde în sobă lemnul de fag.

Dincolo de toate acestea, un sunet familiar. Precum aria din *Variaţiunile Goldberg.*

Familia o înţelesese întotdeauna altfel decât alţii, el auzea mai ales intensitatea cumpănită. Ca *Variaţiunile Goldberg,* nu fuseseră niciodată muzică pentru adormit. Adevăratele posibilităţi ale unei familii nu se aflau în fidelitate, nici în monotonie sau previzibil. Ci în faptul că din vreme în vreme nu existau fronturi, măşti, prejudecăţi, de-o dată renunţau toţi să se apere de ascultare, era tăcere, îi puteai auzi pe ceilalţi aşa cum erau. De-aia se grăbise Bach să se însoare şi să facă îndeajuns de mulţi copii spre a pune pe picioare un cor de cameră.

— Cât timp trăiesc oamenii nu e nicio clipă de linişte. Dar sistemul tău e altfel. Din când în când faci o pauză. Din când în când devii tăcută. Aş vrea să ştiu de ce. Şi cum. Mereu am căutat această tăcere. Toată viaţa.

Chipul fetei se goli. Poate se înşelase în privinţa ei. Avea ochii goi. Codiţe de şoarece. Picioare în formă de X. Ca orice altă fată de nouă ani.

— Ce-ar fi să-ţi pui dopuri în urechi, zise ea.

Se sili să-i răspundă.

— Tot ar fi larmă. Zgomotele corpului, a ceea ce gândesc oamenii. Ale celor ce le gândesc eu însumi. Tăcerea pe care-o caut e altfel. În spatele oricărei larme e tăcere. Liniştea care domnea înainte ca Doamna

Dumnezeu să pună primul CD.

Chipul fetei era mai gol decât golul.

— Am terminat? întrebă.

— Cu ce anume?

— Cu mâncatul.

El îi mai puse în farfurie.

— Păcat, zise ea. Că nu te poţi întâlni cu Doamna Albastră.

O conduse acasă cu maşina sa Lotus Elise. Recunoscu Skoborgvej numai după tăbliţele indicatoare, peisajul îi părea străin, marginile pădurii erau tăcute, albe şi îngheţate bocnă, primăvara mai avusese în mânecă o noapte siberiană.

— Mă potrivesc într-o maşină sport, zise ea.

Înăuntru era cald. Instalaţia climatericăsuna ca focul în sobă, motorul interpreta *Variaţiunile Goldberg,* nu-i plăcea că trebuie să lase fata undeva, ar fi vrut să meargă înainte, alături de ea, ore întregi. Pentru prima oară în viaţă avea o vagă idee despre cum ar fi să ai un copil.

— Îţi place să conduci maşina, spuse.

— Niciun telefon, nimeni care să mă găsească. Linişte. Se poate merge oriunde. Fără graniţe. Până la capătul lumii. Aşa să facem?

— E numai închipuire, zise ea. Visezi. Nu poţi să fugi de întâlnirile stabilite. De bani, eşti legat de bani. Şi de oamenii la care ţii. Nu sunt mulţi. Tatăl tău. Doamna. Poate încă unul sau doi. Slab. La vârsta ta. Totuşi.

O clipă se temu să nu facă un accident. Nu-i povestise nimic de Maximillian. N-o poftise o la asemenea grosolănie. Un copil. Se rugă. Să aibă puterea de a nu-i arde una.

Ruga îi fu auzită, furia trecu. Dar trecuse şi muzica.

— Te pun la încercare, spuse ea. Să văd la ce rezişti.

Parcă la începutul drumului forestier, gerul era de-acum atât de aspru încât îl simţea până-n tălpi. Fata

trebuie să fi avut alt metabolism, se mişca în hăinuţa ei subţire de parcă ar fi transportat în jur vara.

Propi: tatea era întunecată, chiar şi becul de deasupra intrării era stins. Doar două ferestre cu fronton mai păstrau lumina.

— Totul e închis la ora asta, spuse ea, fă-mi o scară de haiduc.

— Cine e Doamna Albastră? o întrebă.

Fata clătină din cap.

— N-o să mă mai vezi niciodată. Am vrut doar să-mi iau rămas bun.

Aproape îşi pierdu răsuflarea. Ea puse piciorul pe palmele lui încrucişate, împinse, nu cântărea nimic, zbură prin văzduh ca un fluture, aterizând fără nicio greutate pe partea cealaltă.

Îngenunche. Chipurile lor erau apropiate. Dar de o parte şi de alta a gardului de sârmă.

— M-ai văzut zburând?

El aprobă din cap.

— Cumva, aş vrea să te iau cu mine. La zbor. În cosmos. Poţi să mă ajuţi să devin astronaut?

— Cât ai pocni din degete.

Se priviră ţintă. Apoi chipul fetei se lumină. Zâmbetul porni din jurul gurii, luă cu sine toată faţa, tot capul, şi restul corpului.

— N-ai putea să te ajuţi nici măcar pe tine să sari peste gard, zise ea.

Gravitatea îi reveni.

— Ciudat. Eşti atât de aproape. Ea e acolo sus, dincolo de geamuri. Care sunt luminate. E singura care a rămas trează la ora asta. În camera ei. Atât de aproape. Şi totuşi n-o s-o vezi niciodată.

Întinse un deget prin ochiurile sârmei şi-i mângâie chipul.

— Somn uşor, zise ea. Şi vise plăcute.

Apoi dispăru.

Rămase încă o vreme dincolo de bare. Noaptea era tăcută. Când e ger, totul înţepeneşte şi tace. Stine îi spusese de ce: toate suprafeţele care reflectă sunetul devin tari şi elastice în acelaşi timp, precum gheaţa şi sticla. De aceea, *koan-ul*[71] nopţilor îngheţate: totul se poate auzi, dar nicăieri, niciun sunet.

Se rugă să primească un semn. Nu veni nimic. Poate lucrurile stăteau cu Doamna Dumnezeu precum cu telefonul mobil: n-ai mereu cea mai bună acoperire.

Apucă strâns gardul de sârmă. Şi sări. Ca un gibon.

Nu întâlni niciun fel de oprelişte. Uşa de la intrare nu era încuiată, mai departe coridorul era luminat. Trecu pe lângă o bucătărie industrială. Şi pe lângă un lift paşnic ce dormita în subterana de sticlă. Pe tavan erau montate linii electrice şi lămpi modulare, dar erau toate stinse, lumina provenea de la nişte lumânări de stearină din nişele lăsate în pereţi, la distanţă de câţiva metri una de alta.

Coridorul se încheia cu o uşă întunecată. O deschise fără să bată.

Era camera ferestrelor cu fronton. La un birou, în faţa ferestrelor întunecate, stătea sora şefă. Direct din sala de operaţii, purtând încă halat albastru şi o bonetă albă care-i acoperea părul.

— Tocmai citesc documentaţia, zise ea. Primeşti pe puţin trei ani. Oricum ai întoarce-o. N-ai picat între două scaune. Ai picat în prăpastie.

Era în tonalitatea şi minor.

Bach alesese acest şi minor pentru *Marea Missă.* La fel, Beethoven. Pentru ultima parte din *Missa solemnis.* Şi a scris undeva că, de câte ori dădea de Goethe, auzea în Re Major, care e tonalitatea paralelă. Şi minorul era profund. Dramatic, aplecat spre sine, spiritual. Albăstriu

71 Muzică generativă, software pentru sintetizator şi computer.

până la a bate în negru. Femeia din faţa lui era negru-albastră. Nu doar îmbrăcămintea, întreaga fiinţă. Culoarea apei adânci. N-o văzuse niciodată.

— Spania nu va fi niciodată Europa, spuse ea. Europa se opreşte la Pirinei. Spania e Orientul Apropiat. Legea fiscală se sprijină pe Cartea a cincea din Moise. Tot ce trece de cinci milioane de pesetas înseamnă sustragere de la plata impozitelor, aduce doi ani. La asta se adaugă lichidarea societăţilor tale *off-shore* din Gibraltar. Avocaţii noştri spun că judecătorul de instrucţie din Torremolinos probabil te şi aşteaptă.

— Unde mă aflu? întrebă el.

— La schitul Rabia. O mănăstire de maici. Suntem din Ordinul Surorilor Rugăciunii. Mănăstirea principală e în Audebo. Mănăstirea-mamă, în Alexandria.

Pentru Kasper, locul maicilor era în Europa de Sud. De la biserica Sf. Maria din München încolo, spre sud. Unde religia era circ. Cu bolta până la cer, cu public îmbrăcat de duminică, tămâie, scenă luminată, un director de spectacol în alb-auriu, casa închisă în fiecare seară. Pe lângă toate astea, biserica daneză e o şandrama de culise.

Ea continuă, de parcă i-ar fi răsfoit conştiinţa.

— În Danemarca sunt între patruzeci şi cincizeci de ordine pentru călugăriţe. Cistercienele la Sostrup Slot. Mănăstiri Clarissa, la Randers şi Odense. Surorile Lioba ale Benedictinelor, la Frederiksberg şi Ordrup. Carmelitele la Hillerod. Cele din ordinul Béatitude, la Bronderslev şi J hus. Micile Surori ale lui Iisus la mănăstirea Om. Şi în Vesterbrogaţie. Maicile Focoler pe insula Mon şi în Langeland. Charismaticele pe Bornholm şi în Arhus. Misionarele Iubirii în Norrebro. Surorile Comunităţii Sângelui Preţios în Birkerod. Nici Dumnezeu nu mai ştie cifra congregaţiilor, se spune. În plus, mai sunt trei mănăstiri ortodoxe la Râsted, Gislinge şi Blommenslyst. Biserica ortodoxă e prezentă în Danemarca din 1866. De când Dagmar, fiica lui Christian al IX-alea, s-a căsătorit cu

marele duce Alexandru al III-lea al Rusiei, devenit ţar din 1881. Biserica Nevski de pe Bredgade a fost făcută în acea perioadă.

— Şi toţi, zise el, sunt experţi în dreptul penal spaniol?

— Avem şase mănăstiri la Costa del Sol. Spitale pentru copii. Locuri de consiliere pentru imigranţii ilegali din Maroc. Avem propriii noştri jurişti în administraţia din Torremolinos. Cooperare cu Biserica Catolică. Şi cu Patriarhia din Paris.

Trebuie să se fi apropiat de şaptezeci de ani, dar purta cu sine toate treptele vârstelor dinainte. Dincolo de subţirimea trupului, de ridurile adânci, era o vitalitate de femeie tânără. Iar în mişcări, impulsivitate adolescentină.

— Copiii, zise el. Ce-i cu copiii? Cu fata, Klara Maria?

— Ce-ai remarcat când ai stat faţă în faţă cu ea?

— E tăcută. Ca şi ceilalţi copii. Din când în când sunt tăcuţi. Nu-s asemeni copiilor obişnuiţi. Sau oamenilor obişnuiţi.

Se ridică, umblând încolo şi-ncoace prin cameră. Nu izbutea să intre în sunetul ei, era impenetrabil, lui Kasper îi lipsea parola acustică.

— Am botezat peste o mie de copii, spuse ea. Ce-ai spune dacă unii copii s-ar naşte cu talentul de a se apropia de Dumnezeu mai repede ca alţii?

El nu răspunse.

— Klara Maria ar putea fi unul dintre aceştia, continuă ea. Poate şi câţiva dintre ceilalţi.

Putea să simtă de ce umbla încolo şi-ncoace. Era un surplus de energie. Nu unul obişnuit, nu o nelinişte musculară, ci altceva. În jurul ei, o fină vibraţie, ca în jurul unei staţii de transformator. Ca în ţevile unei orgi. Cum ar reţine valul în loc.

— Ţi-aş lămuri cu plăcere toate acestea, zise ea. Nu se întâmplă prea des să vină cineva din afară şi să fi

observat singur ceva. Însă ar fi pierdere de vreme, timp fără viitor. Nu mi-o lua în nume de rău. Ai cărţi proaste. Aici în Danemarca se derulează împotriva ta o acuzaţie cu impozitele. În Spania te aşteaptă o citaţie. Situaţia e într-adevăr fără speranţă. Poţi să dispari într-o fracţiune de secundă.

— Am drept de apel, zise el. La judecătoria din Granada. Or să treacă ani până intră procesul pe rol.

— Te vor acuza că ai încercat să dai mită. Fiscul din Torremolino. Cazurile de corupţie au prioritate. După marile scandaluri din anii nouăzeci. Avocaţii noştri spun că până în vară eşti condamnat.

Nu mai răspunse. Nu era nimic de adăugat.

— O situaţie disperată, zise ea. Totuşi, ar mai fi o speranţă, poate. Am vorbit despre asta. Surorile sunt de părere că te cunosc. Nu vor nimic mai mult decât să ajute un mare artist. Dacă forţele Bisericii s-ar uni să facă pentru tine petiţie. Dacă am reuşi să mutăm procesul din Granada la Curtea Supremă de Justiţie din Madrid. Cărora nu le revine fixarea pedepsei. Dar, în ultimă instanţă, au rolul hotărâtor în problema culpabilităţii. Dacă Patriarhul din Paris se adresează în numele tău biroului de amnistiere din Madrid. Dacă putem demonstra că partea cea mai mare a banilor nedeclaraţi au fost donaţi mănăstirilor noastre. Dacă noi, cele de aici, facem toate petiţie pentru tine.

Îl copleşi un sentiment de recunoştinţă. Fluxul care-l inunda dinspre oamenii ăştia străini semăna cu acea creştinească iubire de semeni care curgea din cantate.

Îngenunche şi îşi lipi fruntea de mâna ei. Gest demodat, poate. Dar pentru cine îşi exprimă iubirea spontan nu există limite.

— Cred că vom face asta, zise ea. Dar vrem să te rugăm ceva. Serviciu contra serviciu.

El împietri. Se retrase încet iar pe scaun.

— Ce se întâmplă? îl întrebă.

— Traumele mele fundamentale ies la iveală.

— Noi, surorile şi cu mine, ne descurcăm şi fără ajutor străin. Dar avem nevoie de un bărbat.

— Dragostea nu e niciodată necondiţionată, zise el. Mereu apare şi o notă cu litere mărunte.

— Ne facem griji pentru copii.

— Acum un an, continuă ea, ne-a dispărut una dintre novice, sora Lila, care se ocupa împreună cu mine de copii. A fost înşfăcată şi târâtă într-o maşină, legată la ochi. A lipsit două zile. Timp în care au legat-o, au torturat-o. Au bătut-o. Interogând-o despre copii. Peste două zile au dus-o pe Câmpiile Amăger şi au lăsat-o acolo. Nici până azi nu şi-a revenit. În ceea ce numeşti tu tăcere se ascund nişte haruri. Ne temem că unii vor să le exploateze.

— Poliţia, zise el.

— A fost informată. Mănăstirea, declarată punct potenţial pentru atacuri teroriste. Ceea ce înseamnă că există planuri pentru cazuri serioase. Şi că o patrulă trece pe aici cu maşina de două ori pe săptămână. Asta e tot ce putem primi ca pază. De înţeles. Fiindcă nu avem nimic concret de investigat.

— De unde provin copiii?

— Din familii mirene aflate în legătură cu ordinul, de prin toate părţile lumii unde Biserica răsăriteană are o îndelungată tradiţie: Ierusalim, Etiopia, Australia, unele ţări din Est, Franţa. Familiile nu depun jurământul şi nu poartă haine călugăreşti. Pot să aleagă cât de strânsă e legătura cu mănăstirea.

— Şi ce fac copiii aici?

Ea privea pe geam. De parcă aştepta să-i sufle Doamna Dumnezeu.

— I-am putea spune campus de antrenament. O şcoală de duminică lărgită internaţional. Îi adunăm o dată pe an. Anul ăsta am terminat. Dar pentru anul viitor ne

facem griji.

Încercă să treacă mai departe de vocea ei. Pe moment era răguşită, ca pietrişul de pe banda de transport dintr-o carieră. Şi era definitivă. Vocea unei comunicări încheiate, a binecuvântării, sau poate a anatemei. N-o putea deschide.

— Suntem o mănăstire modernă. Bine dotată pentru multe provocări. Chiar multe. Dar nu pentru aşa ceva.

— Vă trebuie pază, zise el. Pot să vă mijlocesc o legătură.

Ea trecu de partea cealaltă a biroului, trase un scaun şi se aşeză. Era atât de aproape, încât el ar fi avut chef să se dea puţin înapoi. Dar semnalul dinspre creier spre muşchi nu se transmise cum trebuie.

— Nu sunt nişte copii obişnuiţi, zise ea. Nu sunt nici infractori obişnuiţi. Nu ştim ce se petrece acolo afară, dar e ceva de amploare.

Reuşi să-şi împingă scaunul mai încolo.

— Sunt un artist, zise el. Trebuie să mă gândesc la publicul meu. Am datorii, trebuie să economisesc. Am contracte pentru următorii doi ani şi jumătate. În afara Danemarcei.

Nu ştia dacă ea îl auzise.

— În Biserica de răsărit lucrăm cu modele, zise ea. Care sunt sfinţii. După pilda Mântuitorului, s-au lăsat născuţi pentru a umbla printre hoţi şi păcătoşi. În Extremul Orient sunt numiţi Boddhisatva. Ce ne-ar trebui aici ar fi un sfânt. Reflexul unui sfânt. Unul care se lasă contactat de aceşti oameni. Indiferent cine ar fi. Care poate lămuri situaţia. Mediind între noi şi oficialităţi. De aşa ceva avem nevoie.

Kasper trase scaunul şi mai departe.

— Aveţi nevoie de unul care să facă pe copoiul. Eu am o carieră internaţională. Chiar acum mă aşteaptă un turneu pe Coasta de Azur.

— Nu şi dacă reziliezi contractele pe care le ai deja. Asta te-ar stigmatiza. Oficial. Ai semăna cu un înger căzut. Poate ar încerca să te folosească. Oricine ar fi. Eşti cunoscut ca apropiat de copii.

Atmosfera era de pace a căminului. Ca în *Variaţiunile Goldberg.* Vorbea de parcă ar fi fost cunoştinţe vechi. Vorbea ca o soră mai mare. Mortal de candidă.

— Sunt cele două lanţuri de varieteu în Spania, zise el. Şi pe Coasta de Azur. Vor cere despăgubiri.

— Vor fi sume considerabile, zise ea.

— Aş ajunge pe lista neagră, zise el.

— În aproape toate ţările.

Pufniră amândoi în râs.

— Deci vin aici. Am ajuns peste un an. Mi-am făcut praf cariera.

— Ai ucide-o din milă. Oricum e pe moarte. Partea mai înaltă din tine caută ceva mai profund.

— Viitorul meu e fără viitor. Procese ameninţătoare aici şi în Spania. Deci vin aici. Şi pe urmă?

— Aştepţi. Noi luăm legătura cu tine. Sau Klara Maria. E cu totul vrăjită de tine. Am fost de faţă când te-a văzut prima oară, în clădirea Circului. Aproape nu mai izbuteam s-o aducem acasă. Vei fi undeva foarte aproape. Când avem nevoie de tine. Vei părea o persoană care s-a prăbuşit. Te vor contacta. Trebuie să găsim cum să le atragem atenţia asupra ta.

— Vreţi să-mi daţi sărutul lui Iuda.

— Noi nu vom face decât să privim în direcţia ta. Poate că vor veni ei. Poate că nu. Important e să fii în apropiere. Dacă-ţi vom cere ajutor.

— La ce?

Ea clătină din cap.

— Eu sunt egumenă. Conduc mănăstirea. Şi adesea

stareţă[72]*,* îndrumătoare. Treaba asta nu intră în domeniul meu. Dar surorile cred în tine.

— Şi după aceea?

— Sunt două posibilităţi. Mergem după plan. Petiţie. Scriem la bi rolul de amnistiere. Contribuim la amenda ta din fondul nostru de caritate. Punem în mişcare cerul şi pământul. Mitropolitul rus alb, la Ministerul de Justiţie danez. Faci amendă onorabilă. Se ajunge la o înţelegere. Pleci în turneu, cu întârziere, dar pleci. Te afli din nou pe scenă.

— Şi cealaltă posibilitate?

— Că nimic nu e de folos. Nici varieteurile, nici *hacienda*[73]*,* nici ministerul danez de finanţe nu vor accepta înţelegerea. Adică vei petrece oricum cinci ani în Alhaurin el Grande.

Acum ea nu mai surâdea.

— Şi când voi sta acolo închis, zise Kasper, ce-mi voi răspunde, în lungile nopţi andaluze, la întrebarea care a fost cauza pentru toate astea?

— Tăcerea, spuse ea. A fost cauza pentru toate astea.

Îl conduse afară, el îi mulţumi, singur nu s-ar fi descurcat. Îşi pierduse orientarea, interioară şi exterioară. Au străbătut o mare bucătă de o cantină.

Lumânările se înnoiseră de la sine, primind întărire de la lună.

— Terasa, zise el. Şi sala de mese.

Ea deschise o uşă care ducea spre grădina mănăstirii. Care avea o sonoritate de-ţi venea să te aşezi şi acum, la minus opt grade, pe o bancă de piatră, şi acolo să rămâi.

Era înconjurată de patru aripi ale clădirii, a patra era

---

72 In original sunt folosiţi termeni în rusă, dar cu grafie daneză, igumenja şi, respectiv, staritza.

73 în spaniolă în original, probabil referire la Ministerul Economiei şi Administraţiei spaniol.

o bisericuţă mică şi îngrijită, ca un chioşc ceva mai mare de grădină. În formă de cruce, la mijloc cu o cupolă în formă de ceapă, strălucind în lumina lunii.

Ascultă scena, totul era pătruns de îngrijire.

— E o parte a exerciţiului, zise ea. Încercarea de a sfinţi ceea ce e obişnuit, zilnic. Grădina. Oprirea în loc. Rugăciune – chiar şi în locul unde nu intră decât o singură persoană.

Simţi cum creşte în el năzuinţa. Aparent, în propria sa inimă, dar era atât de cuprinzătoare, încât se răspândi asupra întregii împrejurimi. Luând forma unei tensiuni disonante.

— Cea mai mare parte a vieţii, zise el, mi-am petrecut-o în căutare. A tăcerii. În mine, în alţi oameni. Ştiu că există, n-am fost eu însumi niciodată cufundat în ea, dar ştiu că există. O aveţi. Vă aflaţi în ea, glasul, aud limpede, vine din tăcere. Şi fata, Klara Maria, se află în aceeaşi apropiere. Vreau să ajung acolo. Altfel îmi pierd minţile.

Ea îl asculta. Kasper simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Destul de adevărat, spuse ea, că îţi pierzi minţile. Dacă nu ajungi unde trebuie.

Închise uşa, porniră spre ieşire. El se lăsă spre spate, ca ologit de mânie. Ea era creştină. Şi n-avusese pentru el niciun cuvânt de milă. Nicio binecuvântare. Nici măcar un biet sărut pe obraz.

Totuşi trebuia să-i asculte corpul. Mergea precum dansa Ekaterina Gordeeva[74]. Cu o bucurie a mişcării de parcă ar fi avut doisprezece ani. Circul de Stat o invitase pentru un număr pe gheaţă, în cele două sezoane petrecute de el la Moscova. Şi totuşi, femeia din faţa lui avea un altfel de *flow*[75]. De parcă nu ar fi locuit în propriul

74 Celebră patinatoare (n. 1971 în URSS, în prezent trăieşte în SUA).

75 în engleză în original, „curgere".

ei corp, ci de jur-împrejur. Toată viaţa ascultase trupurile, dar aşa ceva nu mai pomenise.

— Africană, zise el. M-a ameninţat. Să rămân departe.

— Ştiam că şi la circ, precum la teatru, se face o audiţie de probă. Pentru a-i descoperi pe cei care iau lucrurile în serios.

Se opri. În corp simţea gerul. Totuşi vocea lui sună ca torsul unei pisici siameze:

— La o stareţă, spuse, e de presupus un mare grad de încredere.

Ea se întoarse. Kasper ascultase deseori, şezând în cafenele de stradă sud-europene, călugăriţe trecând. Cele mai multe purtau parcă mult sunet de Monteverdi, din creştet până în inimă. Dar de acolo mai departe totul era ferecat. Femeia din faţa sa era un altfel de fenomen.

— La modul ideal, răspunse ea. În realitate nu suntem decât nişte bieţi oameni.

— Atunci vă rog să îmi daţi în scris. Toate astea. Cu episcopul şi patriarhul. Şi petiţia şi cele cinci milioane.

Se întoarseră în camera de pe colţ, ea scrise repede şi concentrat, trecu în odaia de alături, se auzi zumzetul unui copiator, reveni, îi înmână documentul, el citi şi semnă. În viaţa lui semnase multe contracte, dar niciodată unul ca acesta.

— Ai încredere în mine? îl întrebă ea.

Aprobă din cap.

Ea îi deschise uşa. Îi întinse mâna. El o luă şi rămaseră în acea deschidere.

Sunetele din jur se schimbară. Întâi se limpeziră. Îşi auzea propriul corp şi pe al ei. Înregistră, abia perceptibilă, şoapta unui aparat electronic în *stand-by.* Auzi clădirea, în veşnica şi minima aşezare de piatră şi beton. Vibraţia oamenilor în somn.

Auzi cum se armonizează oamenii. Cum găsesc o

tonalitate comună. Era martorul unei anumite forme de orchestraţie.

Nu mai putea să audă sunetul fundamental, tonica femeii. O privi, îşi pierduse orice culoare. Ştia că tocmai călătoresc amândoi, stând drepţi, prin toate deschiderile instrumentelor de suflat şi toate corpurile sonore, în drum spre acea ţintă pe care voise mereu s-o atingă, în drum spre tăcere.

Simţi în acelaşi timp şi năzuinţa, şi spaima, ca o lovitură de timpan. Era gata să strige. Dar, într-o clipă, fenomenul fu depăşit.

Se rezemă de perete. Îi trebui ceva timp până să-i vină iar graiul

— Un an înseamnă mult, zise el. Puteţi uita înţelegerea.

— Dar se poate întâmpla şi să ne-o amintim, ripostă ea.

— Se poate întâmpla şi să vă fi înşelat. Să nu urmărească nimeni copiii. Atunci mi-aş ruinat viaţa.

— Ceea ce-i caracterizează pe cei mari, zise el, bărbaţi ca şi femei, e decizia de a juca totul pe un singur număr la ruletă, când e să fie. Numărul Mântuitorului. Şi fără nicio garanţie că va ieşi.

Împrejurimile se rotiră în jurul lui Kasper ca un carusel, un carusel mănăstiresc.

— Va fi un an lung, zise el. Şi nu cel mai simplu din viaţa mea. Vreun sfat?

Ea îl privi.

— Ai încercat vreodată să te rogi?

— Am cerut. În cea mai mare parte a vieţii.

— De aceea n-ai ajuns prea departe.

De furie îşi pierdu din nou răsuflarea.

Zgomotul luă forma ariei din *Variaţiunile Goldberg.* Familiar. Putea să-şi dea seama că ea îl place. Cum îl plăceau doar puţini alţii, foarte puţini. Observase acest

lucru şi la Klara Maria. La Stine. Oameni care puteau să suporte sistemul lui tonal. Şi mai mult de atât.

Iubirea îi face pe oameni egali. O clipă se găsiră amândoi la exact aceeaşi înălţime.

— La cine să mă rog, zise el, cine spune că există cineva acolo, afară, cine spune că universul e altceva decât o mare flaşnetă?

— Poate nu e nevoie să te rogi cuiva anume. Maicile din pustie spuneau în vechime că Dumnezeu n-are formă, culoare sau conţinut. Poate că rugăciunea nu înseamnă neapărat să te rogi cuiva. Poate e o metodă activă de a renunţa, de a lăsa lucrurile să curgă. Poate că de asta ai nevoie: să laşi lucrurile să curgă fără să te scufunzi.

Deschise uşa.

— În principiu, cuvintele sunt egale doar când vorbesc inimii. De pildă, cele din cantatele lui Bach.

Observă o mişcare, în spatele lor se afla africană. Îl conduse afară, deschise poarta. De acolo se întoarse şi privi clădirea.

— Aripa pentru oaspeţi, zise africană.

Avea trei etaje, numără şapte ferestre pentru fiecare etaj; fiecare avea un mic balcon.

— Primitoare, spuse el.

— *Philoxenia.* Iubirea pentru străini aduce iubirea pentru Cristos.

O porni încet spre Frederiksdalvej. De sus, prin fereastra deschisă, ea se uita după el.

Retrăi tonalitatea ei, reacţia la persoana lui. Ceea ce vedea o făcea să sune precum cineva care stă la ruletă, după *Rien ne va plus,* calculându-şi posibilele şanse, ştiind că se află la ruletă şi că acestea sunt, în orice caz, sub cincizeci la sută.

Poate era doar închipuire, mai ales că în nopţile geroase şi luminate de lună lumea devine lesne un ecran unde fiecare îşi poate vedea propriul video de acasă. Se

îndreptă spre maşină, maşina i se păruse întotdeauna o parte desprinsă, dar în care te poţi încrede, din odaia de locuit, cu două fotolii şi o sofa.

Dar chiar când ajunse la Klampenborg, când se mai încălzise şi străzile erau pline de plimbăreţi noptatici, încă mai auzea tema simplă şi totodată neînţeles de complexă a *Variaţiunilor Goldberg.* Aşa cum sună după ce ai înaintat în ascultarea variaţiunilor şi îţi dai seama că nu mai poţi să sari jos, de-acum Bach te-a prins, eşti obligat să rămâi acolo, indiferent unde te-ar duce.

PARTEA A TREIA

Copenhaga Dolce Vita se afla într-o clădire cu parter înalt, pe un loc care fusese cândva Kongens Nytorv[76].

Kasper nu se îndoise niciodată că tânjirea spirituală face bună casă cu mâncarea şi că, în principiu, existau două stiluri de a ajunge în paradis: prin înfometare sau prin înfulecare.

Marile tradiţii religioase perfecţionaseră ambele extreme. Părinţii deşertului şi maicile acelor vremuri străvechi arătau de parcă şi-ar fi purtat scheletul peste haine, taoiştii spuneau: *Empty the mină and fiii the belly*[77], şi nu puţine stele ale budismului Dzogehen şi Mahamudrā ajunseseră să semene până la confuzie cu membrii prezidiului Clubului Mâncăcioşilor. Buddha propusese o cale de mijloc între cele două extreme, pe care Kasper o căuta astă seară, ca şi în alte dăţi, aici la Bobech Leisemeer, unde mâncarea era ca un circ de altă dată, spiritualizat, şocant, la graniţa dintre echilibristică şi iresponsabilitate.

Totuşi, exista un punct, între inimă şi plexul solar, care nu voia deloc să se relaxeze; nici nu mai avea să ajungă la aşa ceva în această viaţă. Anume, punctul conştient că un boem născut într-un asemenea mediu n-are

76 Piaţă din centrul Copenhagăi.

77 în engleză în original: „Goleşte-ţi mintea şi umple burta".

ce căuta între auriu, alb, damasc şi oameni cărora un venit anual de un milion li se pare o leafă de mizerie.

Totuşi Kasper revenise aici mereu. Fiindcă mâncarea era grozavă, şi cine caută supremul nu trebuie să ignore nicio cale. Şi pentru că în maestrul bucătar se auzea pe el însuşi: băiatul de proletar ajuns clovn în pieţe, care avea să încerce tot restul vieţii să afle de ce-i hărăzise soarta halat alb şi bonetă de bucătar, ca răsfăţat al claselor superioare, care îl adorau ca pe un mare preot al altarului mâncării.

Kasper privi peste apă.

Se trezise cu două ore mai devreme, în jur era beznă.

Coborâse din pod, se strecurase până la rulotă, era goală. Vru să deschidă, simţi o sârmă la clanţă, aprinse un chibrit: pe sârma de oţel se afla o pecete de plumb cu inscripţia „Poliţia Copenhaga”.

Rupse pecetea. În rulotă mai aprinse un chibrit. Goliseră tot. Ca la îmbălsămarea unui cadavru: pe dinafară arată bine, dar înăuntru nu mai e nimic. Vioara dispăruse, seiful plat fusese spart, hârtiile nu mai erau acolo. *Klavierbiichlein* nu se mai afla pe raft.

Dar hainele i le lăsaseră. Strânse costumul, nişte pantofi, un prosop şi trusa de toaletă. Rupse un colţ din coperta cartonată a cărţii compozitorului Carl Nielsen despre copilăria sa pe insula Fyn. Stinse chibritul, ieşi din rulotă, introduse bucăţica de carton la înălţimea genunchiului. Strânse laolaltă, cât putu mai bine, cele două bucăţi de plumb.

În clădirea băii făcu duş, se bărbieri mai întâi electric, apoi cu spumă. Chipul care îl privea din oglindă devenise demn de milă din pricina vârstei – şi din pricina celor cinci până la şapte mii de măşti vopsite de-a lungul a treizeci de ani.

Odată, Stine, aflată în spatele lui, îi cuprinsese faţa cu mâinile. Privindu-l în oglindă.

— Ai ceva din Mântuitor, zise. Din *Ţărănelul amanetat*[78]*…* Şi din contele Danilo, din *Văduva veselă.*

Ar fi vrut să-şi ia rămas bun de la Daffy, dar riscul era prea mare. Dacă Poliţia îl aştepta, ar fi stat la poartă. Pătrunse în grajd.

Becul din tavan ardea, luă două mere din cutie şi se aşeză la uşa boxei lui Roselil. Iapa făcu un mic salt spre el, ca o fetişcană jucăuşă, îi înconjură gâtul cu braţele. În paisprezece zile aveau s-o dea gata.

Undeva în afara cercului de lumină simţi o mişcare, nu era un cal.

Trase dublul zăvor al boxei. Va trage în lături uşa, imitând huruitul unei Vespa Crapo, iar Roselil se va năpusti asupra nemernicilor ca un proiectil de şase sute de kilograme.

Daffy ieşi din beznă. Până atunci trebuie să fi aşteptat nemişcat.

Veni la boxă. Împinse la loc zăvorul. Aşeză pe bârna din faţa lui Kasper vioara, documentele, *cutia-Klavierbuchlein.*

— Aveam o haină largă, am urcat cu ele în maşină. Asta e tot ce am mai salvat.

Mâna administratorului alunecă de pe bară. Dispăru din raza vederii. Apăru din nou, cu un măr.

— Condamnarea pe care-ai avut-o, întrebă Kasper, pentru ce fusese?

— Pentru trei milioane, la Nydahl. În vremea afacerilor.

Kasper încercase o dată să-i dăruiască Stinei un inel de la Markus Nydahl, ea refuzase, era greu, dacă nu imposibil, s-o convingi să accepte un dar. Dar vizita în magazin fusese spectaculoasă. Pe Ny Ostergade. În faţă se aflau doi paznici. Vitrine de sticlă incasabilă conţineau

78 Den pansatte bondedreng, „Ţărănelul amanetat", comedie în trei acte de Ludvig Hc Iberg (1684-1754).

bijuteriile şi ceasurile, care puteau fi oricând scufundate în podea, în cutii non-inflamabile, chiar şi numai la foşnetul unei pungi de bomboane.

— Şi meseria aia, de care a trebuit să te desparţi. Ce era?

— Am fost elevul lui Boras.

Boras fusese un Johann Sebastian Bach al hoţilor-gentlemem. Avusese un elev, un apostol, moştenitor în iniţierea Dharma. Ceva se urni în memoria lui Kasper. Moştenitorul promitea să devină un demn urmaş. Dar apoi dispăruse.

Deschise cutia, vioara nu fusese lovită.

— De ce ai riscat asta?

Administratorul rămăsese în uşă. Cuprinse cu privirea tot grajdul.

— Vor fi duşi la păşune, zise. I-am cumpărat azi-dimineaţă. La preţul pe care l-ar fi plătit măcelăriile şi şcolile de călărie, minus fac tura veterinarului. Înainte să moară Boras, am stat de vorbă cu el de câteva ori. Am simţit că îmi lăsa în seamă ceva testamentar. De exemplu, atunci a început răscumpărarea animalelor. Dar n-aveam decât o leafă de ucenic. Mi-a spus: „Daffy, intră în horă, viaţa nu-i oră de rugăciune”.

— Frumos lucru, spuse Kasper, ai făcut o faptă bună. Dar am rămas şi eu cu o temere din copilărie, nu primesc nimic cu plăcere, mereu mai urmează ceva. Ce anume, în cazul ăsta?

Vorbise unui gol – uşii deschise. Şi calului. Daffy se făcuse nevăzut

Privi peste apă. Înaintea lui se întindea o suprafaţă netedă ca oglinda, de unde fuseseră pomii de la Kongens Nytorv, până la Banca Naţională.

Monumentul ecvestru fusese înlăturat. Pe trotuarul din faţa digului, o orchestră de cameră cânta bucăţele apetisante din *Concertele Brandenburgice,* preludiu la

reprezentaţiile copenhagheze de primăvară şi vară. Oamenii curgeau pe lângă muzicieni spre viaţa de noapte, de parcă ar fi avut o misiune sau un ţel clar în viaţă.

Închise ochii şi ascultă muzica. În spaţiul care îl înconjura. Sub suprafaţă era destulă teamă pentru a deschide o clinică de neurologie.

Deschise ochii, privind peste apă. Nu arăta a sfârşit de lume, a Pompei, a Santorini, a potop. Ar fi putut să fie un lac. O imensă pagubă acvatică.

Frica oraşului existase şi înainte de cutremur, o cunoştea din copilărie, de când avusese loc accidentul care-i făcuse auzul atât de sensibil. O ştia de la prăbuşirile mortale, sau de la accidentele grave din arenă, de la el însuşi. Nu era atât frica de catastrofe în sine, cât de ceea ce scoteau ele la iveală. Evenimentele tragice erau porţi spre recunoaşterea faptului că timpul nostru al tuturor nu e decât împrumut şi că nimic din ceea ce pare atât de important, viaţă, noroc, moarte, iubire, iluminare, nu stă în puterile noastre.

Deodată se înfurie pe Doamna Dumnezeu. Oamenii din jur ar fi putut să fie fericiţi. Şi el, la rândul lui, ar fi putut să fie. La Leisemeer s-ar fi putut simţi toţi ca nişte regi, fără reţinere. Sau, mai bine zis, ca nişte zei, fiindcă după ce ai băut, ai mâncat şi te-ai bucurat de un serviciu împărătesc, după ce dispăreau tacâmurile, slujitorii şi iluzia feudală, rămâneai sub cerul liber al iresponsabilei nopţi copenhagheze.

Însă în loc de toate astea existau catastrofe naturale. Copii abuzaţi. Răpiri. Singurătate. Despărţirea celor ce se iubesc.

Mânia îi spori. Problema cu mâniatul pe Dumnezeu e că nu există o instanţă mai sus, pentru făcut plângere.

Împinse scaunul într-o parte şi încercă să scape deopotrivă de local şi privelişte. Asta nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Dincolo de tejgheaua metalică despărţind bucătăria de sala de mese îl zări pe Leisemeer.

Când părăsise Danemarca ultima oară, crezând că va fi pentru totdeauna, Kasper lăsase aici, în parte din neatenţie, un cont mare deschis. Fusese convins că lucrurile se şterseseră între timp, presupunând că Leisemeer nu mai avea de-a face între timp cu acest restaurant, că îşi continua cariera în cămaşă albă şi cu cravată, într-un fotoliu de director. Şi acum îl vedea aplecându-se asupra cuptorului-convectomat, puternic şi greoi ca un mulgător. Ca Eli Benneweis, care nici el nu învăţase vreodată să rămână în birou. Ci îşi găsea de lucru în continuare la grajduri.

Auzi un sunet de care îşi amintea, dar pe care nu putea să-l identifice. La celălalt capăt al localului şedeau o doamnă şi un domn; cu spatele, doamna; se concentră asupra ei. O aristocrată de pe Strandvej. Cel de

Sus, soarta sau industria de cosmetice îi hărăziseră plete lungi, negre şi un costum simplu. Bărbatul din faţa ei era cu zece ani mai tânăr, avea un sunet nesigur, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit să mănânce într-un loc unde ca să te saturi te costă cinci sute de coroane şi mai mult.

Paşi purtând nouăzeci de kilograme se apropiară. Două pahare de şampanie au fost aşezate în faţa lui Kasper, unul umplut, ascultă polifonia bulelor de aer, era marca *Krug.*

Se uită în sus, văzu chelia şi mustaţa răsucită *à la* Gurdjieff, era Leisemeer.

— Am venit să-mi plătesc datoriile.

Bucătarul-şef lăsă marea sticlă în formă de picătură să alunece în vasul cu gheaţă. Apoi se întoarse.

Kasper făcu o singură mişcare. Leisemeer dădu să plece, dar piciorul stâng îi fu oprit de stângul lui Kasper. Pentru a nu se prăbuşi, vru să-şi mişte dreptul, dar şi acela era prins într-o cange, era dreptul lui Kasper. Ar fi fost o căzătură zdravănă, dar Kasper, alunecând de pe scaun, îl trase pe uriaş spre el.

— Azi nu lucrezi. Ai zi liberă. Am întrebat special când am comandat masa.

Se cunoşteau de douăzeci şi cinci de ani, se întâlneau mereu cu un respect reciproc, politeţe şi căldură. Acum însă, dintr-odată, politeţea dispăruse. Aceasta e una dintre îndatoririle clovnului. Să elibereze şi părţile întunecate ale clipei de acum.

— Am vrut să fiu personal de faţă. Cu un satâr. Să văd dacă ai plătit tot.

— Nu mi-am spus numele.

Leisemeer se eliberă. Erau foarte aproape unul de altul.

— Poliţia, şopti Leisemeer. Te aşteaptă afară. Cum ieşi, te înşfacă. Vor să vadă cu cine te întâlneşti.

Kasper îşi aminti deodată de Gurdjieff: scria undeva că ar fi participat la cina pascală. Încarnat în Iuda.

— M-ai turnat, deci?

Pe obrajii bine raşi ai lui Leisemeer se încinseră două pete roşii. Ca nişte lămpi de avertizare. Îl apucă pe Kasper de rever, avea mâinile mari şi groase ca nişte pizza americane.

— Clienţii casei se uită la noi, spuse Kasper. Şi nu le place deloc ce văd.

Leisemeer îi dădu drumul.

— Ştiau deja. Unul e de la Ministerul de Justiţie. Eu nu aveam numărul tău. În locul meu, ce ai fi făcut?

Kasper le surâse liniştitor mesenilor apropiaţi. Care îşi reintrară în vodevil. Leisemeer dispăru. Kasper se uită prin geamuri. Prin uşa de sticlă şi garderobă. În mulţimea asta ar fi putut fi oriunde, într-o maşină.

Ceva se petrecu dintr-odată în restaurant, chiar şi cu straturile mai profunde, teama dispăru pentru o clipă. Se uită în sus. Era Stine.

Se afla la mijlocul sălii. Venind spre el Mişcându-se cu stângăcie, ca întotdeauna când se afla între oameni, ca

o fată la balul absolvenţilor.

Totuşi clienţii restaurantului încetară o clipă să mai mănânce. Chiar şi cei ale căror mâini pluteau peste căruciorul cu deserturile lui Leisemeer. În spatele ei, doi piccoli aferaţi. Să-i ţină scaunul. Ar fi putut să jure că era urmată de conul de lumină al unui far. Până se lămuri că o lumina atenţia lui şi a celorlalţi.

Vru s-o îmbrăţişeze. Nu se alese nimic din asta. Ea îi aruncă o privire care ar fi oprit şi un elefant sălbatic în circ. Rămase cu braţele în aer. Ca o păsăre împuşcată. Ea era singura persoană faţă de care nu-şi putea regiza intrarea în scenă.

Se aşeză. Cu toată fiinţa în Mi Major. Aspectul mai înalt al lui Mi Major. În aura ei auzise mereu un verde strălucitor.

Îşi desfăcu marele ceas de scufundător de la mâna stângă şi îl puse pe masă.

— O jumătate de oră, rosti.

Era schimbată. N-ar fi putut să spună cum. Tot ce pregătise el se dusese de râpă. Timpul de când n-o văzuse dispăruse. Zece ani nu mai însemnau nimic. O viaţă întreagă n-ar mai fi însemnat nimic.

Kasper arătă din cap spre negre-auriile ape.

— Ce se petrece acolo? Cum eşti tu implicată?

La început nu i se păru că îi va răspunde.

— Când te plimbi desculţ pe ţărm, zise ea, ce se petrece înaintea piciorului pe care-l pui jos?

— N-am avut de ani de zile chef să mai merg pe ţărm.

Ochii ei se îngustară.

— Şi dacă ai fi avut?

El cugetă.

— Nisipul se usucă egal.

Ea clătină din cap aprobator.

— Apa e suptă. Pentru că o apăsare mărită provoacă

porozitate în jurul spaţiului apăsării. I se spune teoria Vatanjan. Care afirmă că măririle de tensiune din scoarţa pământului provoacă schimbări în starea pânzelor freatice. Lucrăm la o rafinare a acestei teorii. Ne ocupăm cu cifre privind adâncimile apelor din fântâni. În toată Zeelanda. Pentru a deduce dacă vor mai fi cutremure. Şi pentru a înţelege de ce au fost primele.

Aproape că nu mai dădea atenţie cuvintelor ei. Numai culorii. În timp ce explica, alunecase în tonalitatea subdominantei, La Major, partea ei mentală răsuna acum astfel, culoarea devenise albăstruie.

— S-a terminat, spuse Kasper. Scrie în ziare. Că au fost goluri în calcar, care s-au prăbuşit. Se presupune că n-ar mai fi altele.

— Nu, zise ea. Sigur nu mai sunt alte goluri.

Sunetul ei se schimbase. Foarte scurt, într-un sfert de secundă. Dar o pătrime de clipă prea lungă. Modulase în fa minor. Tonalitatea sinucigaşilor.

— Ce-i? întrebă el. Ceva nu-i în regulă.

Ea privi în jur. Ca şi cum ar fi căutat nişte creditori. Dar era imposibil. Dusese mereu o viaţă foarte modestă.

— Şi ce se scrie despre cutremur? întrebă ea.

— Că nu e sigur. Că ar fi fost un cutremur. Sau pur şi simplu s-a prăbuşit încrengătura de goluri. Spun că în Danemarca ar fi fost mereu cutremure. Ceva în legătură cu tensiunile din epoca glaciară. Doar că nu au interesat publicul.

— De unde vin informaţiile astea?

— De la voi.

Sonoritatea ei se schimbă iar.

— Ceea ce vezi este o aşa-numită catastrofă civilă. Asta înseamnă că fiecare ştire e cenzurată de biroul special al Poliţiei regatului.

Li se aduse ceva, nişte antreuri, ea le dădu la o parte.

— Pune mâinile pe masă.

El le puse.

— Intensitatea unui cutremur se măsoară pe scala Richter. Cele de gradul unu până la trei nu sunt percepute. Doar seismograful marchează. Şi doar un seismolog priceput descifrează despre ce e vorba. La gradul patru sunt vibraţii sensibile. Dar în oraş le-ai putea confunda cu zguduirile trecerii unor camioane.

Făcu să vibreze, cu mâinile, suprafaţa mesei. Vibraţiile se înteţiră.

— La gradul cinci pe scara Richter apar fisuri în ziduri. La gradul şase lucrurile devin grave. Totul începe ca o explozie. Într-un punct, într-un epicentru. Din acest punct se răspândeşte un sistem dezordonat de valuri secundare. Ele provoacă pagubele.

Masa se izbi de corpul său.

— De la gradul şapte pe scala Richter în sus domneşte haosul. Totul se prăbuşeşte, din clădiri rămân numai resturi. Vuietul e ca un tunet. Dar nu poţi să-ţi dai seama de unde vine.

Masa se îndoi sub mâinile sale. Un pahar de şampanie se răsturnă şi se sparse. Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am fost la simulările Sankt Andreas, de acum câţiva ani. La Universitatea California din Los Angeles. Am injectat abur sub presiune în marginile faliilor. Un eşec. Am lucrat la Antonada. La douăzeci de kilometri de San Francisco. A avut loc un cutremur. Cu un moment înainte, viaţă, cotidian, copii. În clipa următoare, moarte şi pustiire. Incendii printre instalaţiile sfărâmate de gaze. A fost un cutremur scurt. Dar de gradul şapte pe scala Richter.

N-o mai văzuse niciodată aşa, nici când îl părăsise. Sonoritatea devenise mai densă.

— Epicentrul unui cutremur e stabilit prin măsurătoare trigonometrică. Centrul de cercetări

geologice al Danemarcei şi Groenlandei e legat de sistemul de alarmă seismografic european. Pe ecrane, cifrele europene apar imediat, indiferent că valul de presiune loveşte Zui: h sau Göteborg. Dar în acest caz n-a apărut nimic. Centrul are o staţie de măsurători la Vestrolden. Cu seismografe REFTEK. Echipament complet. Un radar care ar înregistra şi mişcarea unui păianjen de pe podul Knippel. Dar n-au înregistrat nimic.

Kasper o înţelegea ce spune. Şi totuşi nu înţelegea.

— Un kilometru pătrat de suprafaţă terestră şi fundul mării scufundate, zise ea. Mişcări ale mai multor milioane de tone de pietre, calcar, nisip. Şi singurul rezultat a fost o tremurătură în pânza freatică.

— Dar năvălirea apei? Apa a năpădit totul.

— A fost un val de presiune, care a ajuns până la Helsingor, nu mai departe. Dar nu mişcare a terenului. Nu urme de deplasări masive.

— Goluri?

— Nu existau goluri.

Acum era din nou fa minor. Precum cvartetul în fa minor de Schubert. Întâi Mi Major în puritatea sa cerească. Şi apoi dintr-odată fa minor. La vremea aceea o parte din Schubert ştia deja că va muri.

— Centrul de Cercetări Geologice şi Centrul Danez de Cercetări Spaţiale au explodat dinamită, o mie cinci sute de kilograme. Vara trecută. Cu două luni înainte de primul cutremur. Pentru a carta straturile mai profunde aflate sub Copenhaga. Detonarea s-a petrecut în mai multe locuri pe Oresund. Mişcările valului de presiune au fost surprinse cu geofoane. Ţi le mai aminteşti?

Kasper încuviinţă. Calibrase patru sute de geofoane pentru ei, după auz, microfoane extrem de sensibile care trebuiau scufundate în pământ. Se bucură că ea nu se dezicea măcar de această minusculă bucăţică a trecutului lor comun.

— Acelaşi procedeu ca la notarea anomaliei Silkeborg, 2004. Valurile sonore au răspândire de viteză diferită în diversele straturi sedimentare.

— Şi ce-i cu asta?

Ea nu răspunse. Îl privi doar. Voia să-i transmită ceva. Ce el nu înţelese. Dar pentru o clipă îşi părăsi apărarea de paradă.

Despături chitanţa de poştă şi i-o arătă. Stine citi încet. Descifră propriul ei nume. În scrierea unui copil. Dar o scriere foarte personală, clară.

— Klara Maria, zise el. O şcolăriţă de nouă ani, a fost acum un an să mă vadă, a fost răpită acum. Ne-am întâlnit foarte scurt. Ea mi-a dat biletul.

Obrajii Stinei fuseseră îmbujoraţi mai înainte. De la munca în aer liber. De la agitaţie. Dar acum culoarea îi pieri brusc. Voi să se ridice. Kasper îi apucă încheietura.

— E un copil, spuse el. Cu viaţa în primejdie. Ce anume a trimis-o la tine?

Ea vru să se desprindă, Kasper o apucă mai strâns.

Observă o mişcare la uşă, era unul dintre cei doi călugări, împreună cu un civil. Femeia cu plete negre şi bărbatul din faţa ei se ridicară. Un *timing*[79] care dovedea că sunt poliţişti.

Nu mai era cale de ieşire. Poimâine, Paştele. Se gândi la Mântuitor. Nici lui nu-i fusese uşor vineri seara. Dar nu renunţase.

Ridică vocea.

— Am suferit, zise. Am suferit cumplit în toţi anii aceştia.

Stine apucă sticla din vasul cu gheaţă ca pe o măciucă de jongler.

Niciodată nu suportase felul în care îi apuca el încheietura, semn de presiune fizică. Kasper îi dădu

79 în engleză în original: potrivire de timp.

drumul.

— M-am schimbat, spuse. Sunt alt om. Renăscut. Cuprins de căinţă.

Ea o porni spre ieşire. Funcţionarii se îndreptară spre el. N-avea nicio şansă să treacă.

— Nu pot să plătesc, strigă Kasper. Sunt la pământ.

Spaţiul avea o acustică fină. Puţin prea uscată, dar tavanul era striat, asta sprijinea răspândirea sunetului la frecvenţe înalte, ecoul trebuie să întâlnească piedici, tavanele netede sunt un coşmar. La mesele învecinate oamenii încetaseră să mănânce. Doi chelneri se puseseră în mişcare.

Ea se mişca înainte şi înapoi, ca un tigru de menajerie în cuşcă.

Kasper ridică paharul spart de şampanie. Se transformase într-o lamă de ras cu picior de cristal.

— Nu mai vreau să trăiesc fără tine, spuse. Mă sinucid.

În restaurant erau cam o sută de oameni. Preluau o parte din sunet. Totuşi, atrăsese atenţia majorităţii. Trei chelneri, plus Leisemeer, aproape că ajunseseră la masa lui. Funcţionarii se opriseră-n loc.

— Atunci fă-o, şopti ea. Fă-o odată, fir-ar să fie.

Şampania din paharul ei eliberă un norişor de băşicuţe înţepătoare. Nu înţelegea de ce. *Krug* era făcută, mai mult de cincizeci la sută, din vin vechi. Nu avea neliniştea şampaniilor moderne. Paharul dansă. Farfurioarele începură să se ridice în aer, conţinutul lor desprinzându-se şi levitând: melci în sos de pătrunjel pe mici medalioane dintr-o legumă presată, păreau să fie cepşoară de primăvară, bucăţi de homar danez în şuncă Serrano.

Atunci veni zguduirea.

Porţelanul şi paharele au fost măturate de pe masă. Oamenii strigau. Una dintre marile ferestre ale faţadei se

desprinse, spărgându-se şi prăbuşindu-se pe podea într-o cascadă de sticlă pulverizată.

Kasper fu azvârlit peste masă. Toţi cei care se ridicaseră, din restaurant, erau acum la pământ. În afară de Stine.

— E un semn, strigă el. Că destinele noastre sunt pentru totdeauna unite. Cutremurul a fost dintotdeauna înţeles ca un semn.

Ea stătea, fără nicio greutate, dreaptă. Dacă ar fi încercat şi Kasper să facă la fel, ar fi fost pe jos. Totul i se învârtea înaintea ochilor.

— Asta e karma, spuse. În altă viaţă am fost pereche, îndrăgostiţi.

Fu apucat pe la spate. De către Leisemeer şi chelnerii grabnic so

— Ţi. Poliţiştii erau încă în patru labe. Calea spre ieşire, liberă.

— Vreau la bucătărie, răcni, o să spăl vasele! Până achit tot!

Lei, semeer îi puse haina pe umeri.

— Pentru aşa ceva avem maşini.

Kasper fu dus spre ieşire. Văzu în fugă, la garderobă, haina căptuşită cu puf a Stinei. Chelnerii făceau cerc în jurul lui. Buzele lui Leisemeer i se apropiară de ureche.

— O jumătate de minut, şuieră el, o jumătate de minut pot să le barez drumul. Şi dus să fii.

Kasper fu împins pe lângă jacheta Stinei. Femeia cu părul negru şi bărbatul se luptau să ajungă la el, peste scaune răsturnate şi oaspeţi în panică. Băgă mâinile în buzunarele Stinei, fără a privi haina, încă zece secunde. Şi va fi pregătit.

— Sunteţi martorii mei, strigă. La marea spovedanie. Femeia asta, căreia i-am distrus viaţa. Am obligat-o să vină la întâlnire. Nu ştia ce am de gând.

Leisemeer îi trânti mâna peste gură. Mirosea a

usturoi şi salvie.

— Tocană te fac, şopti bucătarul-şef.

Uşa fu deschisă. Călcâiele lui Kasper pierdură legătura cu pământul.

Îşi puseseră toată forţa în împingere. Cineva neobişnuit cu căderile şi-ar fi rupt oasele. Într-o rotire elegantă, Kasper ateriză pe trotuar. Oamenii făcură loc împrejuru-i.

Trei grupuri de câte doi se îndreptau către el. Fără distanţă între ele.

Kasper îşi smulse haina şi cămaşa. Mulţimea dădu înapoi, funcţionarii în civil fuseră îngrămădiţi în mulţime. Cu braţele desfăcute şi torsul gol începu să se mişte lateral pe lângă ferestrele restaurantului. Dinăuntru se holbau la el o sută de figuri.

— Ispăşire! strigă. Două sute de ture în jurul restaurantului! Mi se cuvine o dublă pneumonie!

Se afla în faţa orchestrei. Un poliţist în uniformă se îndreptă spre el, nehotărât. Kasper scoase un pumn de bancnote din buzunar, le aruncă în sus, în faţa muzicienilor, erau bancnote de o mie de coroane, fluturară spre pământ ca nişte porumbei de culoarea mahonului. La vederea banilor, poliţistul rămase pe loc.

Lângă trotuarul dinspre Hovedvagtsgade opri un taxi. Uşa restaurantului se deschise. Stine ieşi, urcă în maşină. Kasper ajunse acolo după ce portiera fusese trântită. Direcţia nu era bună, era înspre poliţişti. Dar nu se putu stăpâni.

Bătu cu pumnii în portieră. Fereastra alunecă-n jos.

— Ne căsătorim, strigă. Îţi cer mâna! Felul meu de a vedea lucrurile s-a schimbat. Acum îmi doresc o familie. Tânjesc după ea. Din adâncul inimii!

Lovitura îl nimeri sub unul dintre pometi. Fu surprins, căci n-o văzuse ridicând mâna. Bine măcar că lăsase jos sticla de şampanie.

— Trezeşte-te odată, zise ea.

El îi ţinu înaintea ochilor chitanţa de poştă.

— Ce era în scrisoarea asta? strigă.

Taxiul întoarse de la bordură, acceleră, dispăru.

Kasper se ridică. Oamenii din jur erau încă năuciţi. De zguduitura cutremurului. De evenimente. Se îndreptă spre orchestră.

La marginea trotuarului se afla o femeie. Împinsă în faţă de către mulţime. Ţinea o bicicletă. Era funcţionara Asta Borello.

Se holba la torsul lui gol. Ca la o arătare.

Faptul că o întâlnea era o sincronizare măreaţă. Cum i se întâmplă doar cui a făcut un pas de uriaş spre necunoscut, în propriul proces de individuaţie, cum zice C.G. Jung.

Îi ascultă sonoritatea. Poate voia să întâlnească o prietenă. Ca să meargă la teatru. Purta fustă, colanţi şi cizme lungi de piele, cu tocuri înalte. Totuşi, luase bicicleta. În fond n-avea rost să arunci banii pe fereastră şi să spargi puşculiţa doar pentru că e Vinerea Mare.

— Asta, strigă el, ce se petrece aici, o execuţie?

Ea vru să se îndepărteze, nu izbuti.

Kasper se îndreptă spre orchestră. Se înclină. Ridică bancnotele. Le împărţi. Tot rămânea una maro pentru fiecare muzician.

— La fapte bune, zise el, important e să nu supradozezi.

În clipa aceea, năuceala colectivă se risipi. Mulţimea se repezi înspre el.

Dacă ar fi fost o alergare în lumina unei piste artificiale de o mie cinci sute de metri, l-ar fi ajuns. Dar era un sprint printr-un sumbru labirint.

Se năpusti prin prima uşă deschisă, doi bucătari descărcau una dintre furgonetele funerare ale lui Leisemeer, o scară exterioară ducea două etaje mai sus, pe

acoperişul unei joase căsuţe dosnice, apoi urmau opt sute de metri cursă cu obstacole, gardurile de scânduri şi pubelele care despărţeau curţile din spatele blocurilor dintre Ny Ostergade şi Ny Adelgade. Traversă Ny Ostergade şi Ny Adelgade şi se opri din goană abia la începutul pieţelor largi, unde ar fi bătut la ochi să vezi pe cineva alergând.

La prima vedere, oraşul părea acelaşi dintotdeauna, minus cele două care de transmisie TV, parcate în faţa hotelurilor. Dar peisajul sonor se schimbase. La început crezu că din cauza barajului. Mergând spre restaurant văzuse că tot centrul vechi fusese închis pentru circulaţie în perimetrul vechilor ziduri, aveau acces doar taxiurile şi autobuzele, poate din teama de noi cutremure.

Totdeauna îi plăcuseră puţinele oraşe fără trafic, în primul rând Veneţia. Puteau fi ascultate, vocile şi paşii oamenilor răzbeau prin spaţiul cetăţii. La fel şi acum. Traversă Grăbrodretorv, cinci sute de porumbei se ridicară în zbor, făcând să vibreze întreaga piaţă. La fel şi piaţa Primăriei, nicio maşină parcată, niciodată nu văzuse cartierul Vesterbro atât de liniştit şi sărbătoresc.

Apoi simţi cum se strânge liniştea, sunetele se îndesiră, auzi o temă de flaut, *Actus tragicus,* singura missă funebră de Bach, poate era închipuire, poate Bach captase ceva din culisele sonore care însoţesc toate apocalipsele. Şi nu avea pe atunci decât douăzeci şi doi de ani.

Circulaţia de pe Vesterbrogaţie se năpusti asupră-i, înconjurându-l. Coti pe o străduţă laterală care ducea spre vechile terenuri de tir, trebuia să găsească un loc de odihnă, distanţele medii sunt cele mai rele, după patru sute de metri rezervele anaerobe de sprint se epuizează şi încă mai e mult, inima lucrează prea repede pentru ca rugăciunea s-o poată urma.

O femeie intră în casa scărilor, Kasper reuşi să pătrundă acolo şi el, înainte ca uşa să se închidă automat.

Rămase locului până ce paşii ei ajunseră la un apartament şi se auzi închiderea yalei. Urcă, nu exista lift, cinci etaje, se aşeză pe ultima treaptă, înainte de pod. Aprinse lumina şi despături foaia A4 pe care o pescuise din buzunarul Stinei.

Era un fax purtând o ilizibilă semnătură gotică, în antet cu *Berlin* şi *Europäisches Mediterranes Seismographisches Zentrum*, ar fi vrut să ştie mai multă germană decât acel strict necesar descifrării textelor din cantatele lui Bach, care nici ele nu-i erau prea clare. Dar adresa se putea desluşi, erau numele Stinei şi nişte repere locale, două la număr. Unul era *Hotel Scandinavia,* cu un număr de cameră. Celălalt era *Pylon* 5, *Portul Copenhaga.*

Împături iar hârtia şi o puse la loc. Ascultă locuinţele de dedesubt. Sonoritatea vieţilor de familie.

Făcuse o ultimă încercare să-şi construiască un cămin adevărat. Cam la jumătatea drumului, cu o lună şi jumătate înainte ca Stine să dispară. Era o seară de iarnă. Ea gătea. El asculta. Parcă ar fi fost pauzele din *Adagio m şi minor* de Mozart. Paşnic, meditativ. Cu totul mulţumitor.

— Mi s-a transmis o profundă revelaţie, zise el. Acum o clipă. Exprimată sonor. De la nivele lăuntrice. Am avut viziunea că ai putea să renunţi la slujbă.

Ea se opri.

— Nu-i vorba de o situaţie obişnuită, continuă Kasper. Nu-i încercarea unui om oarecare de a lua în stăpânire o femeie. E vorba de realitatea că toţi oamenii mari, Crock, Beethoven, Schubert, au avut nevoie de femei care să-şi desfăşoare din plin talentul de a-i îngriji. Inclusiv Bach. Două femei. Şi Iisus: Fecioara Maria şi Maria Magdalena. Când un bărbat are o misiune artistică şi spirituală, simte nevoia unei totale consacrări feminine.

Miza era uriaşă. Dar pentru marile câştiguri trebuie să rişti.

Stine îl cercetă pătrunzător.

— Chiar crezi asta, zise ea. Nouăzeci la sută din tine crede asta.

Puse jos cuţitul. Stinse cuptorul.

— Mi s-a transmis şi mie o revelaţie, zise ea. Anume că în seara asta o să mănânci un rahat.

Se ridică. Îi apucă încheietura mâinii. Sunetul şi privirea ei se schimbară. Îi dădu drumul. Stine se întoarse cu spatele şi plecă.

Ştiuse, oarecum, că acesta va fi începutul sfârşitului.

Pulsul îi reveni treptat la normal. Auzea voci în curtea din spatele casei, nişte copii.

Nu există sunet mai complex, mai insondabil şi mai individualizat ca glasul omenesc. În mod normal coardele vocale sunt relaxate, în sfera registrului plin. Dar dacă sporeşte tăria, se tensionează în lung şi creşte activitatea *interenus,* sărind în alt registru, aşa cum se întâmplă, de pildă, în cazul iodlerelor tiroleze, sau la tarabă, cu vânzătorii de banane, aşa pătrunde glasul clovnilor până la rândurile de sus, aşa chiuie copiii. Aşa râsese şi Klara Maria.

Fusese ultimul lui spectacol, în ziua următoare urma să plece înapoi în Spania, pentru a împlini prima parte a înţelegerii sale cu Doamna Albaştri către sfârşitul recitalului îi auzise râsul, liber, dezinvolt, perlat, cu asprimea răguşită specifică trecerii în alt registru.

La garderobă îşi spălase masca, n-avea timp să se şi schimbe, când se terminase numărul pornise pe marginea arenei în halat de baie, spectatorii ieşeau, rămăsese doar ea, singură. I se aşezase alături.

— Când te văd jucând, zise Klara Maria, mă înveselesc.

Îşi dorea s-o audă vorbind mai departe. Cum se explică dulceaţa din minunea unei voci, poate era de comparat cu puritatea de clopoţel a unei mari soprane de coloratură, ar fi ascultat-o ore întregi, o viaţă întreagă,

doar timbrul vocii.

Fata privi arena părăsită.

— De ce ai început să faci muzică?

El îşi ascultă copilăria, auzi *Corul pelerinilor* din *Tannhäuser.*

— Eram la Teatrul Regal, aveam şase ani, uneori teatrul are nevoie de copii de artişti, primisem un rol de acrobat-copil, repetiţiile erau după amiaza şi nu voiam acasă, o lămurisem pe mama să mai stăm, voiam să aud o operă. Interpretau una care se numeşte *Tannhäuser*. Eroul e un pui de lele, totuşi o să te duc şi pe tine acolo odată. Eram un mic grup de copii, de la circ şi de la balet, ne căţăraserăm pe barele de metal ale turnurilor culiselor, până la marginea proscenei. De acolo vedeam dirijorul corului. Le-a făcut semn să iasă. Erau o sută. O sută de cântăreţi! *Corul pelerinilor*. Sunetul se amplifica. Parcă ar fi crescut din pământ. Şi când apăruseră toţi, a urmat un *crescendo.* Lovitură din plin. Era să cad pe scenă. Eram fericit. Cu totul fericit. Nu doar din pricina corului, ci şi a publicului. Puteam să aud cum li se ridică oamenilor părul în cap. În acea clipă am simţit, lăuntric, hotărârea. Nu doar hotărârea: certitudinea. Că voi stârni şi eu acest fenomen. O sonoritate atât de uriaşă. Atâtea lacrimi. Înţelegi?

Ea aprobă din cap.

— În autobuz, spre casă, i-am povestit mamei asta. Ea m-a întrebat dacă vreau să cânt. I-am răspuns că da, la vioară. Peste o săptămână mi-a adus o vioară. Nu aveam bani. Totuşi mi-a adus o vioară.

Observă că fata ascultă arena goală. Ciuli urechea împreună cu ea.

— Au fost aici toţi marii clovni, zise el. Asta auzim. Toţi cei de la care am avut de învăţat, pe care i-am văzut de copil. Grock, August Miche, Enrico şi Erneşte Caroli, Buster Larsen, Rivel. Toţi s-au dus

El clătină din cap către stâlpii de acrobaţie.

— Mama s-a prăbuşit de acolo. Şi sunetul ei se află aici. Şi sunetul marilor ei maeştri. Mergea pe sârmă. Dansa pe sârmă. A învăţat de la Reino, Con Colleano, Linon. De la cei cu adevărat mari.

Încercă să surâdă. Fata nu-i întoarse surâsul.

— De aceea, zise ea, ai prieteni atât de puţini.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Am opt sute de milioane de prieteni. Publicul meu.

— Îţi închipui că suntem mereu părăsiţi. Pentru că te-a părăsit mama. Dar nu e adevărat. În realitate nu suntem părăsiţi niciodată.

Greu îi vine unui adult să accepte înţelepciunea din partea copiilor. Îşi pierduse orientarea.

Ea-i luă mâna.

— E adevărat? întrebă. Adevărat că o să mă iei să-i ascult pe cei o sută de oameni cântând?

Înţelepciunea plecase. Rămăsese numai copilul.

Kasper clătină din cap, aprobator.

— În afară de uvertură. Când se cântă, o să-ţi astup urechile. E prea mult sex acolo. Copiilor sub şaisprezece ani ar trebui să le fie interzisă audierea.

Un fel de pace se pogorî asupră-i. Iubirea are legătură cu pacea Simţi că era acasă. În acest cort, una dintre cele mai efemere clădiri ce puteau fi închipuite. Simţi un sentiment de apartenenţă faţă de copilul de lângă el. Un sentiment care ar fi putut să adune esenţa de că min şi familie.

Ea îl privi oblic, de jos în sus.

— Dacă voi avea vreodată probleme, zise, dacă o să fie vreodată cu adevărat rău, vii să mă ajuţi?

Vorbise repede, fulgurant. Dar el surprinse tonul de dincolo de cuvinte. Era cel mai serios lucru pe care-l auzise vreodată la vreun copil.

Când oamenii îşi promit ceva, o fac doar cu o parte din ei, auzise asta de nenumărate ori, la căsătorii, confirmări, frăţii de sânge, niciodată nu sunt mai mult de zece procente din personalitatea adunată dincolo di1, iii, umntele aurite, căci nu stăpânim mai mult de zece pure cii**U** iiimk. i în ¿nu; lu'. Tiil era valabil şi pentru el.

Dar nu în clipa aceea. În acea clipă era negreşit mai mult. Linu cum îi vibrează tot corpul ca un instrument de suflat când e bun muştiucul şi reuşeşte intrarea, când o mare parte e n energie se transformă în sunet.

— Oricând, răspunse.

Uşa din faţa lui se deschise, apărură un băieţel şi o fetiţă de vreo şase ani în podul de uscat rufe, vocile lor le auzise, dar ni i auzise venind. Acum stăteau nemişcaţi.

— Cine eşti? întrebă fata.

— Vă spun în şoaptă, zise Kasper, dar să nu spuneţi la nimen sunt Moş Crăciun.

— Nu arăţi ca Moş Crăciun.

— Când se împrimăvărează, zise Kasper, Moş Crăciun se tunde, se vopseşte, se rade, slăbeşte patruzeci de kile, duce renii la gr; ci şi locuieşte prin poduri de uscat rufe.

— Şi cu cadourile ce se întâmplă?

Se scormoni în buzunare. Nu găsi decât bancnote, toate la un loc nu făceau o mie de coroane. Le dădu una dintre ele.

— Asta n-am voie, spuse băiatul. Mi-a interzis mama.

Kasper se ridică.

— De la Moş Crăciun poţi primi orice. Spune-i mamei. Şi spune-i că altfel vine Moş Crăciun şi o muşcă de ureche.

— Şi cu tata ce fac?

Kasper se îndreptă spre coborâre.

— Şi pe el o să-l muşte Moş Crăciun.

— Am şi un căţel, spuse fetiţa plină de nădejde.

— Îmi pare rău, zise Kasper. Are şi Moş Crăciun limitele sale.

— Nu vorbeşti prea frumos, zise fetiţa.

Kasper se întoarse spre ei.

— Ca să ştie unde e o prăpastie şi ca să aibă grijă, copiii trebuie duşi în faţa ei, să li se arate marginea.

Coborî mai departe pe scară. Copiii veniră în urmă, ezitând.

— Moş Crăciun?

— Da?

— Mulţumim pentru bani. Şi Crăciun fericit!

Vocile lor se întretăiau. Dispărură spre cer. Într-o cascadă de râsete. Kasper ieşi în stradă. Începu mersul.

Kierkegaard scrie undeva că nu trebuie decât s-o porneşti înainte şi toate merg ca pe roate. Ar fi trebuit să fie şi el de faţă în seara aceea. În spatele fiecărui far de maşină care se îndrepta spre el i se părea că aude un Ford Mondeo al Poliţiei. În fiecare trecător pilit vedea un funcţionar civil. Căută un taxi.

O lumină verde navigă din beznă spre el, verdele e culoarea inimii şi a speranţei, era un taxi. Opri; un Jaguar. Portiera se deschise, Kasper nu se mişcă. Circulaţia era densă, rapidă, fluentă. O maşină n-ar fi putut niciodată să urmărească un trecător, ar, fi fost imposibil.

— Te caută, spuse Franz Fieber. Eşti dat pe *homepage* la Poliţie. Au transmis descrierea ta tuturor taximetriştilor şi şoferilor de autobuz din oraş. Dacă mergi mai departe pe jos, în cinci minute te-ai ras. Îţi propun să urci. Unul din şoferii mei are o şalupă cu motor, într-o oră poate fi gata de drum. Zece mii. Pe urmă o ia el înapoi din Malmö, intră în preţ. Mâine, cel mai târziu spre seară, eşti la Uimea, în siguranţă.

Lipsa de scăpare sună in re minor. Descoperirea asta a făcut-o Mozart, tot el a dezvoltat-o. În *Don Giovanni*. În jurul Oaspetelui de Piatră. Înainte de Mozart existase

întotdeauna scăpare. Mereu fusese implorat Dumnezeu. Cu Mozart începe îndoiala asupra divinităţii.

Kasper urcă.

— Trebuie să ajungem la promontoriul Tippen, zise el. Prin centru. Unde schimbăm maşina.

Franz Fieber clătină din cap.

— Am directive. Trebuie să te scot de aici.

Kasper îşi împreună mâinile. Se rugă de iertare pentru ce era nevoit să facă. Dacă maşina nu pornea în zece secunde.

Kierkegaard scrie undeva că în rugăciunea de iertare pare a fi o îndoială. E ca şi cum n-ai crede serios că Dumnezeu a mai iertat. Pe de altă parte, ce să faci?

Jaguarul porni, intrând în circulaţie.

— Pot să-mi simt pasagerii, zise Franz Fieber. Prin senzorii scaunelor. M-ai fi ucis. Dacă m-aş fi codit.

Jaguarul trecu prin Studiestraede. Pe străduţele laterale care dădeau în zona închisă staţionau maşinile echipelor civile de intervenţie, cu geamuri întunecate şi faruri stinse.

— Doi sunt, spuse Franz Fieber.

— Doi, ce?

— Copiii care au dispărut.

La şocurile cu adevărat mari auzi de cât efort e nevoie spre a ţine lumea laolaltă. Dacă renunţăm doar o clipă, dintr-o bucurie bruscă, un aşa, ori dintr-o bruscă îndurerare, realitatea începe să se dezintegreze

— De când?

— Din acelaşi timp, au dispărut amândoi în acelaşi timp.

— De ce n-au dat la ştiri?

— Aşa a decis Poliţia. Probabil ca să nu pună în primejdie cercetările.

Kasper îşi ascultă lăuntrul, acel loc al inimii şi

conştiinţei de unde porneşte rugăciunea. Realitatea prinse treptat iarăşi formă

— Povesteşte-mi despre oraş, îi ceru Franz Fieber. A ce sună, cu adevărat.

Kasper se auzi vorbind, poate pentru a-l linişti pe tânărul din faţa lui, poate pentru a se linişti el însuşi.

— Sună a felul în care se poartă oamenii cu propriii lor copii.

Poate era adevărat. Poate era o parte din adevăr.

Străzile erau pline de poliţişti pe motociclete, ca la o vizită de stat. La fiecare al doilea colţ de stradă parcase una dintre acele maşini blindate ale Poliţiei, construite spre a intra direct în zona de luptă, ca să împiedice eventualele jafuri de locuinţe şi magazine.

— În cartierele nordice e o tendinţă de nemiloasă impunere a disciplinei. Răsfăţ în loc de iubire. Mai spre centru e lipsă de apreciere şi de găsire a soluţiilor. Volumul creşte odată cu densitatea populaţiei. Dinspre Cinematograful Parc spre centru, Copenhaga sună ca un aparat de sudat acetilenă.

Ochii galbeni îl cercetau din oglinda retrovizoare.

Kasper îşi păstră o înfăţişare lipsită de expresie. Generalizările au un fard de neomenesc. Fără ele, însă, marilor clovni le e greu, sau chiar imposibil, să-şi descătuşeze energia. Chiar şi Mântuitorul a lucrat cu pensulă lată, folosind uleiuri din plin pe paletă.

— De pe urma oraşului ăstuia câştig două sute cincizeci de mii pe lună. E un păcat?

— Înainte sau după plata impozitelor?

— După.

— Păcat ar fi să nu-i iei.

Zbârnâi mobilul, Franz Fieber îl luă, ascultă, îl puse iar jos.

— Maşina noastră e dată în urmărire, zise.

Kasper îi făcu semn, Jaguarul se avântă peste Ny

Adelgade, *cotind* pe o poartă. Dubele funebre ale lui Leisemeer se aflau încă acolo. Uşa din spatele uneia era deschisă.

— O să împrumut maşina unui prieten, spuse Kasper. Ce-i drept, nu-i prea sigur că a lăsat cheia în contact. Dacă nu-i, mă ajuţi?

Jaguarul opri, Franz Fieber scoase o mică trusă de unelte dintr-un spaţiu aflat între scaune.

— Bat orice mecanic, orice electrician auto.

Din clădire ieşi un tânăr cu şorţ de bucătar, pe o uşă care trebuia să fie intrarea de serviciu la bucătărie, pe unde se aducea marfa. Scoase din furgoneta deschisă o mare tavă. Canapele de foietaj. Foamea îl lovi pe Kasper ca fulgerul.

— Poate n-avem decât câteva minute, zise.

— În timpul ăsta desfac motorul şi fac o revizie generală.

Ieşiră din Jaguar, Kasper doar cu puţin înaintea tânărului, ai fi zis că vezi ucenicul vrăjitor, cârjele şi protezele îşi luară locul de la sine. Kasper vru să se aşeze la volan, mâna tânărului se afla deja pe clanţă.

— Te duc eu.

Se priviră. Şi atunci Kasper auzi. Nu doar oamenii pot fi identifi caţi după tonalitatea lor. Ci şi sentimentele pe care le trezesc în alţii lasă urme sonore. Kasper auzise mereu dragostea lui Bach pentru Maria Barbara, în operele scrise începând cu 1710. Iar în *Ciacconna,* jalea sălbatică şi totodată transfigurată la moartea ei. Acum o auzea, în sistemul tonal din faţa lui, pe fata tăcută. Dădu drumul uşii. Franz Fieber se avântă pe scaunul şoferului. Kasper ocoli şi urcă pe partea cealaltă. Cheia se afla în contact. Maşina alunecă pe poartă.

La bord era amplasat un telefon. Kasper se aplecă pe fereastră şi citi, de pe laterala maşinii, numele restaurantului. Sună, i se făcu legătura cu Leisemeer.

— Kasper. Am fost nevoit să împrumut din curte una dintre fur gonetele tale.

Bucătarul-şef respira greu în receptor.

— Între tine, zise el încet, şi clientul care m-a făcut aproape cel mai des de rahat e cale lungă, lungă.

— E cale lungă, lungă şi până la cel care adoră aproape la fel de mult ca mine legumele tale prăjite. Ăsta e unul din motivele pentru care vei aştepta un ceas înainte să anunţi că ţi s-a furat maşina.

— Şi celălalt motiv?

— După ce scap de problemele astea trecătoare îţi voi atrage clienţi. Mase întregi. Doar ştii când ai de-a face cu unul care dă tonul.

— Nu scapi de ele, ripostă Leisemeer. Şi nu sunt trecătoare. Iar eu ştiu când am de-a face cu un mare perdant.

Telefonul ţiui. Linia era închisă.

Noaptea nu-i zi, nici intensitate a luminii, noaptea e sunet. Ceasul de bord arăta ora 21, 30, în atmosferă mai plutea un rest din razele zilei, totuşi nu mai era seară, se lăsase noaptea.

Kasper auzea copii adormind, câini moţăind, maşini oprindu-şi motorul. Desluşea cum scade intensitatea reţelei electrice, presiunea apei la robinet. Auzea cum oamenii deschid televizoare şi se străduiesc să tragă la mal o zi lungă de muncă.

Deschise fereastra. Oraşul suna ca un organism unic. Trezit prea devreme, acum ostenit. Prăbuşindu-se în perne, greu ca un cărător de mobile. Şi sub greutate auzea neliniştea, care e mereu prezentă, căci din nou a trecut înc-o zi, şi ce s-a ales din ea, şi încotro ne îndreptăm?

Poate era doar închipuire. Auzim vreodată altceva decât monstruosul nostru ego şi uriaşul nostru filtru al personalităţii?

Opriră la Portul Liber. Peste cheiul unde trăgea

feribotul de Oslo şi peste clădirea-depozit a UNICEF puteau să vadă noul pământ turnat în mare. Dincolo de portul cu containere se vedeau contururile cenuşii ale Băncii Konon.

De jur-împrejur se ridicau noile clădiri ale portului. Locuinţe, una peste alta, la şaptezeci de mii de coroane pe lună, cu designul viitoarelor rachete spaţiale pe Marte.

Furgoneta era îndeajuns de înaltă ca să poată privi în interiorul apartamentelor de la parter. Unde era lumină, locatarii priveau la televizor stând pe canapea. Kasper îşi lăsă auzul să plutească asupra zonei ca un radar, erau sute de locuinţe. Dar sunetele omeneşti, de corpuri, atingeri, erau foarte slabe, abia perceptibile dincolo de suprafaţa care le emitea.

Auzi legendara bogăţie. Din locuinţe, case de licitaţii, birouri. A: i se găsea cea mai mare concentrare de lichidităţi din tot regatul danez. Zona avea o sonoritate faţă de care Sollerod sau Naerum păreau nişte sate prăpădite de aurari.

— Când eram copil, povesti Kasper, tata a pus circu-n cui, ca să scape de sărăcie a studiat dreptul şi a făcut carieră, şi-a deschis birou propriu de avocatură, aveam bani, stăteam bine cu cheltuielile, era la începutul anilor ’60. Mama l-a pus să ne ia într-un turneu, aveam un Vanguard Estate, cu loc de bagaje şi numere negru-galbene. Îmi amintesc şi de primul frigider, luat când erau de făcut vreo cincizeci de kilometri spre Holbaek. Acum toate astea sunt standard chiar pentru cei asistaţi social. Şi ce facem cu bogăţia noastră – ne uităm la televizor. Asta n-am înţeles niciodată, cum ajunge omul de la televizor direct în pat, cum să mai meargă treaba cu iubita, dacă înainte s-a holbat la tunul electronic?

Kasper auzi cum sistemul tonal al celuilalt se contrage la brusca mărturisire. Şi apoi se lărgeşte la loc, într-o încercare de destindere.

— Eu n-am avut niciodată televizor, spuse Franz

Fieber, nici n-am trăit vreodată cu o femeie. În adevăratul sens al cuvântului.

Kasper îl auzi cum se înroşeşte, sunetul sângelui care fremăta la suprafaţa epidermei. Se aplecă în faţă, spre a respecta ruşinarea celuilalt. Încrederea dintre ei era în Fa Major, se întindea până departe în noapte.

— Lucrezi pentru surori, zise Kasper.

— Le duc cu maşina. Destul de des. Ce aşteptăm?

— Pot să aud fata. Uneori pot să aud oamenii, dar nu zgomotele fizice, ci altfel. Aştept *tim*ingul potrivit.

Kasper închise ochii.

— Să ne rugăm. Două minute.

Franz Fieber aşeză icoana Sfintei Maria în faţa levierului de schimbare a vitezei, probabil că o luase din Jaguar. Puse o lumânare în suport şi o aprinse. Închiseră ochii.

Răsunară cuvintele *„Fii bun şi dă-mi o inimă curată”*, rugăciunea preferată a Sfintei Ecaterina din Siena, trăise doar treizeci şi trei de ani, precum Mântuitorul, Kasper îi depăşise deja cu nouă ani pe amândoi, ce să mai ceri?

Rugăciunea îi readuse în minte ceva. Îşi aminti cum adormise, copil fiind, în Vanguard, între mama şi tatăl său. În zilele când schimbau locul cortului nu izbuteau niciodată să plece înainte de miezul nopţii. Se trezise doar când tatăl îl scosese afară, în răcoare. Văzuse pe faţa lui Maximillian o oboseală care îl îmbătrânea cu zece ani. Oboseala de a fi muncit toată ziua, de a-şi da bacalaureatul, de a absolvi studiile juridice cu nota 1, de a nu reuşi să-şi convingă soţia să renunţe la circ, silit de atunci să facă şpagat între două lumi, a burghezului şi-a artistului.

— Pot să merg şi singur, spusese Kasper.

Maximillian îl pusese cu grijă pe pat, era vară. Rulota mirosea fragil a sticlă răcită şi crăpată, era sunetul vopselei care se contracta pe lemn. Tatăl îl învelise cu

plapuma şi se aşezase alături.

— Când eram eu mic călătoream cu căruţa trasă de cai, era foarte multă muncă. Îmi mai amintesc bine cum aveam şapte sau opt ani, ca tine, trezit fiind la miezul nopţii şi dus în casă. Ştii povestea cu oamenii care promit zânelor fel şi fel, numai să aibă un copil. Atunci mi-am promis ceva. Mi-am promis că dacă o să am un copil, dacă o să adoarmă în maşină, îl voi duce eu însumi, mereu, în pat.

Maximillian se ridicase. Kasper îl simţea ca şi cum s-ar fi aflat lângă el, nu acum treizeci şi cinci de ani, ci acum. Asta era ce voise să spună Bach în *Actus Tragicus,* ce se afla în muzica şi în textul „Timpul Doamnei Dumnezeu e cel mai bun timp”: nu există trecut, doar prezent.

Ciuli urechea. Universul părea să ezite. Nu era nimic de făcut, Doamna Dumnezeu nu putea fi silită să mântuie.

— Pe Stine, zise tânărul, de unde o cunoşti?

Ar fi putut să răspundă repezit, negativ, sau să nu dea niciun răspuns. Se auzi, minunându-se, rostind adevărul. Una dintre posibilele versiuni ale adevărului.

— S-a ivit din mare, zise.

Stătea pe terasa rulotei, era ora trei după amiaza. Septembrie cald. Încercase să-şi dreagă o mahmureală cu simfoniile lui Haydn. Aveau un efect mai purificator decât ale lui Mozart, poate datorită cornilor chirurgicali, sau efectelor de şoc, sau poate datorită capacităţii lui Haydn de a crea interferenţe care făceau să sune instrumentele ca necunoscutul trimis de Dumnezeu dintr-o altă lume, mai bună şi nealcoolizată.

Afară, în apă, zărise o focă.

Foca se ridicase, era un scufundător. Plescăi spre ţărm cu spatele, îşi scoase în apa mică labele de cauciuc, se întoarse şi veni pe plajă. Puse jos aparatul de respirat şi rezervorul de oxigen, îşi trase fermoarul costumului, era o

femeie. Se uită în jur, îşi pierduse orientarea.

Kasper se ridică, îndreptându-se spre ea. Meister Eckhart scrisese undeva că trebuie să-i venim în ajutor unui călător rătăcit, chiar de-am fi în cerul al şaptelea.

— Curentul, zise ea, e puternic pe coastă. Barca de însoţire se află lângă portul din Rungsted.

— V-a mânat câţiva kilometri spre sud, răspunse el. Probabil că, în barcă, logodnicul dumneavoastră se topeşte de lacrimi. Dar vă duc cu maşina, în două minute am ajuns.

— Iau autobuzul, spuse ea.

Kasper strânse rezervorul de oxigen, aparatul de respirat şi tubul prin care erau legate, ea renunţă să ducă singură echipamentul, urcară spre autostradă.

— E duminică, zise, autobuzele trec din două în două ore, unul tocmai a plecat.

Ea tăcea, era sigur că o să renunţe. Nu s-a născut încă femeia care să meargă şase staţii pe Strandvej în labe de cauciuc şi costum de neopren, cărând un rezervor de douăzeci de litri, o mască şi un tub respirator.

Autobuzul apăru peste cinci minute.

— N-am bani de bilet, spuse ea.

Îi întinse o bancnotă de cinci sute de coroane. Şi cartea de vizită.

— Asta-mi face o gaură în buget, spuse Kasper. Trebuie să mi-i daţi înapoi. Eventual, puteţi să vă scrieţi adresa pe plic.

Uşile se închiseră, el se porni să alerge înapoi, la maşina sa.

Nu trecuseră mai mult de cinci minute de când dispăruse din vedere autobuzul, îl ajunse din urmă. Conducea în spatele unui transportor de marfă cu remorcă. În portul Rungsted nu coborî nimeni. Îl cuprinse neliniştea. La staţia terminus din Klampenborg urcă şi străbătu autobuzul. Ea nu mai era. Găsi scaunul pe care stătuse, încă ud, la fel şi podeaua. Luă pe deget şi gustă un

strop de apă de mare, desigur îi atinsese corpul. Şoferul se holba la el.

Sună la portul din Rungsted, biroul era duminica închis. Îi telefonă administratorului portului şi află că nu fuseseră înregistrate scufundări în afara bazinului portuar.

Nu dormi toată noaptea. Dimineaţa intră în legătură cu Asociaţia Sportivilor scufundători. Rezultatul: niciun scufundător anunţat la nivelul portului în ultimele două săptămâni.

Îşi readuse în memorie imaginea, sonoritatea. Miezul făpturii ei sunase în Mi Major. Dincolo de el, un sunet mai profund al instinctelor, în mod normal instinctele oamenilor erau mai puţin nuanţate, neacordate în tonalităţi. Ale ei, însă, erau. Desluşi un La Major, sunet profesional.

Nu era vorba de o scufundătoare sportivă. Se scufundase fiindcă lucra. Într-o duminică.

Sună la administraţia navală. Îi răspunse, profesional, o sirenă. Amabilă, dar lunecoasă şi rece.

— Înregistrăm toate scufundările în interes de serviciu, spuse ea, dar nu dăm date. Doar forurilor competente.

— Vreau să-mi construiesc un spărgător de valuri. Pentru Swan-ul meu. În faţa vilei de pe Strandvej. Şi aş vrea să angajez chiar firma asta. Am văzut-o la treabă, excelentă. Deci, puteţi să-mi daţi numele?

— N-a fost firmă, răspunse, au fost scufundătorii unei instituţii. Şi cum adică i-aţi văzut la lucru? Din cauza nămolului, în Danemarca nu vezi nici la trei metri, nicăieri.

— Am avut o zi inspirată, zise el.

Ea închise.

Urcă până la stradă şi îşi luă poşta. În cutie se afla o scrisoare fără expeditor, conţinea o hârtie de cinci sute de corone. Altceva nimic. Se duse la Sonja.

Sonja îi făcu, încet şi temeinic, un ceai, amestecând

la urmă, în picioare lângă scaunul său, până se dizolvă toată mierea. Savură grija ei. Ştia că va trebui să plătească, îndată va urma şi morala.

— Ai văzut-o numai o dată, spuse ea, cel mult cinci m. iute. M? suntem în toate minţile?

— Sunetul ei, răspunse.

Ea-l mângâie pe păr. Simţi o adiere de linişte înăuntrul său.

— Tot la sunetele mele ai reacţionat şi atunci. Ai avut noroc. Dar nu se poate nega că în alte cazuri te-ai înşelat.

Bău, era *First Flush* fiert într-un vas japonez de fontă aflat pe bi rolul ei, pe un reşou cu fitil. Chiar şi aşa, cu lapte şi miere, era cu totul altceva decât ce făcea el acasă cu pliculeţe de ceai.

Ea întoarse plicul în care se aflaseră banii.

— E ştampilat.

Nu înţelese ce vrea să spună. Sonja îi dădu al doilea receptor.

— Maşinile de francat, zise, lasă un număr de identificare.

Sună la Poşta daneză. I se făcu legătura cu echipa Francare din

Fredericia.

— Aici biroul de avocatură Krone & Krone. Am primit maşina noastră de francat de la dumneavoastră. Dar credem că e din altă parte. Pot să vă spun numărul?

Dictă numărul.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Aceasta ar trebui să fie una din cele patru maşini de francat de la Oficiul Hărţi şi Cadastru. De unde spuneţi că sunaţi?

— Am spus ceva greşit, spuse Sonja, sun de la Oficiul Hărţi.

Închise.

La plecare îl urmase pe trepte. Pe trotuar îi luă braţul. Îşi păstrase ţinuta dreaptă de dansatoare. Îl duse la florăria din faţa Pompierilor, alese tulpini cu bujori nu de tot înfloriţi, cu globuri de flori mari, rotunde, desăvârşite.

Duse buchetul la maşină şi îl aşeză cu grijă pe locul de lângă şofer. Degetele ei îi mângâiară ceafa.

— Eşti de mult timp singur.

El nu răspunse, n-avea ce.

— Nu ştiu Oficiul Hărţi şi Cadastru, zise ea. Dar sunt sigură că bujorii ar fi o bună prezentare. Poate n-ar trebui să povesteşti imediat şi de unde-i ai.

Oficiul Hărţi şi Cadastru se afla pe Rentemestervej, la parter se vindeau hărţi, la ghişeu se afla o doamnă căreia, dacă ar fi fost câine, i s-ar fi potrivit deasupra capului tăbliţa: „Acces pe proprie răspundere”.

Puse florile în faţa ei, pe ghişeu. Buchetul era mare ca o tubă.

— E ziua ei de naştere, şopti. Aş vrea să-i fac o surpriză.

Ea se topi, Kasper trecu. Aşa pot fi măsurate progresele spirituale. Paznicii porţilor devin din ce în ce mai abordabili.

Clădirea avea patru etaje, la fiecare erau între zece şi douăzeci de birouri şi laboratoare, se uită prin toate. La ultimul se afla o cantină cu terasă pe acoperişul unde stăteau mari pescăruşi argintii, pândind ocazia de a curăţa rămăşiţele de pe mese. Peste mare se putea zări Suedia.

Ea stătea singură la o masă. Kasper îi puse în faţă florile, aşezându-se. O vreme nu rostiră nimic.

— Prima întâlnire, zise el apoi, e riscantă. Ce auzim oare, desluşim altceva decât sperăm să auzim? Pe de altă parte, nu există o poveste comună. Nu se ia încă poziţie de apărare. Totuşi. În orice caz, iată nişte flori. Dacă le-aţi putea pune în apă, acasă… Fără a-l jigni pe domnul, coechipierul din barcă.

Ea privi peste acoperişuri. Peste linia de tren înălţată, peste Haraldsgade, peste mare.

— Era o colegă, răspunse. O doamnă.

Kasper se ridică. Dacă Bach ştia să facă foarte bine ceva, era să se oprească în punctul culminant.

— Puteţi să rămâneţi liniştit încă puţin, zise. Abia mi-am început pauza de masă.

6

Nu mai ştia cine ce mai spusese, amintirile se subţiaseră, apoi dispărură. Franz Fieber îi urmărea absorbit povestea, Kasper nu era sigur de vorbele, nici de amintirile sale.

— Au murit, spuse Franz Fieber, nu-i găsim.

— Cine e celălalt copil?

— Bastian. A dispărut odată cu Klara Maria. Din curtea şcolii. Ziua în amiaza mare. Au urcat într-o maşină.

— Şi Poliţia ce-a făcut?

— Poliţia şi-a implicat toţi angajaţii. Şi pe noi ne-au interogat, pe toţi. La sediul din Lyngby. Şi în oraş.

— Unde în oraş?

— În Blegdamsvej. Unde sunt cercetaţi arestaţii.

Tâmplele lui Kasper erau gata să explodeze. Trebuia să-şi sune tatăl. Nu e în ordine. Să ai patruzeci şi doi de ani şi să mai fi nevoit să-ţi suni tatăl când nu găseşti altă soluţie.

Maximillian ridică imediat receptorul. Aproape că nu mai avea glas.

— Când sunt răpiţi doi copii, spuse Kasper, şi se fac audieri în arestul de cercetare de pe Blegdamsvej, care-i treaba?

— E audiat un suspect?

Kasper îl privi pe Franz Fieber.

— Nu, zise el.

— Atunci a fost activat VISAR, registrul internaţional

de crime grave. Administrat de Poliţia regatului. Cu criminologi din exterior, psihologi comportamentalişti, psihiatri judiciari. Ditamai adunarea. E şi Vivian printre ei. Dar acum se află cu mine. Îmi studiază procesul morţii. Te sun înapoi peste un minut.

Închise.

De bord erau prinse cu o clamă adrese, facturi, Kasper le răsfoi fără rezultat. De altul atârna un tenculeţ mai subţire de frahturi, Leisemeer avea firmă proprie de import pentru vinuri şi delicatese, unele scrisori comerciale se refereau la livrările din săptămâna care urma. Abia printre ultimele file găsi ce căuta. O comandă din partea Băncii Konon, care dorea, pentru miercurea următoare, un prânz italian. De comandă fusese ataşat un folder de hârtie velină, cum primesc musafirii de pe Concorde sau de la Ritz, cu urări calde de bun venit, indicarea căilor de evacuare în caz de pericol şi o asigurare în patru limbi că acest lucru se întâmplă doar pentru a respecta legea; fiindcă, desigur, n-avea să moară nimeni, cu atât mai mult nu în acest loc şi nu la asemenea preţ plătit la intrare.

Foaia înfăţişa o secţiune transversală a clădirii Băncii Konon, precum şi parterul. Îşi puse ochelarii, totul fusese trecut, trepte, ieşiri în caz de pericol, bibliotecă şi arhivă, spaţii pentru şedinţe, cabinete directoriale, două cantine, patru toalete pe fiecare etaj, anexe tehnice, un debarcader propriu şi un pod de amerizare. Pornind de aici, cineva desenase cu un marker roşu drumul de urmat pentru livrarea prânzului italian.

Telefonul sună.

— Ştii despre copii, spuse Vivian. Nu s-a anunţat oficial. Poate pentru a-i proteja. Poate pentru a acoperi cercetările. Fata e aceeaşi care a desenat harta, nu-i aşa?

Tăcu o clipă.

— Am fost chemată şi eu. Dar am refuzat. În mod normal primim toate informaţiile Poliţiei, dar de data asta

era pe bază de *need to know*[80]. Date mult prea puţine. Nu m-am dus. Dar a fost o prietenă, cardiolog pediatru. Unul dintre copii a fost operat. Am sunat-o. Poliţia încearcă să coreleze cu alte patru până la şase cazuri de răpire. Copii dispăruţi în alte părţi ale lumii. Băieţi şi fete între şapte şi paisprezece ani. Doi provin dintr-o şcoală de mănăstire budistă din Nepal. Altul din Thailanda. O fată senegaleză de la o şcoală catolică de fete din Franţa. Nu s-a putut demonstra vreo legătură. Dar urmează şi ceva rău. O fată a fost găsită. Strangulată. Nu erau urme de abuz sexual. Dar a fost torturată. I-au fost retezate vârfurile degetelor de la mâna stângă. De vie.

Tăcură amândoi o clipă.

Maximillian luă receptorul.

— Poate nu-ţi vine să crezi, dar mai am şi eu, încă, vreo doi-trei prieteni. I-am rugat să se intereseze de acest Kain. Şi am ceva date. E de aceeaşi vârstă cu tine. Nu se ştie nimic despre copilăria lui. Primele acte de când a fost la Marină. Flota comercială, şcoala de marinari, asistent de cârmaci, şcoala de navigaţie, comandant de navă. Permis pentru sonar, examen de căpitan de marină militară. Apoi la IMO, *International Maritime Organisation*[81]. În plus, studii economice. Cel mai tânăr ofiţer-amiral de navigaţie fluvială şi maritimă. Pleacă din sistemul de stat. Bănuit de contrabandă. Ar fi putut să profite de cunoştinţele sale în domeniul sistemului internaţional de avertizare şi radar. După 95, căutat pentru practici ilegale de armator, cu ignorarea directivelor internaţionale de siguranţă. După aceea s-a implicat probabil în criminalitatea economică. Din 1995 n-a mai fost văzut, identificat sau fotografiat. Se presupune stabilirea în Anglia. Bănuit de comerţ ilegal cu societăţi, de pe o platformă din Danemarca.

---

80 în engleză în original: „necesitatea de a cunoaşte".

81 în engleză în original, Organizaţia Maritimă Internaţională.

— Care ar putea fi numele platformei?

— Konon.

Kasper închise ochii.

— Ocultul, spuse el, dacă a existat vreodată. La circ. Cine ar putea şti ceva despre asta?

— Marfă autentică nu găseşti.

Kasper nu răspunse.

— Ai căutat vreodată în arhiva Muzeului de Distracţii din Frederiksberg? în Colecţia Barley? La Agenţia de circ Boomhoff?

— Femeia aceea, spuse Kasper. Despre care vorbeaţi tu şi mama. Ceva despre păsări.

Maximillian tăcu. În tăcerea lui se simţea teama.

— Feodora Jensen, zise. Avea cel mai grozav număr cu păsări din lume. Cel mai mare număr de circ din lume. Cea mai măreaţă memorie din lume. Dar, în primul rând, n-o să vrea să discute cu tine. În al doilea rând, e o fundătură.

Kasper nu mai răspunse.

— Locuinţele asociaţiei de artişti din Christianshavn.

— Christianshavn a fost evacuat.

— Numai cine a vrut. Ea nu se mai poate mişca. E acolo. Dacă mai trăieşte.

Vivian reveni la telefon.

— Lone Bohrfeldt, întrebă Kasper. Unde a fost angajată? în ce context a lucrat iniţial?

— A trecut mult de atunci. Din câte ştiu, fusese o cooperare între Institutul Panum şi cel pentru Cercetarea Conştiinţei.

Kasper desluşi intrarea unei şalupe cu motor apropiindu-se de ţărm, pe unul dintre culoarele de navigare. Auzi în jur ecoul miilor de televizoare. Când suprafeţele din preajmă sunt dure şi insensibile, reflectând puternic sunetul, tăria acestuia nu depinde practic de

distanţă. Atunci nemiloasa lume se năpusteşte asupră-ne fără surdină.

— Am participat şi eu la VISAR, spuse femeia. De vreo douăzeci de ori. Îi cunosc pe criminali. Şi pe cei care lucrează la Serviciul de Informaţii, şi de la departamentul A. Sunt oameni cu scaun la cap. Însă de data asta, nu. Le e frică. Ditamai poliţişti cu experienţă. Aşa că, indiferent despre ce e vorba, păzeşte-te!

Închise telefonul. El rămase locului, ascultând ţiuitul liniei telefonice. Apoi căută biletul de loterie. Îl întoarse. Pe verso se afla adresa Lonei Bohrfeldt.

Trecură de Fortul Charlottentund, cotiră spre ţărm dincolo de amenajările băii publice, trecură prin spatele Grădinii Zoologice, spre povârnişurile de dincolo de Râdvad.

Casele se împuţinaseră, apoi încetară cu totul. La dreapta se întindea valea spre Oresund, la stânga, nişte culmi înălţându-se ca nişte coaste abrupte. Kasper lăsă în jos geamul, făcu semn, opriră şi coborâră.

Tot ce se putea vedea aici era un uriaş gard de sârmă. Pe cei cincizeci de metri de gazon până la culme, nicio casă. În iarbă, tufe mari. Una dintre ele acoperea un *carport* dublu, unde se afla micul Mercedes. Alături, un jeep negru, cât un tractor. Ventilatorul pentru răcirea motorului încă mai funcţiona; poate asta auzise.

Lăsară capul pe spate. Fereastra era săpată direct în coastă, la cincisprezece metri înălţime. Avea o formă elipsoidală, distanţa între punctele focale să tot fi fost de vreo şapte metri. Casa era probabil îngropată în deal. Geamul lumina slab, albăstriu. Ca un ochi uriaş.

Găsiră în gard poarta, subţire şi înaltă. Stâlpul porţii avea un buton îngropat şi un abia vizibil semn pentru interfon. Kasper apăsă pe buton.

La începutul lui *Sau-sau,* Kierkegaard scrie că, între simţuri, favoritul său e auzul. Îşi putea îngădui să scrie aşa

ceva, fiindcă la jumătatea secolului al nouăsprezecelea încă nu fusese inventat interfonul. Ar fi trebuit să fie de faţă în seara asta. Instalaţia de amplificare sfârâia ca un curcan la cuptor.

— Eu sunt, zise Kasper. Lucrurile stau mai rău decât data trecută. Acum e vorba de doi copii. Încă n-au fost găsiţi. E vorba şi de unul mort.

— Nu discut cu dumneata, spuse ea.

Franz Fieber îşi deschise cutia de scule. Găsise pe stâlp un capac de protecţie, îl desfăcu.

— Circuit închis, şopti el. Dacă tai firul, porneşte alarma. Vorbeşte înainte. Trebuie să găsesc cutia întrerupătorului.

— De când eram mic, spuse Kasper, de la naştere, mi-am dat seama că n-am nimerit unde trebuie. Familia era potrivită, dar planeta, greşită. Aşa că am început să caut. O cale de ieşire. Spre casă. Toată viaţa mi-am petrecut-o astfel. Încă n-am găsit-o. Doar fata. Poate că ea stă în deschizătura uşii.

Interfonul rămase mut. Dar el ştia că e ascultat. Franz Fieber se trăsese în sus, agăţat în braţe, se rostogoli peste gard, căzând de partea cealaltă. Aterizã pe braţe şi pe cioturile picioarelor, uşor ca o mâţă. Se târî peste pajişte, ca o omidă. Dădu la o parte tufele de camelii. Dincolo de tufe se afla o cutie de metal. Îi făcu semn lui Kasper.

— Măsor impedanţa, şopti el. Dacă fac o greşeală, sună clopotul. Lasă-ţi gura de aur să laude.

— N-am copii, spuse Kasper. Şi n-am asistat nicicând la o naştere. Dar îmi închipui că, la naştere, acea uşă trebuie să fie deschisă. Ca şi la moartea unui om. O clipă, uşa rămâne întredeschisă. Poţi să auzi ce e dincolo. Acesta e motivul pentru care te ocupi de naşteri.

— Du-te acasă, spuse interfonul.

Dincolo de poartă, Franz Fieber se ridică. Mâinile

sale trecură prin gratii. Atinseră codurile de pe tablou. Poarta se deschise.

— Ceva din tine seamănă cu mine, spuse Kasper în instalaţie. Cauţi. Ai găsit o uşă.

— Am vrut să fiu bogată, spuse interfonul.

— Evident, răspunse el. Asta vrem toţi. Şi Bach.

Franz Fieber şontâcăi peste pajişte. Intrarea liftului se vedea în coasta dealului, ca un dreptunghi de metal inoxidabil.

— Foarte bogată.

— E omeneşte, spuse Kasper. Uită-te la Verdi. A vrut să realizeze asta prin muzica clasică.

— Prea târziu, zise interfonul.

— Nu e niciodată prea târziu. Ştiu ce spun. Pentru mine totul a venit prea târziu. Şi nu numai o dată.

Lângă lift, Franz Fieber ridică degetul.

— Suntem abonaţi la o firmă de pază, spuse femeia. Îi sun acum.

Legătura fu întreruptă.

Liftul, cilindric, ţâşni în sus ca o rachetă de Anul Nou.

— Aş putea să mă înscriu la Asociaţia pentru despăgubiri, zise Franz Fieber. ăia dau licenţele electricienilor specializaţi în alarme. Sistemul electric al Jaguarului mi-l repar singur. Ca să rămân în formă.

Uşa se deschise, se aflau între blănuri şi paltoane bărbăteşti. Kasper vedea pentru prima oară un lift urcând drept până în spaţiile de locuit, era amplasat în mijlocul locuinţei, ca o gheretă.

Deschise uşa batantă, se treziră în salon.

Spaţiul, ca şi fereastra, era elipsoidal, curbat pe ambele laturi ca într-o corabie. Scândurile podelelor aveau o lăţime de cincizeci de centimetri. Mobilele pe care reuşi Kasper să le identifice proveneau de la Eames.

Lone Bohrfeldt şedea pe sofa. În mijlocul salonului se afla proprietarul jeep-ului, leit maşina sa: păr negru strălucitor, pornire cu toate motoarele, neobişnuit să-i stea în cale ceva. Erau amândoi şocaţi.

Bărbatul se scutură de amorţire, îndreptându-se către ei.

— Nu vrem agitaţie. Aşteptăm un copil.

— Eşti sigur că tu eşti tatăl? întrebă Kasper.

Şocul reveni. Dar numai o clipă. Bărbatul îl apucă pe Kasper de guler.

Mulţi oameni au o părere greşită despre clovni. Crezând că, dacă un clovn e blând ca un prunc, şi din punct de vedere fizic e la fel.

Kasper îl pocni cu cotul de jos în sus. La aşa ceva bărbatul nu se aşteptase, lovitura trecu prin musculatura abdomenului şi ajunse în vârfurile plămânilor. Căzu în genunchi.

Kasper împinse spre el unul dintre taburetele Eames. În bucătărie găsi un lighean, îl umplu cu apă de la chiuvetă. Udă un ştergar de bucătărie, îl stoarse. Franz Fieber se sprijinise de perete.

Kasper puse ligheanul înaintea bărbatului. Paharul şi ştergarul i le dădu lui Franz Fieber. El se aşeză în faţa femeii. De la ultima lor întâlnire se machiase cu kohl.

Însă de aproape se vădi că nu era machiaj; erau cearcăne. Îi lipseau douăzeci şi patru, sau chiar patruzeci şi opt de ore de somn.

— Deci, ce-i cu naşterile premature? întrebă el.

— Se întâmplă ca unii să supravieţuiască, răspunse ea.

Kasper îşi mută scaunul. Ca femeia să nu-l poată vedea pe bărbatul de pe taburet. Era o tehnică din arenă. O pereche căsătorită se comportă, din punct de vedere sonor, ca doi bizoni, înfruntă lumea cea rea spate-n spate. Dacă sunt aduşi spectatori în lumina reflectoarelor, ca să

dea ce are mai bun, perechea de îndrăgostiţi trebuie despărţită.

— Medicii şi moaşele au fost mereu fascinaţi de asta. Pe vremuri, când nou-născuţii erau trataţi mai degrabă sumar, se întâmpla deseori ca nou-născuţii prematuri declaraţi morţi şi luaţi de lângă mamele lor să se trezească, să strige. Voiau să trăiască. Şi să fie iubiţi.

— Înseamnă că ai căutat. Pe cineva care să ştie de unde se ivesc copiii. De ce au unii atâta voinţă de a trăi.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi ai intrat în legătură cu mănăstirea. Cu Doamna Albastră.

— Mi-au propus să urmăresc cum se dezvoltă doisprezece copii. Pe atunci, de vârste între şase luni şi patru ani. Erau de naţionalităţi diferite. O dată pe an se adunau la mănăstire. Trebuia să fac o evaluare a naşterilor. Ţinând seama de toate detaliile obstetrice. Şi de împrejurări pe care nu le luase până atunci nimeni în seamă. De exemplu, relaţia între mamă şi tată. Sau prezenţa anumitor persoane la naştere. Chiar şi vremea. Şi să observ starea sănătăţii lor, în general.

Era înconjurată de griji, o femeie înainte de naştere nu trebuie să sune aşa, era la limita datoriei.

— I-ai vândut informaţiile. Lui Kain, zise Kasper. El te-a finanţat. El trebuie să fi finanţat clinica.

Lone se aplecă înainte, cât îi îngăduia pântecul, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Bărbatul se întinse peste taburet şi vomă în lighean.

Kasper se ridică, merse la geam. Priveliştea era fără seamăn. Nedaneză. Muntoasă. Se vedea întreaga coastă, de la Vedbask până jos, înspre Amăger.

La fereastră era un ochean, un telescop foarte puternic, privi prin ocular, imaginea văzută vibră nervos. În centrul ei se afla un bazin de înot luminat, probabil aparţinea sanatoriului Târbaek, o combinaţie de clinică

privată şi balneoterapie, construit pe când el se afla în străinătate. Auzise de el, dar nu-l văzuse până atunci.

Mişcă telescopul spre dreapta. În vizor era turnul Konon. La ulţi mele două etaje era aprinsă lumina.

Scoase din buzunar folderul prins de fraht. Lumina provenea de la etajele direcţiei.

— Trebuia să îngrijeşti copiii, zise el. În ultimele zile. De aceea aveau nevoie de tine. Le trebuia un medic.

— Chiar doi, spuse femeia. Eu şi profesorul Frank.

— De la Institutul de cercetare a conştiinţei?

Ea încuviinţă.

Kasper privi spre Franz Fieber.

— Oster Voldgade. Lângă Grădina Botanică. În clădirile unde se afla înainte Observatorul astronomic.

Kasper mişcă mai departe telescopul. Găsi Castelul Rosenborg. Turnul Observatorului reprezenta punctul cel mai înalt din oraş, aflat imediat lângă castel. Îl prinse în focar. Era înconjurat de clădiri moderne pentru birouri, păreau nişte sere.

— Unde i-ai îngrijit?

— Pierd totul, spuse ea.

Pălise, devenind aproape fluorescentă.

— Oricum pierdem totul, noi toţi, zise Kasper. Există numai o posibilitate. De a încerca să pierdem curat.

Prezenţa lui Franz Fieber şi a bărbatului îngenuncheat îl făcea fericit. Avea sentimentul unui public ceva mai numeros. Pentru asemenea replici de aur.

— Uită-te la mine, zise el. N-am un sfanţ. Am pierdut tot. N-am nevastă, copii. Gata cu cariera. Exilat. Căutat în douăsprezece ţări. Dar mă aflu într-un proces de curăţire. Se vede asta la mine? Că undeva, în adânc, încolţeşte cumsecădenia?

— Îmi pari o haimana.

El se îndreptă de spate.

— Au venit aici cu copiii, continuă ea. Erau în stare bună. Rămaşi în viaţă. Trebuia să fie folosiţi la ceva. În legătură cu cutremurele. Nu ştiu la ce.

El centră din nou telescopul. Pe acoperişul clădirii se aflau două macarale pentru descărcat marfă. În spatele lor, o căsuţă pentru motoare.

— Ce fel de întreprindere e Konon?

— Formal, cu banii. Dar lucrează exclusiv cu opţiuni.

— Unde e Kain?

Ea scutură din cap, întrebând:

— Ce-i cu copilul mort?

— Poliţia e convinsă că e vorba de mai multe răpiri, în legătură unele cu altele. Unul dintre aceşti copii a fost găsit. O fată. Torturată, strangulată.

Era gata să pornească spre ieşire, ea îl urmă.

— Vreau să repar totul, zise ea. Vreau să-mi pot privi copilul în ochi.

— Aşteaptă până după naştere. Noi, cei care ispăşim, facem paşii pe rând.

Kasper îi ajută bărbatului îngenuncheat să se întindă pe sofa. Pe măsuţa de lângă sofa se aflau câteva foi A4 scrise la maşină.

— Ce aveau în comun naşterile? întrebă el.

— Erau armonioase. Mai liniştite ca majoritatea. De scurtă durată. Două, trei mame erau singure. Cele mai multe aveau soţi. Şi apoi, vremea.

Stătea aproape de el.

— Curcubeie, zise ea. În toate cazurile, cei care au asistat la naştere au văzut curcubeie. În faţa ferestrei. Am stat de vorbă cu fiecare, sepa rat. Curcubeie, chiar şi noaptea. Există acest fenomen, curcubeul nocturn. Halouri în jurul lunii. Curcubeie albe pe cerul nopţii, lumina lunii reflectată de nori.

El deschise uşa spre lift

— Să sperăm că au adus aur. Curcubeiele.

Femeia îi bară ieşirea.

— Cei doi, spuse ea, băiatul şi fata, nu-s copii obişnuiţi.

Nu ştia ce să-i răspundă.

— Erau liniştiţi. Nu voioşi. Ci prea liniştiţi. Nu pot să explic cum. Nu era ceva natural. Ar fi trebuit să arate îngrijoraţi.

El îi dădu blând la o parte mâna de pe uşa liftului.

— Sanatoriul, zise ea, îi aparţine lui Kain. Se află acolo. A sunat de acolo. Acum cinci minute.

— De unde ştii de unde a sunat?

— Zgomotul de jacuzzi. Îl auzeam.

Desluşi în tonalitatea ei un sunet. Profund, de demult. Ca timbrul unui dor neistovit.

— Te-ai născut şi tu prematur, spuse el.

— La şase luni. Declarată moartă. Depusă în spălătorie. Unde se pare că am bătut în capacul cutiei de carton în care mă aşezaseră.

Când am început să lucrez ca moaşă, mai era şi un mamoş care îşi amintea cazul meu. Îmi zicea Lone-Spălătorie.

Nu-şi putu reţine mâna. Se desprinse ca de la sine, plutind în sus, mângâind-o pe obraz. Ştiind bine că nu e cazul să mângâi o femeie gravidă în faţa soţului ei.

— Lui Franz, aici de faţă, zise el, şi mie ne plac la nebunie oamenii care vor să supravieţuiască.

— Nu-s genul fricos, spuse ea. Dar de el îmi e frică. De Kain.

Kasper făcu semn, Franz Fieber trase furgoneta într-un intrând, parcând-o. Kasper arătă sticluţa plată, metalică.

— Oare o mai fi rămas ceva carburant aici pentru noi, burlacii, după întâlnirea asta cu o pereche aflată în

împrejurări fericite?

Franz Fieber turnă, un miros de struguri proaspeţi umplu maşina.

— Cum sună un om care a omorât un copil?

Kasper ar fi pornit într-un lung ocol târâş, numai să scape de această întrebare. Dar ochii băiatului luminau spre el, galbeni şi insistenţi, din beznă.

— De două ori, zise, am fost împreună cu cineva care omorâse un copil, amândoi erau artişti de circ, unul călcase cu maşina o fată, accident, celălalt îşi bătuse băiatul până murise. În jurul lor era tăcere.

Simţi neputinţa. În faţa marilor grozăvii şi a marilor minuni nu-i nimic de făcut. *Missa* m şi minor şi marile războaie, înaintea lor omul n-are ce face.

Dar auzi că neputinţa tânărului era încă mai mare ca a sa. Şi n-are oare cel cu un singur ochi datoria – în această lume nebună – să încerce să-l ajute pe orb?

— Există două feluri de tăcere, spuse Kasper, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie mereu. Tăcerea înaltă, din spatele rugăciunii. Tăcerea din apropierea dumnezeiescului. Tăcerea ca prezenţă densificată, nenăscută, a tuturor luminilor. Dar mai există şi alta. A depărtării deznădăjduite de Dumnezeu. Tăcerea absenţei. A singurătăţii.

Simţi cum tânărul se deschide. Era aici comunicare. Şi interferenţă. Îşi erau foarte apropiaţi.

— Le cunosc, spuse Franz Fieber. Aceste două feluri. Le cunosc pe amândouă.

— Cei doi, în preajma cărora m-am aflat, erau morţi sonor. Ceva din ei se retrăsese.

Kasper apucă braţul tânărului. Când vrei să primeşti un semnal curat, cel mai simplu e prin atingere.

— Dar dincolo de această tăcere, de această izolare, sunau ca alţi oameni. Ca tine, ca mine. Adică, tu şi cu mine, dacă am ajunge în această situaţie, dacă lumea s-ar

retrage din noi. Sau dacă ne-am retrage noi singuri din lume. Atunci am putea fi *noi* înşine. Atunci am putea să şi devenim noi înşine. Asta am simţit, când mă aflam în preajma lor. Că aş fi putut fi acela şi eu.

O clipă totul rămase deschis. O clipă, Kasper ştiu că privesc amândoi în spaţiul din care curge cea mai neagră demonie, cu care suntem toţi zdravăn injectaţi din când în când. Tânărul tăcu, apoi i se păru prea de tot.

— Nu putem suna la Poliţie?

— Îndată, răspunse Kasper. După ce ne urmăm steaua călăuzitoare.

Bău din căpăcelul argintat. Poate că rachiul n-are un efect atât de profund ca o rugăciune pornită din inimă. Dar, în orice caz, e la fel de rapid.

Lumini de faruri măturară tufişurile, jeep-ul trecu pe lângă ei cu 140 de kilometri la oră. Fanz Fieber se holbă la Kasper. Abia acum auzi acesta că băiatul se izbise de propria limită.

— A minţit, spuse. Când a zis că i s-ar fi adus copiii acasă. Acum vrea să meargă acolo şi să dreagă lucrurile. Când femeile de greutatea ei se înflăcărează, îşi închipuie că sunt nemuritoare.

Intrarea în sanatoriu era flancată de două coloane din granit, pătrate, şi un tufăriş bogat. Kasper făcu semn, maşina opri la cincizeci de metri de coloane.

Clădirile erau împărţite pe şase terase coborâtoare spre vechile vile din Tărbaek. Construite pe granit foarte închis la culoare, care noaptea părea negru. Dar din nişte chiupuri de piatră, luminată de jos, izbucnea o profuziune de plante căţărătoare şi flori care s-ar fi putut întrece cu grădinile suspendate ale Babilonului, o minune în Danemarca, mai ales în aprilie, când ultimele nopţi geroase încă aşteaptă în culise, pline de nădejde, rânjind.

— Asta e pentru clienţi, spuse Kasper, revărsarea de flori. Pentru a le spune că tehnologia modernă a rezolvat

meschinăria naturii şi că nu există niciun motiv de îmbătrânire, dacă o dată la trei luni o injecţie cu botox face să dispară pungile de sub ochi.

— Aici nu-i un loc biblic, zise Franz Fieber.

Dintr-un cuier fixat pe spatele locului şoferului, Kasper luă două halate de bucătar, cu nasturi la două rânduri, unul i-l dădu tânărului.

— Să nu fim mai catolici decât Papa, zise el. Putem fi oare siguri că Maica Domnului ar fi refuzat un lifting şi o corectare a danturii? Dacă ar fi fost la ofertă?

Băiatul îmbrăcă haina. Mâinile îi tremurau.

— Gândeşte-te la copii. Vezi-i înaintea ochilor! Părinţii lor nu sunt aici. Se află departe de casă. Înconjuraţi de ceva neînţeles. Auzi asta? Când am văzut fata ultima oară, fusese lovită. Sunt neajutoraţi. Depind de tine şi de mine. Poţi să-ţi dai seama de asta?

Tânărul înghiţi.

— Şi în jurul lor. Mii de alţi copii. Neajutorare. Sau chiar mai rău. Şi aici, în noi. În mine şi în tine. Sunt doi băieţi necrescuţi. Îi auzi? Simţi mila? E un carburant. Singurul care ne poate susţine. Timp de o întreagă simfonie.

Franz Fieber se holbă la el. Momentul avea nobleţe. Precum Kempff în partea lentă din *Opus* 109. Într-o asemenea situaţie nu-i vorba să fii sentimental. Ci să acţionezi şi să duci ceva la bun sfârşit la Beethoven. Să încerci înnobilarea sentimentalităţii.

Kasper făcu semn. Furgoneta porni. Kasper lăsă jos fereastra.

Din tufişuri ieşi un bărbat, uniforma sa avea culoarea granitului. Kasper arătă cu degetul în spate.

— Pe scaunul din spate e o friptură fierbinte. Spată de viţel *à la* Con tele Metternich. Trebuie să fie încă încinsă la şaizeci de grade când va fi servită şefului. Întârzie-mă trei minute. Şi eşti fiul ploii.

Bărbatul fu înghiţit la loc de tufişul tropical.

Ajunseră într-o recepţie cu pereţi curbaţi ca Sala Pleyel şi un salon cu acustica sălii Mantzius din Birkerad. Pe lângă un sector cu paturi, unde trebuia să asculţi cu atenţie ca să-ţi dai seama că te afli într-un spital. Nu era un spaţiu în care să-ţi doreşti, necondiţionat, interpretarea unei noi piese camerale.

Dar pereţii nu reflectau muzică de cameră. Ci deruta şi lipsa de înţelegere a oamenilor care nădăjduiesc, dar de fapt nu pot crede că se pot apropia, într-o clinică cosmetică, de esenţial, nici măcar un milimetru.

Ajunseră într-un fel de amfiteatru cu un fel de podium, pe ale cărui trepte stăteau aşezate sau întinse vreo cincizeci de femei în halate albe de baie, în faţa unui cămin mare.

Într-o uşă apăru, învăluită într-un nor de aburi, o femeie cu părul roşu şi ochii verzi, purta şi ea halat alb, iar în mână avea un mănunchi de nuiele proaspete de mesteacăn; probabil maestra de saună. Avea un sunet de o graţie şi autoritate care îl făcură pe Kasper să-şi dorească răgazul de a-şi da jos nădragii, spre a o ruga să-i dea douăsprezece lovituri cu măturică de mesteacăn peste părţile dezgolite.

— Ce căutaţi aici? întrebă femeia.

— Ne desfătăm cu acustica, ripostă Kasper. Inima mea bate pentru săraci. Dar urechile mele adoră palisandrul. Şi doisprezece centimetri înălţime de acustică liberă.

— Vă aflaţi în departamentul pentru doamne.

— În interes de serviciu. Ne-am lăsat sexualitatea la garderobă.

Auzi sunetul ei îmblânzindu-se.

— Nu-i prea bine crescută, zise ea. Sexualitatea dumneavoastră. Ceva din ea s-a strecurat înăuntru.

Kasper îi întinse tava pe care o luase din maşină.

— Luaţi un pateu. Uitaţi de regimul de iepure. Aveţi încredere în dregerea naturală a poftei de mâncare!

Femeia luă unul din medalioanele rotunde din foietaj. Kasper le oferi şi celor din preajmă.

— Unde e Kain? întrebă.

— La tuns. Să-l tundă Heidi.

Kasper îi urmări privirea. Printr-un geam mare zări, pe una dintre platformele de granit care părea să plutească în aer, o terasă acoperită. Văzu plante verzi şi scaune de frizerie. Pe unul dintre ele era aşezat un bărbat.

Kasper îşi înclină capul spre femeia cu părul roşu.

— Unii ar putea spune că o relaţie ca a noastră, care-i poate începutul unei prietenii de durată, nu trebuie murdărită cu bani. Nu-s de aceeaşi părere. Câteva bancnote par a fi un acompaniament sensibil în naturaleţea sonoră a duetului inimilor.

Îi strecură în mână patru hârtii de o mie de coroane.

— Dacă ai reţine-o pe Heidi numai zece minute. Josef şi cu mine am fost colegi la şcoala de dans. Amintiri fericite. Pe care am vrea să le împrospătăm, zece minute, între patru ochi. Dansa mereu cu mine, pe post de doamnă.

Femeia împături bancnotele, întrebându-l:

— Vii la întoarcere pe aici?

Kasper îl privi pe Franz Fieber. Chipul băiatului era acoperit de un strat subţire de sudoare. Poate fiindcă era cald, ca în baie.

Unul dintre secretele iubirii constă în concentrare şi abţinere consimţită.

— Într-o viitoare încarnare, spuse el.

Privi spre femeie. Spaţiul avea acustica unei versiuni mai reduse din sala de concerte Carl Nielsen. Sonoritatea celor cincizeci de femei îl năpădi de jur-împrejur, adiindu-l ca o boare caldă. Putea să le vorbească fără să ridice glasul.

— Inima fiecărui om transmite un câmp sonor, spuse

el. Sună minunat, din păcate îi punem chiar noi surdină. În această clipă sună glorios, nu e niciuna dintre voi pentru care Franz şi cu mine n-am rupe legământul călugăresc, luând-o acasă. Dac-aţi putea să vă ascultaţi numai zece minute pe zi! Să vă ascultaţi inima! Relaxând tensiunile care stau în calea răspândirii valului sonor! Pe bune, fetelor, aţi suna ca Bach!

Femeile se holbau la el. Kasper puse tava cu pateuri pe podea. Îşi scoase cilindrul de bucătar. Se înclină. Şi se retrase apoi cu spatele pe uşă.

Franz Fieber îl urmă îndată. Vocea îi tremura.

— Avem o misiune. Trebuie să salvăm nişte copii. Am intrat aici ilegal. Şi tu te comporţi ca un bolnav mintal.

Străbătură o sală de auziţii cu pian Steinway. Sera se afla chiar în faţa lor.

— Aşteaptă afară, spuse Kasper. Nu cumva să năvălească după noi femeile.

Înaintă pe terasă. Era acoperită toată cu sticlă. Dincolo de capătul ei se afla bazinul de înot, strălucind ca o nestemată albastră. După bazin urma un povârniş de vreo treizeci de metri, spre luminile din Târbaek. Dincolo de lumini, marea. Kasper trase perdelele albe, lungi.

Bărbatul de pe scaun nu se uita la privelişte, îşi admira propriul chip într-o oglindă înaltă. Purta un halat alb, pielea îi era încă încinsă de baia în aerul uscat.

Kasper luă de pe poliţa de sub oglindă o foarfecă şi un pieptene.

Privirea bărbatului din oglindă căzu asupra lui Kasper. Observă haina albă. Interesul din ochi i se stinse.

Exact aici se înşală oamenii. Nu vedem ceea ce este surprinzător, când ne apare deghizat în cotidian.

— Heidi întârzie câteva minute, zise Kasper.

Se postă în spatele bărbatului.

Era de vârsta lui Kasper. Avea trup de atlet. Sau de circar.

Cu partea mai rară a pieptenelui, Kasper îi ridică părul de la ceafă. Bărbatul nu putea să vadă ce face. Reteză, aproape de pielea capului.

Îşi deschise auzul pentru sunetul celuilalt. Îi auzi relaţia cu lumea fizică. Erau sunete adânci, frecvenţele care pun cel mai adesea masele în mişcare.

Auzi bani, mai mulţi decât auzise vreodată. Bunuri stăpânite. Maşini. Şi viitorul. Virtualităţi financiare de aur.

Îi ascultă sexualitatea. Mai mult decât interesantă. Masculină, dar cu o intensă coloratură feminină. Dacă ar fi vrut, ar fi putut avea orice femeie. Şi cei mai mulţi bărbaţi.

Apoi registrul sentimentelor: era cuprinzător, nuanţat şi exploziv. Foarte deschis la culoare şi foarte întunecat, împărţit echilibrat, ca la Mozart.

Ascultă inima. Un sunet mare. Cald. Generos.

Şi frecvenţele cele mai înalte. Inventivitate. Intuiţie. Spiritualitate. Erau sunete bogate, bărbatul vibra de viaţă interioară.

Şuviţă cu şuviţă, Kasper îi reteza părul de la ceafă. Elegant, cu totul mulţumitor, ţinând seama de faptul că tundea pentru prima oară în viaţă, scurta şuviţele pe gâtul fin curbat.

Ochii lui Josef Kain din oglindă erau goi. Nu se vedea. Privea înăuntrul său.

Atunci auzi Kasper hăul. Era ca o umbră sonoră interioară. Un spaţiu mort sonor în sistemul tonal al bărbatului. Între inimă şi plexul solar.

Puse jos foarfeca. Pe raftul din spatele scaunului se aflau borcane de plastic cu paste diferit colorate. Desfăcu unul dintre ele. Era vopsea de henna. Cu zece ani înainte ca acest lucru să fie la modă, Hélène Krone îşi vopsea cu henna arabescuri maure pe puternicele ei pulpe.

Kasper găsi o mică pensulă. Încet şi grijuliu, la fel ca şi înainte, în afara vederii bărbatului, începu să aştearnă pe ceafa tunsă scurt un strat subţire de vopsea roşcată.

— I-am tăiat părul lui Wilhelm Kempff, zise. La începutul anilor ’70. Pe când nu eram decât o speranţă abia răsărită în constelaţia frizerilor. El mi-a povestit despre Hitler. Îl întâlnise în 1944, la Berghof. Eva Braun îi adunase laolaltă, pe Kempff şi pe Furtwăngler. Şi pe Gieseking. Pentru a plănui un concert care să-i facă plăcere Führerului. N-a ieşit nimic. Dar au stabilit repertoriul. Piesele favorite ale lui Hitler. Câte ceva din operetele lui Lehár. Lieduri de Strauss. *Marşul Badenweiler, Donkey Serenade,* arii din opera lui Wagner, *Maeştrii cântăreţi.* Kempff a reuşit să-i asculte lui Hitler sistemul tonal. Mi-a spus că personalitatea bărbatului era deocamdată în ordine. Mică, dar în ordine. Dar undeva era un hău. Prin acest hău curgeau torente de vuiet distructiv, colectiv. Înţelegeţi? Personalităţi rele nu există. Orice personalitate are la bază un sunet al compătimirii. Dar există locuri unde omenia noastră are goluri, unde nu rezonăm, şi acele hăuri sunt periculoase. Acolo trebuie să ne întrebăm dacă într-adevăr suntem făcuţi pentru ceva mai înalt. Punctul unde putem fi răniţi. În alte culturi se vorbeşte despre demoni. Noi nu i-am dat. Dar eu pot să aud. E vuiet de război. Mânie colectivă.

Ochii bărbatului din oglindă se opriră asupra lui Kasper.

— Cine dracu’ eşti? întrebă.

Avea glasul întunecat precum cerul nopţii. Moale ca patru sute de metri de catifea de costume.

Kasper luă o oglindă de mână de pe raft. Îi arătă lui Kain ceafa.

Bărbatul rămase trăsnit. Chiar şi Hitler şi-ar fi pierdut firea. Dacă s-ar fi văzut cu şuviţe şi vopsea de henna. Îi căzu falca. Sunetul i se deschise. Kasper vorbi în această deschidere.

— Sunetul tău cuprinde un hău. Locuri încărcate avem toţi. Dar ale tale sunt considerabile. Nu comparabile cu ale lui Hitler. Cu cei mari n-avem voie să ne măsurăm.

Dar îndeajuns de rele. E vorba de copilărie. Poate ai crescut în sărăcie. Poate ţi-a lipsit tatăl. Asta ar putea explica aviditatea de bani. Pofta de mărire. Hăul din tine cu aşa ceva are de-a face. Stinge lumina inimii. Poţi să simţi copiii? îţi aminteşti de vremea când erai tu însuţi copil? Tu i-ai tăiat degetele fetei?

Bărbatul din oglindă arătă un chip lipsit de expresie. Acum sunetul său era închis, criptat.

Franz Fieber se avântă înăuntru. Trase perdeaua deoparte. De seră se apropia un bărbat. Uriaşul cu aparat auditiv.

Kasper se înclină. Chipul său se afla la numai câţiva centimetri de al lui Kain.

— Am patruzeci şi doi de ani. Ştii care e concluzia vieţii mele de până acum? Iadul. Care nu e un loc. Iadul e transportabil. Toţi îl pur tăm împrejur. În clipa în care am pierdut contactul cu propria noastră milă se deschide, e aici.

Kasper simţi foarfeca din mână. Privi gâtul bărbatului din faţa sa. Punctul pornirii muşchiului sternocleidomastoidian spre mandibulă. Ar fi doar *o lovitură.* Vârful foarfecii ar pătrunde prin baza craniului în creier. Iar în lume ar fi, în sunet, o gaură neagră mai puţin.

Închise ochii. Simţi mânia. Nu era a sa. Pătrunsese prin hăul sistemului tonal. Suntem cu toţi perforaţi acustic, şvaiţer. Cine are dreptul să fie călăul celuilalt?

Se ridică.

Bărbatul aşezat îşi duse mâna la ceafă. O cercetă. Era roşie de henna.

— Oricine-ai fi, nu mai contează. Eşti deja mort şi îngropat.

Îşi percepu, în suflet, durerea. Din nou nu ajunsese la inima unui semen. Cu cel mai simplu şi cel mai important dintre adevăruri.

— Zece minute sub cască, spuse Kasper. Şi henna n-o

să-ţi mai vopsească gulerul.

Trecură de portul Svanemollen, de-a lungul cheiului. Pe lângă halele depozitelor, şiruri de vapoare de lemn pe docuri. Ochii lui Franz Fieber priveau în oglinda retrovizoare, cercetând şoseaua, după urmăritori. Ajunseră la promenadă.

— Sună la Poliţie.

Vocea îi tremura.

— Spui că ştii unde sunt copiii. Că trebuie luată clădirea cu asalt. Ai putea să-i convingi. Tu ai reuşi să fii convingător şi la poarta raiului.

— Şi dacă nu-s acolo copiii?

Băiatul căzu îndesine. Lipsa de curaj începuse să-i umple profilul. Lui Kasper nu-i plăcu. Mai aveau drum lung până la capăt.

O maşină-patrulă îi depăşi, încet. Trei tipi bruneţi se retraseră în umbră. Ieşiră din nou la iveală după ce trecu maşina. Aveau o mare doză de energie, ca nişte mici gangsteri *in spe.* Kasper simţi deodată o mare bucurie la gândul întregului atât de bine creat de cosmos. Nici n-apuci să construieşti un cartier pentru cercuri înalte, curăţindu-l de elemente alogene, că îndată şi năpădeşte bezna, din toate colţurile.

Ascultă peisajul dinaintea sa. Ultimele magazine deschise seara, făcând socotelile la casă. Auzi parcul morilor de vânt dinspre Lynetten, vechea cetăţuie. Pescăruşii. Şoapta profundă a turbinelor din centrale electrice. Clienţii târzii din restaurante. Trase cu urechea să surprindă structura potrivită. *Tim*ingul nu e temporal, ci un zgomot. N-ar fi putut să explice acest lucru nimănui, decât poate Doamnei Albastre. Muzicalitatea ştie destul de des când, dar nu îndeajuns de frecvent şi de ce. Momentul nu sosise încă.

Auzul îi era clar, pentru că se lăsase seara şi i se făcuse foame. Sfânta Ecaterina a spus undeva că postul e

un instrument excelent pentru a-l vedea pe Dumnezeu. Problema acestui aforism ar fi că vederea lui Dumnezeu trebuie încercată fără vreun instrument.

Întinse mâna în spate şi găsi pâine, brânză, pesto. O sticlă de apă minerală. Un cuţit de legume. Tăie pâinea şi o unse la geam, sub apărătoare. Îi oferi şi lui Franz Fieber o felie, băiatul clătină capul.

— Am făcut ce-am putut, suntem căutaţi amândoi. Nu ne aflăm pe urmele unor oameni obişnuiţi, sunt nişte demoni.

Deschise armagnacul, luă o înghiţitură, i-l întinse şi lui Kasper, apoi turnă cafea, cu mâinile tremurânde.

— Cum reuşeşti să pui de acord spirtoasele cu o rugăciune făcută mereu? întrebă Kasper.

— Ce tot spui, frate? Trapiştii fac bere. Benedictinii, lichior. Mântuitorul a schimbat apa în vin. Şi eu, într-o seară ca asta, ce naiba ai vrea să fac?

Un zgomot nou se adăugă sunetelor din colaj, vuietul vântului, poate în liniile telefonice.

— Nu ştiu dacă ţi-e cunoscut *Parsifal,* zise Kasper. Dacă nu, îţi recomand să-l asculţi cândva. Wagner era destul de la capăt. Fugea de creditori. Li se întâmplă şi celor mari. A obţinut o rezidenţă. Cu vedere spre mare. Ca a noastră acum. Acolo a scris *Parsifal.* E în opera asta o scenă glorioasă. Care se petrece în Vinerea Mare. Exact ca astăzi. Actul al treilea. În faţă se înalţă cetatea Graalului. Se înţelege că nu e un loc fizic. Ci în conştiinţă. De aceea va şi reuşi.

Franz Fieber se holbă la Kasper. La granitul zidului.

— Ăsta e zdravăn din temelii. N-are nimic de-a face cu conştiinţa.

Kasper descuie portiera, Franz Fieber îl apucă de braţ.

— Doar nu vrei să intri, omule, nu ţi-ai pierdut minţile!

— Trebuie să-i fi promis ceva Klarei Maria, spuse Kasper, ca şi băiatului, deşi nu l-am întâlnit până acum. Trebuie să le fi promis că-i scot pe braţe din maşină. Şi că-i duc înăuntru, în siguranţă.

Ochii galbeni se aţintiră asupră-i. Ultimul rest din încrederea care, oricum, nu fusese prea multă, dus era.

— Am făcut mai mult de zece drumuri încoace. Locul e păzit ca un centru de experienţe militare. Paznici înarmaţi. Camere video. Senzori cu infraroşii. Nu faci niciun metru.

Kasper deschise uşa, sărind în stradă.

Mâinile tânărului îl prinseră de haină.

— Surorile s-au înşelat! Eşti nebun!

Traversară strada. Timpul era măsurat, acest lucru Kasper putea să-l audă prea bine. Constelaţiile sonore favorabile sunt trecătoare.

Kasper se îndreptă spre uşa magazinului de ciocolată, era închisă, îngerul de la casă scutură zâmbind capul.

— Întoarce-te, zise Kasper.

Franz Fieber se întoarse, Kasper scrise pe spatele cămăşii albe cu noul stilou: „Iubita mea pleacă în noaptea asta pe mare. Doar ciocolata îmi mai poate exprima suferinţa. Aveţi milă!”

Fata se apropie. Citi ce scrie pe cămaşă, râse şi descuie.

— Nu ştiam că de aici pleacă vapoare, spuse ea.

— De la Konon, răspunse Kasper. Direcţia pleacă la noapte, deplasare de afaceri. De la debarcaderul casei. Pentru iubita mea, un ou mare de ciocolată. Şi douăsprezece bile de ciocolată Mocca.

Fata împachetă oul.

— Aş vrea să-i fac o surpriză, spuse Kasper. Pe unde credeţi că ar fi mai bine să intru?

Ea indică din cap aleea cu magnolii.

— Acolo e intrarea din spate. N-are decât un supraveghetor. Fără camere de luat vederi. Intrarea principală e încuiată. Iar la uşa pe unde se aduc mărfuri sunt şi camere, şi o grămadă de paznici.

Bilele Mocca ajunseră într-o cutie, fiecare învelită separat în hârtie de mătase roz.

— Trecem în cont?

O patrulă a Poliţiei trecu pe afară. Kasper îl apucă pe Franz Fieber de braţ. Altminteri, probabil că băiatul ar fi căzut leşinat.

— Ca de obicei. Şi o sărutare de mână. Putem s-o trecem şi pe ea în cont?

Fata se înroşi. Avea cel mult optsprezece ani.

Ieşiră. Ea îi trimise lui Kasper o bezea.

— Nu se pune la socoteală, zise.

Uşa se închise în urmă, Franz Fieber se holbă la el, pentru moment teama fusese înlocuită de uluire.

— Mergi pe cincizeci. Eşti falit. Şi uitat.

— Mulţi dintre cei mari au fost drăguţi cu nişte copile. Elvis Presley. Kierkegaard. Regine Olsen avea treisprezece ani. Priscilla, paisprezece.

Se apropiară de tipii bruneţi.

— O să ne spintece, şopti Franz Fieber.

Kasper le ascultă sunetul, îi plăcu. Sunt multe motive pentru excluderea din societate. Unul, că societatea nu prea lasă loc pentru nebunie. Cel puţin doi dintre băieţi sunau de parcă ar fi avut în horoscop o mare cvadratură karmică. Peste zece ani aveau să fie morţi, excluşi, sau într-un post de conducere.

Purtător de cuvânt era cel mai tânăr, avea cel mult paisprezece ani şi ochi care văzuseră mai multe decât le-ar fi fost lor bine să vadă. Kasper rămase pe loc, la câţiva metri înaintea lui. Puse jos cutia cu bile de ciocolată şi arătă din cap aleea cu magnolii.

— Trebuie să intrăm pe acolo, zise. Înainte să treacă

viitoarea patrulă. Înseamnă că trebuie să-l ademeniţi din bârlog. Se pune întrebarea dacă veţi reuşi.

Băiatul scutură capul.

— Nu asta e întrebarea care se pune. Ci alta: ce se află înăuntru pentru noi?

Kasper puse pe cutie o bancnotă de cinci sute de coroane din banii de la Fundaţie.

— Când eram eu mic, zise Kasper, aş fi făcut asta şi pentru nişte gogoşi cu smântână.

— Asta era înainte de primul război mondial. Între timp viaţa s-a mai scumpit.

Kasper puse încă o bancnotă pe cutie.

— Am nevoie de timp, un avans. El nu trebuie să vadă că am intrat.

Franz Fieber se ţinu de un stâlp de felinar, să nu cadă.

— Aştepţi o jumătate de oră, îi spuse Kasper. Dacă nu mă întorc până atunci, anunţi Poliţia. Şi moştenitorii.

— N-ai moştenitori. Şi nici moştenire.

Kasper traversă promenada. În spatele său auzi clămpănitul cârjelor. Franz Fieber avea lacrimi în ochi.

— Nu îndrăznesc să rămân singur aici, afară.

Intrarea din spate se afla la vreo cincizeci de metri dincolo de aleea cu magnolii. Kasper puse oul pe pervazul din faţa ferestrei portarului.

— Suntem prieteni buni cu Aske Brodersen, zise. I-am trimis o felicitare de Paşti, fără să trecem expeditorul. A ghicit de la cine e. De-asta primeşte acum un ou.

Bărbatul se apropia de şaizeci de ani, uniformă verde bine călcată, ochi cenuşii, doi centimetri de sticlă incasabilă între el şi vizitator.

— I l-aş da eu, spuse Kasper.

— Îl sun.

— Atunci n-ar mai fi o surpriză.

Ochii cenuşii rămaseră goi. Kasper ridică o mână.

O bomboană Mocca izbi fereastra. Erau bile făcute în casă, mari, cu coaja groasă, ca la ouăle de struţ.

Să fi fost mai puţin încrezut, bărbatul s-ar fi descurcat în situaţia dată. Dar renunţarea la încrederea în sine reprezintă în general unul dintre cele mai grele exerciţii. Toţi am vrea să fim amirali pe nava regală. Şi ce ajungem să comandăm e doar o gheretă de sticlă, pe dig.

Paznicul rămase nemişcat o clipă. A doua bilă Mocca sosi în zbor, pocnind uşa de sticlă. Se ridică de pe scaun. Ieşi din gheretă.

Kasper se uită în jur. Brunetul purtător de cuvânt luase poziţie în mijlocul străzii, implicându-se în aruncare cu tot corpul.

A treia bilă de ciocolată îl nimeri pe paznic în dreptul inimii, izbitura îl ţinu o clipă în loc, apoi o luă la fugă.

Kasper şi Franz intrară pe uşa deschisă, alta se deschidea la stânga spre o altă încăpere, deasupra unei chiuvete şi a unui aparat de făcut cafea erau plasate nişte monitoare video. Şi încă o uşă. Prin ea pătrunseră în spaţiile Konon.

Vântul peste granitul sablat adia un sunet mângâietor. Clădirea se vădea frumoasă chiar şi în beznă. Toate suprafeţele finisate ca mătasea, o treime din suprafeţele echilibrate erau bazine joase, cu o suprafaţă de apă subţire ca hârtia. Înconjurate de plante pe care Kasper îşi dori să le fi putut vedea mama sa.

Partea complexului aflată pe umplutura de pământ din mare avea o bază dreptunghiulară. Abia peste cinci etaje începea construcţia ca un turn, atât de înaltă, încât partea de sus se contopea cu bezna.

Complexul părea să plutească pe mare, ca o insulă sau un vapor uriaş. Construit cum foarte bine ar fi putut să aleagă un fost comandant de navă, se gândi Kasper. Dacă i s-ar fi pus dintr-odată la dispoziţie patru sute de milioane.

Etajele de jos erau întunecate, doar mult mai sus ardea lumina. Kasper încercă o uşă, era ferecată. Înconjură clădirea, pe partea cu apă se înălţa o schelă, dar numai până la etajul al doilea. Nu mai găsiră altă uşă, ferestrele erau toate închise.

Kasper porni în direcţia vuietului din funiile groase de metal. Se căţără pe schelă. Pe ultima scândură găsi o ladă sub o prelată, pe care o dădu la o parte. Era un MWC, *modular work cage*, pentru curăţătorii de geamuri, un fel de cabină deschisă, ca un scaun de lift care să alunece în sus şi în jos pe două interşanjabile seturi de rotiţe de cauciuc, de-a lungul faţadei. Pe acoperiş trebuie să se fi aflat un troliu montat pe şine, precum şi o arboradă în funcţiune. În cabină se aflau găleata, un burete montat pe stinghie şi două mopuri pentru curăţat puntea. Micul tablou de bord avea patru butoane.

Franz Fieber se căţără pe schelă ca o maimuţă. Intră după Kasper în cabină. Apăsară butonul. Scaunul lunecă în sus.

Kasper studie la lumina tabloului de bord planul clădirii. Lumina ardea în spaţiile de şedinţă, o slabă licărire în ceea ce apărea notat ca

1. În engleză în original: „cuşcă (cutie) de lucru modulară”.

bibliotecă, iar la ultimul etaj, unde se găseau birourile direcţiei, becurile străluceau din plin.

Cabina se legăna uşor în vânt. Chipul lui Franz Fieber se desluşea alb în beznă. Kasper opri sub primul rând de ferestre luminate. O voce de femeie, care îi era cunoscută, spunea:

— La Bronshoj nu ne-a fost oferit nimic.

Prin fereastra uşor întredeschisă, lui Kasper i se păru că aude în sală zece până la douăsprezece persoane, nu îndrăzni să se uite.

— Prin Bronshoj trece cota de înălţime treizeci şi

şapte, continuă glasul. E uscată chiar şi canalizarea. Nu se vinde nicio proprietate a statului, totul e asigurat doar de stat.

Era blonda care i-o adusese pe Klara Maria. Cineva întrebă ceva.

— Şapte mii de terenuri, răspunse. Împărţite la douăzeci şi două de proprietăţi. În două săptămâni portul va fi închis. Şi digul Avedore. Încep să scoată apa cu pompele. Încet, ca să nu fie pagube. A trebuit să umple o mie cinci sute de case cu apă. Ca să nu se prăbuşească. Sau să n-o ia din loc.

Avea o voce strălucitoare, ca Irene Papas. Dar o apăsa ceva.

— Cum putem fi siguri?

Kasper nu reuşi să-i audă răspunsul. Dar era ceva evaziv.

— Am văzut cu toţii zona de falie, spus bărbatul. La evaluarea de impozit. Cum se explică?

— Printr-o situaţie specială a transmisivităţii calcarului.

— Am văzut documentele de la Pilonul 5. Şi de la cadastru. Sub Copenhaga există sedimente friabile. O zonă de douăzeci-cincizeci de metri ar fi fost realistă.

— Au cercetat propriii noştri geologi. Stratul calcaros de sub Copenhaga are altă consistenţă granulară decât calcarul obişnuit. Asta poate explica suprafaţa de alunecare. Pe creta de dedesubt.

— Şi cutremurele?

— Copenhaga trebuie reevaluată. Pe specialişti îi preocupă existenţa unor zone de falie activă. În anii ’90 a avut loc un cutremur în Oresund. Poate trepidaţiile dinainte au fost mai puternice decât s-a crezut. Există o parte de falie sub Barsebäck. Mişcări mai puternice decât cele receptate până acum în straturile calcaroase care întretaie linia de bază din Amăger. Diferenţe de nivel ale

îndiguirii din Saltholm, care arată că acolo au fost zguduiri mai puternice decât s-a presupus. Problema e memoria geologică. Prea scurtă. Un cutremuri de acum o mie de ani nu e reţinut de izvoarele scrise.

Se aşternu liniştea. Spusele ei nu-i convinseseră. Prin ceea ce ar fi trebuit să le transmită.

— Putem să facem multe, zise ea. Dar nu să comandăm un cutremur.

— Şi dacă am fi în stare, zise bărbatul. Dacă ar fi fabricat artificial, într-un mod sau altul. Şi acest lucru ar fi descoperit. Ar însemna pârnaie pe viaţă.

Kasper atinse butoanele, lunecară în sus. Numără rândurile de ferestre întunecate. Sub ei pământul se întunecă, apoi dispăru. În faţa lor era lumină.

În odaie nu era aprinsă decât o veioză. Lone Bohrfeldt stătea pe un scaun, soţul ei, sprijinit de un calorifer, priveau amândoi spre fereastră ca doi oameni la cinematograf. Partea de jos a feţelor lor era bandajată. Bărbatul suferise o miraculoasă modificare. Chipul său se lungise, devenise mai lung decât al altora, râdea spre fereastră.

Aske Brodersen stătea cu spatele spre ei, ţinând o mică rangă. Pe bucata de podea de sub cei trei fusese întinsă o prelată. Kasper îşi scoase ochelarii. Faţa bărbatului aşezat nu se lungise, ci fusese crăpată, până la urechi, loviturile rupseseră muşchii obrazului, bărbia îi atârna până-n gât.

Kasper observă cum corpul de lângă el îşi pierdu vlaga. Franz Fieber lunecă pe podeaua cabinei.

Cu acea rangă, Aske Brodersen îl lovea pe bărbatul aşezat. Se afla la un metru depărtare de fereastră, Kasper îşi dădu seama că nici în zilele sale cele mai bune n-ar fi reuşit să treacă de pervaz înainte de a fi înşfăcat de celălalt.

Apăsă pe buton, cabina lunecă lateral.

— Vreau jos, spuse Franz Fieber.

— Rugăciunea, spune-o înainte!

— Nu pot. Să menţin concentrarea.

— Ascultă, există o poveste despre Sfânta Lutgard, călugăriţă cisterciană, sper că e O.K. că era catolică, nu se mai putea concentra. Dar i-a apărut Doamna Dumnezeu. Şi i-a zis: „Linişteşte-te, e în regulă că există goluri, fiindcă le umplu eu”.

Biroul dinaintea lor era gol, Kasper opri cabina şi se căţără înăuntru. Îl trase şi pe Franz Fieber până la el.

Uşile încăperii trebuie să fi dat în coridor, de acolo se putea ajunge în bibliotecă, apăsă clanţa.

Uşa fu dată de perete. Îl lovi pe Kasper în piept, fu izbit de perete.

Uriaşul cu aparat auditiv pătrunse pe uşă, ţinea în mână o mică armă plată, ca un pistol sport, dar cu ţeavă mai lungă.

În copilăria lui Kasper, paznicii erau recrutaţi din cele mai sărace pături ale populaţiei. De atunci se răspândise bunăstarea, iar a te îngriji de averea altcuiva devenise o chestiune de prestigiu. Bărbatul din faţa lui se mişca elegant, ca un dansator la balul Curţii, de aici, din imediată apropiere, sunetul său emana masivă stăpânire de sine, o enormă autoritate lăuntrică.

Rămase cu picioarele răşchirate, ridică arma şi îşi încordă muşchii pentru o lovitură de ripostă. Kasper realiză de ce era ţeava atât de lungă. În ea fusese înşurubat un cilindru metalic perforat, în orificiu se vedea umplutura din vată de sticlă, era un amortizor pentru zgomot. Kasper mai văzuse aşa ceva la circ, se folosea în cazuri de forţă majoră, de pildă când nu mai era nimic de făcut dacă vreun cal se lovea de marginea arenei şi îşi rupea piciorul.

Rugăciunea porni de la sine, fără cuvinte, dar cu sensul: „Doamnă Dumnezeu, fă să-mi pot ţine inima

deschisă, dă-mi puterea de a întâlni lumina primară”.

Franz Fieber era, datorită uşii deschise, ascuns vederii bărbatului. Acum ieşi, băgă o cârjă între picioarele acestuia şi trase cu putere.

Sunetul în sine al împuşcăturii era amortizat. Dar în spatele lui Kasper răsună un zgomot surprinzător, ca de ciocan izbind piatra. La început nu simţi durerea, doar o paralizare în mijlocul corpului. Picioarele nu-l mai ascultară, lunecă pe podea. Chipul său şi cel al atacatorului erau la numai câţiva centimetri distanţă.

Kasper îl înşfacă de căpăţână şi îl muşcă de nas. Muşca pentru supravieţuire, dar în acelaşi timp simţea milă şi o parte din conştiinţa lui se ruga: „Doamnă Dumnezeu, ajută-i acestui bărbat să ajungă pe mâna unui chirurg estetic priceput, mai puţin de atât nu se poate dacă vrea să-şi mai practice vreodată meseria”.

Paznicul deschise gura să ţipe. Kasper îi înfundă în ea oul de ciocolată.

Se ridică. Îşi simţi muşchii abdomenului într-o durere coerentă, placată. Lovi cât de tare fu în stare, cu suportul de bronz al oului, ceafa bărbatului întins la pământ. Acesta puse capul pe podea şi răni, se liniştit.

Kasper îi luă pistolul. Ţinea o astfel de armă în mână pentru prima oară în viaţă, habar n-avea cum se foloseşte. I-o întinse lui Franz Fieber.

Ieşi, cocoşat, pe uşă, apoi porni pe coridor, îi era imposibil să mai stea drept. Trei uşi dădeau în bibliotecă. Încercă uşor una, era ferecată. Atunci, desigur, erau şi celelalte.

Se târî înapoi în birou. Trebuia să intre cu ajutorul cabinei.

Crezuse că instalaţiile de poştă pneumatică ieşiseră din modă, aceasta era probabil a doua generaţie. Nu avea butoane, doar un ecran negru, îşi trecu palma peste el şi trezi la viaţă nişte cifre roşii. Pe perete atârna un afiş cu

numerele de poştă, îl găsi pe cel al bibliotecii. Scoase din buzunar stiloul. Îi scoase bărbatului doborât la pământ oul din gât. Pe hârtia în care era înfăşurat scrise: „Am un nume scris din ac. Vin acuma şi te-nşfac!” împinse oul în terminal

— Numeri până la douăzeci, zise. Apoi îi dai drumul.

— Eşti împuşcat în burtă, spuse Franz Fieber.

Kasper îşi trase cămaşa în sus. În buric era o gaură mică, umflată.

— Şi în spate, zise Franz Fieber. Glonţul a trecut prin tine.

Kasper se căţără înapoi în cabină şi lunecă lateral, înapoi la bibliotecă.

În scurtul timp în care fusese absent cursese mult sânge. Kasper nu putea desluşi cu certitudine dacă bărbatul mai trăia. Aske Brodersen se îndreptase acum spre femeie.

O clipă, Kasper se ascultă pe sine, îşi ascultă rugăciunea, nu încetase niciodată. O îndreptă către icoana sa interioară, care-l înfăţişa pe Sfântul Genesius, sfântul scamatorilor şi al actorilor; murise ca martir în anul 303, dar până atunci mântuise multe suflete de chin şi suferinţă.

Instalaţia poştei pneumatice zbârnâi. Aske Brodersen se opri. Porni spre terminal. Toţi avem dependenţă de poştă. Toţi trebuie să ne ascultăm imediat mesajele telefonice. Să ne cercetăm e-mailurile. Să golim cutia de scrisori. Şi la masă. Şi când ne împreunăm. Şi într-un interogatoriu.

Kasper reuşi să deschidă geamul. Se rostogoli peste pervaz şi lunecă pe podea. Aske Brodersen ţinea oul în mână.

Îşi scosese haina. La pantaloni avea bretele.

— Vreau să văd fata, zise Kasper.

— E alături.

Kasper puse degetele pe gâtul bărbatului aşezat, mai trăia. Lone Bohrfeldt avea pusă peste gură bandă adezivă, cu aceeaşi bandă fusese legată de scaun. Pe masă erau o foarfecă şi role de bandă. Kasper îi tăie legăturile, eliberând-o.

Aske Brodersen o luă înainte. Kasper nu desluşi niciun sunet fals. Poate că lumea era într-adevăr atât de simplă, dacă te aflai în contact profund cu propria muzicalitate. Poate că într-adevăr avea s-o vadă acum pe Klara Maria.

Bărbatul deschise o uşă şi îl lăsă pe Kasper s-o ia înainte.

La început spaţiul păru doar întunecat, apoi Kasper observă lumina blândă care pătrundea dinspre mare. Un perete întreg era de sticlă nereflectorizantă. Se întoarse, undeva pe podea avea s-o vadă pe Klara Maria aşezată, cu păpuşile ei.

Auzi oul căzând la pământ. Apoi fu apucat pe la spate.

Bărbatul apucase cu putere, îl înhăţase strâns. Îl ridică şi îl izbi de geam.

Geamul trebuie să fi fost dintr-un material laminat, ca sticla blindată, i se păru că a fost pocnit de beton.

Aske Brodersen nu spunea nimic, totuşi Kasper putea să-l audă. De fapt, nu pe el, el nu mai era prezent. Când sentimentele sunt destul de puternice, personalitatea generală dispare, zgomotul inimii dispare, ceea ce e milă în spaţiul de frecvenţe al unui om dispare, nu rămâne decât o formă extremă a ceea ce e impersonal. Kasper putea să audă că forma din spatele lui voia să-l omoare.

Din nou fu lovit de sticlă, mai tare. Văzu un fel de ecran desenându-se pe luminozitatea ferestrei. La început se gândi că e un stor sau o draperie, apoi realiză căldura de pe peoapele sale, era sânge.

De data asta geamul veni împotriva lui şi se izbi de

el, nici durere, nici sunet, ştia că sfârşitul e aproape. Rugăciunea în Dorn de la sine. Se auzi implorând: „Doamnă Dumnezeu, dă-mi puterea să-l resping!”

Geamul veni iarăşi spre el. De data asta îndoi mâini şi picioare, palmele şi tălpile domoliră vehementţa, urmă un zgomot de explo zie, auzi încheietura mânii rupându-se, dar capul nu fusese atins.

Îşi lăsă corpul să se prăbuşească în el însuşi ca o păpuşă de cârpă, lăsă capul să-i cadă în faţă. Bărbatul din spatele lui respiră adânc, pentru ultima încordare. Când respiră îl lăsă un pic mai jos, Kasper simţi cum picioarele îi ating pământul. Atunci dădu lovitura cu ea pul, spre spate.

În *stagefight*[82] şi violenţa scenică, lovitura cu capul spre spate e desertul, Dom Perignon. Kasper lucrase vreme de doi ani la sacul de nisip până învăţase cum să-l oprească dintr-o izbitură. Şi apoi lucrase luni de zile să înveţe cum poate fi stopată lovitura înainte să spulbere ţeasta partenerului. Acum n-o mai opri, o dădu în plin.

Bărbatul nu căzu imediat. Încă mai stătea în picioare când Kasper se desfăcu din strânsoare şi-i smulse tălpile de pe pământ. Dar ochii săi erau goi.

Se prăbuşi ca un trunchi. În cădere, Kasper îi desfăcu bretelele, învârtindu-i-le în jurul gâtului. Nu-şi putea folosi decât mâna dreaptă.

Uşa se deschise, lumina se aprinse, în cameră se afla femeia blondă.

Adevărata violenţă împotriva oamenilor adevăraţi e cumplită, dar violenţa stilizată, scenică, e necesară. Pentru noi, cei care n-am ajuns mai departe decât unde am ajuns.

— Vă rog să vă apropiaţi, zise Kasper.

Femeia se apropie, ca un robot.

Lumina din tavan transformase geamul panoramat într-o oglindă, în oglindă se vedea chipul celui întins pe podea.

---

82 în engleză în original, lupta de scenă, de arenă.

— La strangulare, zise Kasper, primul lucru nu e lipsa aerului. Primul lucru e că oxigenul nu mai ajunge la creier. Din cauza presiunii asupra carotidei. Dacă te uiţi la ochii lui, în oglindă, poţi să vezi deja că în albul lor s-au adunat cheaguri de culoarea miezului de avocado. Vezi?

Picioarele femeii se înmuiară, lunecă încet pe lângă perete, până pe podea.

— Unde e Klara Maria?

Ea încercă să spună ceva, nu izbuti.

Lui Kasper îi curgea sudoarea în ochi, un râu lat, se şterse de spinarea de sub el, care se coloră ca sub o rolă de zugrav, era sânge.

Auzi ceva neaşteptat. Dragoste. Venea dinspre femeie. Privi spre bărbatul de jos. Pe el îl iubea.

— Îmi spui unde e, zise. Şi evităm strângerea bretelelor în jurul gâtului.

— Sunt amândoi în subsol.

— Deci trăieşte şi băiatul?

Ea încuviinţă din cap.

— Ce-aveţi de gând cu ei?

Receptă, în timp ce vorbea, un clinchet de sticlă spartă, cel puţin doi dinţi îi fuseseră zdrobiţi sau mişcaţi.

Femeia nu spuse nimic. El începu să strângă bretelele.

— Nu ştiu, zise ea, jur că mă duc să-i caut, fii bun şi nu face asta, fii bun.

Kasper se ridică.

— Dacă vrei să mă sprijini, zise.

Ea ascultă, mecanic. Deschise uşa. Se mişcau pe coridor. Uşa spre birou era deschisă. El îi făcu semn, ea îl conduse la masă, la telefon.

Formă numărul mănăstirii.

— Aş vrea să vorbesc cu Doamna Albastră, zise.

Trecu o jumătate de minut până veni la telefon.

Cunoştinţa lui ba era prezentă, ba dispărea, ba era prezentă, ba dispărea.

— Alo, da?

Nu mai auzise de un an acest glas.

— Poate că mai trăiesc ambii copii, zise. Poate sunt în pivniţa de la Konon, o întreprindere construită pe umplutura din faţa promontoriului Tippen, la Nordhavn. M-aş duce să-i iau chiar eu. Dar, din păcate, am avut un accident. Minor.

Tonalitatea ei rămase aceeaşi. Probabil că şi vestea despre sfârşitul lumii ar fi primit-o fără să moduleze.

— Anunţăm Poliţia, spuse.

El se sprijini de masă, legătura nu era bună, micile orificii ale receptorului erau pline de sânge.

— Mai am de rezolvat ceva, spuse. Apoi vin să-mi iau răsplata.

— Fii binevenit, oricând.

Puse receptorul în furcă.

Liftul funcţiona, coborâră trei etaje, opriră, uşa se dese… se Afară aştepta Franz Fieber. Intră. Liftul îşi continuă coborârea. Franz Fieber se întinse, cercetând craniul lui Kasper.

— E crăpat, zise el. Ţi-a fost spart capul.

Kasper îşi puse cealaltă mână pe umărul lui, prin curte fu dus aproape pe sus. Auzi sângele curgând pe pietre, un sunet slab, delicat, cu totul altfel decât picăturile de apă, sângele are altă vâscozitate.

Proiectoarele măturară curtea tocmai când intraseră în umbra zidului exterior. Simţi prin tălpi mulţi paşi care alergau. Deschiseră uşa şi pătrunseră în ghereta de sticlă. Amiralul verde era încă şocat, Kasper putea să audă asta. Dar şocul nu însemna nimic pe lângă starea în care intră acum, se holbă la Kasper, la femeie, o recunoscu, încremeni. Kasper găsi de cuviinţă să spună ceva. Nu putem lăsa în ceaţă oamenii pe care i-am inoportunat.

— Oul nu i s-a părut lui Aske destul de mare, zise. Şi doar ştiţi ce temperament are.

Afară, pe trotuar, Kasper se desprinse de femeia care-l sprijinea, ea rămase pe loc. Ajunse împreună cu Franz Fieber la furgonetă. Ea tot nu se clinti. Kasper izbuti să urce pe locul de lângă şofer.

— Trebuie să ajungem pe şoseaua de centură, zise.

— Sângerezi, spuse Franz Fieber.

— Orice sângerare a venelor poate fi oprită. Cu o apăsare uşoară, dar precisă, care durează zece minute.

— N-ai decât două mâini.

La răscrucea de la capătul străzii Sundkrog cotiră spre nord. În ochii lui Kasper, toate luminile se scurseră laolaltă. Franz Fieber vira brusc. Kasper fu trântit de uşă.

— Un baraj al Poliţiei, zise tânărul.

Porniră pe Strandboulevard şi mai departe pe Jagtvej. Kasper gă un teanc de feţe de masă. Împături şervetele în chip de comprese. Încercă să le lege cu prosoape de vase. Sângele trecea prin ele îndată ce le punea. Febra îi creştea. Băiatul de lângă el începu să plângă.

Ăsta e dezavantajul uceniciei. Când meşterul aprinde arzătorul Bunsen, ucenicul riscă să fie turtit de zid. Uitaţi-vă la fiii lui Bach! Niciunul nu s-a străduit cu adevărat să înainteze pe urmele tatălui. Sau gândiţi-vă la Jung. Urmele pe care le-a lăsat Freud, plimbându-se peste el, nu s-au mai şters nicicând.

— Copiii sunt amândoi în viaţă.

— Trebuie să mergi la spital.

— Mai târziu, avem de rezolvat ceva.

— Uită-te la tine!

— Suntem atât de aproape. Spun ca Sfânta Tereza din Lisieux: *le choisis tout*, aleg totul.

Kasper lăsă în jos geamul. Febra era reacţie la rănire, ştia asta de la accidentele din arenă, de când fusese

acrobat. Răcoarea vântului îl ajuta. Mai rău era cu oboseala, desigur din cauza pierderii de sânge.

Conduceau pe Jagtvej, la graniţa dintre oraşul vechi şi districtele exterioare. Apoi cotiră pe Tagensvej şi traversară lacurile. Oraşul nu sunase niciodată astfel. Era tonalitatea unei mari concentrări, a unui focar. Ca în seara de Crăciun, sau la transmisiile unor meciuri decisive de fotbal. Dar mai întunecată. Cu mult mai tensionată. Oamenii ascultau zona închisă. Trăgeau cu urechea după noi semne de cutremure. Ascultau în comun. Era, nu-i plăcut de zis, comunitatea celor care privesc în ochi eventualitatea morţii laolaltă. Pater Pio le spusese odată credincioşilor că locul cel mai bun pentru rugăciune ar fi un avion prăbuşindu-se. „Dacă într-adevăr vă adunaţi în rugăciune într-un asemenea moment, Dumnezeiescul nu mai poate fi ratat”.

— Am întâlnit mulţi nebuni în viaţă. Dar să mă ia naiba dacă vreodată…

Kasper făcu semn, maşina coti înainte de Oster Voldgade, pe lângă Muzeul Geologic, urcă o pantă la cincisprezece grade, printr-o poartă joasă cu gratii, deschisă.

Într-una dintre cuştile de sticlă ardea lumina. La un birou se afla Prinţul Viteaz, blondul.

— Fii drăguţ şi du-mă cu maşina-n birou.

Franz Fieber scutură capul.

— În starea mea, zise Kasper, frumos ar fi să nu trebuiască să ies pe afară.

Franz Fieber apăsă pe pedală. Furgoneta izbi uşa de sticlă, o rupse ca pe o umbrelă de hârtie, se opri cu botul în birou.

Kasper coborî cu greutate de pe scaunul înalt. Se aşeză pe un scaun înaintea biroului. Bărbatul din cealaltă parte încremenise.

Kasper avusese în copilărie profesori cu un sunet atât

de neplăcut, că lumea căuta ceva pentru astupat urechile, de exemplu covoare. Pe atunci, o carieră academică reprezenta o unilaterală suprasolicitare nervoasă. În mediul lui Maximillian, Kasper întâlnise profesori ca public la premiere, erau fragmentaţi.

Timpul schimbase acest sunet, bărbatul de la birou avea un spectru mai amplu. Şi totuşi.

— Mulţi artişti, zise Kasper, se tem de mediul academic. Eu nu. Personajul meu preferat din Commedia dell'Arte rămâne *îl dottore,* îl ştii: „Totul se vindecă prin învăţătură".

Blondul trase cu ochiul spre uşa de sticlă sfărâmată, Kasper putea să audă cum evalua şansele unei evadări.

— Nu ţi-aş recomanda, zise Kasper. Nu mai am nimic de pierdut.

Sunetul din faţa lui renunţă.

— Ce sarcină aveai?

Celălalt nu răspunse.

— Trebuia să conferi strălucire ştiinţifică demonstraţiei. Ce demonstraseră?

Blondul se uită spre maşină. Franz Fieber rămăsese la volan. Uşile şi ferestrele erau închise.

— Nu există martori.

— Dumnezeu aude totul, zise Kasper. Dar nu depune mărturie la bară.

Profesorul îşi umezi buzele.

— Nu s-a demonstrat nimic. Fata a spus doar: „Nu mai urmează alte cutremure". Erau douăzeci de cumpărători. Străini. S-a tradus în engleză. Atât. A durat cinci minute.

Kasper putea să audă că spunea adevărul.

— Ce primeşti în schimb?

— Informaţii de specialitate.

— Ne-am putea apropia ceva mai mult de adevăr?

Profesorul privi tăblia mesei.

— Eşti foarte dotat, zise Kasper. Pot să aud asta. Tu ai fost atunci, cu acel King Kong, să încercaţi să mă corupeţi. Totuşi nu eşti un tip violent. Dar eu sunt. Ajunge să te uiţi la mine. Vin direct de pe câmpul de luptă.

Profesorul îl privi.

— Universitatea e un loc plat, zise el. Dacă vrei să urci cu adevărat, nu poţi decât în afară.

Când oamenii se află în acord cu ei înşişi, sunetul capătă o agreabilă consistenţă. Chiar dacă morala cu care concordă e sărăcăcioasă.

— Ce pot face copiii?

— I-am scanat. Au unde cerebrale interesante. Asta e tot.

— Şi Doamna Albastră? Maica Maria?

Tonalitatea bărbatului se schimbă, Kasper cunoştea acest sunet de la târgurile de vite, de la vânzări de boi.

Kasper se ridică, greu. În faţa profesorului era o mapă albastră. Bătu în ea cu degetul.

— Între instituţiile de învăţământ superior domneşte schimbul liber de informaţii, zise profesorul.

Mapa provenea de la Poliţie, Kasper recunoscu învelişul din biroul Astei Borello.

— Ce frumos, zise Kasper.

— Am putea şi să negociem un pic. Ai lucrat la Universitatea Tehnică din Danemarca. La Institutul pentru acustică matematică. Consilier, scrie aici. La refacerea şi proiectarea marilor săli de concert. Ţi-au făcut măsurători. Scrie că ai simţit vibraţii cu frecvenţe între 3 şi 35.000 de hertzi. Schimbări în nivelul presiunii sonore la o sutime de decibel. Dacă e adevărat, e ceva destul de neobişnuit. Scrie că nu-şi pot explica fenomenul. Se pare că ar fi construit modele la scala 1: 100 şi te-ar fi aşezat în ele. Şi tu le-ai fi spus imediat ce mai trebuie adăugat. Dacă să mai toarne în beton profile sinusoidale. Sau mai ştiu eu ce. E

adevărat?

Şocul posttraumatic după apariţia maşinii în birou părea să fi descrescut, treptat. Ceea ce demonstra că bărbatul era robust. Kasper simţi o undă de respect pentru anturajul pe care Kain ştiuse să şi-l creeze.

— Au visat, zise el. Şi eram foarte tânăr atunci.

— Scrie aici că pretinzi despre sunetul fizic că ar fi doar o poartă. Dincolo ar exista alt zgomot. O lume de zgomote. E adevărat? N-ai vrea să-mi povesteşti puţin despre asta? Poate că aş şti în schimb şi eu ceva despre copii. Şi despre stareţă.

Acum auzi Kasper nefericirea celui din faţa sa. Tânjirea teoreticianului de a nu mai fi rupt de realitate.

— Mapa asta e de la Mork, zise Kasper. Ai jucat la două capete. Sau la trei. Lucrând pentru Kain. Frecventând mănăstirea. Şi ţinând la curent Departamentul H.

Sunetul celuilalt se subţie.

— Voiai să poţi împiedica să li se întâmple o nenorocire copiilor, zise Kasper. Dar voiai şi să rămâi în apropierea banilor. Şi în apropierea celor pentru care avusese Kain nevoie de copii. Şi mai voiai să te ocupi şi de tine. Ai încercat să joci la toate capetele deodată, toată scala.

Pe peretele din spate al spaţiului se aflau vitrine cu instrumente optice, poate din vremea când clădirea adăpostise Observatorul. Şi când lumea era mai simplă. Poate.

— Noi, oamenii, zise Kasper, mizăm pe prea multe. În felul acesta nu se ajunge nicicând la lumină. Pe de altă parte, nici la întuneric. Rămânem aici. Unde se mai vede exact cât să orbecăim înainte.

Se căţără cu greu în maşină.

— Creierul de reptilă, zise profesorul. E cel care păstrează memoria acustică. Târâtoarele trebuie să

recunoască şi zgomotul prăzii. O funcţie destul de primitivă.

— Ai venit atunci şi tu ca să vezi dacă pot fi cumpărat. Ca să vezi dacă nimereşti ceva solid. Când introduci instrumentele destul de adânc.

— Toţi pot fi cumpăraţi. Asta e realitatea.

Dincolo de furie, Kasper auzi disperare.

— Cred că tu ai fost. Cel care a omorât fata. Am verificat la departamentul de criminalitate externă. Erai în Nepal atunci.

Bărbatul ţâşni de pe scaun, ieşindu-şi cu totul din fire.

— Ernst a făcut asta! Bodyguardul lui Josef. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea petrece aşa ceva. Eram la kilometri depărtare când s-a întâmplat asta.

Profesorul se prăbuşi înapoi în scaun.

Kasper ascultă cu atenţie. Exista probabilitatea să fi spus adevărul.

— Am încercat să le explic, zise el. La institutul de acustică. Ne orientăm în spaţiul sonor măsurabil pe baza unei subtile întârzieri a perceperii sunetului între urechea dreaptă şi cea stângă. Dar în contextul mai mare, aceasta e o informaţie îndeajuns de mică pentru a se pierde. Sunetul adevărat e perceput de ambele urechi în acelaşi timp. De conştiinţa în sine. Şi nu se spulberă. Există în afara spaţiului şi a timpului. Şi e gratis. Nu trebuie s-o cumperi. Tot ce trebuie să faci e să deschizi urechile.

Bărbatul din cealaltă parte a biroului arăta de parcă ar fi îmbătrânit brusc. De parcă ar fi albit în cinci minute.

— Mi-e frică, zise. Să nu zboare Kain copiii.

Se aflau pe şoseaua de centură.

Franz Fieber smârcăia din nas lângă Kasper. Chiar la înfăptuiri măreţe e important să nu uiţi de grija pentru cele apropiate. Aşa făcuse şi Bach. În plină construcţie a catedralei tonale, cosmice, se îngrijise de fiecare cărămidă

în parte. Avea mereu grijă să sune bine. Avea mereu grijă de Maria Barbara, de Anna Magdalena, de copii. Se putea auzi asta. Kasper îi puse băiatului mâna pe umăr, liniştitor.

— În câteva secunde, zise, copiii se vor afla între noi.

Îşi trecu mâna peste musculatura tremurătoare, mâna lăsă o urmă sângerândă. Străbătură Roskildevej, centrul din Glostrup, primele câmpii. Kasper indică stânga, maşina o luă pe un drum de ţară înainte de pista de cart, un drum care o lua abrupt în sus şi apoi se termina. Opriră pe o ieşitură artificială deasupra unei instalaţii de purificare a apei. Dedesubt locul era liniştit, era aprins un proiector nocturn.

— Nu poţi să cobori acolo. Te aşteaptă.

Kasper se târî afară din maşină.

— Sunt purtat de Tao.

— De unde ştii asta?

Ochii galbeni renunţaseră să-l mai privească.

— Se aude. Foşnetul unui vânt blând şi propice.

Între câmp şi drum se afla un gard viu de plopi, între plopi şi piaţă staţiona o maşină. Kasper se lăsă la pământ.

Maşina suna cu un semiton prea sus. Un semiton nu e mult, dar pentru un auz absolut devine supărător. În toată perioada anilor ’70 Kasper se minunase de interpretarea lui Richter la *Clavecinul bine temperat,* era cu un semiton prea sus. Kasper crezuse mai întâi că e din cauza plăcii sau a înregistrării originale, probabil că era vorba de o transpunere greşită. De atunci însă se strecurase prin cortina de fier şi interpretarea richteriană la sonatele lui Prokofiev; şi acestea erau prea sus cu un semiton. Atunci înţelesese Kasper că era o intenţie.

Când o maşină e încărcată cu oameni şi bagaje, cifra vibraţiilor creşte. Sau cel puţin aşa se simte. Kasper se târî lateral ca o focă, pentru a avea maşina între el şi proiectorul din piaţă, în maşină se aflau doi bărbaţi.

Explicaţia avusese loc abia în anii ’90, după ce i se

publicase lui Richter un lung interviu. Marele pianist povesteşte la sfârşitul convorbirii că vârsta, în afară de celelalte stricăciuni obişnuite, îi provocase receptarea sunetului fundamental cu un semiton mai jos.

Atunci înţelesese Kasper că Richter îşi acordase pianul cu un semiton mai sus.

Fusese profund mişcat. Nu pentru că vârsta slăbeşte auzul omului, vârsta slăbeşte tot, gândiţi-vă numai la Beethoven. Ci pentru că un om poate fi atât de vanitos, încât să ridice cu un semiton întregul sistem al muzicii clasice, pentru a-l adapta la propriul sistem.

Rămase în patru labe până dădu colţul. Deschise mica uşă dinspre sud, intră şi se ridică. Ar fi vrut să alerge, nu mergea. Cocoşat şi chinuit, se mişcă în jurul ţarcurilor şi al halei de călărie. În grajd îl auzi doar Roselil, o mângâie liniştitor, sângele îi vopsi pielea, căută în fân, vioara şi hârtiile dispăruseră.

Traversă curtea în umbra zidului casei, încercă uşa spre birou, nu era încuiată.

Spaţiul arăta ca întotdeauna, dar prea rezonant. Căută în sertarul de sub birou, pupitrul cu trei picioare dispăruse, la fel, arzătorul şi bagheta.

Nici rafturile nu păreau schimbate, în lumina slabă descifră prin registre până la K, îl scoase şi îl deschise, era gol.

Îl aşeză înapoi, încercă uşa spre spaţiul privat, nu era încuiată, intră, era prea linişte.

Deschise frigiderul, fusese scos din priză. Congelatorul, dezgheţat.

Se întoarse iar la birou. Se aşeză. Luă receptorul. Telefonul nu fusese tăiat.

Formă numărul Sonjei, ea răspunse imediat. Îşi scoase turbanul de şervete şi prosoape de vase pe care şi-l făcuse. Auzi că se întinsese în pat. Vocea devine mai profundă când muşchii nu mai apasă pe plămâni,

micşorând spaţiul sonor. Lângă ea se afla un bărbat, Kasper intui o răsuflare abia perceptibilă.

— Locul, zise el, de la Daffy, cum l-ai găsit pentru mine?

— O ofertă, din câte îmi amintesc. Un pliant din ediţia scandinavă a *Circus Zeitung*[83].

— Primiţi treizeci de oferte pe zi, la care nu te uiţi niciodată. De ce tocmai asta?

La început rămase tăcută.

— Îmi era adresată mie, spuse apoi. La jumătate de preţ. Două lucruri care ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Am făcut ceva rău? Ţi-am făcut rău?

— Un înger păzitor, zise el, nu poate face decât bine.

— E cineva cu tine? N-ar trebui să fii singur.

— Am companie, răspunse. Acordorul de pian al Doamnei Dumnezeu. Tocmai sunt acordat cu un semiton mai jos.

Închise.

Se apropie, prudent, de rulotă, rămase pe loc şi trase cu urechea, nu era nimic de auzit. Pipăi în căutarea bucăţii de carton, era încă acolo unde o fixase, intră.

Nu îndrăzni să aprindă lumina. Se aşeză o clipă în fotoliu. Luminile de noapte ale locului curgeau înăuntru prin geamuri.

Ar fi putut să aibă un castel, ca Grock la Oneglia. Ar fi putut să aibă un complex imobiliar în preajma Parisului, ca Rivel. Sau un apartament pe terasa acoperişului de opt sute de metri pătraţi peste Kongens Nytorv, precum Popov la Moscova, cu vedere spre Mchă T, vechiul teatru al lui Cehov. În loc de asta, de douăzeci de ani, locuia doar într-o rulotă. Optsprezece metri pătraţi, plus antreul, minus locul ocupat de dulapul pentru rechizite, de dulapul pentru costume, pian şi rafturile de bibliotecă.

---

83 în germană în original, Ziarul Circului.

Cercetă notele. Mica sobă. Chiuveta. Fierbătorul electric. Lemnele de foc. Aragazul electric. Frigiderul, mic şi inoxidabil, răcit prin condensare, fără compresor, zgomotul unui compresor nu-l suportase niciodată. Cercetă comoda. Pianul Fazioli. Privirea îi lunecă spre sofa.

În iarna în care se cunoscuseră, Stine îl aştepta uneori până se întorcea de la spectacol. Deseori, nu mereu. Şi niciodată după un plan dinainte stabilit. Era greu, dacă nu chiar imposibil, să stabileşti o întâlnire cu ea. Ar fi putut să alcătuiască o agendă de lucru sau de veghe cu un an şi jumătate înainte. După amiaza nu voia să stabilească întâlnirea de seara. Nu înţelesese niciodată de ce.

Revenise acasă la miezul nopţii. Ninsese. În zăpadă, urmele ei, spre rulotă.

Ar fi trebuit să se afle în străinătate, nu plecase. În acea iarnă se schimbase relaţia lui cu anotimpurile. Înainte îşi dorea ca Danemarca să fie închisă şi evacuată cinci luni pe an, din noiembrie până în martie. Zece ani nu încheiase pentru iarnă niciun contract mai la nord de Cannes. Urmele ei în zăpadă aveau să schimbe totul. Anotimpurile exterioare nu mai contau.

Pe coş ieşea fum. Haina căptuşită cu puf şi cizmele ocupau tot antreul, Stine se ferea de frig, de la 1 noiembrie se îmbrăca de parcă ar fi vrut să urce piscul Nanga Parbat.

Ferestrele erau albe de abur, pregătise de mâncare. Semnase un contract pe viaţă cu lumea fizică. Tot ce avea la dispoziţie erau aragazul electric şi inelul de fontă de pe sobă. Totuşi gătise ceva ce părea preluat din cartea de bucate a lui Leisemeer pentru vegetarieni.

Şedea pe sofaua pe care el o privea acum. Cu şosete groase. Cu picioarele încrucişate sub ea. Cu hârtii şi, alături, calculatorul. Sau cu mâinile goale.

El rămăsese în uşă.

Femininul n-are sunet anume. Nici culoare anume. Femininul e un proces. În clipa în care acordul de septimă dominantă se rezolvă în majorul subdominantei, în acea clipă poate fi auzit femininul.

Până atunci trăise în disonanţă. Acum rulota nu mai era o rulotă. Nu mai era o hardughie bună de lemne de foc, pe roţi. Era un cămin.

Prezenţa Stinei stârnea culori pe care nu le mai văzuse vreodată. Rotunjea colţurile, scotea la iveală suprafeţe care nu mai fuseseră. Schimba conţinutul cărţilor. Al notelor. Bach ar fi sunat altfel fără femei. Probabil că nici nu ar fi sunat. Şi ea nu făcuse altceva decât să fie prezentă.

Acum spaţiul din jur devenise tare. Colţuros. Mort. Ştia că vedea toate acestea pentru ultima oară. Observă cum gândurile îi străbat corpul, ca un animal de pradă în cuşcă, fără să găsească ieşirea.

Deschise portiera şoferului, lunecă, lăsându-se la volan. Furgoneta fusese şi ea, desigur, dată în urmărire. Dar nu şi rulota. Sechestrată, dar nu urmărită. În timp ce Poliţia lua cu asalt Konon, avea să-l viziteze pe Maximillian pentru ultima oară. După aceea se va preda. Pentru îngrijire medicală. Pentru începerea procesului de repatriere cu Poliţia. Mai departe, conştiinţa sa nu izbutea să ajungă.

Învârti cheia în contact. Nu se petrecu nimic.

— Au avut cu ei un mecanic, zise Dafiy.

Îmbrăcase mantia de exhibiţionist, care părea dintr-o lână de piatră, stinsese toate sunetele, de aceea nu-l auzise Kasper.

I se puse ceva în poală, era cutia viorii. Deasupra, plicul cu hârtii, actul de naştere şi de botez, paşaportul spaniol, poliţele de asigurare. Bancnotele elveţiene, asigurarea de sănătate la zi.

Deschise cutia viorii şi pipăi rotunjimea capacului. Cu

mâna dreaptă, stânga n-o mai putea folosi.

Guarneri şi Stradivarius aveau ceva în comun. Includeau mereu o mică variaţie. Ca şi cum ar fi cercetat ceva. În plin faliment. În plin război spaniol pentru moştenirea tronului. Niciodată repetare întocmai. Niciodată monotonie. Un mic experiment care să dureze mereu. Pentru a vedea dacă nu se mai poate obţine o – măcar minimă – îmbunătăţire.

— Ultimul meu sezon în timpul audierilor judiciare, spuse Daffy, a fost la Retz în Hamburg. Aveau acolo un clovn tânăr. Numărul său dura trei sferturi de oră. Pe vremea aceea nu era în Europa alt clovn în afară de care care să fascineze singur publicul timp de douăzeci de minute. Iar tinerelul ăsta, după douăzeci de minute, nici nu-şi deschisese vioara. În unele seri trebuia să chemăm pompierii. Ca să oprim publicul, să nu năvălească peste el. La Retz puteau să încapă până la o mie opt sute de spectatori. Când mi-a fost pronunţată sentinţa şi am plecat, îi prelungiseră contractul cu trei luni. Mi-am spus: în zece ani va avea propriul circ. În douăzeci, un imperiu. Au trecut douăzeci de ani. Şi tu îmi eşti dator cu chiria pe şase luni.

Acum îşi aminti Kasper de bărbatul brunet în smoking. Moştenitorul lui Boras. Cum îşi amintise şi Dafly de clovnul cel foarte tânăr.

Îi împinse administratorului, pe bord, cheile de contact.

— Rulota. Pui să fie cărată de aici în noaptea asta. Iei pe ea şapte sute de mii la Classic Vintages, în Helsingor.

Daffy nu atinse cheile.

— M-am uitat în locuinţă. Frigiderul e dezgheţat, scos din priză.

— Sunt pe cale să plec în concediu.

Kasper deschise uşa. Coborâră. Noaptea era liniştită.

Daffy ţinea în mână un mănunchi de chei auto, din

pick-up-ul locului.

— Te conduc la spital.

Se auzea autostrada de Sud. Vuietul circulaţiei e ciudat, zidul izo lator nu-l poate opri, doar îl ridică. Cade altundeva. Ca precipitaţiile după o catastrofă chimică.

— Am fost manevrat încoace, spuse Kasper. I-ai trimis oferta Sonjei, de la circul Blaff, care se ocupă de treburile mele. Acum un an. Asta înseamnă că suntem prinşi în ceva mai amplu.

Celălalt tăcu. Kasper scană împrejurimile. Totul era cu un semiton mai aproape de moarte. Ar fi trebuit să se audă buhaiul de baltă Optzeci de decibeli în orăcăielile profunde, ca nişte lovituri de tim pan. Sau strigătul bufniţei în grădinile vilelor dinspre Glostrup. În loc de asta, tăcere.

— Dincolo de gard a oprit un Renault cu doi bărbaţi, spuse.

Circul e o bucată de Ev Mediu, supravieţuind în afară, la marginea lumii moderne. Circarii sunt modele depăşite, ca vulpile adaptate la oraş, la pubele. Dar nu numai vagabondând singure, ci şi într-un fel de frăţie, o frăţie de animale pe jumătate sălbatice. În afara subvenţiilor. A societăţii ARTE. A controalelor fiscale şi impozitelor. Cu foarte puţine reguli, una dintre acestea fiind sprijinul reciproc în jocul de-a v-aţi-ascunselea cu oficialii al vieţii.

Daffy se tot foia, ridicându-se pe vârful picioarelor şi lăsându-se la loc.

Kasper întinse mâna.

Daffy îi dădu cheile maşinii. Însoţindu-l până la poartă. Deschise.

Îl aşteptau. Kasper nu-i auzise. Şi chiar dacă i-ar fi auzit, tot nu i-ar fi folosit la nimic

Coborâră dintr-o maşină aflată la cincizeci de metri, erau cei doi călugări. Auzi şi în spatele său, peste drum,

altă portieră. În spatele lui era un gard de sârmă, pe cealaltă parte a drumului, tufăriş de răsuri. Iar el abia se mai ţinea pe picioare. Se îndreptă spre cei doi călugări şi urcă în maşina lor.

14

Piaţeta unde se afla clădirea Poliţiei fusese închisă, până la administraţia concernului de lactate Aria. Pe Bemstof Fgade fusese montată o barieră, unul dintre călugări lipi de geam o legitimaţie, bariera se ridică.

Depăşiră vehicule militare, camionete ale apărării civile, ambulanţe. Călugării parcară pe trotuarul din faţa barăcii roşii, pentru controlul actelor. Îl apucară pe Kasper de subsiori, pe jumătate purtându-l, pe jumătate conducându-l. Peste stradă, printr-o uşă care lăsa vederii portul, într-un lift.

Liftul se deschise pe un coridor, primul lucru auzit de Kasper fu muzica. Slabă, oarecum depărtată, totuşi foarte limpede. Era cantata de Bach BWV 106 în interpretarea corului de femei al Poliţiei din Copenhaga, îşi amintea înregistrarea, pe acelaşi CD putea fi auzită dirijoarea şi ca solistă, era preşedinta Poliţiei din Copenhaga, Hanne Bech Hansen. Kasper îşi amintea vocea ei frumoasă de soprană, cântând aproape non-vibrato.

O uşă deschisă dădea într-un spaţiu înalt, rectangular, ca o sală de gimnastică a unei şcoli comunale. La peretele din capăt erau birouri, patru funcţionari de Poliţie sortau nişte hârtii. La capătul sălii, în faţa unor rafturi cu dosare, şedeau două funcţionare la o masă care părea o centrală telefonică.

Odaia avea şase mari ferestre spre port. La una stătea nemişcat un bătrân uriaş, arătând ca îmbrăcat de modişti şi descărcat apoi pe scaun cu macaraua. La alta era aşezat Mork, lângă el se afla un mic difuzor local, de unde se auzea muzica.

Mork se întoarse, privindu-l pe Kasper. Bandajele însângerate.

Luă de pe masă nişte ziare şi le puse pe scaun. Kasper se aşează pe ziare.

— Weidebuhl, zise Mork, arătând din cap spre bătrân. Reprezintă Ministerul Cultelor. Şi e legătura noastră cu mănăstirea.

Pe difuzor se afla învelitoarea CD-ului, coperta împodobită cu lira de aur, simbolul formaţiilor muzicale ale Poliţiei. Pe învelişul de plastic picură sânge, Mork o luă de acolo şi opri muzica.

— Să vină sus Kejsa, spuse. Şi ne trebuie cola. Şi cafea.

— O tărie, spuse Kasper.

Călugării dispărură. Mork privi peste spaţiul piaţetei închise.

— Am înconjurat Konon, zise. Două sute de poliţişti de la unitatea specială. Patru bărci cu motor. Submarine militare de luptă. Două elicoptere, pentru cazul că ar vrea să scoată copiii pe calea aerului. Treizeci de oameni care să răspundă solicitărilor de la adresele private ale clienţilor individuali şi să strângă mărturii. Au început acum zece minute.

Kasper încercă să-i asculte lui Mork sistemul tonal, nu mergea, auzul îi era instabil, părea că o să dispară încet-încet cu totul.

— Apărare generală, zise Mork. Asta e denumirea o fi ală. Idee frumoasă, foarte daneză. Înseamnă cooperare nelimitată. Când e vorba de o catastrofă, ca acum, lucrează toţi laolaltă. Poliţia, salvarea Falck, Apărarea Civilă, pompierii. Armata. În Danemarca ne ferim să proclamăm starea de urgenţă. Politicienii sunt de părere că ar putea da naştere unor legi care să lase mână liberă chiar lovitu i le stat. Deci, cazul de faţă e o situaţie de necesitate civilă. Poliţia conduce cercetările. Ajutoarele poliţieneşti de avertizare închid locul. Apărarea Civilă curăţă locul. Militarii livrează muşchii tari. În plus, mai

colaborează şi Ministerul Cultelor. O idee frumoasă. Dar n-au staţii radio ca să poată comunica între ei. Iar tehnologia informaţiei nu e pusă la punct pentru toţi, asta înseamnă că nici în scris nu se pot coordona. Mai sunt legaţi şi de şapte mii de legi şi reglementări pe care trebuie să le respecte. Totuşi lucrurile sunt, cam după o săptămână, oarecum puse la punct. Ăsta e timpul care a trecut. O săptămână. De la primul cutremur.

Pe pervazul ferestrei din apropierea lui Kasper fu aşezat ceva. Mork îi întinse un pahar, Kasper bău. Era un rachiu spaniol, uşor dulceag, îi dădură lacrimile, alcoolul ardea rănile deschise din gură ca un aruncător de flăcări la care parafina fluidă face cale întoarsă.

— Aşa e şi Poliţia, continuă Mork. Bazată pe colaborare şi transparenţă. O Poliţie unitară. Narcotice, fraudă, hoţie, departamente tehnice, totul sub aceeaşi pălărie. Pentru toate sunt reglementări, planificări, totul merge ca uns. Asta înseamnă că dacă suni departamentul din Lyngby şi anunţi dispariţia băiatului şi a fetei se va găsi mai întâi un funcţionar cu scaun la cap, care te linişteşte spunându-ţi că 99% din copiii dispăruţi au chef să facă o plimbare. Dacă suni din nou peste câteva ore, funcţionarul vrea să afle dacă părinţii sunt despărţiţi, dacă există fraţi mai mici, fiindcă de obicei copiii care fug de acasă îşi manifestă astfel nemulţumirea. Cum la celălalt capăt al firului se insistă, Poliţia cere căminului de copii să vină cu părinţii şi o fotografie a copiilor. Nu există părinţi, vine răspunsul. Atunci funcţionarul de serviciu cere să fie înştiinţată şcoala. Şi abia acum observă cineva că Serviciul de Informaţii şi Inspectoratul General au evaluat casa de copii ca posibilă ţintă pentru terorişti. Pe lângă altele optzeci din Bagsvaerd şi Lyngby. În fine, maşinăria se pune în mişcare. Câţiva criminalişti o pornesc spre căminul de copii şi-l întorc cu susul în jos. Dintre copiii care nu pot fi găsiţi o vreme, nouă din zece se ascund în pod. Întrucât nu se avansează, e contactat Serviciul de Informaţii. Sunt

scoase din sertar planurile pentru asemenea cazuri. Avizate patrulele. Anunţat şeful pentru cercetări din Lyngby, viceconsilierul de criminalistică, şeful Poliţiei, care vrea rămână în umbră cât mai mult timp posibil. Un director de criminalistică de la Serviciul de Informaţii. Sunt stabilite bazele direcţiilor de cercetare, care trebuie urmărite în linişte. Aşa că, până ajunge Weidebuhl să se îngrijoreze şi să înştiinţeze biroul de Poliţie al Ministerului de Justiţie, care la rândul lui mă informează pe mine, a trecut deja o săptămână şi s-a făcut prea târziu.

În spatele lui Kasper se afla o femeie. Era aristocrata din Strandvej, purta acum un halat alb şi împingea o măsuţă pe roţi cu ceea ce păreau să fie instrumentele de prim ajutor.

Îndepărtă şervetele şi prosoapele din jurul capului. Kasper simţi vag că i se ia pulsul. Că i-e măsurată tensiunea. Lumea înconjurătoare începea încet-încet să se topească. O parte a auzului îi rămăsese intactă. Dar câmpul vizual îi fusese micşorat, zărea clar doar într-o zonă mărginită.

— Am început ca poliţist, zise. Trecând prin toate. Poliţist de stradă. Cu câinii. Cel mai tânăr comisar de criminalistică din Danemarca. Mi-e dragă, Poliţia asta e una dintre cele mai bune şi cinstite din lume. Un singur lucru e greu de răbdat, că-i atât de înceată.

Mork îşi uitase reţinerea, apărarea acustică, sistemul său tonal se deschisese. Ce auzea Kasper era oboseală. Nu o epuizare trecătoare. Ci una veche, de douăzeci şi chiar treizeci de ani. O auzise la nişte mari directori de circ care voiseră altceva, mai mult decât să câştige doar bani. Era oboseala unui om care nu are doar o slujbă, ci şi o misiune, lăsându-se înghiţit de ea. Şi care acum se consuma treptat, din interior.

Femeia îi ridică lui Kasper cămaşa, o auzi cum i se opreşte răsuflarea. Îi puse mâna pe diafragmă. În mod normal, o asemenea atingere l-ar fi bucurat, mai ales din

partea ei. Dar nu acum.

— De obicei ministerul nu-i în temă, continuă Mork. Avem cinci bieţi funcţionari la biroul pentru problemele poliţieneşti. Suntem chemaţi numai când e o problemă cu adevărat majoră, când e vorba şi de politică. Dar chiar şi atunci ştim că ne prindem urechile.

— Departamentul H? întrebă Kasper.

Îşi percepu propria voce, suna ca orăcăitul unui brotac de iarbă.

Mork se ridică. Stătea lângă fereastră.

— Poliţia a lucrat mereu cu astrologi, zise. Cu câte-un medium, sau vreun clarvăzător. Pe tăcute, se înţelege. Dar la sfârşitul anilor ’90 am observat că se va schimba ceva. Am simţit-o ca pe iminenţa une furtuni. Ştiam că vor apărea noi forme de criminalitate a profitului care vor avea de-a face cu controlul conştiinţei.

— Cum ar fi comerţul cu opţiuni, zise Kasper.

Funcţionarul încuviinţă.

— Timpul, zise. S-o iei viitorului înainte. Acesta a devenit cel ma important lucru. Intuiţia. A devenit una dintre resursele cele ma; * bine plătite. Mă tot străduiesc să fac Poliţia daneză să priceapă asta.

Femeia îl rugă pe Kasper să deschidă gura. Simţi răcoarea unei oglinzi stomatologice. Ea îşi îndreptă spatele.

— Trebuie dus la terapie intensivă, zise. Acum. Are o împuşcătură în burtă. Capul spart. Încheietura mâinii stângi, frântă. Poate şi două coaste. Poate şi nasul. Trei dinţi se clatină. Trebuie cusut, a pierdut o groază de sânge. Are nevoie de o transfuzie. Şi de un control al sângerărilor interne.

Îi recunoscu vocea şi din altă împrejurare, o auzise cântând, un alto rafinat. Pe CD. Participase la cantată.

— Mai am nevoie de el douăzeci de minute, zise Mork.

— Dacă e atins vreun organ, dacă e rupt ficatul, în douăzeci de minute e mort.

— Nu moare. A fost făcut din alt aluat decât sunt făcuţi oamenii. Poate un fel de plastic.

— Fac raport, zise ea.

— Îi faci o injecţie, zise Mork. Pe răspunderea mea.

Plecă, Mork se uită după ea.

Mă urăsc, zise. Am preluat cazul din Lyngby şi l-am mutat aici, unde au loc zilnic discuţiile de serviciu. A fost stabilită o celulă de comandă. De două luni le stau aici sub nas. Formal, suntem numai observatori. Dar se tem, frica de oficialitate. Şi de politicieni. Iar acum au dispărut copiii. Totuşi nu aşteaptă decât un prilej să scape de noi.

— Ce e cu ceilalţi copii? întrebă Kasper. Cei dispăruţi în străinătate.

Surpriza funcţionarului n-ar fi înregistrat-o nici măcar un oscilograf; nici nu clipi. Dar Kasper o auzi.

În mod normal, Mork n-ar fi răspuns; numai cine face pluta înoată la suprafaţă. Dar atât de aproape de marele câştig e imposibil să rămâi ermetic.

— Cei daţi dispăruţi au fost cinci. Şi toate anunţurile, retrase.

— În afară de cel pentru fata moartă.

Durerea îl străbătu pe funcţionar, o clipă îşi întunecă sunetul concentrat.

— Iniţial am vrut să fiu judecător, zise el. Mereu am fost însetat de dreptate. Uneori această tânjire e resimţită ca o sete, poţi să-ţi închipui aşa ceva? Dar de ce-ţi povestesc toate astea?

— Fiindcă trezesc încredere, de-a dreptul, zise Kasper. De regulă îmi povestesc toţi, după cinci minute, viaţa lor. Femei. Copii. Taximetrişti. Portărei.

Femeia se întorsese. Kasper simţi undeva departe, ca pe un lucru care nu-l interesa, injecţia.

— Prednison, zise ea.

Îi veni să zâmbească. Şi pe Maximillian îl umpluseră cu Prednison. Înspăimântătoare şi fascinantă e această coincidenţă a destinelor de părinţi şi copii, până la autopsie.

Lăuntric observă o uşurare chimică. Simţi că femeia îi leagă ceva în jurul capului, era un bandaj. Mork se lăsă pe vine în faţa lui.

— Am primit cererea pentru extrădarea ta, zise. Din Spania. Oficial, legea daneză nu acceptă reducerea de pedeapsă. Sau bani împinşi pe sub masă. Puţinele cazuri în care Poliţia a cumpărat un rocker pentru câteva mii de coroane au sfârşit prin a ajunge pe masa directorului Poliţiei. Asta înseamnă că, de fapt, Poliţia nu poate face nimic pentru tine. Dar noi putem. Supune cercetării judiciare cererea spaniolă, determinând respingerea ei. Putem grăbi ajungerea cetăţeniei tale daneze în faţa Folketingului[84]. Weidebuhl poate vorbi cu Ministerul de Interne. Ajungem la o înţelegere cu Impozitele, într-o jumătate de an eşti înapoi. Pe marile scene. Înţelegi?

Kasper încuviinţă. Sunetul celui din faţa sa era clar. Ajunseseră acolo unde voiseră totdeauna să ajungă.

— În curând. Când vor salva copiii. Ne rugăm Domnului să-i salveze. Toată operaţiunea asta. Am pornit-o având încredere în tine. Şi când vom avea copiii, va fi nevoie de tine la fel ca înainte. Ca să se devorbă cu ei. Jos, în departamentul A, am câteva poliţiste specializate în infracţionalitatea moravurilor. Şi la Glostrup sunt specialişti în incesturi. Dar copiii de aici sunt altfel. Aşa că, înainte să se ocupe alţii, aş vrea să stăm noi doi de vorbă cu ei. Vreau să înţeleg la ce sunt folosiţi. Batem palma?

Kasper încuviinţă.

Mork se ridică.

— O să ne părăseşti? întrebă.

Kasper ascultă. Nu corpul său, ci în afară, în sus,

84 Denumirea Parlamentului în ţările nordice.

moartea v. le din afară.

Scutură din cap.

— Muzica, zise.

Mork îl privi gânditor.

— E adevărat, zise funcţionarul. Că trezeşti încrederea. Înţeleagă asta cine-o vrea. Dar dacă acum, de exemplu, nu dai colţul, Sfântul Petru o să înceapă să-ţi destăinuie grijile lui personale.

— Se află în Copenhaga, spuse Kasper. Cei cinci copii rămaşi în viaţă. Cineva i-a adus la Copenhaga. Şi nu a fost mănăstirea. Nu stareţa. Deci, cine i-a adus?

Mork apăsă clapa de pornire.

Era ultima parte a cantatei. Încă plină de durere, dar mai neotestamentară decât partea întâi. Uşor, tonalitatea de soprană a directoarei Poliţiei indica o ieşire: Moartea e poarta spre altceva.

Kasper auzi armonia muzicii, a clădirii şi a bărbaţilor care se aflau înaintea sa. Sala avea aceeaşi sonoritate şi claritate a exprimăr ca un spaţiu bisericesc. Auzi cât de religioasă era în realitate Poliţia. Auzi conştiinţa justiţiei. Închipuirea unei dreptăţi cosmice. Mork ar fi putut să ocupe orice post în administraţia daneză. În schimb, se afla aici. Cărunt de oboseală. Ţinut drept de o lăuntrică lampă fluorescentă. Kasper putea să-i audă zumzetul. Murmurul acestuia era un credo: răul nu e de neocolit, e o tumoare, poate fi operată.

Mork era chirurgul şef al societăţii. Sediul Poliţiei era spitalul ei mănăstiresc.

Filosofie frumoasă, pe care Kasper o simţi înăuntrul său. Credinţa că ţinta poate fi atinsă dacă există structura, energia şi curajul de a îndepărta murdăria. O secundă îşi dori să poată crede în asta.

Se auzi un mobil, era al lui Mork. Vorbi doar scurt. Încetă convorbirea. Rămase pe loc, privind pe geam.

Trase un scaun şi se aşeză înaintea lui Kasper.

— Au întors totul cu susul în jos, zise el. Copiii nu sunt acolo. Nici urmă de ei. Şi nici vreo dovadă că ai fost acolo. Oamenii mei spun că există paznici, supraveghere cu infraroşii, nicăieri vreun loc prin care să te fi putut strecura. Au luat la întrebări tot personalul şi trecătorii. Singura care te-a văzut e o fată din magazinul de ciocolată. A mărturisit că ai cumpărat un ou de Paşti pentru prietena ta.

Kasper îşi cercetă paharul cu tărie, era gol.

— M-am înşelat în privinţa ta, zise Mork. M-ai tras pe sfoară. Ai vrut să câştigi timp?

— Exista o ieşire, spuse Kasper. Pe care voi n-aţi închis-o.

O clipă, Mork îşi pierdu cumpătul. Stânga sa îl înşfăcă pe Kasper de gât. Durerea depăşi orice închipuire. Stârnirea durerii nu e niciodată limitată, în sus nu e limită. Îşi pierdu cunoştinţa.

Lumea se realcătui, poate nu lipsise din ea decât câteva secunde. Mork îi ţinea, acum cu grijă, capul în palme. Îşi apropie faţa.

— Cu plăcere te-aş fi interogat. Dar… înţelegi. Am pus în mişcare două sute de oameni. După ce am smuls Poliţiei districtuale cazul. Acum mi i-am pus pe toţi în cap. Ministru. Poliţie. Rude. Acum nu mai e de mărturisit. E de explicat.

În spatele lui Kasper se aflau călugării, îl ridicară.

— Ai fost înăuntru? şopti Mork. Copiii erau acolo?

Călugării îl apucară mai strâns. De data asta îl luară.

Conduceau pe lângă maşinile pompierilor, pe lângă trailere cu bărcile de cauciuc al pionierilor. Dacă i-ar fi putut determina să oprească într-un loc cu construcţii plate ar fi fost poate o şansă.

— Tatăl meu e pe moarte, spuse. Tare mult aş vrea să-l mai văd o ultimă dată. Dacă am putea opri la Spitalul Regatului, durează doar câteva minute.

Nu răspunseră, trecură peste podul Zeelandei pe autostradă, către aeroport. Conştiinţa lui pâlpâia.

— În necrologul meu, rosti el spre cele două spinări mute, se va scrie că a dat fiscului două sute de milioane în folosul comunităţii şi că a făcut Danemarcei mai multă reclamă decât Niels Bohr şi un milion de paleţi de şuncă la un loc. Totuşi, însoţitorii care l-au transportat spre tortură şi execuţie erau grosolani ca nişte gangsteri hip-hop. Neraşi, ca nişte swami indieni.

PARTEA A PATRA

Îi repartizară o celulă, aşa, în starea în care era, bardo trei[85], între două coşmaruri. Era situată la etajul întâi, în spaţiile Poliţiei pentru imigranţi de la aeroportul Kastrup.

Celula, una din şase, era despărţită prin două toalete de o recepţie dotată cu bănci, un ghişeu, două cămăruţe separate pentru control medical şi trei poliţişti înarmaţi, doi bărbaţi şi o femeie. Totul era din beton zugrăvit în alb, chiar şi ghişeul. Într-o celulă plângea un copil. Altundeva, cineva gemea, chinuit, ritmic. În altă parte, o femeie se ruga cu *la ilaha illa llah,* nu există alt dumnezeu în afară de Dumnezeu.

Ferestre nu erau. De afară se auzea accelerarea pătrunzătoare, mecanică, a jeturilor gata de pornire.

Un funcţionar puse o tavă metalică pe tejghea, călugării îi goliră lui Kasper buzunarele, conţinutul fu pus pe tavă. Funcţionarul luă cutia viorii, numără obiectele, îi dădu lui Kasper bancnotele, biletul de loterie şi o chitanţă, chipul bărbatului părea o mască. În *commedia dell'arte* l-ar fi putut interpreta pe Casandru, o măreaţă şi mânioasă figură paternă. Chiar şi în starea de bardo nu scăpăm de o situaţie fundamental oedipiană.

În celulă se aflau un prici şi un scaun, călugării îl

85 în concepţia tibetană, stare intermediară între două vieţi; cuvântul e folosit simbolic pentru suspendare ireală.

puseră pe scaun şi dispărură. Le auzi ecoul paşilor prin clădire. Privi peretele alb. Ajunsese acolo unde sfârşesc marile opere.

Orice artist scenic ştie ce înseamnă căderea de la miezul nopţii. Trecerea de la lumina teatrului la bezna de afară. Până adineaori divinizat, deodată de nimeni cunoscut. Mergând singur printr-un oraş unde abia mai găseşte calea spre hotel. Unde nu-i vorbesc decât curvele.

Cu singurătatea era învăţat, nu fusese decât temporară. Rareori dura mai mult de douăzeci şi patru de ore. Timp în care era de obicei preocupat să se reîncarce pentru viitorul foc de artificii. Să şlefuiască un amănunt pentru intrarea în scenă. Să adauge, constructiv, o nouă mişcare. În interiorul său se afla, deja, alături de viitorul său public.

Acum era altfel. Nu-l aştepta niciun public. Era o noapte bardo. Zborul cu avionul. Patru bărbaţi din *Guardia civil.* Cinci ani la închisoarea centrală din Madrid. Sau în Alhaurin el Grande. Poate i-ar reduce pedeapsa cu un an, pentru bună purtare.

Îşi ascultă lăuntrul. Fiecare clipă conţine o şansă. Acum avea şansa de a auzi cum e acordată conştiinţa în punctul în care începe să crape.

Un ochi îl privi prin ferestruica uşii celulei, care se deschise; era Casandru, îi puse pe masă cutia viorii.

— Aş vrea să dau un telefon, zise Kasper.

Poliţistul nu se clinti.

— La Madrid, continuă Kasper, mă aşteaptă zece televiziuni. Le voi arăta bandajele însângerate. Spunând că am fost brutalizat de Poliţia daneză. Şi voi fi foarte atent cum te descriu.

Auzi cum în sistemul tonal al celuilalt se trezeşte o mică spaimă, era frică, dar, fără să vrea, şi un fel de admiraţie. Nu atât faţă de ameninţare, cât faţă de nebunia ascunsă dincolo de ea.

— Ba chiar voi face să fie mai rău, zise Kasper. Încep chiar acum să mă dau cu capul de pereţi.

— Te legăm.

— Îmi înghit limba!

Funcţionarul puse pe masă un telefon fără fir. Părăsi celula încet, gânditor. Kasper formă numărul. Cel pe care nu-l uitase niciodată.

— Da?

Răspunsese o voce spartă, ca grohotişul pe banda de transport. Şi totuşi. Era Doamna Albastră.

— Poliţia nu i-a găsit, zise Kasper. Sunt pe cale de a fi extrădat. Nu mai am ce să fac.

— Unde eşti?

— La aeroportul Kastrup.

— Asta ştim. Fieber a condus în urma ta. Unde în Kastrup?

— Nu e important.

— E hotărâtor.

— La Poliţia pentru imigranţi.

I douăzeci de minute suntem acolo.

— Într-un sfert de oră sunt plecat. Mă aflu în sala de îmbarcare. Iar aici nu pătrunde nimeni.

Ea închisese.

Deschise cutia, scoase vioara, sărută lemnul neted, o acordă. Îi era aproape imposibil să-şi folosească stânga, degetele se mai mişcau, dar în braţ n-avea putere, fu nevoit să sprijine vioara de zid. *Ciaccona* de Bach veni de la sine, unde se află memoria? Sigur nu în conştiinţă, căci a sa era scoasă din uz. Poate într-o anexă exterioară.

Sunetele îl străbătură, prin mâna dreaptă, ieşind apoi prin stânga, precum Dumnezeu prin dervişii care se rotesc. Se înecă în sonoritate. Îşi aminti ce spusese Bach când, întorcându-se acasă, îi găsise pe Maria Barbara şi pe doi copii trecuţi în moarte: „Doamne, ajută-mă să nu-mi pierd

bucuria nicicând”.

În jurul său se lăsase tăcere. Extrădaţii ascultau. Poliţiştii ascultau. Rugăciunea femeii rămăsese fără cuvinte, plânsul copilului încetase. Chiar şi între avioanele care veneau şi plecau se aşternuse un spaţiu divin.

Mâna stângă nu era ruptă. Arcuşul nu era ceva material, era o prelungire a conştiinţei. Se afla în legătură cu publicul. Bach era foarte aproape.

O clipă, apoi totul luă sfârşit. Un copil ţipă. Cineva azvârli un scaun în perete. O uşă fu smulsă larg, alta izbită. Decolară patru Hercules încărcate cu tancuri. Şi totuşi, pentru o scurtă clipă, fusese pe deplin fericit.

Fericirea e atemporală. În clipa în care inimile noastre sunt deschise, ieşim din succesiunea temporală. Stine se afla împreună cu el în celulă, ca în ultima noapte, înainte să dispară.

Fusese acelaşi ceas de seară ca acum. Ea stătea tăcută, lăsând liniştea să cânte, în timp ce pătrundea întunericul. Trăia ceva important, el nu-şi dădea seama ce, dar înţelegea că nu poate să intervină. La un moment dat, se ridicase, oprindu-se în spatele lui. Se aşteptase ca ea să-i ia capul în mâini şi să-l tragă spre sine, auzul său tânjea după ea, partea de jos a corpului femeii sunase mereu pentru el ca un bronz tibetan plin cu fructe.

În loc de asta se petrecu altceva. Stine aprinse lumina, desfăcu nasturii bluzei şi-i arătă braţul.

Petele vinete deveniseră galbene.

— A trecut o săptămână, zise.

El nu răspunse, ce-ar fi putut spune?

— Se întâmplă din ce în ce mai des. Îţi trebuie tot mai puţin ca să mă loveşti. Ai vreo explicaţie?

Vorbea cu glas aton. Aproape lipsit de speranţă. Niciodată n-o auzise aşa.

— Mi-am închipuit mereu că dragostea e o formă, spuse el. Că sunt sentimente care înconjoară un anumit

corp. O anumită inimă. Un chip. Un sunet. Cu tine e altceva. Este ca o deschidere. O uşă. O ieşire. Ceva prin care cad. Se schimbă tot timpul. Sunetul tău e mereu altul. Ca un drog. Nu mai pot scăpa. Mi-e teamă să nu-l pierd.

— Nu suport violenţa, zise ea. Ca joc, O.K. Dar ce-i aici nu e joc. N-a fost nici înainte.

Se lăsase tăcere. Kasper intră în cădere liberă.

Se ridică de pe scaun. Aveau aproape aceeaşi înălţime. Îşi adună toate părţile sinelui la care avea acces. Pe atunci i se părea că sunt toate.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, spuse.

În acea noapte dansase.

Peste Rungsted şi împrejurimi se răspândise o cuprinzătoare fericire. Natura cânta cvartetul în Do Major, punctul culminant al cvartetelor lui Mozart, răspunsul său dat lui Haydn. Era cvartetul pe care şi-l pusese şi Kasper, simţind că vrea să danseze. Necazul dinainte trecuse. Renăscuse.

Stine se aşezase pe pat dreaptă, în capul oaselor. El împinsese mobilele la perete şi începuse să se dezbrace. Încet, ezitând, fără să o privească; curând era gol.

Începu încălzirea, aplecări, exerciţii de respiraţie. Auzi cum răsuflarea ei devine mai iute. O auzi aruncând hainele, nu privi într-acolo. Coborî din pat şi păşi înaintea lui, privi prin ea. Îi auzi sunetul, mai puternic decât toate celelalte. Sunetul iubirii şi al sălbăticiei. Ceva din ea voia să se repeadă asupră-i, să-i smulgă cu dinţii bucăţi de carne de pe oase. Era bucuros că nimeni de la asigurările artiştilor nu era de faţă, i-ar fi reziliat pe loc poliţa.

Se întoarse încet, ca şi cum femeia n-ar fi existat. Ea îşi lăsă palmele să lunece de-a lungul corpului, se mângâia singură.

Se aşeză pe vine şi-şi încălţă pantofii de circ. Ea se postă în faţa lui, îşi deschise sexul cu degetele, luă cu vârfurile degetelor picături din mierea fluidă şi scrise ceva

pe interiorul pulpelor, ştia că e porunca „Acum!”

Se retrase din faţa ei în cealaltă parte a patului, îşi puse nasul de clovn, era o bună costumaţie, nas de clovn, încălţări de clovn şi ranga sculată. Dar poate că ar mai fi trebuit să se gândească dacă să se prezinte într-adevăr aşa la circul Benneweis. Cvartetul plutea spre partea rapidă, triumfător, complex, doar Mozart mai ştia ce e aici sus şi ce e jos.

Stine alunecă peste pat ca un leopard, era pentru el aer, îi auzea tot timpul iubirea, ca o oglindă de apă, şi în acelaşi timp o poftă gata să urle, înnebunită.

Îşi aşează nasul de clovn pe erecţie. O privi în ochi. Se aşează aproape de tot, pe pat. Când e vorba de provocat instinctul femeii, nu trebuie totuşi exagerat.

Ea lunecă peste el. Auzi marea. Era gata să-i înghită. Femeile sunt mai bune în a se lăsa înghiţite. Corpurile lor începuseră să dispară, rămăsese doar inima, ceea ce-i pătrundea, pulsând, sexul, tot inimă era. Auzi teama lor de a nu se pierde unul pe celălalt. Se auzi pe sine rugându-se: „Doamnă Dumnezeu, ajută-mă să rămân în asta fără teamă”.

Ea se oprise.

— Nu ajungem niciodată unul la celălalt.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îi auzea, ca înainte, foamea de el, dragostea, dar acum intrase un nou acord, cu totul neaşteptat.

— Indiferent cât de aproape ne-am fi, spuse ea, nu ajungem unul la celălalt, nici acum. Chiar şi în ceea ce facem acum e un punct în care suntem singuri.

Nu-şi dădea seama ce tot spune. Femininul e o mare; chiar având colac şi vestă de salvare, riscul de înec e copleşitor; voi să plece din ea. Dar nu era uşor, inima lui excitată se afla încă înăuntrul ei, care-l ţinea strâns.

— Ştii ce se cere de la o analiză chimică? întrebă ea. Să epuizeze tot, să fie lipsită de contradicţii şi cât se poate

de simplă. Minunat, ador asta. Din păcate sunt cerinţe de neîndeplinit, chiar şi în matematică.

El se eliberă şi se sprijini de perete. Stine îl urmă.

— Când simţi mireasma altui om, continuă ea, ţi se pare că eşti aproape. Materiile active, esterii şi acizii graşi se dizolvă în grăsimile pielii, sunt smulse de aburul sudorii şi devin din nou dense în papilele gurii şi ale nasului. De această clipă ne dăm seama. Acolo unde suntem lichid şi mireasmă simţim că ne aflăm foarte aproape de contopire. Că ultima pieliţă care desparte oamenii ar putea fi smulsă. Dar acest lucru nu se întâmplă. Niciodată. Înţelegi?

Era important pentru ea, decisiv, abia mai avea voce, plată, densă.

— Înţeleg foarte bine, zise el. Ai vrea să găseşti un partener fără contradicţii, care să-ţi corespundă întru totul. Şi cât timp îl aştepţi, te mulţumeşti cu mine.

Se târî peste ea. Îi cuprinse partea de sus a braţelor. Sunetul ei se schimbă, deveni o primejdie pentru viaţă.

— Undeva în tine e violenţă, zise ea. Asta trebuie să ţi-o stăpâneşti. Altfel nu mă mai vezi niciodată.

Se ridică şi ieşi în antreu. Era singura posibilitate de a fi mai departe de ea, în cei douăzeci de metri pătraţi. Dacă nu voia să stea în frigider. Natura renunţase la Mozart. Vântul suna în acele pinilor ca diamantul pe sticlă.

Era prins în sunetul ei, în mireasma ei, ca sâmburele în piersică.

Ea sta în uşă.

— Singurătatea, zise ea. De ce n-ar avea voie să fie şi aici?

N-o înţelegea. Nu înţelegea nici schimbarea de registru. Marea arăta din nou altfel. În acelaşi timp putea să audă toate stările dinainte. Dragostea, îngrijorarea, dorinţa, dezamăgirea.

Îşi îmbrăcase halatul. Şlapii. Şi o pornise.

Alergase câţiva kilometri în sus pe Strandvej, apoi se

lăsase prea frig, intrase la hotelul Rungsted. Băiatul de la recepţie avea morga şi ţinuta „Micului cornist”[86]. Nu arătă nici umbră de dispreţ, nici pentru şlapi, nici pentru halat.

— În noapte, zise Kasper, am lăsat o femeie căreia i-a pornit trenul. Am plecat fără carte de credit. Pot avea o cameră cu vedere la mare?

— Figura dumneavoastră, zise băiatul, face toţi banii.

În acea noapte nu dormise, şezuse privind peste apă. Când se lăsară zorii, ca sunet, dar nu şi ca lumină, coborâse la recepţie. Băiatul era tot unde-l lăsase Kasper.

— Părinţii Bisericii aveau o vorbă, zise Kasper, *credenti et oranti,* nu ştiu câtă latină ştii, înseamnă cam „crezând şi rugându-vă”. Noaptea asta am stat treaz, m-am rugat şi am recunoscut că în realitate trenul nici n-a pornit. În realitate ne petrecem viaţa, într-un mod sau altul, doar pe peron – cu aceia pe care îi iubim. Ce zici de asta?

— Am cincisprezece ani, zise băiatul, sorb cu multă recunoştinţă înţelepciunile vieţii. Dar asta nu înseamnă că n-aş aprecia o monedă de cinci, drept bacşiş. Când o să faceţi nota de virament, pentru contul nostru.

— Va fi mai mult de cinci, zise Kasper, dacă chemi un taxi şi garantezi cursa.

Băiatul transmise comanda.

— Vor să ştie direcţia.

Kasper se aştepta să se audă spunând: „Pe Strandvej, tot înainte”.

Dar nu asta îi ieşi din gură.

— Spre oraş. Spre sumbrul Norrebro.

Stine locuia pe strada Şi elland, la etajul opt, ultimul de sus. Îl rugă pe taximetrist să aştepte. Trecu pe lângă nişte beţivi care îi contemplară meditativi şlapii şi halatul.

Casa nu avea lift. Urcă încet, sunetul Stinei umplea

86 Statuie de bronz în amintirea războaielor daneze din 1848-50 şi 1864.

totul. Nu ajunsese să cunoască temeinic din el decât o mult prea mică parte.

Rămase pe loc în faţa uşii ei, ascultând clădirea adormită; degetele sale găsiră cheia deasupra uşii, înăuntru rămase iarăşi pe loc, fără să aprindă lumina.

Era un spaţiu pătrat, plus chicinetă, plus o mică toaletă, pereţi albi, înclinaţi, un foişor înălţat, câteva mobile, puţine. Aranjamentul nu era doar spartan, ci de-a dreptul monahal. Totuşi, odaia era plină de viaţă.

Secretul fiind că puţinele lucruri conţinute se aflau la locul potrivit, precum pietrele într-o grădină de nisip. Avusese de-a face cu mai mulţi scenografi şi regizori decât îşi aducea aminte, dar numai extrem de puţini aveau flerul Stinei. Şi numai câţiva foloseau, ca ea, mobile puţine, lămpi puţine, rechizite puţine.

Îi auzi ecoul tălpilor goale pe scândurile podelei, îi simţi câteva miresme. Dar din alt punct de vedere, locuinţa aproape că nu spunea nimic despre ea: un birou de stejar lustruit, o lampă patinată Poul Henningsen, din anii ’30. Un scaun. Pat mare, dublu. Un fel de dulap pentru hărţi sau schiţe, cu sertare mari, plate, pătrate, cum au arhitecţii; de la mobila asta luase măsuri pentru cea pe care o comandase în rulotă. Pe masă erau de-ale scrisului. Două computere. Pe alta, joasă, două imprimante. Pe perete, un cuier, cu o hartă şi coşuri, în jur, lemne din mare, devenite negre, sau cenuşii, argintii. Pietre de pe plajă. Ghioci. Flori, orhidee, nu cele din florării, ci feluri rare, tăcute, pe care le vedea prima oară. Un raft, jos, cu cărţi de specialitate. Pe unul din pereţi, un covor de lână neagră, subţire, cu model geometric, întreţesut. Nu tablouri. Nu fotografii.

De fapt, despre trecutul ei nu povestise nimic. Iar el nu întrebase. Dansaseră unul în jurul celuilalt, într-o tăcută înţelegere de a ocoli toate acele locuri unde fusese arhivat trecutul. Şi unde era plănuit viitorul.

Fusese un dans frumos, mişcător, plin de respect.

Reversul respectului e distanţa inutilă. Coborî de pe treapta foişorului şi deschise unul dintre sertarele joase, era plin cu scrisori.

Făcuseră baie împreună, aici, în casă, el ieşise primul. Ea închisese robinetul. Picăturile de pe pereţi şi de pe perdeaua duşului cântaseră preludiul în Re bemol Major de Chopin, stropi din sângele inimii, de o culoare deschisă, oxigenat, căzând pe marmura neagră. Ea – şi săpunise mâinile, diluând clăbucii şi suflând un balon de săpun, mare cât o nucă de cocos.

Îşi săpuni antebraţul, pe care-l ţinea apropiat de corp, sub sânul stâng, în dreptul inimii. Începu să sufle, aşa ceva nu mai văzuse, balonul era mare şi aurit ca mingea morselor de la circ, treizeci de centimetri dimensiune.

Nu se putea autocuprinde. Încercă şi cu celălalt braţ, acum forma un colac în jurul corpului. Întinse colacul, laturile se curbau spre interior, voind parcă să se lărgească şi închidă, concomitent.

— Teorema lui Dirichlet[87]. Despre suprafeţele minimale. O foarte frumoasă dovadă. Dacă mărim o suprafaţă, ea va încerca, în timp ce, cu încetul, cedează, să cuprindă arealul cel mai mic.

Venise-n întâmpinarea lui. Cu balonul de săpun concav, lunguleţ, strălucitor.

— Tot ce e viu, zise ea, şi tot ce e mort încearcă să se extindă şi să se restrângă. Chiar şi dragostea. E o enigmă. Cum te laşi în cădere liberă? Păstrând în acelaşi timp mâna pe frână?

Se afla aproape de el. Pe piele părea să-i strălucească un strat subţire de ulei străveziu. Nu putea fi apă, căci suprafaţa apei se strângea şi se despărţea în stropi, ca pe un delfin.

---

87 Johann Peter Gustav Leieune Dirichlet (1805-1859), matematician german care a contribuit la teoria nuţnerBfcr

— Şi? Există vreo soluţie? întrebă el.

— Chiar dac-ar fi. N-ai dori-o.

Balonul de săpun îl atinse.

— N-ai vrut-o niciodată. Nici măcar când ai fost foarte aproape de ea.

Balonul plesni.

Doar o mică greşeală. Dar fusese de-ajuns. Pentru o clipă, sunetul ei se schimbase. Plin de cunoaştere. Clipă care îi arătase că ea ştia ceva despre el. Că pătrunsese într-un spaţiu al sistemului său tonal la care el nu-i dăduse acces. Şi din care pesemne luase ceva. Aceasta era amintirea activată noaptea trecută.

Cine a avut parte de o educaţie cum se cuvine nu citeşte scrisorile altora; el nu le citise nici măcar pe ale lui Bach, tipărite la Groce. Pe ale lui Kierkegaard fusese nevoit să le studieze, din motive academice. Dar, spre a pătrunde femininul, omul trebuie să folosească orice deschidere.

Scoase teancurile de plicuri şi le răsfoi. Cine a avut mână bună la cărţile de joc o viaţă întreagă se descurcă uşor în orice vraf de hârtii.

În primul teanc erau scrisori tehnice: Secţiunea Seismică, Universitatea Lund, *British Geological Survey,* Edinburgh. Grămezi întregi de la *European-Mediterranean Seismological Center, EMSC,* din

Bruyeres-le-Châtel. Şi de la UCLA, *Institute of GeophysicsK* Pe hârtie ieftină de copiator. Ajunse la corespondenţa privată, repede de luat la mână. Ori era păstrată în altă parte, ori nu era păstrată deloc. Doar o grămadă subţire cu scris de mână, pe hârtie de un alb mat, în relief, cu gramaj mare. Cu semnătura „mama”, sau „a ta mamă”. Nu exista expeditor, dar lângă dată era scris locul expediţiei: Holte. Până la urmă găsi totuşi un plic cu expeditor, îl băgă în buzunar.

Căută mai departe. Sunetul din odaie se modifică.

Ştia că se apropie de ţintă. Ascultă mai multe teancuri ţinute laolaltă cu agrafe de birou. Erau scrisori de la foşti iubiţi, îşi închise repede auzul, nu e oare cu totul de neconceput ca o femeie să fi avut vreodată alt iubit în afara ta?

Două pagini îi străbătură degetele şi auzul ca un corn. Erau capsate împreună. Le despărţi. Fotocopii. Recunoscu scrisul, era chiar al său. Aşternut cu grijă, în urmă cu peste douăzeci de ani. De cineva care într-o anumită măsură fusese el însuşi.

Era sigur că le va găsi. Asta auzise în vocea ei, în acea zi, în baie, timbrul acestor scrisori.

Cărora le fusese adăugată a treia. Scrisă tot de mână. Fotocopia răspunsului primit la vremea cuvenită. Literele nu erau egale, ci vălurile uşor. Ca notele din manuscrisele mozartiene. Ca să cânţi Mozart e nevoie de un facsimil. Valurile portativelor sale erau pline de informaţii; la fel scrisul său.

Aici ar fi trebuit să se oprească. Dar continuă. Degetele sale găsiră un plic mai gros. Plin cu hârtie mai fină. Probabil cu amprentele violete a cinci degete care erau însă mai late decât buricele obişnuite. Apărate de un autocolant. Foaia purta antetul *Poliţia Regatului,* BCI. Imediat dedesubt se afla a doua foaie, cu nişte combinaţii de cifre şi litere şi indicativul „Departamentul Tehnic Criminalistic” din Slotsherrenvej.

Scoase o ultimă foaie. Era o chitanţă „pentru diferite servicii”, cu indicativul „Ministerul Justiţiei, BCI”.

Îşi privi ceasul. Era duminică. Încă nu era şapte. Dar o sună pe Sonja, pe mobil.

Dură ceva până răspunse. Unde-o fi fost, că nu era acasă; altă acustică, suprafeţe care estompau mai puţin sunetul. Se afla în pat, putea auzi foşnetul aşternuturilor. Lângă ea, un bărbat. Avea în voce alcool cald, probabil

glogg[88], aşa, cu puţin înaintea Crăciunului.

Se gândi cum o fi să stai acasă cu copiii, ca bărbat al Sonjei, în timp ce ea face ore suplimentare până în miezul duminicii.

Se gândi la pometii ei acoperiţi de capilare fine, unele sparte. Primele semne delicate că şi ce-i bun poate strica, dacă-i prea mult. Prea mulţi bărbaţi, prea mulţi bani, prea mult succes. Prea mult Brunello.

Nu sunase până atunci pe mobilul ei pentru aşa ceva; ea nu întrebă nimic, simţise gravitatea situaţiei nemijlocit.

— Am aici cinci amprente, zise el. Ciudat de late. Cu indicativul „Poliţia Regatului, BCI". Mai am şi cifre şi litere de la Departamentul Tehnic Criminalistic. Şi o chitanţă de la Ministerul Justiţiei cu BCI şi Horsens în antet. Unde duc toate astea?

— Am nevoie de ceva timp. Pot să te sun eu mai încolo?

Îi dădu numărul Stinei.

Sonja făcea planurile de turneu pentru marile circuri şi concerte rock. Fiecare circ vizita în medie, pe vară, optzeci de ţări, după o logistică adânc înrădăcinată în tradiţie, bazată pe încredere şi relaţii personale. Nu exista în toată ţara niciun poliţist pe care să nu-l cunoască şi cu care să nu fie în bune relaţii.

Se aşeză în spaţiul care prelungea camera în consolă[89]. Aici stătuseră, el cu Stine, dezbrăcaţi, faţă în faţă. Fereastra era rotundă, vedea cartierul Osterbro până la margine, apoi peste Oresund. Era singurul punct în Norrebro de unde se putea vedea apa. Era sigur că Stine alesese locuinţa datorită vederii spre mare. În stradă auzi

---

88 Vin fiert şi îndulcit, subţiat cu apă şi mirodenii, care se bea în Ţările Nordice în preajma Crăciunului.

89 în daneză, karnap, spaţiu specific arhitecturii locale: o prelungire in consolă a camerei, ca un balcon rotund sau octogonal închis, dar fără perete spre interior.

taxiul claxonând.

Telefonul sună.

— BCI, zise Sonja, e Biroul Central pentru Identificare, cu sediul în clădirea principală a Poliţiei. Faptul că amprentele sunt mai late vine din „rularea” lor. Un funcţionar a apăsat degetele persoanei pe buretele tuşierei şi apoi pe o foaie. BCI ia în considerare nouă puncte de fiecare mână când identifică oamenii cu ajutorul amprentelor, ar trebui să fie ca la ADN. Iar ceea ce ai de la Departamentul Tehnic Criminalistic e probabil profilul ADN. Ambele documente se emit când o persoană, de exemplu după ispăşirea unei pedepse, e scoasă din registrul de criminalistică, adică din banca de date centrală a Poliţiei Regatului, de unde se eliberează permisele de conducere. Chitanţa provine de la o secţie de îndeplinire a pedepsei în libertate, cu totul sunt treizeci şi trei de asemenea instituţii pentru o formă foarte deschisă de ispăşire. Horsens e singura dintre cele cinci închisori de stat care are un departament de maximă securitate, abstracţie făcând de secţiile pentru rockeri. Pe scurt, lucrurile astea indică o persoană care a ispăşit o lungă pedeapsă şi ultima parte, datorită bunei purtări, în libertate, iar apoi, conform reglementărilor poliţieneşti, a primit amprentele, ca dovadă că nu mai e în registrul de criminalistică.

Kasper ascultă locuinţa. Dobândise o nouă sonoritate. Poate o auzise şi Sonja.

— Femeia, zise ea. Ai descoperit că a fost condamnată.

El nu răspunse.

— Poate să fi fost şi pentru ceva relativ nevinovat, continuă ea. Şi tu, şi eu, cei mai mulţi dintre noi, dacă ne-am pune cărţile pe masă, am fi luaţi în tărbacă de autorităţi.

Ştiuse mereu cum să consoleze, o făcuse cu el, cu alţii, chiar când erau foarte tineri. Dar de data asta nu-i

reuşi.

— E *gleggi* o întrebă.

— Sake.

— Ai grijă de tine, zise el.

Închise.

Taxiul îl lăsase pe Strandvej, intrase în rulotă. Stine dormea; se aşeză în fotoliu şi îi ascultă somnul. Dormea relaxată, nu putea să-i audă visele.

Stătu aşa cam un sfert de oră. Apoi ea se ridică în capul oaselor. Se trezise ca o pisică, o clipă scufundată încă în profundă inconştienţă, în clipa următoare, în trezie totală.

— Aş vrea să-ţi povestesc şi să te întreb ceva, zise el, dar o să i; ceva timp.

Ea luă telefonul şi anunţă că nu vine la muncă. Nu era o justificare elegantă, care să-i fi uşurat viaţa persoanei de la celălalt capăt al firului, ci doar o comunicare laconică; apoi închise.

Porniră spre sud, cotiră la Bellevue, parcară la gara Klampenborg, trecură la nord de Parcul Bakken fără să schimbe o vorbă, către Valea Lupului, peste întinderea dinspre iazul Hiortekjaeret, pe lângă castel, se aşezară apoi pe o bancă deasupra povârnişului.

Valea nu avea sunetul natural uscat, poate din pricina copacilor, poate din cauza suprafeţei netede a sundului, o oglindă de apă tăcută e tare ca piatra, domnea o acustică precum într-o sală de concert, toate suprafeţele erau dure, întorcând ecoul.

Martinus[90] a spus sau a scris undeva că întinderea din preajma Ermitajului[91] ar fi reflexul pământesc al unui factum spiritual dintr-o lume mai bună. În acea clipă,

---

90 Martinus Thomsen (1890-1981), scriitor şi mistic danez, autorul lucrării Al Treilea Testament.

91 Castel de vânătoare în Dyrehaven, pădure cu căprioare de lângă Copenhaga.

Kasper îl înţelese, exact din locul unde se aflau era posibilă convieţuirea cu zgomotul din Charlottentund şi Hellerup, cu vuietul oraşului din fundal.

— La doisprezece ani mi-am rupt spinarea, zise el, în numărul clasic al butoaielor. Sari legat la ochi, cu picioarele legate, pe un maldăr de butoaie înalte de nouăzeci de centimetri, urcându-le pe rând până la opt metri. Îşi primeşti aplauzele şi ţopăi înapoi, încheind cu un salt înainte. Când mă aflam la o înălţime de şase metri am greşit, n-am nimerit butoiul, lovindu-l pe următorul, toată grămada s-a dărâmat peste mine. Treizeci de kilograme de butoaie Carlsberg, grele, mi-au rupt spinarea şi mijlocul. La spital spuneau că n-o să mai pot să stau în picioare tot restul vieţii şi că va trebui să fiu hrănit cu lingura, iar acel rest va fi destul de scurt. Au închis două uşi în urma lor până să spună asta, totuşi i-am auzit.

Desluşi mila ei.

— N-a fost aşa rău, zise. Era ca la începutul unei căderi, mi s-a luat o povară de pe umeri, povara de a trebui să fiu un băiat normal de doisprezece ani, pe la mijlocul anilor ’70. Se crease un spaţiu intermediar, în acesta am *auzit* prima oară. Am auzit spitalul, întoarcerea acasă, rulota în care locuiam, încartiruirea de iarnă, cum nu le mai auzisem înainte. Nu doar sunete fizice, era şi relaţia dintre ele. În mod normal nu auzim lumea cum e. Ci o ediţie revăzută. Zgomotole pe care le dorim ni le selectăm singuri. Clinchetul de la casă, când se deschide sertarul cu bani. Fanfara care vesteşte mica prinţesă a circu lui, de care suntem îndrăgostiţi. Fierberea celor opt sute de oameni în cortul circului, cu toate locurile vândute. În timp ce sunetele neplăcute le dăm la o parte. Pârâitul întăriturilor de piele de la o pânză de yacht care a putrezit. Freamătul cailor neliniştiţi. Zgomotul toaletelor. Vântoasele de august, care ne spun că vara se va sfârşi în curând iar zgomotele care ne sunt indiferente le dăm mai încet, traficul, oraşul, cele obişnuite. Pentru că avem

planuri, pentru că vrem să atingem o anumită ţintă, chiar şi un băiat de doisprezece ani. Dar dintr-odată cu un mai aveam planuri, mi se luaseră. Şi pentru prima oară am auzit ceva din viaţă fără filtru, fără surdină.

Observase că ochii Stinei erau acum cenuşii. În alte împrejurări avuseseră alte culori. Ca peruzeaua, verzui. Uneori, chiar pătaţi.

— Dacă asculţi cu adevărat, toate zgomotele încep să se ordoneze după teme. Nu sunt întâmplătoare. Nu trăim în haos. Există cineva care încearcă să cânte ceva. Să compună o piesă muzicală. Doamna Dumnezeu. Aşa i-am spus. Acesta a fost numele pe care l-am dat compozitorului. Care face muzica. Am zăcut trei luni, apoi ei au observat că fac progrese şi au început exerciţiile de mişcare. Despre însănătoşirea în sine nu am decât o amintire palidă. S-au bucurat mai mult ceilalţi. Eu eram ocupat cu altceva. Iar şi iar, pentru scurtă vreme, mereu scurtă, mereu doar o clipă, fără surdină în corp şi fără a fi în lume. Cu asta mi se ordona ziua. Chiar dacă n-ai decât doisprezece ani şi-ţi lipsesc cuvintele, ştii că îţi vei petrece restul vieţii ascultând. Spre a ajunge la o redare cât mai naturală a lumii. Spre a afla cum e ea cu adevărat. Odată cu acest dor ştii că vine şi teama că s-ar putea să dai greş. Asta a fost cu douăzeci de ani în urmă. A trecut o jumătate de viaţă. Iar eu nu m-am apropiat de ţintă prea mult.

— Ce ne împiedică să auzim? întrebă ea.

El ezită îndelung să răspundă. Doar o dată mai vorbise despre asta cu altcineva.

— Spre a trăi în această lume suntem nevoiţi să lăsăm mereu o orchestră să cânte. Aşezată chiar în faţă. O mică orchestră pentru dans. Cântă mereu propria noastră melodie. *Evergreen* Kasper Krone. Cu mereu aceleaşi refrene, aceleaşi, repetate. Numărul de cont, amintirile din copilărie, codul PIN, sunetul vocii mamei şi tatălui. Strofe de un verde deschis, care sperăm că vor fi viitorul. Gălăgia întunecată pe care o presupunem, avem toate motivele, a fi

realitatea faptelor. Cântă fără oprire, ca bătaia de inimă, a mea a cântat deja jumătate de viaţă. Dar când celălalt sunet devine mai pătrunzător, descoperi că ai stat tot timpul cu spatele la sală. Ne aflăm într-un fel de foaier, din care putem doar presimţi marea orchestră. Iar sunetul, chiar şi numai începutul sunetului din sala de concert propriu-zisă, ar face să dispară *Missa m şi minor* de Bach. Ca o şoaptă în vânt. E un sunet care şterge orice vuiet al războiului. Care inundă muzica sferelor. 1 depărtează toate tonurile realităţii. Şi în timp ce îl bănuieşti, îţi dai seama şi de preţul care trebuie plătit la intrare. Când se de – hide uşa spre sală, descoperi că poate te-ai înşelat. Kasper Krone există numai pentru că urechile continuă să asculte acelaşi refren, izolându-l de ferecata masă a restului de sunete. Că, pentru a-i menţine pe Kasper şi Stine, intrările de pe toate celelalte canale au fost date împianissimo. Şi acum lucrurile încep să se schimbe. Poţi să simţi acest lucru. Iar dacă vrei să intri, biletul e cel mai scump pe care l-a cumpărat cineva vreodată. Te costă propriul tău sistem tonal.

Ea îi mângâie braţul. Nu izbutise niciodată să-şi închipuie corpul ei. Câteodată i se părea delicat ca o pasăre, alteori masiv ca al unui luptător. Însă de câte ori îl atingea, simţea pământ în această atingere, pământul şi marea.

— Şi în povestea asta noi unde ne aflăm? Tu şi cu mine?

— Cu tine, zise el, se pierde orice legătură cu megafonul. Iar eu am chef să fug de aici.

Ea tăcea. Pădurea tăcea. Vântul se liniştise. Doamna Dumnezeu nu e neştiutoare de ceea ce înseamnă o pauză artistică.

— Şi mie îmi e oarecum teamă, zise ea. N-am putea să fugim împreună?

El aştepta. Avea o primă şansă la sinceritate, ocazia se ivea şi trecea cât ai clipi.

— Să ai doisprezece ani, sau şaisprezece, sau nouăsprezece, şi să experimentezi faptul că trăieşti într-o iluzie, că de fapt lumea nu e alcătuită din materie, ci din sunet, nu e uşor. Încotro s-o fi luat? La mijlocul anilor ’70, cu o experienţă despre care, pe o rază de trei mii de kilometri, nu mai auzise nimeni. E ceva care izolează. Care te duce într-un amestec de a fi singur şi a fi închipuit. Ştii că nu vei fi înţeles. Nici de propria familie. Nici de artiştii prieteni, nici de preoţi sau de medici. Nici de înţelepţi. De nimeni. Şi totuşi cauţi.

Ea devenise tăcută. Poate simţea că se apropie. A doua ei şansă; el o auzi venind, dar se risipi şi aceasta. Momentul fusese deschis; se închise din nou.

— Artiştii de circ sunt credincioşi, zise el, profund religioşi, ca ţiganii şi marinarii. Poate fiindcă sunt atât de aproape de moarte. Sau fiindcă umblă atâta prin lume. Sau pentru că lucrează cu iluzii. În fiecare seară despăturesc realitatea, pe muzică, e adusă în arenă, apoi strânsă la loc şi scoasă afară. Cine a făcut asta de cinci mii de ori, aceluia i se pare că lumea e un miraj. Că, fără milă faţă de cât ai iubi pe cineva, soţie, copil, acea persoană va fi scoasă într-o bună zi din arenă şi va putrezi. Iar dacă suntem cinstiţi, putem observa că noi toţi parcă am şi început, încă de pe acum, să duhnim. Aşa că ne întoarcem către un Dumnezeu sau altul. În inima fiecărui artist e o năzuinţă, un loc gol, de tipul Doamnei Dumnezeu. Biserica daneză nu prea avea treabă cu asta, singurii care luau în serios asemenea experienţe erau cei de la Misiunea Interioară, iar aceia nu puteau să sufere circul. Aşa încât câţiva artişti şi-au dezvoltat propria lor religie. Ca tata, ale ist credincios, mândru de asta. Sau alţii care s-au îndreptat spre altă prăvălie, spre catolicii din biserica de pe Bredgade sau spre cea ortodoxă. Mama m-a luat cu ea în biserica Nevski. Am stat de vorbă cu o femeie care purta veşmintele călugăreşti ale acelui ordin. Mama i-a povestit că tata lăsase circul şi dorea să o vadă şi pe ea plecând de

acolo. Ce să facă? Nu aveam pe atunci mai mult de opt ani, totuşi ştiam ce-ar fi trebuit să răspundă femeia, dar ea n-a făcut asta. A spus o singură propoziţie: „Şi eu cred că e important circul”. Am mai stat acolo poate vreo zece minute, în deplină muţenie. Apoi am plecat. Când am împlinit nouăsprezece ani şi nu-mi mergea prea bine, i-am scris.

Tăcu; tăcerea lui era ultima şansă a Stinei. În basme şi în aşa-numita realitate sunt mereu trei ocazii, momentul vine şi apoi trece.

Scoase din buzunar scrisoarea împăturită şi o puse pe bancă.

— Se numea maica Rabia. Am întrebat şi am aflat că era diaconească şi stareţă. I-am scris. În scrisoarea aceea i-am povestit pentru prima oară unui om ceea ce ţi-am spus ţie astăzi. Dacă vrei, citeşte cu voce tare, te rog.

Ea nu se clinti. El se ridică.

— Mi-am uitat ochelarii, zise, dar încă o mai ştiu pe dinafară, am ştiut-o mereu. Începe aşa: „Doamna Dumnezeu a acordat fiecare om în propria sa tonalitate, iar eu – clovnul Kasper Krone – mă aflu în dificila situaţie de a putea auzi aceasta”. Am trimis scrisoarea acum douăzeci şi trei de ani şi n-am păstrat nicio copie. Azi dimineaţă am recitit-o. În locuinţa ta. Îmi închipuisem că o voi găsi la tine. De aceea am şi fost acolo.

— Ţi-a răspuns, zise Stine. Maica Rabia ţi-a răspuns. De ce n-ai reacţionat la cuvintele ei?

O încercuise într-o spirală, acum ajunsese la ea. Mâinile sale îi cuprinseră antebraţele.

— Eu sunt cel care întreabă, icni el în şoaptă. De unde ai scrisoarea7

— Vrei să-mi dai drumul?

Avea glasul răguşit, îl ruga intens, implorator.

El strânse mai tare, fu silită să cadă în genunchi.

— Vei afla, îi răspunse. Dar nu acum.

— Acum, zise el.

— Am trăit nişte lucruri, spuse ea, legate de bărbaţi şi de violenţă, care nu mi-au plăcut deloc. Mi-e teamă.

Faţa ei devenise cenuşie. Foarte obosită.

El apăsa în continuare. Ceva, nu ştia ce anume, îl luase în stăpânire.

— Vreau să vorbim despre scrisoare, zise el.

Îi subevaluase puterea, ca întotdeauna. Aşa cum se afla în genunchi îi izbi, lateral, din şpagat, coapsa. Atât de puternică fu lovitura, că mai întâi nu simţi nicio durere, doar amorţire. Picioarele i se înmuiară. Putea să audă cum ea, în copilărie, se căţărase în copaci, jucându-se cu băieţii. Îl apucase de încheietură, n-avu cum să se apere de cădere. Izbi pământul cu umărul, ca bicicliştii sau artiştii de circ, pentru a-şi apăra capul. Auzi cum i se frânge clavicula, cu un trosnet de creangă uscată de fag.

Ea sărise în picioare, dar el se aruncă înainte din poziţia sa culcată, îi apucă glezna şi trase puternic. Se târî după ea, până ce zăcură unul lângă altul.

— Faptul că m-ai găsit acolo la ţărm, zise el, n-a fost o întâmplare. Se întâmplă ceva uriaş, eu mă aflu în miezul acestor lucruri, vrei ceva de la mine!

Îi apucă falca. Degetele lui apăsau centrii nervoşi ai muşchilor ei mandibulari.

— Totdeauna am fost traumatizat de ideea că nu poţi avea încredere în femei. Că vor altceva decât dragoste. Poate corpul nostru Sau gloria. Sau banii.

Ea se smulse din încleştare.

— Mă bucur că nu mai trebuie să ascund adevărul, zise ea. Că n-am vrut decât corpul tău.

Degetele lui îi înşfăcară din nou falca.

— E mai mult decât atât, zise el. Şi ai mers destul de departe. Ai dat un spectacol care durează de-acum de trei luni. Spune odată despre ce-i vorba.

Apăsă mai tare.

— Ai stricat totul, zise ea.

Apoi îl izbi cu capul.

Era singurul lucru pe care nu-l luase în calcul. Ea lovi curat. Nu în nas, ceea ce ar fi provocat sângerări. Nici prea sus, unde craniul e tare. Ci chiar deasupra rădăcinii nasului.

Se stinse ca o lumânare în vânt. Doar câteva minute, dar când în cepu, cu încetul, să audă şi să vadă din nou, ea dispăruse. Câţiva oameni îl priveau, de la distanţă. Cetăţeni de treabă, care îşi scoseseră câinii la plimbare şi se holbau dispreţuitori la el. Le auzea gândurile, îşi ziceau: uite încă unul de-ăla dependent, a cules din iarbă nişte ciu perei nebune şi-a căzut lat.

Din nou va fi nevoit să-şi îndrepte imaginea de sine. Mereu îşi închipuise că va trece, pe aici prin pădure, într-o trăsură, alături de o prinţesă.

Condusese până acasă cu o singură mână. Parcă lângă rulotă, rămânând pe loc. Natura tocmai sfârşise de cântat ultima parte din *Arta fugii.* Trase de aici concluzia că pe Stine n-o va mai vedea niciodată

Ştia pe dinafară numărul de telefon al spitalului. Voia să spună la revedere. Formă numărul. Răspunse chiar Maximillian.

— Eu sunt, zise Kasper. Sun de la aeroport.

— Înseamnă că ne aflăm amândoi înaintea uneia dintre călătoriile alea mai lungi.

Tăcură o vreme.

— Mai ştii, zise Kasper, când eram mici, noi, copiii. Şi mâneam de prânz, după repetiţiile de dimineaţă. Erau mereu copii în vizită, nu era nevoie să stăm la masă, veneam mereu şi fugeam înapoi. Căpătăm câte o îmbucătură. Şi când ne antrenam, nu ne-aţi silit niciodată, nici tu, nici mama. N-am mulţumit pentru asta niciodată.

Căută un cuvânt, apoi veni. Era demodat, de la naftalină, dar singurul potrivit.

— Respect, zise el. A fost mereu un fel de respect. Şi când vă certaţi. Şi când eram foarte mic.

Când răspunse, vocea lui Maximillian era răguşită, ca la amigdalită.

— Am făcut amândoi ce-am putut mai bine. De obicei n-a fost destul de bine. Cel mai mult îmi place să-mi amintesc de nopţi. Când ne demachiam. Şi mâneam de seară. În faţa rulotei. Şi mama ta cocea pâine. Mai ştii?

— Ne ardeam degetele de la coajă.

— În unele din acele nopţi. Am fost foarte fericiţi.

Tăcură o ultimă oară.

— Când decolează avionul, zise Maximillian. La ce te vei gândi?

— La voi, zise Kasper. La Stine. La şcolăriţa pe care am căutat-o. N-am găsit-o. Şi tu?

— La mama ta. La tine. Şi la Vivian. Iar apoi mă voi pregăti lăuntric, ca pentru intrarea în arenă. Înainte să se ridice cortina. Pregătirile au fost făcute, biletele sunt vândute. Şi totuşi habar n-ai ce urmează.

— Să nu închidă niciunul din noi primul telefonul. Să-l închidem în acelaşi timp. *Timing* – asta a însemnat întotdeauna mult pentru tine şi pentru mine. Număr până la trei. Şi închidem.

Auzi uşa în spatele său. Veneau să-l ia. Fără a se întoarce, numără încet şi clar până la trei. Închiseră concomitent, el şi tatăl său.

Erau Casandru şi două femei. Îmbrăcate în alb, pline de milă, ca fiinţele de lumină descrise de Kübler-Ross[92]. Dar mai atrăgătoare. Din punct de vedere sexual, mai definite decât îngerii.

Se aplecară asupra lui. Îi luară vioara din mână. Îi luară pulsul. Ridicându-i mâneca. Legându-i strâns un tensiometru. Simţi pe piept răcoarea unui stetoscop.

---

92 Autoarea identifică cinci stadii ale durerii celui care se confruntă cu propria moarte.

Una dintre cele două femei era africană. Acum, într-un halat alb. Cu părul împletit în două sute de codiţe subţiri. Dar ea era. Cu fruntea bombată ca un glob. Deasupra unui continent glorios, de culoarea cafelei.

— Inima stă să se oprească, zise ea. Azi nu zboară. Îl luăm cu noi. Trebuie operat imediat.

Kasper duse mâna la inimă. Simţea şi el durerea de a fi fost respins de iubită. De a fi expatriat. Grija de viitorul nesigur. De frumuseţea *Ciacconei.*

Casandru li se puse în cale.

— Avem ordin de la Ministerul Justiţiei, zise el.

Africană se ridică în toată măreţia ei. Era mai înaltă decât funcţionarul.

— Pulsul a coborât la 36. Neregulat, inima e foarte slăbită. E gata să dea în primire. Vă daţi la o parte sau vă trimitem în justiţie. Abatere disciplinară, încălcarea datoriei. Primiţi pe puţin şase ani. Pentru omucidere din grosolană neatenţie.

— Să dau telefon, zise Casandru.

Nu prea îi mai rămăsese voce.

Sună de la un aparat din colţul de la capătul camerei. Mergea ca un zombi. Puse un formular în faţa lor.

— Douăzeci şi patru de ore, zise el. Biletul e pentru *Air Iberia* la 7.20 dimineaţa. E un caz de repatriere. De care răspunde Ministerul.

Africană semnă. Femeile traseră de Kasper, ridicându-l în picioare. Se strânse cât mai aproape de ele, din motive medicale. Prudent, pipăind, făcu primii paşi înapoi în libertate.

PARTEA A CINCEA

Afară aştepta o ambulanţă; îl ajutară să urce. Scaunul şoferului se afla după un geam din sticlă mată, care fu dat la o parte. Şoferul şi femeia de lângă el purtau şi ei halate albe.

Cu sirena pornită, maşina trecu peste marcajele

taximetrelor, peste parcare, întoarse. Şoferul avea guler înalt, dar o duzină de cicatrice porneau ca nişte flăcări albe dinspre guler spre craniu; era Franz Fieber.

O maşină de Poliţie cu lumină albastră trecu pe lângă ei în direcţie opusă. Femeile se îndepărtaseră de Kasper, grija lor se topise. Nici nu era de aşteptat altceva. Grigorie Palamas scrie că unii părinţi ai pustiului s-au hotărât, între altele, la celibat, pentru că au descoperit că femeile nu se mai purtau matern după ce-şi vedeau atins scopul.

Depăşiră Orestad. Şi cotiră la dreapta, ieşind către Centrul de Transport. Sirena fu oprită. Fără a reduce viteza, ambulanţa trecu peste gazon, până lângă un Audi mare, în spatele unui magazin alimentar închis. Femeile îl traseră pe Kasper şi îl îndesară în Audi, pe bancheta din spate. Franz Fieber sări dintr-un scaun în celălalt ca o maimuţă, fără a mai folosi cârjele. Audi-ul acceleră, ţâşnind pe autostradă, pe banda de depăşire. Acul vitezometrului arăta 180 de kilometri la oră, Kasper auzi sirene înainte şi în urmă. Din faţă se apropia un elicopter.

— Ăştia sunt pe cale să închidă toată zona Amăger, zise Franz Fieber. Ce spune auzul cel fin?

— Să ne rugăm, zise Kasper. Pentru ceaţă. Şi pentru drum liber peste podul Zeelandei.

Maşina trecu înainte. Printr-un zid de ceaţă. Autostrada dispăru. Maşinile de pe contrasens se reduseră la nişte fulgere galbene. Femeile se holbau la el, uluite.

— Există două posibilităţi, zise Kasper. Ori am fir direct la Doamna Dumnezeu. Ori am auzit ceaţa. Şi am auzit că în direcţia podului nu există sirene.

Simţi cum corpul său cedează; mâinile îl mai ajutară, se prăbuşi pe targă. Încercă să-şi păstreze conştiinţa trează, localizând distanţele după zgomote: avioanele sosind pe culoarul de aterizare 12, un culoar mai scurt, pentru vântoase puternice de la nord şi de la sud, conferind aterizării un sunet şi un ritm special. Pescăruşii, când trecură peste pod. Realismul social al exteriorului

localităţii Valby. Sunetul căminului semipermanent de bătrâni de la marginea districtului Frederiksberg. Amestecul special de rezervaţie avicolă şi trafic infernal prin zona unde autostrada întretaie mlaştina Utterslever, spre Farum.

Fu plecat, reveni. Trecuseră înainte, traficul se rărise, maşina coti pe un drum cu pietriş. Intrând, fără să frâneze, printr-o poartă pe care o recunoscu: a mănăstirii Rabia. Audi-ul opri, realitatea fu dată mai încet, destrămându-şi ecoul, dispărând.

Lumea se recompuse, fu transportat pe targa prin coridoarele albe, pe lângă icoane, apoi într-un lift. Africană stătea lângă el, ţinând în mână nişte pungi de plastic din care nişte furtunuri subţiri duceau spre încheietura sa; depindea de o picurare. Auzea că femeii i-e frică, dar nu putea să-şi dea seama de ce.

Uşa liftului se deschise, trecură pe coridoare, apoi iar într-un lift, printr-un nou coridor, spre sala de operaţii. Înţelese de unde venea frica ei. Se temea că el o să moară.

În jurul lui se aflau şase femei. În fond, visul oricărui bărbat; dar el nu-şi simţea corpul. Toate aveau halate chirurgicale verzui şi, în afară de africană, gura acoperită.

— Îţi dau ceva împotriva durerii, zise ea.

— Sunt artist, răspunse Kasper. Vreau să-mi aud nervii cum flutură.

Glasul său devenise aton, nu-l auzeau. Văzu acul lunecându-i peste încheietură. Doamna Albastră se afla în raza auzului. Acum putea şi s-o vadă.

— Am venit după plată, zise el.

De fapt, nu izbutise să scoată niciun sunet, dar ea trebuie să-l fi auzit. Se aplecă deasupra lui, surâzând.

— O să ne facă plăcere.

Conştiinţa îl părăsi din nou, agale, ca o fetişcană la plimbare.

Reveni. Nu în tot corpul. Dar prin apropiere. Africană

vorbea, nu cu el.

— Îi fac un control al sângerărilor interne, zicea. Au fost şi împuşcătura, şi loviturile.

Deschise ochii şi o văzu lucrând. Ar fi vrut s-o liniştească, să-i spună că n-are mare importanţă dacă un om trăieşte sau moare.

— Percutat stomacul, partea de jos a corpului. Nu sunt tensionări, dar are dureri. Tensiunea şi pulsul, joase. Hematocrit pentru stabilirea procentelor sângelui. Hemoglobina 4 până la 5. Îi facem transfuzie.

Ar fi vrut să spună ceva, să zică „Nici vorbă. Aici sunt de aceeaşi părere ca Rudolf Steiner: sângele e un lichid foarte spiritual [93]”.

Dar nu izbuti să scoată niciun sunet. Porniră transfuzia, auzea sângele străin bolborosindu-i în vene.

— O sută de miligrame pethidină, zise Africană. Efedrină. Încerc să-l ţin conştient, nu reuşesc.

Vorbea cu Doamna Albastră.

— S-a dus.

El râse, fără griji. Înăuntrul său. Se afla pe punctul de a renunţa la plicticoasa identificare cu corpul. Dar auzul e veşnic, de aceea râdea.

— Un glonţ de calibru mic, zise africană, cu viteză redusă de străbatere, tras de aproape. De oţel, cum foloseşte Poliţia pentru a trage prin uşi şi maşini. Îi vom pune acum la raze încheieturile degetelor, glezna, craniul, încheietura mâinii. Imagine generală a abdomenului. *Columna cavicalis*[94].

Cineva îi aşternu un înveliş de plumb peste partea de

---

93 Citat inexact din antropozoful, filozoful, criticul literar, arhitectul austriac Rudolf Steiner (1861-1925), care face referire la un vers din Faust de Goethe, privind indentitatea spiritual-vitală. Steiner a editat operele ştiinţifice goetheene şi a scris două cărţi despre teoria cunoaşterii, pe baza concepţiei goetheene.

94 în latină în original, „coloana vertebrală".

jos a corpului şi tiroidă. Peste corpul care nu-i mai aparţinea.

Se afla într-un loc aproape atemporal. Corp, forme fizice se topiseră, nu mai erau decât sunete, începuturi de sunete. Undeva, într-o provincie depărtată, o parte din el era operată.

— Apă cu săpun, zise africană. Coasem intracutanat, copci, histoacril pentru răni. Iată imaginile. Nici ficatul, nici fierea, nici rinichii nu sunt atinşi. Pulsul cade în continuare. Punem peanuri. Sângerează întruna. Fractură la umăr. Vreau anestezie la subsioară, aneste zie locală în jurul fracturii.

Îi operau încheietura. Dacă ar fi avut o legătură mai bună cu propriul corp, ar fi leşinat de durere. Dar aproape nu mai era nicio legătură.

— Gips, zise africană. Aţele pentru braţ, gips circular în jurul osului. Operăm, fractura se inflamează. Pulsul cade în continuare. Copci pentru artere. Avem EKG?

Fusese consilier de *Sound Quality Unit*[95] pentru departamentul de psihoacustică de la Universitatea Alborg, respectiv pentru sălile de operaţie, îi sfătuise să găsească un sunet care să combine sonoritatea mai aspră de mănăstire cu intimitatea unei odăi dintr-o loc, nţă obişnuită. Pentru a da pacienţilor deopotrivă un sentiment de acasă şi de autoritate religioasă. Era exact tonul care-l înconjura acum.

Sunetele sălii deveniră tot mai palide, alungate la marginea imaginii sonore. Fluturau în adiere. O adiere călduţă. El însuşi nu mai era decât o structură sonoră, purtătorul sonor al conştiinţei sale. Ş al iubirii. O auzea pe africană, vorbea cu Doamna Albastră. Erau departe, după uşi închise, ca el să nu le poată desluşi glasul. Ca atunci când îşi frânsese spinarea. Râse, fericit, avea o taină, auzul său avea doar puţină, sau chiar deloc, mărginire fizică.

---

95 în engleză în original, „unitatea de calitate a sunetului".

— Îl pierdem, spuse africană. Prea multe laolaltă. Presiunea adunată asupra sistemului, împuşcătura, loviturile. Fracturile de oase, de craniu. Pierderile de sânge. Apăsarea psihică. Nu mai e nimic de făcut.

El hoinărea pe un ţărm, pe jumătate plutind. Îşi auzi pulsul, puternic, liniştit. Poate era pulsul Doamnei Dumnezeu, poate propriul lui puls. Uşile către marea sală de concert se deschiseră. Avea în mână biletul definitiv de intrare.

Descoperi că Doamna Albastră se află alături de el.

Ceva real. Nu halucinaţie. Undeva, în lumea fizică, discuta cu sora Gloria. Şi totuşi mergea lângă el.

Semnalul ei era atotcuprinzător. Şi în acelaşi timp, incredibil de discret. Prezent pretutindeni şi în acelaşi timp anonim. Aşa ceva nu mai auzise. Cuprindea plaja, marea toată, pe el. Tot universul audibil. Cu deplin respect.

— Sunt pe cale de a porni, zise el. Spre marea libertate.

Ea clătină din cap aprobator.

— Fără contracte. Fără datoria de a ieşi în arenă. Fără rev ori şi controlori. De la Finanţe. Fără nevoia de a fi atent la bani. De a mă demachia. De a merge la toaletă. De a mă rade. Liber de atracţia femeilor, de a-mi bate capul cu ele. De a plăti facturi. Scăpat de gunoiul zgomotelor, al lumii. De muzică. Poate numai de cea a lui Bach nu, poate Bach rezistă totuşi dincolo de moarte.

Ea îl asculta. Foarte rar se întâmpla să-l asculte cineva astfel, poate o dată pe an. Şi atunci era mereu o femeie sau un copil. Să le izbutea să cânte mult mai bine.

— Totuşi, zise el, parcă lipseşte ceva.

Se aflau la ţărm. Undeva, foarte departe, în adâncul ţinuturilor, îşi putea vedea corpul. Legat de maşini care măsurau un semnal electric tot mai slab, muribund.

— Poate e Klara Maria, zise ea.

— Da, poate asta e.

Îşi lăsă auzul în desfăşurare sferică, auzi fata tăcută. Şi celălalt copil. Nu-i putea localiza, coordonatele erau toate dizolvate. Dar după respiraţia lor îşi dădea seama că dorm. Ar fi stat aşa pe loc să-i asculte multă vreme, o veşnicie. De-a lungul vieţii avusese prea rar prilejul să asculte copiii dormind.

Auzi că în curând cineva îi va trezi şi îi va alunga. De fapt nu curând, ci chiar acum. Nu auzea în succesiune temporală, ci totul concomitent.

Înţelese ce-i lipsea. Pentru ca viaţa lui să fie completă, un spectacol dus până la capăt, încât să poată părăsi mulţimea cu sentimentul că şi-a îndeplinit datoria. Îi lipsea ducerea în siguranţă a copiilor, afară în noapte, şi apoi la adăpost.

Se hotărî să trăiască.

Întorcându-se, încet, către corpul său. Doamna Albastră mergea alături.

N-o auzi zâmbind. Dar i se păru că desluşeşte o uşoară mulţumire. De parcă asta ar fi vrut, înăuntrul său. Ceea ce-l asmuţi. Împotriva manipulării feminine. Cine se întoarce în propriul corp revine, din păcate, şi la părţile care-i formează, la bază, personalitatea.

— Se ştie, zise el, că acela care se apropie de o frângere spirituală trece prin perioade de intensă durere.

— Se ştie, răspunse ea, că pisicile hoinare se întorc acasă cu blana smotocită.

— Nu pot să-mi părăsesc publicul. Am fost odată într-un *talk-show* american, la CBS, înainte să mă treacă pe lista neagră. Aveau douăzeci de milioane de spectatori. Încă îi mai aud plângând. Strigând *da capo.* Oare nu asta au făcut, după părerea ta, sfinţii? S-au întors pentru a-i ferici pe căutători.

— Aveau ceva prin care puteau ferici. Dar tu?

O clipă fu indignat. Că ea îndrăznea să-i vorbească astfel. Unui suflet sonor, care îşi părăsise corpul muribund,

maltratat.

— Pentru început, zise el, îi voi bucura cu modestia mea.

Asta o făcu să tacă. Simţi o mulţumire. Cine reuşeşte – chiar numai pentru o clipă – să reducă la tăcere stareţe luminate, în înfăţişarea lor supra-fizică, acela nu poate fi chiar mort.

Reveni în regatul durerilor.

Erau peste tot. Durerea, în acelaşi timp paralizantă şi insensibilă a stomacului şi cea din partea de jos a corpului. Durerea constantă, pulsândă, în acelaşi timp surdă şi chirurgicală a capului. Chinul fierbinte al inflamaţiilor de oase rupte. Revolta corpului împotriva sângelui neobişnuit, străin. Durerea dinţilor scoşi, adâncirea acestei dureri prin aceea a maxilarului.

Doar în anumite momente era conştient. Atunci se ruga. Pentru cuvinte nu avea putere, doar să se sprijine, dincolo de mila nemijlo cită faţă de propriul corp, de marea milă care se îngrijeşte de toate, doar să se sprijine de Doamna Dumnezeu.

Din când în când deschidea ochii. Uneori o vedea pe africană Alteori pe Doamna Albastră. Apoi o pornea din nou în larg. Dar se întorcea, de fiecare dată.

Cineva îi dădu să bea, gâtlejul ardea. Văzu coridoarele albe trecând pe lângă el. Se deschise o uşă grea, cu margini de cauciuc, pentru amortizare sonoră. Îl împinseră pe acolo.

Capul nu şi-l putea mişca. Dar patul era rabatabil, putea fi înălţat, africană îi ridică aproape imperceptibil partea de sus a corpului. Se afla într-o chilie.

Era ca o întoarcere acasă. Afară, în viaţa adevărată, auzea oameni pregătind masa pentru douăsprezece persoane, farfurii cu model de scoici. Aveau casă monofamilială, garnitură de perne Chesterfield, două instalaţii stereo, trei televizoare, opt sute de cărţi pe care

n-aveau să le mai recitească vreodată, patruzeci şi opt de sticle de vin roşu puse deoparte pentru nunta de fier. Şi atât de multe troace în piv niţă, încât deja căutau disperaţi o locuinţă mai mare. Pe când orice artist de circ, nouăzeci şi nouă dintr-o sută, ar fi dat totul să-şi poarte împacheta şi transporta tot ce are într-o singură după-amiază. Aşa era şi spaţiul din jurul său. Patul, masa, o chiuvetă, uşa care dădea într-un balconaş, către mare. Asta era tot.

Cu excepţia electronicelor. Pe masă, monitoare conectate la electrozii de pe pieptul său. Simţea electrozi şi la tâmple.

— Klara Maria? zise.

Africană scutură negativ din cap.

— De când mă aflu aici?

Nu-şi recunoaşterea glasul. Dar ea, probabil, îl înţelesese.

— De opt zile.

— Adu-mi lucrurile. Trebuie să plec, sunt singurul care o poate găsi.

— Stai liniştit, altfel te legăm. Ar trebui să te bucuri că eşti încă în viaţă.

Îi prinse o agrafă de deget, cu un cablu conectat la un ecran.

— Oximetrul pentru puls, îi explică, măsoară oxigenarea sangvină.

— Un telefon? şopti el.

Ea scutură din cap. Îi prinse alţi electrozi de piept.

— Supraveghează funcţionarea inimii.

— Gandhi, mai spuse el, a continuat să doarmă lângă femei goale. După ce făcuse jurământul de castitate. Ca să-şi încerce puterea de abţinere. Crezi că te-ar interesa aşa ceva?

Africană copia cifre de pe ecran. În odaie mai era şi altă fem e. Discutau. Lui îi era rău. O auzea pe mama sa. E bine când un nou-născut îşi aude mama, nu-i aşa? Chiar

dacă are patruzeci şi doi de ani. În fond, fusese la un pas de moarte.

O auzea foarte clar. Îi şi apărea, acum, înaintea ochilor. Nu s-ar fi putut ridica din pat ca să meargă la toaletă. Probabil îi puseseră scutece. Dar amintirile din copilărie erau neatinse.

Minunat. Când ajungi la patruzeci şi doi de ani, o parte tot mai mare a vieţii e trăită în amintire.

Se făcuse noapte, spectacolulse-ncheiase. Hélène Krone era încă în tricou, în jurul şoldurilor îşi legase un prosop, putea să-i audă foşnetul. Ştia că probabil are umerii goi. Cele mai multe femei s-ar fi apărat de lumină, dar mama lui o inhala. Se întâmpla la puţin timp după accident, era cu totul orb. Îi auzi clinchetul bijuteriilor de argint. Ea-i povestea că a ieşit luna. Ştia că, în lumina ei, argintul părea alb pe pielea bronzată. Nu vorbeau despre asta, dar el ştia că bijuteriile fuseseră primite de la iubiţi anteriori. Că neîncetatul, melodiosul lor clinchet era un semnal de alarmă pentru Maximillian, un *memento mori,* de parcă pe măsuţa unde pregătea supa s-ar fi aflat un craniu de mort.

Copsese pâine într-un ceaun turnat, pe care îl aşezase în godin direct pe jar, asta era la începutul anilor ’70, jumătate dintre locurile de muncă nu aveau curent electric pentru rulote.

Mirosea a flori. Erau de-a dreptul asediaţi de ghivece. Ocupau cel mai mult loc în rulotă, când călătoreau, Hellenei Krone îi plăceau florile. Peste tot unde jucau mai mult de trei zile planta ceva, numai pentru a vedea seminţele încolţind, înainte să plece iar. Maximillian ştia că ar fi trebuit s-o ademenească, dacă voia s-o ia de la circ, cu o grădină. Nu reuşise.

Îl scoseseră afară, aşa, în gips. Mama îi dăduse pâine şi supă Nu-şi putea folosi decât mâna dreaptă.

Îi auzea mişcările neîmpovărate, fireşti. Care erau aşa şi noaptea Sau după o zi de muncă de şaisprezece ore,

după mult antrenament dur. Şi atunci când în ea cânta, neîncetat, îngrijorarea pentru el. În ciuda tuturor acestora, rămăsese naturală. Desigur, în felul în care sălbăticiunile se compară cu Bach. Firesc, aşa cum nu i-ar trece cuiva prin cap nici în vis să schimbe vreo notă, pentru că nimic nu putea fi altfel. Adevărata libertate e să scapi de alegere. Pentru că totul e desăvârşit.

Maximillian Krone se lăsase pe spate, în voia lui, fără a mai mulţumi, recunoştinţa era cuprinsă în chiar acea stare.

Kasper putea să audă încrederea care domnea între părinţii săi, pasiunea, prudenţa. Nu putea să cuprindă totul în vorbe. Dar simţise că dacă vrei să trăieşti sentimentul profund, deschis, natural, de a fi acasă, ca muzica lui Bach, ca marile feline ale savanei, asta costă, e râs cui de a trăi între doi poli cu foarte mare diferenţă de tensiune.

Maximillian adormise. Mort de oboseală. Hélène îl trezi blând, cu mare gingăşie. Fără să se deştepte de-a-binelea, se ridicase, legănându-se, căzând direct în pat.

Kasper îşi ascultă mama trebăluind, strângând masa. Îi auzea epuizarea. Dar dincolo de ea, un sunet mai puternic, pe care nu-l putea descifra.

Ea-l ridicase şi-l dusese înăuntru, aşezându-l pe pat, o auzi cum ridică sticla lămpii şi suflă în flacără.

Nu izbutise să doarmă. Zăcea în beznă, gândindu-se la moarte, îi era teamă că o să moară.

Deci nu fusese adevărat ce-i povestise Stinei. Că sunetul Doamnei Dumnezeu îi luase teama. Nu era adevărat. Zăcea în beznă şi se temea.

Atunci auzi un sunet, chiar lângă el. Mama sa.

Aşezându-se pe marginea patului. Îi auzi sunetul suav al cămăşii de noapte. Ştia că, dacă ar fi putut s-o vadă, ar fi arătat înveşmântată în razele lunii.

Poate nici nu fusese o noapte anume, avea sentimentul că au fost multe. Şi totuşi, dincolo de ele,

egale, era doar o noapte lungă.

Şezuse mult timp lângă el, fără să spună ceva, doar ţinându-i mâna. Apoi începu să cânte încet, încetişor; fredona deseori, dar pentru el nu mai cântase de când era mic.

Când începu să cânte, sunetul de dincolo se ivi din nou. Puternic. Mai puternic decât tot ce e omenesc. Atotpătrunzător. Îl desluşi. Avea tăria iubirii unei mame pentru copilul ei. Şi nu doar a unei mame. Dragostea tuturor mamelor, pentru toţi pruncii.

Poate adormise. Şi se deşteptase din nou. Poate se afla în odaia în care zăcea. Sau într-o altă noapte, cu Hélène Krone.

Ea nu mai cânta. Povestea.

Despre copilăria ei. Despre animalele pe care le avuseseră, de care doar auzise. „Mama, bunica ta, spusese ea, avea un număr de clovniţă, îmbrăcată în alb, în Austria, înainte şi în timpul războiului. Era şi dresură de câini. Aveau un terrier pe care l-au luat în Danemarca. Îmi mai amintesc de unul din puii lui. Când alergam amândoi prin iarba înaltă, sau printr-un lan, sărea la fiecare cinci metri în sus, să mă vadă”.

Cum povestea, Kasper putea să audă ceva dincolo de glasul ei. Auzea artiştii de care vorbea, le putea desluşi tonalitatea. Descoperi că, în univers, sunetul fiecărui om are acces la toate celelalte sunete.

Înţelesese că oamenii de care istorisea mama sa erau morţi. Şi totuşi, glasul ei deschidea o poartă spre sunetul lor. Putea să-l audă. Dar nu-l înţelegea.

— Era o fată, Karen, de aceeaşi vârstă cu mine, povestea Hélène Krone.

Kasper străauzi numele. Observând că memoria îl dusese în acelaşi loc de spectacol sonor, pentru a cânta din nou aceeaşi amintire.

— Datorită ei am trecut de la sârma întinsă la cea

lejeră, spuse Hélène Krone. Eram încartiruiţi de iarnă la Holte. În preajmă se afla o carieră de marnă inundată, mă convinsese să vâslim peste ea într-o ladă de peşte. Dar peste apă era întins un odgon, iar ea a zis că vrea să înveţe mersul pe frânghie. Nu ştiam să înotăm. Adul iau dat de noi, s-au îngrozit. Au hotărât că trebuie să învăţăm să înotăm. Cel mai apropiat loc amenajat era lacul Fure. Am pornit pe bicicletă într-acolo, pe lângă Gammelgârd şi Skovbrynet. Într-o bună zi, Karen mi-a spus: „Hai să le cunoşti pe surori”. Lângă unul din lacur; e afla o mănăstire. De fapt, doar o vilă. Ne-au dat ceai şi nişte prăturі uscate. Care se înmuiau când le cufundai în ceai. Era acolo o femeie, mie îmi părea bătrână, ca la vreo cincizeci de ani. „Vrei să mă întrebi ceva?”, a zis.

Mi-a trezit încrederea. Îmi plăcea cum miroase. După miros mi-am dat mereu seama dacă pot să am încredere într-un adult.

Hélène Krone râse în întuneric, încet, ca să nu-şi trezească bărbatul.

— Da, i-am răspuns, aş vrea să aflu ceva. Câteodată mi-e teamă că lumea e vis.

— Ce spun adulţii, dacă-i întrebi?

Spunea „adulţii”. Nu „mama şi tata”. Pricepea cum văd eu lumea.

— Zic să mă ciupesc de braţ. Şi dacă doare, ştiu că sunt trează.

Călugăriţa a înmuiat o prăjitură în ceai. Încet. Poate prima oară întâlneam un adult care să nu fie nerăbdător.

— Şi tu ce crezi despre asta?

— Eu mă întreb: ce-ar fi ca durerea să fie şi ea tot în vis?

Nu ştiu dacă a mai răspuns. Dar când am plecat, ne-a condus până unde lăsasem bicicletele. Care aveau cauciucuri bune, deşi eram în vreme de război. Circul avea un întreg depozit de cauciucuri, pentru artiştii biciclişti.

M-a mângâiat pe cap.

— Dacă am fi în vis acum, zise ea, te-ai bucura să te poţi deştepta?

— Doar dacă aş şti sigur că dau de mama şi tata, am răspuns.

A râs tăcut, prietenos, nu ştiu de ce.

— Eşti binevenită oricând, a zis apoi. Să mai vii pe aici. Când vrei. Împreună cu Karen.

Dar eu nu m-am mai dus. Până te-am luat cu mine în biserica de pe Bredgade. La ea. La călugăriţă. La maica Rabia.

Când se trezi, pe patul său stătea cineva, la început crezu că e mama sa. Dar era africană.

— De când mă aflu aici?

— De paisprezece zile. Ai avut febră mare. Infecţia rănii de la împuşcătură. Ţi-am administrat penicilină. Infecţia se retrage.

Nu întrebă de Klara Maria. Auzi tensiunea sistemului ei tonal. Lângă pat se afla un scaun pe rotile, rabatabil.

— Un semnal, zise el, un sunet odată pornit nu mai poate fi oprit. Călătoreşte spre cele mai îndepărtate zone ale universului. Poate îşi schimbă componenţa, de la vibraţii mecanice la emisii de căldură şi lumină, dar impulsul continuă. Sunt în stare să aud alţi oameni, anumiţi alţi oameni, chiar dacă au corpul departe. De parcă o anumită parte din sunetul lor ar pluti în spaţiul audibil al frecvenţelor. Iar alta ar fi ultrasunet. Şi o parte din sunet nu ar fi fizic. Pot s-o aud pe Klara Maria. Se află sub presiune. A ajuns la limita suportabilităţii sistemul ei. Chiar şi al ei.

— Nimeni nu aude atât de departe.

— Îi e teamă că trebuie să se despartă. De voi. De mine. De ceva ce nu ştiu. Poate vor s-o scoată din lume.

Ea nu păli, cu pielea ei întunecată. Dar o auzi cum i se scurge viaţa din suprafaţa epidermei.

— Poliţia nu mai are ce face, zise el. Nici voi nu aveţi. Dar mai există ceva ce pot face eu. Cu sprijinul tău. Însă trebuie să facem o excursie.

— Eşti imobilizat.

— Mă ajuţi să trec în scaunul pe rotile. Din scaunul paraliticului s-au făcut fapte mari. Hawking[96]. Ironside[97]. Ireno Fuentes.

Ea dispăruse. În locul ei apăruseră alte două călugăriţe.

În depărtare se auzea marele puls. Poate chiar al său. Se prăbuşi îndesine.

Klara Maria stătea lângă el. Întâi se gândi că e adevărat, ce mare fericire, scăpase. Dar apoi observă că ea stă pe o bancă de b încă. Şi în odaia unde zăcea nu era o asemenea bancă, poate era o halucinaţie, o amintire. Câteodată suntem ţinuţi în viaţă de amintiri.

Stătea în profil. Ca la a treia lor întâlnire. A treia – penultima.

Era înainte de plecarea în Spania cu vreo două săptămâr. Se dusese la biserica Nevski, în Bredgade. Biserica era închisă, pe uşă, o înştiinţare că se deschide baia de aburi, ca şi Biblioteca Rusă, de două ori pe săptămână. Revenise în ziua următoare. La început fusese singurul vizitator. Îl conduse înăuntru un bărbos cărunt, cu un puternic accent rusesc.

Acustica bisericii avea o delicateţe neobişnuită pentru un asemenea spaţiu, simţi nevoia s-o propună pentru albumul lui Beranek, *Concert Halls and Opera Houses. Music, Acoustics and architecture,* lectura lui preferată, în afară de Meister Eckhart; un fel de pornogra fie acustică de cea mai profundă dulceaţă. Bătrânul care-l

---

96 Stephen Hawking, n. 1942, fizician, cosmolog, autor britanic celebru, în ciuda paraliziei sale.

97 Eroul unui serial poliţist de televiziune care continuă să fie detectiv, deşi paralizat.

ghida avea o blândeţe neobişnuită pentru un bărbat. Dar şi o anume oboseală.

La ieşire, Kasper auzi tăcerea.

— Cine mai e aici în afară de noi?

Chipul bărbatului era lipsit de expresie. Kasper repetă întrebarea

— Nimeni. Doar un copil.

Kasper se întoarse, străbătând naosul. Klara Maria stătea sus, lângă altar, cu ochii închişi. Rămase vreo două minute în picioare în spatele ei.

— Ce te holbezi aşa? zise ea. Vere Gâscan[98].

Reveniră împreună lângă bătrân. Kasper scoase din buzunar o hârtie de o mie de coroane şi, împăturind-o cu grijă, o puse în cutia milei.

— Cum e administrat locul ăsta, întrebă, care e autoritatea religioasă cea mai înaltă?

— Biserica ţine de Patriarhia ruşilor albi.

Kasper aştepta. Bătrânul privi în jur. Ca pentru a se asigura că nu sunt ascultaţi.

— Înainte de revoluţie, comunitatea ţinea de mitropolitul Moscovei. Era acolo o controversă.

Sub oboseală, Kasper auzi, acum, necazul.

— Şi celelalte comunităţi daneze?

— S-au anexat la alte sinoade.

— Nu sunt respinse? Excomunicate?

Bărbatul deschise uşa.

— Biserica de Răsărit nu face excomunicări. E descentralizată. Patriarhul din Constantinopole e *primus inter pares.* Dar, în principiu, orice comunitate se poate declara autonomă.

— Şi mănăstirea Rabia?

Necazul, oboseala se preschimbară în teamă.

---

98 în original, Fastter Guf, numele unui personaj de desen animal (în engleză, Gus Goose, în germană, Franz Gans).

— Au numit drept mitropolit o femeie. Asta înseamnă că au ieşit din sânul bisericii. O femeie nu poate urca în ierarhie mai sus de diaconeasă. Sunt în contradicţie cu Sfintele Scripturi.

O clipă stătură toţi trei în uşa întredeschisă. Pe pragul dintre Bredgade, strada cu case de licitaţie, restaurante, hoteluri, trafic, prostituţie de lux. Şi pronaosul unei biserici întemeiate pe o tradiţie de două mii de ani şi o realitate medievală pe punctul de a dispărea definitiv. Cu greu îşi înţelese Kasper impulsul de a-l ridica pe bătrân în braţe, de a-l legăna.

— Mulţumim pentru călăuzire, zise el.

Lăsase maşina la ultimul etaj al parcării de pe Dronningens Tvaergade. Klara Maria mergea aproape de el. Fusese întotdeauna fascinat de modul diferit în care se însoţesc oamenii. Fata mergea odihnind îndesine şi totuşi cu o clar-auzire întru totul ritmică a sistemului lui tonal, păreau să interpreteze împreună un duet al tăcerii.

În parcare rămaseră o clipă lângă maşină. Sub ei se zărea cupola bisericii din strada Nevski.

Fata se uită în sus la el.

— Maica Maria, cea Mare, zise ea. N-a fugit. Ceilalţi n-au putut s-o urmeze!

Auzi, înainte să simtă, cum se înroşeşte. La început nu înţelese. Apoi îşi dădu seama că l-a pus la punct un copil.

Conduseră pe Strandvej spre nord, fără a schimba o vorbă, până ajunseră. În faţa terenului, fata începu să vorbească.

— Aş vrea să parchez eu maşina.

El opri, trase scaunul, ea se aşeză între picioarele lui. Putea să vadă şi în faţă şi în părţi foarte bine.

Nu ajungea la pedale. Dar cu sistemul electric n-avea probleme. Probabil mai condusese o maşină.

— Exersez, zise ea. Până îmi dăruieşti o navă

spaţială.

Opriră lângă rulotă. Motorul încă mergea.

Ea se lăsase pe spate, atingându-i pieptul cu capul. O mare pace se adună în jurul lui, un sentiment de libertate şi eliberare, ca în ultima parte din *Ciacconna.* Profunda intimitate dintre ei era fără legătură, fără atingere cu realitatea fizică. Poate că aşa simţi uneori când ai un copil, se gândi.

— Vrei să zbori cu mine? întrebă ea.

El dădu din cap, se jucară, făcură versuri împreună, era o distracţie atât de plăcută, încât în asemenea clipe ar fi spus da la orice.

Fata trase volanul. Atunci auzi tăcerea. Se răspândea dinspre ea sferic, îi atingea corpul, încercuindu-l, atingând şasiurile maşinii, care deveni pastelată, pentru a evita coliziunea. Dar nu era nimic de evitat, fenomenul dispăruse ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Dar o clipă, o clipă trecătoare, nu existaseră mărginiri fizice, existase numai tăcerea. Ea şi profundul sentiment de apartenenţă faţă de copila din faţa lui.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

Fata coborâse. Avea un chip inexpresiv. O urmă, abia ţinându-se pe picioare. Trebuia să vorbească. Nu cuvinte folosim în primul rând, pentru a menţine realitatea la locul ei? Pentru a nu fi nevoiţi să vedem ce se ascunde de partea cealaltă?

— Cultura daneză, zise el, e plină de nişte giuvaieruri de cântece despre băieţi care o pornesc călare alături de mamele lor. Dar despre fetiţe, nu. Care iau în zbor bărbaţi de vârstă mijlocie într-un Lotus Elise.

Pe figura ei nu zări nicio înţelegere. Niciun ecou.

— Mi-e foame, zise ea.

Îi prăji legume, pregăti orez cu trufe, puse un pic de smântână, un amestec de curry din fenicul şi pulbere de ceapă uscată care lega sosul, cum văzuse la Stine. De

fiecare dată când pregătea şi mânca un fel de mâncare învăţat de la ea simţea în egală măsură bucurie şi tristeţe, de parcă ar fi participat la o formă de comuniune erotică.

— Să te învăţ un cântec, zise fata.

Începu să cânte cu o voce puţin răguşită, dar cânta perfect curat. El împietri. Era *Bona Nox.* 1 – 1 cântase chiar el Stinei, căreia îi plăcea mult. Ascundea deopotrivă străvechiul rafinament al lui Mozart şi nou-născuta lui naivitate. Şi dragostea lui pentru fugile lui Bach.

Preluă şi el vocea a doua, cântară împreună. Îi dădură lacrimile, nu ştia de ce. Plângea cântând, lacrimile căzdeau în amestecul de *curry.* Asculta adevărul că orice om trebuie să-l piardă pe celălalt, că în curând va pleca şi fata, era insuportabil.

Cineva îl atinse, era Klara Maria, întinsese mâna şi-i mângâia obrajii uzi.

— În realitate, zise ea, nu trebuie să ne temem de nimic.

O condusese acasă, era luna mai, noaptea devenise albă. Rămaseră la gardul care înconjura mănăstirea.

— Cine te-a învăţat cântecul? întrebă el.

Chipul fetei se goli. Auzi primăvara din jur. Îi plăcuse mereu să asculte zgomotul greu, mustind de seve, al creşterii. Acum însă nu. Acum îi amintea de despărţire.

— Cum se numeşte contrariul pentru a nu se mai vedea?

— A se revedea.

Pentru noi, zise ea, nu există, de fapt, rămas-bun. Doar revedere. Nu bănuia ce vrea să spună. Era o clipă de vârf, se nelinişti. Când eşti sus, te sfărâmi dacă urmează vreo prăbuşire.

— O să vii iar, zise ea. Maica Maria spune că te întorci. Ţi-a promis ceva, zice. O să primeşti un morcov, ca un măgar. Ca să ştii pe ce drum s-o apuci.

Simţi că ameţeşte de furie. Fata urcase călare pe

gard.

— Am un morcov pentru tine, îl vesti. Te întorci. Şi îţi voi dezvălui cine m-a învăţat cântecul.

Apoi dispăru.

Silit să revină la suprafaţa conştiinţei, auzul îi fu înspăimântat de un zgomot pe care era prea bătrân ca să-l mai tolereze: ventilatorul barbar al unui computer portabil.

Africană se afla în camera ei, în faţa ecranului.

— De ce ortodoxia? întrebă el. Şi nu ceva şamanism? O chemare a duhurilor. Sau catolicism? Dacă tot e musai.

— Datorită bucuriei, zise ea. Biserica de Răsărit e cea mai senină. Accentul nu cade pe suferinţele Mântuitorului. Ci pe transfigurare. Pe înviere. Sfinţirea încă din timpul vieţii. Am simţit acest lucru de când eram mică. În Addis Abeba erau tot felul de comunităţi. Cea a copţilor era cea mai plină de bucurie.

Auzea o nouă strună a ei. Intrarea în deplina ei profunzime spirituală. I-ar fi plăcut sunetul. Dacă n-ar fi fost atât de leneş. Şi dacă n-ar fi trebuit să înghită, odată cu vorbele ei, o amară gelozie. Gândul că femeile se pot afla aproape de o fericire deplină fără nevoia de alţi bărbaţi în afară de Mântuitor. Şi uneori nici măcar de el.

— Am găsit ceva, zise ea. Kain a scris. Pe net.

La început n-o auzi. Se acordase la sexualitatea ei. Avea un impuls ca un solo de tobă din Babatunji, de antilopă gnu în junglă. Cum supravieţuise primii treizeci de ani de celibat?

Apoi îl ajunseră şi cuvintele ei.

Întoarse ecranul în direcţia lui.

Se considera prea bătrân pentru internet. Nu că nu-i plăcea cum sună, ciberspaţiul suna ca o cacofonie fără limita de jos, tonalitatea unei distracţii ieftine de târg, dată în spectacol la o toaletă publică, pe o stradă publică. A tuturor gălăgiilor lumii. Împletite la cel mai de jos nivel de organizare imaginabil. Şarlatanului din noi, din fiecare, îi

place internetul

Dar de acolo şi până la renunţarea la o firească demnitate şi aşezarea în faţa computerului, spre a-l face să meargă, e totuşi cale lungă.

Pe ecran se ivi un text. Încercă să-l descifreze. Nu reuşi. La citit fusese mereu mai încet decât melcul. Nu şi la cititul notelor. Mereu vizualizase şase sisteme tonale direct de pe partitura concertului de Beethoven în Re Major. Dar cu cărţile era altfel. Notele muzicale alcătuiau singurul limbaj scris cu care făcuse pace.

— Citeşte-mi cu voce tare, zise. Să-mi fie poveste de noapte bună.

Ea cuprinse textul dintr-o privire. Putea s-o audă parcurgându-l grabnic. Sortând cuvintele.

— E un fragment, zise ea. Lipsesc titlul, introducerea. Poate trebuia să fie şters şi n-a reuşit decât parţial. E vorba de starea apelor daneze, pentru navigaţie. Ţinând seama şi de NAVWARN de la Radio Lyngby, de NAVTEK, Shippos, de emisiunile de la Radio Danemarca privind starea apelor navigabile şi de teletext. Descrierea tranzitelor prin apele daneze. VÂS, adică *Vessel Traffic Service,* serviciile de radar şi avertizare din Storebaelt[99] şi Drogden.

Putea să-i audă dezinvoltura orientării într-un limbaj străin.

— Apoi urmează o descriere a semnalelor de avertizare emise în caz de necesitate de Consiliul de Securitate al Portului. Sarcini ale Serviciului de balizare. Indicaţii pentru ofiţerii flotei militare, mai ales privind aria poliţienească pe mare. O trecere în revistă a sarcinilor

---

99 în daneză, „Marea Centură", cel mai lung dintre cele trei canale navigabile legând Kattegat de Marea Baltică, erodat de curenţi marini în perioada postgla- ciară. Desparte Danemarca în două. Până în 1997-98, când s-a construit o infrastructură fixă de traversare, pod suspendat şi tunel feroviar, trecerea dintr-o parte în alta se făcea cu feribotul.

cuterelor serviciului secret maritim, numite MHV 951. Responsabilitatea administraţiei navale faţă de siguranţa navigaţiei în cazul unei redirecţionări a traficului între Oresund şi Storebadt. Descrierea procedeelor de mutare a persoanelor-cheie la Comandamentul Operativ din Arhus. Reglementarea circulaţiei pe Storebaelt. Posibilitatea canalelor de a face faţă unei închideri a Oresundului. Şi tot aşa, pe vreo cincisprezece pagini.

— Ce e asta?

— Un memorandum, zise ea. Scris acum vreo zece ani. De către Kain. Pentru Organizaţia Maritimă Internaţională. E o analiză. Posibilele urmări pe care le-ar putea avea o catastrofă naturală sau un atac terorist asupra închiderii Oresundului.

El îi ascultă lăuntrul.

— Un asemenea text ar trebui să fie confidenţial. Nu poate fi găs pe net.

Ea se ridică.

— Ai documentul de la Mork. Probabil că te-a rugat să mi-l arăţi. Altfel n-aş fi ajuns niciodată să-l văd. Mie nu mi se povesteşte nimic.

Ea rămăsese în uşă.

— A avut fler, continuă Kasper. Acest Kain. Dacă era încă de acum zece ani activ în această direcţie. Poate e un clarvăzător. Poate că eu sunt singurul ferecat în realitatea normală.

Ea dispăruse deja.

Simţi soarele ca o mângâiere pe epidermă. Deschise ochii. Îi duseseră patul în curte. Era pe jumătate întins, pe jumătate aşezat, cu privirea îndreptată spre bazin. Apa era ascunsă de tufărişul unor rododendroni. Mamei sale îi plăcea mult planta asta. Datorită rezistenţei şi fertilităţii ei. Alţi bărbaţi dăruiau soţiilor lor flori. Maximillian venise acasă cu un metru cub de *Azalea diabolica,* aceasta înmugurise şi înflorise nefiresc, în mijlocul lui ianuarie.

Lângă el stătea cineva, era Doamna Albastră.

— Ne-am inspirat din grădinile mănăstirii din Alexandria, zise ea. Principiul, tradus din limba copţilor, sună: *Ascunde şi revelează.* Apa, izvorul sunt tot timpul bănuite. Dar de văzut, nu le vezi niciodată. Spre a înnebuni căutătorul de dorul lui Dumnezeu.

— Klara Maria? întrebă el.

Sunetul se întunecă, adunând în compasiune şi împrejurimile apropiate, Kasper avu sentimentul că un nor acoperă cerul.

— Ni s-a telefonat. Se auzea vocea ei. Şi a unui bărbat. Spunând că se întoarce curând.

— Aţi înregistrat convorbirea, pot s-o aud?

Ea nu răspunse.

— Când am ajuns aici şi m-aţi tratat, zise el, eram gata să-mi iau adio pentru totdeauna. V-am văzut, eraţi cu mine. Am plecat împreună. Spre un loc *beyond.* A fost realitate?

— Tot felul de personalităţi feminine ale Bisericii spun că un sfânt – nu mărunţi administratori cum suntem noi, ci oameni care au realizat dumnezeiescul – ar putea să apară în trei înfăţişări diferite, trei chipuri diferite ale salvării. O dată, în chip de fenomen sonor. Apoi, ca formă trupească. Şi în chip de iubire.

— Eu am crescut fără biserică, zise el. N-am fost nici botezat, nici confirmat. Nu ştiu cât de politicos trebuie vorbit cu o stareţă. Dar zicând-o p-a dreaptă, aş spune că vorbiţi vorbe.

Ea asculta clipocitul unei ape nevăzute. Kasper nu ştia dacă poate să se încreadă în ea. În mod normal, nu te laşi pe mâna i mânui. De obicei n-are importanţă. Acum era hotărâtor.

— Când eram mic, spuse el, am fost dus de mama la biserica Nevsk A vorbit cu o femeie care trebuie să vă fi fost predecesoare. O femeie pe care trebuie s-o fi cunoscut

aici, în copilărie.

— Trebuie să fi fost maica Rabia.

— Peste mulţi ani i-am scris. Copil fiind, am fost bolnav. O vreme orb, parţial paralizat. În acel timp mi s-a modificat auzul. Despre ce am auzit atunci nu puteam vorbi cu nimeni. Deci i-am scris ei Peste treisprezece ani mi-am regăsit acea scrisoare. La o ferm: care m-a părăsit.

— Scrisoarea o fi fost din arhivă. Trebuie s-o fi luat de acolo. E aşa rău?

El nu putea să-şi mişte capul. Dar observă că e privit.

— Ai fost violent? întrebă ea.

— A trebuit să întrec măsura.

— Femeile rareori suportă violenţa.

— Din experienţa mea, femeile nu vor decât să mă folosească. De asta mi s-a făcut frică. Fiindcă avea acea scrisoare. Femeile vor mereu ceva de la mine. Bani. Glorie. Energie superioară.

— Poate, zise ea, nu vor decât să fie în apropierea modestiei tale.

Reuşi să-şi mişte capul, să-l întoarcă spre ea. În ciuda dure lor

De la electrozi.

Ea plecase. Pe scaunul unde şezuse se afla un telefon fără fir.

Primi de la Informaţii numărul spitalului. Maximillian ridică receptorul.

— Eşti în Spania?

Vocea nu mai avea volum, probabil că nu-i mai rămăsese prea mult din trup.

— N-am mai ajuns să plec. Sunt la spital. Cu o scutire falsă. Plin de viaţă ca un vultur de mare.

Putea să audă că tatăl său îi străvăzuse minciuna. Putea să-i audă neliniştea. Grija părinţilor pentru copiii lor nu încetează nicicând.

— Eşti pe urmele a cine ştie ce, zise Maximillian. Centrul Copenhagăi e stăpânit de case de pensii, societăţi de construcţii imobiliare şi persoane particulare. E vorba de Casa de pensii a inginerilor, de As gurările generale pentru rente viagere, de Casa de pen ia medic [100]or şi de cea a juriştilor şi economiştilor. Investiţiile lor sunt toate pe termen lung, capitalul lor e inepuizabil. Imobilele pavoazate, cum ar fi sediile băncilor, clădirile administraţiilor Asigurărilor ş.a. nu ne interesează, pe moment nu sunt de vânzare. Cele mai mari societăţi de construcţii imobiliare sunt Norden SA, Proprietatea Gutenberg. Jeudan, Societatea de acţiuni imobiliare Danbo. Împreună cu Casele de pensii au obligat statul să cumpere, pentru a sprijini. Ca atunci când, de exemplu, se rup digurile şi inundaţiile micşorează valoarea terenului agricol. Statul a intervenit şi a cumpărat, se evaluează că ar fi vreo cinci-zece la sută din City şi din districtul Frederiksberg, preţul n-a fost făcut cunoscut, dar probabil a fost orientat după evaluările oficiale. Banca Naţională a dat banii, iar Ministerul Justiţiei a ratificat achiziţiile. Rămân doar persoanele particulare. Proprietarii unor apartamente de închiriat şi de locuinţe personale. M-am interesat. Se pare că au fost multe vânzări, şi din panică. Ceea ce era de aşteptat. Dar nimeni n-a dat alarma, nimeni n-a observat achiziţii acumulative. M-am adresat deci Departamentului Construcţii şi Tehnică al oraşului Copenhaga, pentru a mă documenta dacă există cereri de acumulare. Înainte să fie stabilit preţul unui teren din City e cercetat gradul de construcţie, starea fundamentului şi eventuala poluare, chiar într-o situaţie ca aceasta. N-au avut pace o secundă. Au răspuns la o mulţime de întrebări. Mă documentez deci mai departe. De aici, de pe patul de moarte. Toate tranzacţiile sunt înregistrate în biroul de transcrieri funciare. Şi bineînţeles că bătrânul tău tată are acces la cartea funciară a biroului respectiv de pe

100 în engleză în original: „dincolo de".

Hestemollestraede. S-a vădit că douăzeci şi şapte de societăţi daneze şi străine au făcut, din septembrie trecut, achiziţii masive. Preţul nu e în niciun caz cunoscut. Dar vorbim de miliarde de coroane. Poate cincizeci. Poate o sută. Înaintea catastrofei, preţul se orienta după mărimea chiriei. În jurul străzii principale, Stroget, ajungea la douăzeci şi cinci de mii de coroane pe kilometru pătrat. Şi acum vine partea interesantă. Cele trei societăţi străine le lăsăm deocamdată. Sun la administraţia societăţilor comerciale. Proprietăţile societăţilor nu sunt înregistrate în Danemarca. Dar directorii, prezidiile, da. Îmi notez numele. Şi acum să te ţii. Cele douăzeci şi patru de societăţi au fost toate întemeiate în septembrie anul trecut. Şi toate locurile de conducere, ale prezidiilor, şi cele de directori, sunt deţinute de aceleaşi douăsprezece persoane.

Lui Kasper începu să-i bată inima mai repede. Pulsul crescut îi trimise un val de durere prin creier.

— Nu trebuie să plătească impozite pe câştiguri?

— Nici măcar nu trebuie să-şi declare câştigurile. Danemarca are drept de impozitare a veniturilor din comerţul cu imobile. Nu şi din comerţul cu societăţi. Cele douăzeci şi patru de societăţi ale noastre au cumpărat imobile de două miliarde, poate. Dar nu clădirile au fost vândute. Ci societăţile. Pentru şaizeci sau o sută de miliarde. Un singur lucru trebuia evitat. Să nu fie dovedit că înainte de cumpărarea societăţilor au existat înţelegeri de vânzare-cumpărare.

Kasper încercă să gândească.

— Şi asta nu e tot, zise Maximillian. Crezi sau nu crezi, dar eu încă mai am prietene şi prieteni. Una dintre prietenele mele e la departamentul de supraveghere al Bursei de Efecte din Copenhaga. Îi pun în faţă cele douăsprezece nume. Fără a destăinui de unde le am. O întreb dacă le cunoaşte, dacă ştie ceva care i-ar putea uni pe cei doisprezece.

Kasper ştia ce avea să urmeze acum. Dar un artist sensibil nu i-ar lua niciodată bucuria partenerului, în arenă, spărgând balonul.

— Toţi cei doisprezece se află – sau se aflau până de curând – pe statele de plată ale Băncii Konon.

— Kain, spuse Kasper. Cu experienţa lui la flotă, în administraţia maritimă şi navală. Se pricepe la inundaţii.

— Şi la ce trebuie făcut în situaţii catastrofale.

T *

— Data, întrebă Kasper, ai data la care au fost întemeiate societăţile?

Auzi foşnet de hârtii.

— Au fost întemeiate între 2 şi 24 septembrie.

Se lăsă tăcere. În acea tăcere, Kasper auzi şocul prin care trecea tatăl său, pornind dintr-un punct, din epicentru, ca un sunet emis în partea mentală a conştiinţei, răspândindu-se de acolo sferic.

— Doamne Dumnezeule, spuse Maximillian. Asta înseamnă… înseamnă… ei ştiau că vin cutremurele!

Kasper se deşteptă în *Cântecul sirenelor,* cavalcada Walkiriilor într-o tonalitate bisericească; habar n-avea unde se află, poate în iad. Se zbătu să iasă din beznă, căzu peste noptieră. Realitatea se reconstrui, îl regăsi zăcând pe podea, înfăşurat în cabluri.

Trebuie să fi fost la vreo depărtare de şaptezeci de metri, cântarea era filtrată prin numeroase ziduri, cele douăzeci sau probabil treizeci de femei aveau o intonaţie de parcă urcau pe Blocksberg[101]. Ceasul zăcea lângă el. Era trei dimineaţa.

Smulse electrozii. Se ţinu de pat. Reuşi să se ridice în picioare şi să stea. Pentru prima oară după două săptămâni.

Se trase către chiuvetă. Aprinse lampa. Pe etajeră

101 Cel mai înalt pisc din Brocken, Harz, conform legendei (preluate şi de Goethe in Faust), loc de adunare a vrăjitoarelor.

era aparatul său de ras. Alături, spumă şi un brici. Şi o curea de piele, pentru lustruit tăişul. Toate, pregătite cu ştiinţă şi grijă. Dacă ar fi fost mama, ar fi fost motiv de bucurie. Dar mama lui murise în urmă cu douăzeci şi nouă de ani în urmă, nu mai ajunsese să-l vadă bărbierindu-se.

Se rase încet şi temeinic.

Întâlnindu-se în oglindă pe sine. Orice bărbat care se rade şi-ar dori să fie asistat de o femeie, care să se uite la el şi să laude rezultatul. Trecuseră zece ani de când îl privise şi pe el cineva. Stine fusese ultima. De atunci, doar nişte garderobiere.

Acum era de faţă cineva.

Doamna Albastră. Se sprijinea de uşă. N-o auzise venind. Îi privi picioarele. Dacă ar fi avut pernuţe de pisică – dar erau picioare desculţe în sandale. Cu lac pe unghii. Incolor. Un *gloss.* Cântecul crescu în intensitate.

— Rugăciuni din oră în oră. A doua slujbă de dimineaţă. De la trei la patru.

Kasper îşi clăti ultimele resturi de spumă cu apă rece.

— Două lucruri, zise. O atingere cu mâna, spre a vedea dacă sunt destul de neted spre a intra în paradis?

Mâinile ei erau răcoroase, miroseau a ceva ce ar fi putut fi lemn de santal.

— E în ordine. Şi al doilea?

— De ce sunt aici femeile? Ce dau ele? în acest ceas demonic. Mantre greceşti. Lână direct pe corp. Imagini crunte de tineri palizi pe cruce. Supunere totală. Ce dau toate astea?

Ea intră şi închise uşa în urma ei, înainte de a răspunde:

— Iubire.

Trase scaunul pe rotile aproape, Kasper se aşeză. Luă şi ea loc înaintea lui. Ascultau cântările. Un auz oarecare nu le-ar fi putut pei cepe de la această depărtare.

Ştia că al ei e în stare de asta.

— Vei ajunge să înţelegi, zise ea. Deopotrivă de ce te-a părăsit şi din ce cauză avea scrisoarea.

Nu-şi dădu bine seama de unde ştia. Dar avea încredere în ea. Din tonul ei. Îi auzi priceperea. Lumea e plină de oameni care vorbesc una-alta, fără să aibă habar. Cu ea lucrurile stăteau altfel. Înregist propria sa încredere ca pe o relaxare a trupului. Simţi asta şi în răni.

— Au fost duri cu tine, zise ea, în ultimele patruzeci şi opt de ore. Înainte să te fi adus încoace.

Îşi dădu seama că urmează un număr important. Avea treizeci de ani de experienţă în a simţi când urmează o intrare. Dar aceasta era fără cortină. Fără muzică. Fără lumină. Fără public. Fără orchestraţie Cva sosind târâş, din fosa orchestrei, ceva ce nu fusese înainte. Era teama.

— M-au îmbătrânit, zise el. Cele două zile. M-au îmbătrânit cu cincisprezece ani.

— Dar, pe de altă parte, nu erau lucruri previzibile?

I se păru că nu aude bine.

— N-au fost nişte repetări în serie? întrebă ea. Aceeaşi întâlnire. Cu aceleaşi două persoane?

Ascultându-i tonalitatea, nu auzi nimic. Desigur, zgomotele corpului. Dar niciun sunet din orientarea ei. Nicio şoaptă a gândurilor. Nicio agresiune. Nicio intenţie. Era tăcută precum absenţa totală.

Totuşi, nu era absentă. Îi răspunse privirii. Încercă să-şi creeze o imagine a corpului femeii. Tare ca stânca, bloc de temelie. Şi, în ace laşi timp, volatilă ca o flacără care ar fi putut fi stinsă chiar în clipa următoare de vânt. I se făcu părul măciucă.

— În cele patruzeci şi opt de ore, zise el, am întâlnit atâţia oameni, încât nici nu-mi mai aduc aminte. M-am aflat în primejdie de moarte. Urmărit de toţi. Pentru că încerc să salvez viaţa unui copil. Şi să-mi ţin o promisiune. Am străbătut coşmaruri, unul după altul. Deci, despre ce

vorbim?

— Nu erau, pur şi simplu, variaţiuni ale aceleiaşi teme simple, aceeaşi întâlnire? Cu aceeaşi doi oameni?

El o privi ţintă.

— Un bărbat şi o femeie, zise ea. Pentru o oarecare variaţie, îi găseşti în două versiuni. Cei care ajută copiii. Şi cei care le fac rău.

În *slow motion*, sub enormă rezistenţă, ascultă dincolo de aceste două zile. Auzi întâlnirea cu Brodersen şi blonda. Cu Mork şi Asta Borello. Cu Maximillian şi Vivian cea Groaznică. Lone Borhfeldt şi bărbaţii din preajma ei. Kain şi maestra de saună.

— Poate că uneori erau separaţi, după împrejurări, zise ea. Şi ai întâlnit doar bărbatul, sau numai femeia.

Îi auzi pe Daffy, Franz Fieber, Stine, Sonja.

— Dar, în general, erau mereu toţi destul de asemănători, spuse ea. Cu tine sau împotriva ta. Însă destul de asemănători.

— Au mai fost şi altele, nu doar întâlniri, zise el.

Ea aprobă din cap.

— A fost fugă. În libertate. Tu eşti un fugar. Şi au fost spargeri. Pătrunderi. Tu eşti un căutător. Dar urmăreşti mereu aceeaşi urmă. Câte bariere mai mult sau mai puţin asemănătoare ai depăşit într-un fel mai mult sau mai puţin asemănător?

Auzi sunetul lui Ole Lukoje de la Impozite. Îngerul de la interfon, din zona închisă. Mama cea rea, în Lone Bohrfeldt. Intrarea la sanatoriul Târbaek. Femeile de la telefoane. Biroul de cartare şi înmatriculare. Auzi portarul de pe insula castelului. Bărbatul din ghereta de sticlă de la Konon.

Teama deveni concretă, spaimă. Panică, înfricoşătoare şi surdă. Spaima că va fi închis.

— Doar aceste două zile au fost aşa, zise el. Altfel, viaţa mea a fost o paletă de nuanţe.

Îşi auzi glasul, de parcă s-ar fi găsit în afara corpului său. Ca aparţinând unui om pe care nu-l cunoştea.

— Am dus la capăt cinci sute de reprezentaţii, zise el.

— Dar toate destul de asemănătoare, nu-i aşa?

El o privi în ochi. Niciodată nu întâlnise asemenea privire. De plin liniştită. Şi pe deplin trează.

— E-n regulă, zise ea. Noi toţi încercăm să mascăm monotonia. Dar e un efort. Să pui mereu accent pe ce e deosebit. Când, de fapt, fiecare aminteşte de fiecare. Victoriile noastre sunt la fel. Şi suferin tele. Încearcă o clipă să simţi uşurarea din ceea ce e o şnuit.

El o privi. Era transparentă ca o acuarelă. Gata parcă să se dizolve într-un sunet, un ton încă neturnat în forma lui.

Auzi cât de mărginite erau temele vieţii sale. Cât de puţine strune acordate pe care se putea cânta. Le lăsă să se destindă.

În jurul lui, în el, era tăcere. Mai multă tăcere ca niciodată.

Uşa se deschise. Spre marea muzică. Ştia că o aude şi ea.

— Chiar şi aceasta, zise ea, chiar şi aceasta devine monotonă în timp.

Se lăsă în voia lucrurilor. Era în spatele sălii de concert. *Backstage*[102]la Doamna Dumnezeu. În peretele sonor exista o spărtură. Prin care curgea tăcerea. Pentru prima oară, auzul său îşi găsi pacea.

Nu ştia cât durase acea clipă, fără extindere temporală. Întinderea în timp e bătaia metronomului sau a pendulei. Însă fusese tăcere.

— Ce-ai făcut adineaori? o întrebă.

— De fapt, nimic deosebit, zise ea. Am cântat liniştea.

O privi totuşi. Surâdea. Zâmbetul ei avea o sonoritate

---

102 în engleză în original, „cu începetinitorul".

precum cântă Fitzgerald[103]. Jucăuş-copilăreşte şi, în acelaşi timp, de o atemporală maturitate. Era oare bătrână sau o copilă?

— Maica Rabia, zise ea, dăscăliţă şi înaintaşa mea, spunea deseori că-i vede pe oameni ca închişi în baloane de săpun. În baloane ar fi două minuscule deschizături, în două locuri, prin care ele se pot uni, decurgând un balon din altul, şi tot aşa pot oamenii comunica şi trăi realitatea. Datorită acestor minuscule deschizături trăim mereu aceleaşi situaţii de bază, nu sunt multe. Fiecare din noi îşi poartă cu sine propria realitate. Având foarte puţină legătură cu realitatea celorlalţi. Din ce pricină n-ai răspuns niciodată la scrisoarea ei?

Kasper nu spuse nimic.

— Dorinţa de a fi ceva deosebit, zise ea, este deosebit de puternică. La noi toţi. Nu contează că viaţa e dureroasă. Numai să fie o durere deosebită. Dar când ne întâlnim deodată cu cineva, care e mai înţelept. Care ascultă în mai adânc. Atunci riscăm ca această deosebire să fie pusă într-o perspectivă. Asta a fost?

— În parte, zise el Dar mi-a fost şi teamă. Că ar putea… slăbi auzul.

Simţi că ea îl înţelege.

Afară se lăsaseră zorii, el nici nu observase lumina. Auzi glasuri de copii. Şi de tineri. I se făcu pielea de găină.

— Nu sunt copii obişnuiţi, zise el. Am văzut cum au oprit timpul.

Vocile se apropiară, erau sub fereastră, recunoscu două dintre ele, nu era posibil. Totuşi îşi puse ochelarii şi îşi mişcă scaunul cu rotile spre fereastră. Sub ferestre erau mese fixe şi bănci, copiii îşi mâncau micul dejun sub cerul liber.

Copilul care stătea cel mai aproape de el era cel de pe insula castelului. Cel cu apă la cap. Avea un an mai mult

---

103 Scott Fitzgerald, n. 1948, cântăreţ scoţian.

acum. Dar era acelaşi, în buzunarul de la piept al băiatului, Kasper văzu predecesorul actualului său stilou.

Teama se întoarse. Simţi cum i se prelinge sudoarea dinspre subsiori spre coapse. Celălalt zvon venea de la un grup mai depărtat de copii. Un băiat mai mare servea la masă, unul ceva mai crescut, deja un tânăr. Era răguşit, suna ca un bas din corul Sfânta Ana. Era tânărul de la hotelul Rungsted.

— Pe doi dintre ei îi cunosc.

— Trebuie să fie o întâmplare.

— Sunt jucător de cărţi. Ştiu cât de departe ajunge întâmplarea, în niciun caz atât de departe ca aici.

— Simon, zise ea, merge la grădiniţă, de unde l-ai cules.

El scutură din cap, ca pentru a se apăra.

— Te-a aşteptat, zise ea. Nu în această clipă. Dar mai devreme sau mai târziu. Noi toţi te-am aşteptat. Asta e ceva ce am învăţat de la maica Rabia: cei care persevorează, căutând, vor trece cândva prin preajmă. Nu trebuie decât să-i aştepţi.

— Şi celălalt. Cel mare. M-a cazat la un hotel.

Ea dădu din umeri. Se ridică. Kasper simţi o furie oarbă că ea-l părăseşte. Chiar în clipa aceasta.

— Abia am început, zise el.

Ea scutură capul.

— Ce ţi-am înfăţişat, zise ea, a fost o aluzie la tăcere. Nu un lexicon despre taina existenţei.

Dacă s-ar fi putut ridica, ar fi apucat-o de guler.

— Eşti un mare egoist, zise ea. Găsesc că asta e ceva pozitiv. Un mare egoist e un mare păcătos. Marii păcătoşi au posibilitatea de a se căi. Căinţa e o trambulină.

Ea îşi trase în jos unul din umerii halatului. Kasper se holbă la dantela neagră, probabil de mătase.

— Am crescut într-un soi de bunăstare, zise ea. Lână direct pe piele n-am putut suporta niciodată.

Reuşi să rămână concentrat.

— Şi viaţa de fiecare zi? întrebă el. Au dispărut doi copii.

De pe chipul ei pieri orice umor.

— Nici măcar tu, zise ea, nu-ţi poţi da seama cât e de rău.

Africană aduse supa şi se aşeză, el rămase lângă ea, în timp ce mânca.

— Cele mai multe lucruri, zise ea, sunt în afara controlului nostru, doar Doamna Dumnezeu hotărăşte. Dacă un copil dispare sau se întoarce. Dacă trăieşte sau moare. Poate că în fond nu putem transmite nimic. Dar dacă e să înduri priveliştea propriei tale lipse de putere, trebuie să fi făcut tot ce se poate face.

Nu ajungea la ea, era ferecată. Aduna tacâmurile. În uşă rămase pe loc.

— Pentru diseară fac rost de o maşină, spuse.

— Ce-ar fi să faci rost şi de o sticlă de coniac? De nişte pahare? Ceva împotriva durerii, nişte morfină, cât timp joc?

PARTEA A ŞASEA

Acţiunea fusese încheiată în trei ore.

Africană venise după miezul nopţii, ajutându-i să treacă în scaunul cu rotile. Liftul îi duse într-un garaj. În parcare se aflau mai multe, peste o duzină de maşini, două de teren, ambulanţa cu care fusese transportat, încă o ambulanţă, o basculantă, două *pick-upuri,* un combi, trei polo-uri, probabil pentru când plecau maicile la *powershopping*, o camionetă.

Sora Gloria lăsă în jos rampa camionetei, împinse în sus, pe platformă, scaunul pe rotile, fixându-l în maşină. La volan se afla Franz Fieber.

Uşa melaminată avea probabil senzor, lunecând parcă de la sine, afară noaptea era un zid. Se deschise şi poarta gardului, farurile prinseră în lumina lor fâşii de

ceaţă.

— Avem la dispoziţie trei ore, spuse africană. Pe urmă cineva o să înceapă să se cam mire.

— Parcă ştiai un şofer cu o şalupă, spuse Kasper.

Franz Fieber scrise ceva pe o foaie din bloc-notes, sub icoană, fără a-şi lua ochii de la banda de circulaţie. Dădu biletul în spate.

Kasper încercă introducerea cifrelor, mâinile îi tremurau, indică numărul, africană îl formă pentru el. Trebuia să dea bandajele la o parte, pentru a ţine receptorul la ureche. Dură o veşnicie până îi răspunse cineva. Un uriaş.

— Sunt fratele mai mare al lui Fieber, spuse Kasper. Fieber spune că într-un sfert de oră ai putea pregăti barca.

Bărbatul chicoti în telefon

— Du-te la doctor, e miezul nopţii.

Motivele nu se află înaintea oamenilor. Fugim de ceva rămas în urmă. Vocea din receptor avea amintirea unei renunţări, a unei părăsiri. Pentru a scăpa de ea, se înglodase în materialitate. Cuvintele porneau dintr-un corp solid, dintr-o masivă casă monofamilială.

— Îmi pare sincer rău, zise Kasper. Când mă gândesc că ţi-ai fi putut păstra slujba, rămânând şi cu vreo zece mii de coroane.

Treceau pe Bispebuen[104]. Telefonul amuţise. Poate i se părea doar şi bărbatul era gata să închidă.

— Numerar?

Kasper scoase din buzunarul halatului restul finanţării primite, ţinând bancnotele în luminile care se prefirau pe lângă ei, pe autostradă. Scoase douăzeci. Cu portretul lui Niels Bohr. Mecanicul cuantelor avea pungi sub ochi. Trebuie să-l fi costat ceva. Să trăiască aşa, cu inimă şi inteligenţă de sfânt. Contribuind totuşi, apoi, la marea bombă.

---

104 în engleză în original, „cumpărături masive".

— În bancnote de câte cinci sute de coroane, aproape nefolosite.

Auzi lampa aprinzându-se, patul trosnind, pe cineva greoi mârâind. Nevasta sau rottweilerul.

— Portul e închis noaptea, zise bărbatul.

— Chiar vrei să convingi un vechi marinar că Oresundul se închide după apus?

Intrară în Ăboulevard.

— La Kalvebodmole, zise glasul. Vis-à-vis de Portul Ecluzei. Într-o jumătate de oră.

Cotiră pe lângă Gara Centrală şi Poştă. Maşina porni spre sud, pe lângă port şi noua piaţă de peşte. În copilăria lui Kasper, acolo se înşirau depozite de cărbuni, bărci locuibile şi centre industriale, acum apăruseră complexe comerciale şi un club de noapte.

Trecură pe lângă uzinele Orsted şi Belvedere, nu mai fusese în zonă de zece ani. În copilăria sa pluteau pe aici, legate cu parâme, două sute cincizeci de cutere, pe ţărm se aflau mici grădini cu frunzare unde oamenii locuiau tot anul. Acum fuseseră construite hale pentru *bowling,* clădiri de birouri, studiouri de filme porno. Circuri mici sau mijlocii iernau aici în portul de Sud. Ce să mai spui, când în nicio jumătate de generaţie am trecut toţi din junglă în Grădina Zoologică?

— În copilăria mea, zise Kasper, aici era frontul din spatele oraşului, acum a devenit centru. Nu pot să pricep cum.

E plăcut să ai public. Dar de data asta îşi vorbise sieşi. Nu se mai aştepta la vreun răspuns.

— Spatele oraşului e neatins, zise africană, exact la fel de mare ca atunci. Sau chiar mai mare. Doar că l-au mai aranjat.

Fără să-şi dea seama de ce, îl apucă furia.

— Şi de unde ştie, mă rog, o puştoaică de călugăriţă crescută în junglă cum stau lucrurile cu înţelepciunea

părţilor de umbră din viaţă?

Ea se aplecă puţin în faţă, dădu la o parte piciorul lui Franz Fieber cu propriul picior şi apăsă pe frână. Kasper fu cât pe ce să zboare pe geam din scaunul cu rotile. Franz Fieber era alb ca o stafie.

Africană îşi scoase medalionul, peste cap, şi i-l întinse spre spate. Aprinse lumina. Kasper observă o fotografie, un bărbat cu doi copii pe o pajişte. Copiii, numai piele şi os, cu un zâmbet sălbatic şi alb. Bărbatul avea gura blândă şi o privire care, pentru acea blândeţe, era sarea în bucate.

— Am treizeci şi cinci de ani, zise ea. Am bărbat, doi copii.

Mâna lui simţi căldura argintului. Transmitea mireasma ei. Cu siguranţă că la tropice exista o plantă care, în căldura amiezii, răspândea chiar această mireasmă.

Întoarse metalul plat. Pe partea cealaltă erau gravate două scuturi zulu şi două asgaiuri[105] încrucişate, precum şi textul *First Pan African Aikido Championsship1.*

— Pentru prima oară mi se pare atrăgătoare călugăria. Se poate face cerere?

Opriră lângă două bazine cu apă călduţă din port, între două diguri; la capătul unuia dintre cele două diguri era mişcare, în rest, tăcere. Sora Gloria îl împinse, pe rampa de coborâre, pe pământ. Apoi mai departe, în linişte, pe strada dinspre port. Nu era circulaţie, lucru mare noaptea. Când era mic, mama lui îi citea, nu prea des, fiindcă nu avea nici timp şi nici putere pentru aşa ceva, doar din când în când. Îi citise *Palie singur pe lume.* El auzise tăcerea din carte. Dincolo de ilustraţii, de text, dincolo de aparenta singurătate a cărţii, auzise tăcerea alinătoare a unui oraş în care toate se odihnesc.

Şi acum simţea la fel, că tot oraşul din jur e pe deplin tăcut. Şi că îl poartă înainte o cuprinzătoare feminitate.

---

105 Lănci africane cu vârful ca de săgeată.

Pe tripodul de ciment cel mai depărtat se afla o siluetă învelită într-o pătură de cal. Kasper nici nu trecuse de mijlocul bazinului când îşi dădu seama că-l mai văzuse pe bărbatul acela, îl văzuse sau îl auzise.

Sfecla roşie se ridică şi îşi aţinti turcoazele asupra lui Kasper: nu arătau prin nimic că l-ar recunoaşte. Ar fi fost şi de mirare – aşa bandajat, ca o mumie. Era bărbatul care condusese barca Stinei în faţa Băncii Naţionale, acum o veşnicie de două săptămâni.

— Dacă trebuie să trecem prin zona închisă, zise el, mai costă cinci mii.

În lumina lămpilor economice, Bohr părea şi mai ineficient. Stine îi vorbise cândva lui Kasper despre dezacordul lui Einstein faţă de probabilismul mecanicului cuantelor. Ca toţi marii jucători de poker, Einstein simţea că întâmplarea are limite. Să dai aici, în portul de Sud, peste sfecla roşie era ceva ce întrecea orice limită. Kasper se scutură. O clipă avu sentimentul că Doamna Dumnezeu joacă măsluit. Deschise coniacul, africană îi dădu două păhărele pentru clătirea ochilor şi, cu toate că îi tremura mâna, izbuti să toarne.

— Sora Gloria şi cu mine, zise el, locuim în aceeaşi mănăstire. Călugării şi călugăriţele trăiesc despărţiţi de nişte gratii. Ne-am tot privit printre gratii vreme de un an. În noaptea asta, în care ea împlineşte optsprezece ani, avem liber. Şi vrem să sărbătorim singuri.

Bărbatul se uită la bandaje. La gips. La scaunul cu rotile.

— Mai daţi cinci mii. Garanţie. Îi primiţi înapoi când vă întoarceţi.

Kasper îşi puse ochelarii. Răsfoi jumătate din sumă. Nu fără greutate.

— Lăsăm barca în oraş, zise el, la Nyhavn. Nu rişti nimic. Gândeşte-te cum e să ai optsprezece ani şi să fii de curând îndrăgostit.

Bărbatul se holbă la Kasper. Care ridică paharul, dând noroc.

— Pentru Mântuitor, zise el. Primul pahar se ciocneşte pentru Mântuitor.

Sora Gloria puse cele două şine de aluminiu de pe chei pe reling şi împinse în barcă scaunul cu rotile.

— E cu motor Yanmar, zise bărbatul. Ştiţi cum se porneşte aşa ceva?

Călugăriţa deschise cutia motorului, mişcă supapa ventilului, dând drumul la benzină, învârti aprinzătorul, trezind motorul, răsuci resorturile, băgă în viteză, porni, barca lunecă lin pe lângă bărbat, de-a lungul cheiului.

Kasper ridică paharul.

— A dat examen de mecanica boilerelor, zise. Înainte să studieze medicina. Însă după ce a depus jurământul sacru. Şi după ce a obţinut centura neagră.

Barca trecu de ecluză, în faţă se deschidea, larg, portul.

— Ne-am antrenat pe aici, zise Kasper, când eram copil. Circurile mai mici, care nu aveau mijloace să ierneze ca lumea, închiriau spaţiu de iernare aici, sau în portul de Nord. La micul dejun coboram şi ne aşezam pe dig, iar primăvara, la tarabele cu mirodenii. Şi atunci, şi mulţi ani după aceea am avut un vis, visam cu ochii deschişi. O imagine care apărea de la sine: îmi închipuiam că voi avea copii şi le voi arăta unde am trăit şi am muncit. Văzând mereu portul ăsta înaintea ochilor. Şi că într-o bună zi voi fi cu ei la bordul unei nave cu pânze, privind spre portul de Sud, pornind către depărtări. Şi că vom avea sentimentul unei mari libertăţi.

— Era în visul ăsta, întrebă africană, şi o femeie?

El cugetă o vreme.

— De fapt, nu, răspunse. Eram numai eu şi copiii.

Trecură de Tegiholm, în spate se deschidea Tommergraven, se apropiau de zona închisă. Care consta

într-o plasă de nylon ce atârna în jos de un cablu întins de-a curmezişul peste ieşirea în larg, fixat de geamanduri portocalii şi întrerupt de o barieră şi de o gheretă pe o platformă.

Se gândi la celelalte bariere trecute în căutarea Klarei Maria. La Doamna Albastră. Ştia că priveşte în adâncul unei interiorităţi proiectate de propria sa conştiinţă. Această ştiinţă îl lipsi, pentru o scurtă vreme, de griji.

Se gândi la bărbatul a cărui barcă o închiriase, era un obstacol, dar şi un ajutor pe drumul spre fata tăcută. O contemplă pe africană din faţa lui, manifestare a femininului. Putea să simtă repetiţiile, era prins într-o repetitivitate sonoră, un fel de semn al infinitului. Dar pentru prima oară în viaţă realiza asta. Odată cu această realizare, auzea acest lucru, îşi începea libertatea.

— Suntem opriţi, zise africană.

Ascultă atent, nu era nimeni în gheretă…

— Am pornit într-o uriaşă misiune în numele Doamnei Dumnezeu, zise el. Cosmosul e cu noi.

Ea îl ajută să se ridice din scaunul cu rotile şi să se întindă pe podeaua şalupei, se întinse şi ea pe banchetă, barca lunecă pe sub barieră, pe platformă nu era niciun suflet de om, se aflau în portul Gasvaerk.

— De ce n-ai copii? îl întrebă ea.

El se auzi, mirat, spunând adevărul:

— Poate nu m-am gândit niciodată că am destulă stabilitate lăuntrică pentru asta. Pentru un copil. Ştiam că am ce să le ofer copiilor o jumătate, trei sferturi de oră. În arenă. În lumina reflectoarelor. Dar că nu sunt cel mai nimerit pentru o perioadă mai lungă.

— A existat vreo femeie, vreodată?

Cu sinceritatea trebuie să fii atent. Dintr-odată auzi cum îl înconjoară singurătatea. Simţi cum ea ascultă atent. Auzindu-i şi înţelegându-i tonalitatea.

— De multe ori eşti singur într-o familie, chiar dacă ai copii, zise ea. Copiii se schimbă foarte repede. Mereu îţi aduci aminte că vor pleca în curând. Eu acum sunt departe de o lună. Şi după trei săptămâni, când vin acasă, îi găsesc schimbaţi, parcă îi văd prima oară. Parcă ar fi străini. La fel, în viaţa de fiecare zi. Poate e adevărat că iubirea pentru ei durează veşnic. Dar înfăţişarea, statura lor se tot schimbă.

Înaintea şalupei se întindea un banc de ceaţă, intrară prin el.

Din ceaţă apăru podul Langebro[106]. Era închis. În faţa clădirii HK staţiona o maşină. Cineva căruia i s-a ridica permisul de conducere în două ţări se uită instinctiv după poliţistul de circulaţie, Kasper îl descoperi pe trotuarul aflat vis-à-vis de pod, lângă turnul de control. Îl văzuse şi africană.

— Ne vor descoperi, zise ea, o să ne prindă, sunt patrule peste tot.

Kasper indică dreapta, şalupa intră prin canalele din Christianshavn.

Cea mai mare parte a cartierului era evacuată, clădirile de birouri, întunecate, locuinţele, părăsite, străzile, pustii. Alunecară pe sub podul Torvegade. Bolta intensifica orice sunet, suprafeţele concave adunau zgomotele într-un focar, arcurile de pod sunt sfere de cristal acustice, înteţind toate semnalele împrejurimilor. Kasper auzi ecoul locuinţelor rămase pustii. Auzi zgomotul apei supte de zidărie. Zgomotul unei apropiate prăbuşiri. Şi ceva mai departe: un misterios sunet al tropicelor.

La cel mai de sus etaj al ultimei case de pe strada *Overgaden neden Vandet,* pe partea stângă a canalului, prin geamurile oblonite se prefirau fâşii subţiri de lumină.

---

106 Pod construit în 1954, pe locul unuia din vremea lui Christian al V-lea (1886), unul dintre cele două poduri (celălalt se numeşte Knippelsbro) care leagă Zeelanda de Amager în Portul Interior Copenhaga.

Păsăretul de junglă nu cânta, ci râdea, gâlgâia, horcăia. În fundal puteai bănui umbra abruptă, albastră, plutind în ceaţă, lăsată de Kilimandjaro. La poalele muntelui, verdele mustos din Serengeti[107] în faţa savanei, jungla şi păsările. În faţa junglei, o femeie. Într-un fotoliu cu spătar înalt, la o masă cu două sticle de lichior şi un pahar.

Poate avea nouăzeci şi cinci, poate două sute nouăzeci şi cinci de ani, cândva în preistorie concrescuse cu fotoliul, nu se putea vedea unde înceta omul şi unde începea masiva mobilă.

Kasper se apropie, cu scaunul său pe rotile, de masă. Încă nu îndrăznea să respire adânc. Căci era prea puternic mirosul, mirosul de moarte şi de lichior.

Africană rămăsese la uşă.

— Viermi de făină, zise femeia din fotoliu. Pentru păsări. Mişună sub covor, acolo şi putrezesc. Nu-i nimic de făcut. Ia un pahar, prietene. Cum ai găsit drumul încoace? Şi cine e drăgălaşa asta de păpuşă neagră?

Camera ar fi putut să fie luminoasă, aerul proaspăt, şase ferestre dădeau spre canal. Dar erau baricadate cu jaluzele şi draperii groase.

— Sunt fiul lui Maximillian Krone.

— Ai cumva o legitimaţie, drăguţule?

Pielea de pe obraz îi era ca de ceară. Un ochi privea jungla, orbind în amestecuri de gri, celălalt era negru, plin de viaţă intensă. Privi paşaportul lui Kasper.

Camera era mare, dar practic inaccesibilă. Jungla se întindea, plantată în ghivece mari de ceramică, pe un covor de nailon în faţa tapetului cu imagini africane de pe perete. În faţa acestei lumi de plante se aflau masa, fotoliul şi un stativ cu lămpi pe ramuri ca nişte raze. În jurul vegetaţiei zburătăceau vreo sută de păsări. Restul de două

---

107 Zonă turistică din nordul Tanzaniei, la sud-vest de Kenya, renumită pentru ecosistem şi diversitatea migraţiei animalelor.

treimi ale spaţiului erau ocupate cu maldăre de hârtii şi carton. Din podea şi până în tavan se ridica un bloc din cărţi, albume de fotografii, teancuri de scrisori, ziare, vederi, cutii de arhivă, cataloage, picturi în ulei şi suluri de afişe.

— Asta nu e decât o treime, zise ea. Restul se află în arhivele Bibliotecii Regale. Şi filmele şi videourile. Cu totul, o mie cinci sute de ore de film.

— Aţi cunoscut-o pe bunica mea.

Ea apucă o sticlă cu amândouă mâinile şi i-o arătă lui Kasper, el scutură din cap. Îşi turnă în pahar. Întâi dintr-o sticlă, apoi din cealaltă, Chartreuse verde şi galbenă; le amestecă în proporţie egală.

Paharul era îngust. Dar ce-i lipsea în circumferinţă avea în înălţime, era înalt ca o vază. Poate pentru a scurta lungul drum de la masă la gură. Când trebuia s-o ia tare.

Trebuia s-o ia tare. Bea ca şi cum ar fi băut bere, dădea paharul peste cap, dintr-o înghiţitură. Puse apoi jos paharul şi plescăi.

— Omul trebuie să se mai şi răsfeţe. Mai ales când e singur. Henry al meu a murit de zece ani.

Pe podea, Kasper văzu cât de tare se răsfăţa. Erau două rânduri de sticle aliniate cu grijă, ca rechizitele înainte de spectacol, din fiecare culoare vreo douăzeci. Probabil, de atâta zahăr şi alcool, avea creierul fondant, trebuie să fi arătat ca o nucă verde confiată. N-avea să pătrundă până la ea niciodată.

— Bunica ta era în grupul copiilor vienezi. A venit în Danemarca în martie 1920. Purtau toţi la gât o legitimaţie specială. În Austria ar fi murit de foame. Făcea parte din acelaşi grup cu Ilona Wieselmann. A debutat la optsprezece ani la Teatrul Regal, în *Copil la călugăriţe.* Una din numeroasele cunoştinţe feminine ale lui Ernst Rolf. Măritată cu Stentoft[108]. Ştii, cel cu şlagărul *Ţi-e*

108 Aage Stentoft, 1914-1990, compozitor şi director de teatru

inima-n pericol, Andresen.

Păsările tăcură. Spaţiul începu să se umple de un sunet nou. Cel al unei memorii extreme, care pornea, încet-încet, să se desfăşoare.

— Bunica ta a fost luată în grijă de o familie de meşteşugari din Aâroskobing. Se pare că nu i-a plăcut deloc acolo. Era un fel de muncă silnică. În prima iarnă a trecut peste gheaţă la Svendborg. Pe atunc, circul avea şi număr de revistă. În cort. A plecat la drum cu unul dintre actorii de revistă. Există o fotografie a ei de atunci. Într-o haină ţesută jumătate din lână de oaie, jumătate din păr de cămilă. Urâtă ca nenorocirea. Haina, desigur.

O pasăre poposi pe umărul ei, un papagal de Amazon; la vânzare, ar fi costat cincizeci de mii de coroane; emailat în albastru, galben şi roşu, guruia. Femeia îi răspunse din gâtlej cu un sunet asemănător. El îşi puse ciocul pe mâna ei.

— Ştiu ce gândeşti, drăguţule. Îţi zici: de ce nu-şi caută alt prieten, să se plimbe cu el la Grădina Zoologică. N-am decât puţin peste optzeci. Dar asta o spui fiindcă, se vede, ai caş la gură. Încă n-ai trăit marea iubire. Nu va mai fi niciodată cum era cu Henry. Şi nu pot nici măcar să-i păstrez fotografia. Cea mare, din 52, făcută la Elfelt. Căci parcă m-ar striga. Psihologul mi-a zis să o scot de aici.

— S-a întâmplat pe atunci ceva legat de religie? De Biserica Ortodoxă?

Ea şterse paharul cu degetul, întinzându-l păsării. Care linse lichiorul cu o limbă cornoasă.

— M-a întrebat şi Poliţia. Răspunsul e: nu.

Goli paharul.

— ăia de la Poliţie n-au dat niciun sfanţ. Am cheltuieli serioase. Strâng pentru un mare muzeu. Cea mai mare colecţie din lume. În mod normal, iau patru mii de coroane. Dacă pot răspunde la ceva, aici şi acum. Dar dacă e nevoie

---

danez, mult timp directorul parcului de distracţii Tivoli din Copenhaga.

şi de vreo fotografie, mai face o mie. Iar dacă întrebările sunt pentru vreo carte, numele meu trebuie pomenit neapărat.

Kasper scoase din buzunare plicul cu ce-i mai rămăsese din finanţare.

— Era ceva în legătură cu antrenamentul unor copii?

— Călugăriţe şi circ, asta nu se potriveşte. Se pot vedea paralele?

Kasper numără bancnotele pe masă.

— N-am pomenit nimic de călugăriţe, zise el.

Atinse bancnotele. Putea să audă sunetul mâinilor bătrânei, sonul artiştilor. Era o soră de suflet.

— Mai mulţi copii s-au dus la şcoli de maici. Iarna. Când circul nu lucra. Fără probleme în Est. Fără duşmănie între biserică şi circ. Se ţineau laolaltă când au venit în Danemarca. Pe lângă Biserica Rusă. Era acolo o femeie care îi unea.

Ochiul cel negru clipi către el.

— Dacă e cazul, există şi o fotografie, zise ea.

Kasper mai puse jos o bancnotă.

— Încearcă la mijloc.

Kasper porni cu scaunul cu rotile spre mijlocul zidului de hârtie, unde era o despărţitură între teancuri. Vocea ei îl urma, pătrunzătoare, ca un strigăt de pasăre.

— Stai acum în faţa portretului, cel semnat de foarte apropiatul meu prieten, Charles Rivel. La dreapta lui încep albumele.

Erau şase rafturi care continuau într-o beznă îndepărtată. Să tot fi fost, în ansamblu, pe puţin treizeci de metri de rafturi.

— Unul dintre primele e roşu, cu inscripţii aurite.

Volumul era greu ca o Biblie ilustrată, găinăţat; i-l puse în faţă.

Ar fi putut să deschidă imediat la pagina cu pricina,

dar n-o făcu. Răsfoi încet. Nesfârşite secvenţe de fotografii alb-negru, lipite cu grijă, cu semnături ilizibile. Bărbaţi cu braţe încrucişate şi mustăţi ceruite. Femei care s-ar fi putut înfrunta cu luptători sumo şi nimeni n-ar fi pariat pe luptător.

— Îi chema pe toţi, inclusiv duminica. Înaintea intrării în oraş se afla un fel de mănăstire. La Bagsvaerd. Probabil mai este acolo şi acum. A avut necazuri şi a trebuit să renunţe. Duminica nu e zi liberă pentru artişti. În fond, ce voia de la ei? A avut necazuri cu părinţii adoptivi.

Ochii lui Kasper lunecară peste fotografii. Le asculta. În glasul bă trânei din faţa lui. Auzi mersul timpului. Istoria. Avea un sunet slăbit. Cele mai multe evenimente lasă doar un ecou foarte slab, oamenii din imagini erau morţi, trăiau doar în arhiva conţinţei, cea din faţa lui. Şi în curând nu mai avea să fie nici ea.

— Aveau acei copii ceva mai special?

Sunetul ei se schimbă. Pierdu pulberea timpului. Îi vorbise despre ceva ce nu mai era trecut. Ci Acum.

Mai puse o bancnotă pe tenculeţ. Ea – şi linse buzele.

— Nu sunt chiar aşa bătrână. Pe atunci eram copil. Dar umblau nişte zvonuri. Care s-au adeverit. Se pare că nişte mari proprietari de corturi i-ar fi plătit pe unii dintre copii. Numai ca să fie prezenţi la spectacole.

Împinse spre el o sticlă.

— Fii drăguţ, prietene. Că am artroză.

Kasper îi umplu paharul. Ea se întoarse spre africană.

— Ai făcut rost de o bucăţică bună, păpuşă. Deşi e în scaun pe rotile.

Bău.

— Am văzut totul. Celebrul Truxa[109], tot ce-a mai

109 Numele unui artist de varieteu după care s-a turnat filmul regizorului Hans H. Zerlett, in 1936, după romanul Program cu Truxa

urmat. Şi iluzioniştii străini. Curat meşteşug. Nu există magie. Totuşi, unii copi în fost plătiţi. Se spunea că ajungea să fie ei prezenţi şi circul se umplea. Toate biletele, vândute. Niciun accident în arenă. Desigur, superstiţie. Dar artiştii sunt superstiţioşi. Două din fetiţe muriseră, una într-un accident de circulaţie, alta s-a înecat în timp ce se scălda. Zvonuri. Dar Henry spunea: Oamenii fac crime numai pentru două lucruri, pentru sex şi bani.

Degetele ei atinseră o fotografie.

— Omul poate fi înconjurat de o stare de spirit. Ca mine. Păsările mă iubesc. Şi bărbaţii. Bărbaţi şi păsări. Au luptat să-mi poată sta în poală. Poate că era o stare de spirit. Ceea ce plutea împrejurul copiilor. De câţiva dintre ei încă mai pot să-mi aduc aminte. Era la scurt timp după război.

Kasper trase spre sine albumul. Imaginea ar fi putut fi captată într-o grădină, vara[110]. Soare. Flori. Doisprezece meseni la o masă de grădină, pe pajişte. La capătul mesei, o femeie în haine de călugăriţă. Lungană, ca o girafă. Sora Rabia. Lângă ea, o femeie mai tânără. Sunetul urca din fotografie ca dintr-un DVD. Era Doamna Albastră. La douăzeci de ani. Avea deja o sonoritate copleşitoare. Ca Bach în tinereţe. Încă aproape de Buxtehude. Dar marile motete se aflau deja în aşteptare.

La masă, femei şi bărbaţi ca de patruzeci de ani. Şi un băiat de vreo zece.

Kasper puse degetul pe băiat. Un sunet delicat. Ca la Beethoven tânăr.

— Moştenitorul lui Boras, spuse femeia. Dispărut fără urmă.

Mâinile băiatului, pe masă, nu zăceau, ca ale altor copii. Ci erau vii. Conştiente până în vârful degetelor. Era

(Programm mit Truxa) de Heinrich Seiler, care se desfăşoară în mediul artistic.

110 Referire la loturile închiriate orăşenilor pentru grădinărit de plăcere, mai cunoscute sub numele lor german, Schrebergärten.

chiar Daffy.

— Ce se zvonea? întrebă el. Despre ce era vorba?

Bătrâna se foi. Kasper depuse pe masă şi ultima bancnotă. Atmosfera din odaie răspândea magie. Încrederea adevărată e mereu trecătoare. Putea să audă că femeia nu spusese despre asta nimic, niciodată. Şi mai putea să audă că o durea fiindcă nu spusese.

— Cică părinţii adoptivi ar fi fost chemaţi toţi odată. Şi părinţii altora, care mai veniseră pe-acolo. Femeia le-ar fi spus că fiii lor ar avea nişte puteri, virtuţi deosebite. Ca atunci când eşti foarte bun în arenă. Căci şi arena e un loc sacru. Unde se întâmplă câteodată ceva divin. Dacă artiştii sunt bine şcoliţi. Şi uniţi. Lumina se aprinde, muzica răsună. Pătrunde graţia. Astfel, copiii ar putea să înfăptuiască nişte lucruri deosebite. Copiii, dar şi anumiţi adulţi. Dacă sunt antrenaţi. Şi uniţi. Însă n-a izbutit să convingă pe nimeni. Poate n-au crezut-o. Gândeşte-te când se-ntâmpla asta, în anii ’20, 30. La sărăcia, mentalitatea daneză. Spiritism, invocarea duhurilor. A trebuit să-i lase pe copii să plece. Mai bine că s-a întâmplat aşa. Oricum, totul era gargară.

Kasper privi în ochiul cel negru. Recunoscu femeia. Era oracolul din Delphi. Era Volven. Vrăjitoarea din *Amnarul* de Andersen[111]. Bătrâna Furie, aruncată la pământ cu o mătură de Hakuin[112]. Hetaira pe care a izbit-o Marpa[113].

Ar fi vrut să-i povestească despre astea. Ei şi maicii

---

111 Amnarul, poveste scrisă de H.C. Andersen în 1835, în care eroul principal, un soldat întors de la război, dobândeşte de la o vrăjitoare (pe care o ucide) un amnar fermecat. La scăpărarea acestuia apar trei câini uriaşi care, asemenea duhurilor din 1001 de nopţi, îi îndeplinesc stăpânului orice dorinţă.

112 Hakuin, 1686-1769, japonez, maestru Zen, cunoscut mai ales pentru celebrul său koan: Care e sunetul unei singure mâini?

113 Marpa Lotsawa, călugăr budist care ar fi transmis multe învăţături tibetane în India.

Gloria. Dar poate nu era momentul.

— Joseph Kain?

Scutură din cap că nu ştie. Dar sunetul ei spunea că da.

— Călugăriţa pretindea că omul ar putea deveni asemenea lui Dumnezeu, zise ea. Că l-ar putea întâlni pe Dumnezeu. Aşa o fi?

În ziua de astăzi chiar şi oracolele caută răspunsul definitiv. Kasper arătă spre junglă.

— Păsărica-i în capcană.

Ea se întoarse fulgerător. Ochiul orb odihnea asupra lui Kasper. Cu o mişcare curgătoare, calmă, el luă înapoi banii de pe masă. Împărţi teancul în două. Puse înaintea ei jumătate.

— Şi din vina domniei tale, spuse. Trebuie să găsim o sumă cu care să se împace atât inima ta, cât şi a mea.

Ochiul negru se mânie.

— Eşti o făcătură. Cu gusturi proaste. Când eram eu mică, negrii erau arătaţi la circ, după gratii.

Kasper nu realiză când se pusese în mişcare africană. Adineaori era încă în uşă, în clipa următoare se întindea peste masă. O mână înşfăcase papagalul de Amazon, cealaltă ceafa bătrânei. Femeile se priviră ţintă.

— Primim, eventual, scuze? zise cea din fotoliu.

— Cum a fost cu Kain? întrebă Kasper.

Ochiul negru vădea teamă. În general, nimeni nu se satură de viaţă, vrem toţi să trăim, indiferent de vârstă.

— Ar fi un zvon, zise ea. Că a încercat cineva să cumpere mai multe circuri de mărime mijlocie. Cu ocazia asta ar fi fost pomenit acest nume.

Kasper privi pentru ultima oară fotografia. Unul dintre bărbaţi se holba în aparat de parcă ar fi vrut să-i ardă cuiva un pumn. Kasper îl indică.

— E o fotografie alb-negru, zise, dar o cunoscătoare de bărbaţi îşi va aminti, desigur, dacă ochii aceştia erau

albaştri?

— De culoarea turcoazei, zise ea. Ca o lagună în Oceanul Tăcerii.

— Şi? Altceva ce se mai ştie despre el?

— Cert. Suenson. Marină. Încă îmi amintesc cum l-am văzut prima oară. Beat. Zăcea căzut peste bar, în restaurantul Wivex, adormit. În uniforma sa albă de ofiţer de marină.

Africană se ridică. Dădu drumul păsării, să zboare.

— Adevărat?

Femeia vorbise în şoaptă. Kasper îi auzi dorul. Se aude la toată lumea. Dar la cei mai mulţi s-a retras în fundal. Dintr-odată fu copleşită de el.

— Ar fi altceva, zise, să trebuiască să mori. Dacă am şti că dincolo e iubire.

Kasper îşi împinse înapoi scaunul cu rotile.

— Dă-l naibii de psiholog. Pune la loc pe masă fotografia lui Henry.

Africană apăsă pe buton, tăblia electrică a liftului nu era luminată, curentul electric se întrerupsese. Îi ajută lui Kasper să iasă din scaunul pe rotile, spre a începe coborârea.

Auzi cum se deschide uşa spre stradă, apoi cea de la casa scărilor. Africană lăsă deoparte scaunul şi-l privi gânditoare pe Kasper. Nu văzuse pe nimeni venind.

Kasper savură sunetul paşilor pornind pe scară în sus. Cei mai mulţi oameni urcă treptele de parcă ar vrea să le vadă depăşite. Ca şi cum ar fi vorba de un gunoi al mişcării, de care mai bine te lipseşti. Bărbatul care le venea în întâmpinare se mişca fără grabă, cu plăcere, concentrat, aproape fără zgomot.

Dădu colţul, era Kain. Deşi urcase cinci etaje, respiraţia sa nu vădea asta.

Rămase locului când îi zări.

Kasper nu-l slăbi din ochi. O ascultă pe sora Gloria.

Sunetul ei nu vădea recunoaştere. Nu-l văzuse niciodată.

— Kain, spuse Kasper, e unul din fraţii mei de lojă, de la Uniunea Ofiţerilor de Marină. Cât ridici pânza şi-mi pregăteşti vesta de salvare, mai schimbăm şi noi două vorbe.

Africană se uită de la unul la altul. Kasper putea să-i audă dialogul cu propriile instincte. Ceva îi spunea că nu e în ordine. Totuşi, ascultă ce i se spuse.

Uşa scării se închise automat în urma ei.

— Poliţia spunea că ai fost predat în Spania, zise Kain.

Kasper îi întinse scaunul cu rotile pliat. Se prinse de balustradă, îi dădu afaceristului mână liberă.

Kain o luă. Încet, treaptă cu treaptă, începură să coboare.

Kasper simţi tremurarea slabă a celuilalt, ca şi pe a sa. Simţi cât de primejdios e Kain. Ştiu că se afla acum mai aproape de moarte decât fusese în arenă.

— Pot să te scutesc de un drum până sus, zise Kasper. Putem negocia. Am vorbit cu ea. Cu Doamna Păsărilor. Cunosc oarecum antecedentele. Îţi povestesc ce ştiu. Iar tu îmi spui, pentru asta, câte ceva despre copii.

Kain era tuns foarte scurt. Ca să contracareze ceafa rasă. Încercaseră anihilarea vopselei de *henna,* dar fără prea mare succes.

Kasper apăsă imperceptibil mai tare braţul celuilalt.

— În anii ’20, călugăriţele ortodoxe din Danemarca au dobândit o stareţă deosebită, sora Rabia. Trebuie să fi fost ceea ce numim îndeobşte o conştiinţă neobişnuită. Ea s-a gândit să formeze, să şcolească nişte copii. A început cu artiştii. Poate fiindcă foarte multe familii de artişti caută Biserica de Răsărit. Unde există un ordin mirean. Poate pentru că după primul Război Mondial au venit în Danemarca, din Estul european, nişte copii crescuţi la şcoli mănăstireşti.

— Pentru ce anume să-i formeze?

— Credea că, în anumite împrejurări, câţiva copii şi adulţi ar avea capacitatea de a spori sentimentul global de milă. Că ar putea emite 1 un semnal al inimii. Spun bazaconii?

Kain nu răspunse. Se aflau în faţa unei ferestre înalte. Geamul, vitraliu mozaicat, pervazul, cu puţin peste înălţimea genunchiului. Kasper ştia că poate să-l împingă pe celălalt pe fereastră. Erau la etajul al patrulea. Auzi acelaşi gând şi la Kain.

Înaintea lor, pe platforma de popas a scării, se aflau două scaune. Pentru ca ocupanţii locuinţelor închiriate să-şi poată odihni rarefiatele oase, dacă aveau de urcat vreodată.

— În curând, zise Kasper, ne vom încheia amândoi firul vieţi. Poate în acelaşi cămin psihiatric. Pe scaune ca acestea. Acolo vom întâlni florile pe care le-am călcat în picioare. Şi răul făcut copiilor.

— N-au fost duşi de aici. Fata m-a căutat. Mi-a propus un târg. Să-i găsesc pe ceilalţi unsprezece copii. Şi să-i aduc încoace.

Kasper ascultă tonalitatea lui Kain. Poate spunea adevărul.

— Ce-ai primit în schimb?

Kain nu răspunse.

— Maica Rabia nu şi-a împlinit ţelul. Cineva a folosit copiii pentru scopuri economice. Bani în loc de milă.

— Trebuie neapărat să fie „în loc de?” Nu poate fi „atât, cât şi Am o foarte bună părere despre cum interpretezi partitele solo. La Bach a fost „atât, cât şi”.

Coborâră tăcuţi un etaj.

— Aici s-ar putea termina totul, zise Kasper. Cu bine. Dai înapoi copiii. Şi banii.

Kain râse încet.

— Oricum totul se va termina „cu bine”.

— Ce vor copiii?

— Lumea o să afle. La vremea potrivită. Are şi asta de-a face cu mila. E ceva foarte frumos.

— Klara Maria a fost lovită. Înainte de a mă căuta.

Kain îşi privi mâna dreaptă. Kasper putea să audă că era el însuşi, cumva, zguduit.

— Copiii ăştia au ceva extrem. De aici rezultă că te invită uneori să-ţi ieşi din fire, să-i iei la palme.

Kasper ascultă marele sunet de lângă el. Bărbatul era într-adevăr mişcat. În partea coerentă a sinelui său. Cealaltă parte fusese vremelnic înlăturată.

— Noi doi, zise Kain, am putea pune ceva pe picioare. Am în jurul meu un cerc de oameni cu totul deosebiţi. Şi apoi, legătura cu copiii. Am o afacere de mare anvergură. Putem câştiga bani. Indicându-i lumii direcţia. Vino la mine!

Casa scărilor deveni, sub ochii lui Kasper, spirală.

— Gândeşte-te la asta, zise Kain. Îţi las numărul meu.

Kasper întinse automat biletul de loterie. Kain era înconjurat de un fel de aură magnetică, nu puteai să-i rezişti. Foiţa era mai mult sau mai puţin plină, ca o tonalitate în major-minor, aproape nu mai încăpea nimic scris pe ea, carnetul de bal se umpluse. Kain notă numărul şi i-o înapoie.

Scoase batista. Îşi şterse nasul.

— Sunt cam emotiv, zise.

— Văd, răspunse Kasper. Plângi şi când mergi la bancă?

Sunetul celuilalt se schimbă. Stăteau amândoi la margine, priveau în prăpastie.

— Lucrez pe baza unei viziuni sociale. De mult reprezint lucrul cel mai bun care li s-a întâmplat copiilor. Treaba cu fata a fost o întâmplare nefericită. Nu se va mai repeta. Ce se petrece e de maximă intensitate. Un fenomen cum nu s-a mai văzut. Copiii trebuie ajutaţi. Şi călăuziţi.

Asta pot face eu.

Kasper auzi cum începe să se lărgească hăul din sistemul tonal al lui Kain. Partea sănătoasă a personalităţii sale era ferecată în partea de jos. Şi altceva preluase cârma. Îşi dădu seama că el însuşi era, de asemenea, cât pe ce să-şi piardă cumpătul.

— Am ascultat multă lume, zise. Pot să-mi dau seama că ai fi o găselniţă pentru orice casă de nebuni.

Se înşfăcară unul pe altul în aceeaşi clipă. Uşa se deschise. În cadrul ei se afla africană. În spatele ei, aproape atingând cu capul pragul de sus, uriaşul cu aparat auditiv, Ernst.

Kain îi dădu drumul lui Kasper. Trecu de femeie. Kasper îl strigă. Bărbatul se întoarse.

— Peste două săptămâni, zise Kasper, vin să te vizitez la închisoare. Şi să te tund.

Kasper îşi desfăcu scaunul. Se aşează. Uriaşul rămase în picioare. Avea nasul bandajat. Dar numai cu un bandaj subţire. Soarta părea să-l fi mânat la chirurgul potrivit. Kasper împinse spre el scaunul pe rotile.

— Tu şi cu mine, Ernst, zise, suntem puternici, nu nişte palavragii. Ieşim afară şi reglăm conturile.

Bărbatul ieşi înainte pe uşă, pe trotuar. Kasper înaintă şi el în scaunul cu rotile. Ernst privi spre burta lui Kasper. Unde văzuse intrând glonţul.

— Nu plec niciodată fără Biblia ilustrată, pe care mi-o bag în faţă, în indispensabili. Ea mi-a fost scut.

Niciun ecou din partea celuilalt, nu avea deloc umor. Ceea ce îngreunează munca unui clovn. Dar nu o face mai puţin importantă.

— Există un loc, zise Kasper, unde se termină plămânii. Şi unde rinichii, ficatul şi fierea încă n-au început. Proiectilul a trecut chiar pe acolo. Data viitoare, să tragi mai sus.

Ernst aprobă din cap.

— O să ţin minte. Sigur.

Pe podul din prelungirea străzii Sankt Anna oprise un foarte mic elicopter, cât un acvariu mai răsărit. Kain deschise uşa glisantă şi se aşeză în partea din faţă. Pe scaunul de pilot, Aske Brodersen.

În locul unde stăteau Kasper şi Ernst se aflase o cafenea, acum cu ferestre distruse, dar pe trotuar mai rămăseseră nişte mese şi scaune; bărbatul se aşeză.

— Cu ce i le-ai tăiat? întrebă Kasper. Degetele fetei?

Voise să-i spargă, prin această întrebare, sistemul tonal şi să-l asculte. Izbuti. Kasper începu să-l audă, sunetul nu era deloc frumos. Un bărbat care nu se temea de nimic, ceea ce auzi Kasper era curaj pur.

Există două feluri de îndrăzneală. Prima e a îndrăgostiţilor, a misticilor, îndrăzneala *Artei fugii* de Bach, care se naşte din dăruirea totală şi nu e reţinută de nimic, lumea năvălind şi umplându-l pe cel care ştie că asta nu e de împrumut, ci nu se va mai pierde vreodată.

Dar curajul bărbatului era altfel. Născut din faptul că izvorul a fost găsit, dar e ferecat pentru totdeauna, devenind astfel fără valoare, aşa încât calmul se păstrează mereu, chiar atunci când e pusă \ aţa în primejdie, fiindcă de fapt nu mai e nimic de pierdut.

Îl privi pe Kasper.

— Nu eşti fricos, zise. Trebuie să recunosc asta.

— De ce? întrebă Kasper. De ce a trebuit s-o ucizi?

Ceea ce ne caracterizează pe noi, iubitorii hazardului, e atracţia faţă de situaţii care lasă în urmă avanposturile raţiunii, trecându-ne soarta în seama a ceea ce numim întâmplare.

— O iubeam, spuse Ernst. Am fost nevoit să fac asta.

Chiar în clipa în care rostea cuvintele, Kasper auzi apariţia iubirii.

Nu iubire lumească, nu dor, nu dorinţă de împreunare şi bani, toate astea sunt palide ca un vis pe

lângă sunetul care izbucni o secundă din acel bărbat. Ceea ce auzi era dorul dorurilor, tânjirea de îndumnezeire.

— Ea avea asta. Şi mie nu voia să-mi dea. Ce era să fac?

Pentru o clipă se deschise o lume. Un continent. În mijlocul străzii *Overgaden neden Vandet*. În faţa canalelor părăsite şi a caselor în prăbuşire. Era nebunia celor care au gustat marea tăcere şi n-au mai primit apoi niciun strop. Kasper se gândi la Mântuitor. În acel timp se consacrase organizării învierii şi reîntoarcerii. După ce discipolii îl vânduseră, îl părăsiseră, după pătimire şi crucificare.

Kasper îl privi pe Ernst. Ştia că ascultă aspecte ale acelui sentiment trezit adoratorilor de împlinirea spirituală, chiar dacă aceasta apare la un copil.

Apoi auzi durerea lui Ernst. Hăt, la graniţa Căii Lactee, undeva într-un viitor aflat la douăsprezece reîncarnări depărtare. Dar era prea uriaşă, ar fi putut cuprinde fără efort Christianshavn şi împrejurimile. Era durerea nelegiuitului care şi-a pierdut dreptul la propria năzuinţă, cea mai profundă.

— Ai putea să mă împingi până la barcă? zise.

Ernst se ridică şi împinse către canal scaunul pe rotile. Pe chei aştepta africană. Ea şi bărbatul se priviră atent, cobră şi felină[114]. Kasper n-ar fi putut spune cu certitudine care era una şi care, alta.

Sora Gloria îl trase pe Kasper în barcă. Porni motorul. Uriaşul se aplecă deasupra lor, retezând aerul cu două degete.

— Cu un cleşte de tăiat tablă, zise.

Barca depăşi podul dintre Christianshavn şi Insula Arsenalului. Intrarea în port se învălui în nori cenuşii.

---

114 în daneză e folosit cuvântul care desemnează civeta, o specie de felină africană ale cărei secreţii erau utilizate pentru obţinerea parfumului de mosc.

Africană îi ajută lui Kasper să se aşeze pe banchetă şi îi dădu, în mâna fără gips, cârma. Deschise un spaţiu de depozitare. Scoase o pelerină de ploaie, o vestă de salvare, mănuşi de lucru, mânecuţe de încălzit încheieturile, o busolă plată, puse busola pe bancă, valul de ceaţă veni şi trecu.

Îi privi calmul. Se gândi la Grock şi Inez a sa. Care l-a însoţit toată viaţa, ţinându-i spatele. Credincioasă ca un câine. Brutală ca un bodyguard. Grijulie ca o soră medicală.

De ce nu izbutise, de fapt? Să găsească femeia potrivită? Blândă. Răbdătoare. Loială. De ce erau toate femeile din viaţa sa nişte Furii? Mama sa. Ori Sonja. Ori Stine. Klara Maria. Sau sora Gloria. Maestre ale mersului pe sârmă lejeră. Ale maşinăriilor. Specialiste în hidrologie. Copii monstruoşi, călugăriţe campioane la lupte, cu bărbat şi copii.

Un vârtej de vânt rupse un coridor între ceţuri. La capătul coridorului se înălţa o clădire care trebuie să fi fost Pylon 5. Un fel de siloz rectangular cu trei etaje, din aluminiu şi lemn, ridicat pe o platformă de ciment, care înainte de cutremure fusese parte a cheiului Bornholm. Clădirea fusese asigurată cu cabluri de oţel împotriva unor noi scuturături, cum e ancorat un cort împotriva furtunii. Pe acoperiş creşteau o pădure de antene şi două radare, rotindu-se. De platformă fuseseră legate două şalupe ale marinei, plate, de un negru mat.

Kasper îi trecu surorii Gloria cârma. Puse o mânecuţă încălzitoare pe încheietura sănătoasă. Scoase vioara din cutie. Lunecau pe lângă stâlpii podului făcut din ordinul lui Christian al IV-lea[115].

— Totul e păzit, zise ea. Va trebui să întoarcem.

---

115 în timpul domniei regelui Christian al IV-lea (1588-1648), „Regele Soare" al Danemarcei, au fost ridicate cele mai importante poduri şi clădiri ale Copen- hagăi, cu arhitecţi olandezi, între care Bursa, Turnul Rotund, palatul Rosenborg.

El îşi acordă vioara. Auzi deodată ce le putea oferi femeilor: elanul său. Nicio femeie nu conduce de bunăvoie o barcă printr-un regiment de scafandri gata de luptă, având drept pavăză doar un nedomolit optimism şi *Partita în Mi Major* de Bach.

Se aprinse un reflector.

— Pot să-mi sprijin mâna în gips de umărul tău?

Închise ochii şi începu să cânte, vorbind între timp, ca s-o liniştească.

— Soldaţilor le place muzica, în luptă mereu se cântă ceva. Dar până acum au ales doar piese nepotrivite. Ar fi trebuit să se gândească la Bach, s-ar fi evitat băile de sânge. O asemenea muzică duce invariabil la armistiţiu. Direct la judecată, în loc de proces. Imediat suntem înăuntru.

Se sprijini de muzică. Deschidea inima ca pe o conservă de roşii curăţate. Propria inimă, cea a soldaţilor, a Stinei. Ştia că ea se ivise pe platformă.

Barca lunecă de-a lungul cauciucurilor atârnate ca nişte amplificatoare, de jur-împrejur domnea tăcere, densitatea ceţei şi muzica aduceau un pic din intimitatea care ne lipseşte de obicei la cântatul sub cerul liber. Sentimentul că parcă plafonul unei săli de concert s-ar fi întins între Ministerul de Externe, pod, platformă, Banca Naţională.

Sora Gloria aşează şinele de aluminiu; la început, platforma părea fără viaţă, dar apoi doi soldaţi se îndreptară spre ei, ca nişte roboţi. Kasper fu tras în jos, pe ciment.

Lângă Stine se afla un tânăr. În civil, dar sunând ca o orchestră de suflători. Kasper mai auzise asta cândva, undeva. Ochii Stinei erau ca drogaţi de muzică. Se fixaseră asupra lui. Asupra scaunului pe rotile. A şinelor. Gipsului. Bandajelor egiptene. A surorii Gloria.

— Cinci minute, îi şopti el. E pe viaţă şi moarte.

Sufletul ei se ridică din nou la suprafaţă, încet. Trase aer în ţ: pentru

Căută prin bandaje, scoţând la iveală chitanţa pentru scrisoarea recomandată, cu desenul Klarei Maria. Stine o citi. O luă. Dispăru.

Kasper arătă din cap înspre sora Gloria.

— E de la Poliţia de Moravuri, zise el. Poţi să mă pofteşti înăuntru. Sau putem continua la Poliţie.

Liftul era de plexiglas. Tânărul încercă să se înghesuie, dar nu era loc decât de patru persoane, iar scaunul lui cu rotile ocupa două locuri. Kasper îl blocă discret, uşile se închiseră, lunecară-n adânc. Prin schimbarea de presiune, în coborâre, sunetele se atenuau. Dar, fiind de faţă Stine, coborârea era o situaţie normală. Lângă ea nu durase niciodată prea mult până lăsau în urmă, sau deasupra, partea normală a registrului sonor.

Trecură printr-un spaţiu de comunicare în care se aflau oameni cu *headsets*[116], aşezaţi la mese digitalizate. Liftul opri. Kasper o lăsă întâi pe Stine să coboare. Când sora Gloria începu să-l împingă, înfundă două degete ale mănuşii de lucru în adâncitura uşii liftului. Asta avea să blocheze contactul electric şi să-l întârzie pe tânărul de pe platformă. Tinerilor nu le strică puţin antrenament la răbdare.

Străbătură o cantină nu prea mare, din mersul scaunului Kasper înşfăcă, dintr-un teanc, o strachină. Nu se ştie la ce poate prinde bine, n-am ucenicit oare toţi la Hans Calcă-n Străchini[117]? în urma lor se lăsase liniştea, liftul fusese blocat.

Intrară într-un spaţiu măreţ, amplu şi pătrat ca o

---

116 în engleză în original, căşti audio.

117 Klods-Hans, personajul unui basm de Andersen, fratele cel mic şi considerat prost dintre trei fraţi pretendenţi la mâna prinţesei, care ştie să răspundă cu umor şi inventivitate, deşi aparent călcând în străchini, la întrebările ei. Invocat ca simbol al „prostului care nu le ştie, dar le nimereşte" (sau „prost să fii, noroc să ai").

saltea de gimnastică, dar plin ca o cală de vapor. Un perete era acoperit cu ecrane plate prin care se vedea suprafaţa mării. Pe altul, zece metri pătraţi de hărţi meteorologice. Console cu display de radare. O placă de granit de vreo zece metri, cu aproximativ cincizeci de seismografe. O duzină de barografe, dintre care unul cât o tombolă de loterie. Trei rânduri de mese cu computere, la care stăteau oameni ale căror corpuri s-ar fi potrivit oricărei muzici porno pe MTV, dar cu capete ca făcute pentru o dizertaţie despre geometria lui Riemann. Peretele liber consta într-un geam de acvariu cu o întindere de doi până la patru metri spre port, fundul mării era luminat. În ciuda mâlului, Kasper desluşi bancuri de peşti.

Spaţiul avea un sunet densificat de ventilatoare, megabyţi, cârduri de cifre, murmur de procesoare răcite cu apă. Dintr-odată, Kasper fu cuprins de bucurie: aici era răspunsul secolului XXI la panoul de comandă al căpitanului Nemo. Lui Kasper îi plăceau ştiinţele naturii. Nu conta că nu-l plăceau şi ele pe el. O iubire neîmpărtăşită poate avea mari profunzimi.

Stine îi privi, cercetător, bandajele.

— Am avut nişte întâlniri, explică el. Cu câţiva dintre indivizii care au răpit-o pe Klara Maria.

Ea se sprijini de placa de granit.

— E dată dispărută de peste trei săptămâni, zise. Şansele sunt mici pentru fete care lipsesc de acasă mai mult de douăzeci şi patru de ore. M-am gândit că poate mă mai ajuţi şi tu.

Stine se întoarse mecanic, pornind-o înainte, de-a lungul şirului de monitoare. Se aşează. Africană îl împinse pe Kasper într-acolo.

Era locul ei de muncă. O sticlă de apă minerală. O zambilă într-un bol de pyrex; dacă o primise în semn de admiraţie, n-avea să afle de la cine. Trei creioane boante de tâmplar. Alături, cuţitul cu care erau ascuţite. Un coş din împletitură de coajă de mesteacăn pentru aşchii. O

cutiuţă de cremă hidratantă.

Era o masă ca toate celelalte. Un metru pătrat de mobilă. Şi totuşi avea o atmosferă care te făcea să-ţi doreşti să rămâi acolo. Răspândea, abia bănuită, mireasma ei.

— Ne aflăm în mijlocul unei reţele, zise. Avem legături cu secţia seismografică din Uppsala, cu Institutul de Geofizică din Bergen. Cu NORSAR, care cuprinde toată cercetarea seismologică din Norvegia. British Geological Survey din Edinburgh. Centrele European Mediteraneene pentru Studiul cutremurelor din Nisa şi Madrid. Avem o staţie în Vestrolden. Alta, în zona calcaroasă din Monsted. Chiar sub noi se află şapte sute de metri de puţ săpat şi amenajat în fundul mării imediat după primul cutremur. Cu o mie şapte sute de senzori. Alături sunt şi mai multe echipamente, la dispoziţia colegilor din San Francisco. Imprimante REFTEK. Seismografe Meissner. Armata ne lasă să facem explozii de cinci sute de kilograme de dinamită pe săptămână, vibraţia e captată de opt sute de geofoane. Aşa încât putem măsura propagarea undelor de presiune prin fundul mării. Măsurăm câmpurile de tensiune. Modificările elastice de presiune în straturile pământului. Schimbări locale de magnetism. Transformările apei în adânc şi deformările într-o plasă cu ochiuri de un metru pătrat, întinsă din Dragor în Farum. Patru biologi observă comportamentul micilor rozătoare de pădure din preajma Copenhagăi. Conform unei teorii chinezeşti care spune că animalele reacţionează la cutremur înainte ca acesta să aibă loc. Avem cercetători de la Centrul Geologic din Potsdam. Sute de geofizicieni, ingineri şi tehnicieni care ne ajută. Prelucrează şase milioane de rezultate de măsurători pe zi. De două ori pe săptămână apare la televiziune unul dintre geologii noştri cu priză la public şi raportează că înţelegem tot mai bine ce se petrece. Şi cât de probabile sunt alte cutremure, cât de mare e riscul ca şi alte părţi ale Copenhagăi şi

Zeelandei să fie evacuate.

Cineva umblase la mănuşa de lucru cu care fusese blocat liftul, Kasper îl auzi sosind.

— Am pus cap la cap o serie de explicaţii. Mâine seară merg la TV şi le expun. Voi spune acestea: Danemarca alunecă, împreună cu Islanda, într-un sistem relativ spre sud-est. Dar mai mult nu înaintăm. Africa alunecă spre nord şi presează spre Eurasia. Zona de coliziune alpină se mută spre nord. Ceea ce a dus la o explozie a crustei cristaline. Trei, patru kilometri sub Copenhaga. Împrejurul punctului exploziei e un strat de pietre grele, ca la anomalia Silkeborg. Ceea ce a împiedicat împrăştierea valului de presiune. Din acest motiv n-a fost înregistrat cutremurul şi în alte părţi. Singurele pagube provocate au fost alunecările de teren, la suprafaţă. Putem, pe bună dreptate, presupune că n-o să mai fie şi alte seisme. Dar să prezici aşa ceva e greu. N-avem metode sigure. Nu putem măsura la mari adâncimi acumulările de tensiune. Nu ştim cât poate suporta suprafaţa pământului. Totuşi avem încredere. Rămânem vigilenţi. Dar n-avem indicii pentru vreo altă evacuare, eventual necesară. Nu suntem de părere că vin şi alte cutremure grave. Asta voi spune mâine seară.

— Vei linişti oamenii, zise el.

Ea se aplecă în faţă. În alte condiţii ar fi savurat fiecare centimetru de apropiere între ei. Dar nu şi acum.

— Da, răspunse ea încet. Asta şi vrem. Dar adevărul e unul singur. Anume, că totul e minciună.

O clipă, auzul periferic al lui Kasper slăbise; în acea clipă de neatenţie sosise tânărul de pe platformă.

— A fost extrădat, îi zise Stinei. Ar trebui să fie de mult afară din ţară.

Kasper îl recunoscu, era pajul lui Mork.

— Locotenent-colonelul Brejning, îl prezentă Stine. E şi el răspunzător de securitatea noastră.

Ofiţerul se apropie de Kasper.

— E căutat, e infractor.

Îl scăpară pe Kasper din ochi, o imprudenţă. Marii clovni nu trebuie scăpaţi din ochi nicio clipă. De pe scândura de dedesubtul uneia dintre mese luă o baghetă indicatoare, aruncă farfuria în aer, prinse discul rotitor în vârful degetului, îl centră pe bagheta fixată pe masă şi împinse scaunul în faţă. Tinerii şi africană se holbară hipnotizaţi la rotirea giroscopului.

El se apropie cu scaunul pe rotile de Stine.

— Îl luăm acum cu noi, spuse ofiţerul.

În spatele Stinei şi al ofiţerului se dezlănţuise bucătăria veselă, farfuria nu era de faianţă, ci din porţelan adevărat, acest lucru se auzi în momentul spulberării sale într-un nor de mici cioburi.

Cât se întoarseră ofiţerul şi Stine într-acolo, Kasper trase sertarul de sus al biroului ei. Nu încuia niciodată, nici atunci, nici acum, avea o încredere oarbă în lume. Dar o asemenea încredere nu e, din păcate, mereu întemeiată.

La suprafaţă zăceau nişte bancnote, sub ele un teanc de batiste mirosind a levănţică. Sub batistele cu lavandă, o veche cunoştinţă. Dintr-o fotografie alb-negru de 17 pe 17 centimetri în înveliş de plastic îl privea Klara Maria. Ascunse mapa de plastic sub bandaj şi închise sertarul.

Ei se întoarseră spre el, privindu-l. Tinerii îl priveau. Africană îl privea. Nimeni nu putea crede că un invalid mumificat în bandaje, în scaunul pe rotile, are forţă de acţiune. Situaţia se dizolvase în neverosimilitate. Era în aer. Într-un asemenea limb lucrează clovnii.

— Am putea discuta singuri câteva minute? i se adresă Stinei.

Ofiţerul scutură capul a refuz.

— Sunt lucruri, spuse Kasper, pe care un bărbat le poate face pentru o femeie doar între patru ochi.

În spatele Stinei era un fel de poartă ca de ecluză, o

împinse în lături şi intră. Africană ridică scaunul de invalid peste un prag înalt de treizeci de centimetri. Veni şi ea. Trase uşa masivă ca şi cum ar fi fost de carton.

— Brejning e de la Serviciul de Informaţii Militare, zise Stine.

— De-aia suntem aşa de buni prieteni, zise Kasper. Trebuie să încercăm să le uşurăm tinereţea talentelor din următoarea generaţie, să le fie mai uşor decât ne-a fost nouă.

Spaţiul în care se aflau acum semăna cu o debara mai mare, avea o chiuvetă industrială, aspirator de perete, rafturi cu detergenţi, măsuţe înguste de metal prinse cu şuruburi de pereţii care erau din granit deschis la culoare, ca într-o baie de lux.

— Aici încep pivniţele, zise Stine, de sub Banca Naţională.

El scoase mapa de plastic şi dinăuntru fotografia, o puse pe masă.

— N-a fost niciun cutremur, spuse ea. Niciodată.

Dragostea are ceva în comun cu regăsirea. Putem fi fascinaţi de necunoscut, ne poate aţâţa, dar iubirea e o încrengătură care creşte încet, într-o atmosferă de încredere. Din prima clipă în care se aflase cu Stine pe plajă auzise ceva, încrederea, acum era iarăşi aici. Şi mai era ceva străin, irezistibil, ca un continent neexplorat. Nu dispăruse în timp.

— Am observat amândoi asta, zise el. La restaurant.

— Ce-am văzut era o zguduire de suprafaţă. Locală.

— Marele cutremur. Opt pe scala Richter. Am citit în ziar.

— Richter e o măsură pentru descărcarea energiei acumulate. Suma unor constante local variabile, logaritmul multiplicat cu amplitudinea măsurată pe seismograf, împărţită la cifra oscilaţiilor. Dar n-a fost amplitudine. Nicio legănare a scoarţei pământului. Cele două

evenimente n-au fost cutremure.

— Alunecare de teren?

— Aşa ceva e neregulat. Începe într-un punct şi se lăţeşte exponenţial. Aici era vorba de mişcări întru totul egale.

Îl apucă de rever.

— Aşa-numita zonă avariată. E un dreptunghi. Pe şapte sute ori o mie cinci sute de metri, plus latura de scufundare prin Nyhavn. Dreaptă, verticală.

Faţa ei era chiar lângă a sa. Avea un sunet cum nu mai auzise până atunci. Un amalgam de uimire şi disperare.

— Cutremurul e o bruscă împingere în scoarţa pământului, ca şi urmările ei. Pagubele sunt provocate de undele primare şi de cele care le urmează, secundare. În aceste cazuri n-au fost împingeri ca o explozie. În prima clipă, totul e normal. În cea următoare, un dreptunghi de şapte sute ori o mie cinci sute de metri e scufundat. Acoperit de apă. Fără urmă de mişcare.

— Golurile din calcar?

— Alunecările din peşteri sunt neregulate. Nu merg drept ca firul de plumb de-a lungul zidurilor. Şi nu sfârşesc vertical.

În uşă bătea cineva cu pumnii. El îi puse pe masă, peste fotografie, chitanţa de poştă. Adresată ei. Semnată de mâna nesigură a unei fetiţe de zece ani. N-ar fi putut să jure că ea n-o mai văzuse o dată.

— Totuşi ne-am putea scoate cu nişte explicaţii. Aşa se lucrează în ştiinţele naturii. Prezicem evenimentele după ce s-au întâmplat. Sunt sigură că am fi reuşit. Dacă n-ar fi fost cifrele de pierdere.

— N-au fost pierderi de vieţi omeneşti.

— Într-adevăr, n-au fost. Ce crezi despre asta?

— Un mare noroc. Mâna dumnezeiască.

— Asta e o noutate în vocabularul tău. Mâna

dumnezeiască.

— Sunt în faza de creştere. În furtunoasă dezvoltare.

Putea să audă concentrarea din spaţiul alăturat. Cineva se pregătea să spargă uşa. Se gândi la Doamna Albastră. Şi auzi cum se repetă un refren al vieţii sale: abia apuci să abordezi, în profunzime, femininul, că inconştientul colectiv se şi pune în mişcare dincolo de uşă, cu o rangă şi un imens tăiş de diamant.

— Prea mare, zise ea. Mă refer la noroc. Prea multă baftă. Am cerut o prognoză a urmărilor. De la Poliţie, Apărarea Civilă, Comisia de Avarii, Consiliul pentru siguranţa circulaţiei. I-am rugat să evalueze eventualele pagube. Pe baza materialelor UCLA din Los Angeles există experienţa cutremurelor în metropole. Au estimat: morţi, nu mai puţin de zece mii. Răniţi, de trei ori pe-atât. Pagube la reţelele de comunicaţii de un miliard de coroane. Canalizarea, alt miliard. La clădiri, zece miliarde, prin incendii şi prăbuşiri. Prima scufundare a dat o undă de presiune cu un front de valuri înalte de trei metri. Acoperind trotuare, străzile de lângă canale. Smulgând opt sute cine teci de maşini. Cincizeci de metri de bandă de circulaţie de pe podul Knippel. Vuind pe lângă opt sute de clădiri. Cu peste treizeci de mii de locuitori. Dar nimeni n-a păţit nimic. Nu s-a înecat nici măcar un bebeluş. Nicio maşină, accidentată. Nicio doamnă în vârstă călcată pe bătături.

Prin uşă se transmise o vibraţie. Marile forţe care împiedică prinţul să-şi dobândească prinţesa începuseră să reteze.

Stine luă mapa de plastic de pe masă, în spatele fotografiei era un desen copilăresc.

— L-am primit cu două zile înainte de prima zguduire. În plic. O recomandată.

Desenul era îngrijit colorat. Kasper desluşi un castel cu trei turnuri. Peşti în şanţul înconjurător. Case, maşini. O cetate cavalerească. Podul mobil.

— Ăsta e noul Minister de Externe, zise ea.

Vedea şi el. Trepte. Podul. Nu era podul de peste un şanţ de cetate. Era podul Knippel. Cetatea nu era cetate, ci centrul de creaţie Orkenfort. Oraşul nu era oraş, ci o parte a lui, Bremerholm. Desenase cu un model, poate harta Copenhagăi. În partea dreaptă semnase: Klara Maria, zece ani. Şi o dată: 24 septembrie. Era ceva neobişnuit. Văzuse mii de desene copilăreşti. Aveau poate scris anul. Dar niciodată ziua şi luna.

Şi precizia. În redarea clinicii Lonei Bohrfeldt avusese aceeaşi precizie.

— E un plan, zise Stine. Unul foarte exact. Dacă-l descifrezi. Banca Naţională. Clădirea administraţiei Svitzers din Nyhavn. Hotelul Amiral. Macaraua de încărcare. Docurile.

Ea îşi apropie chipul de Kasper.

— E o hartă a primei scufundări, zise. Până în ultimul amănunt. Trimisă cu patruzeci şi opt de ore înainte să se întâmple.

Un nou zgomot se auzi prin uşă, ţiuitul gazului dintr-un container de presiune. Polizorul se afla acum în tovărăşia unui flex.

— Ar trebui să mergem, zise africană.

Deschise o uşă care ducea într-o cameră goală, mai mică, având o uşă mai mare, o deschise şi pe aceasta: dincolo de ea o scară părea să se prăbuşească în beznă fără fund.

Kasper încercă să se adune, să asculte, dar auzul nu-i mai funcţiona. Se simţea ca un copil, ca un prunc. Alese o rugăciune către Fecioara Maria, se sprijini pe rugăciune, lăsând restul în seama Mumelor celor practice.

Africană luase receptorul unui telefon de pe măsuţă, formă un număr. Kasper îl auzi răspunzând pe Franz Fieber.

— Şi apoi ne culegi de la suprafaţă, zise ea.

— Fotografia, spuse Kasper. Din sertar. Pentru asta ne lipseşte o explicaţie naturală.

Stine detestase mereu explicaţiile. Sau să i se ceară o întâlnire cu dată fixă. Ura tot ce-i ameninţa libertatea.

— M-a căutat ea.

— Unde? ripostă el. Eu, dublul tău, partenerul tău spiritual, nu te-am putut găsi. Cum să ajungă ea la tine?

Africană puse receptorul în furcă. Stine ţinea deschisă uşa spre scară.

— Printr-o ţeavă de canalizare, spuse. Iar tunelul central pentru cabluri din Havnegard la Holmen duce până la metrou.

Îl duseră pe trepte în jos, împingându-l de-a lungul unui canal subteran, lăsându-l să lunece apoi pe o pantă. Îşi ţinea braţele pe după umerii celor două femei, ştiind că se impune o nouă monotonie existenţială. Dar dinspre feminin porneşte un curent neîntrerupt de energie vitală, vindecătoare. Şi tocmai în perioada de convalescenţă în care se afla, această calitate vindecătoare era decisivă. La fel ar fi acţionat şi Bach.

Ajunseră la tunelul metroului. Era luminat de lămpi de avarie, şinele se aflau sub apă. Stine se lăsă în genunchi în faţa scaunului.

— E ultima oară, îi zise, că ne vedem noi doi.

Îşi lăsă degetele să lunece peste rănile şi recentele lui cicatrice. Peste umflăturile feţei. Atingerea era atât de uşoară, încât nu-l durea nimic. Chiar şi atunci, înainte ca ea să-l părăsească, simţise că marile spectacole n-au loc pe scenă sau în arenă. Marile reprezentaţii se petrec când vârfurile degetelor îndepărtează vălul subţire dintre oameni, dezgolind universul în toată deplinătatea lui.

— E normal, şopti el, ca o mare ruptură în dragoste să fie precedată de boală şi măcinare.

— E normal, şopti ea, ca unul care nu vrea să audă, să simtă pe pielea lui.

Pentru cei mai mulţi dintre noi, relaţia cu persoana iubită e exprimată printr-o anumită piesă muzicală. Mahler, când îi făcea curte Almei, folosise un *Adagio* de-al său; pentru Ekaterina şi Serghei Gordeeva[118], tema fusese *Sonata Lunii* de Beethoven, pentru Kasper era *Ciaconna* de Bach. O auzea acum în picurarea apei pe pereţi, în ecoul tunelului, în respiraţia africanei. Ea îi luă pulsul din mers, nu spuse nimic, dar putea să-i audă îngrijorarea; conştiinţa lui venea şi plecă.

Înaintară o bucată de drum fără lumină, apoi ea îl împinse în sus pe o pantă, îl purtă, deschise o uşă, se aflau în mijitul zorilor, la Norreport. Peste tot, lume, o tot mai mare mulţime. Ocolise mereu aglomerările de oameni, care au prea multe sunete; acesta era unul dintre motivele rămânerii sale la circ. În arenă. În muzică. Cine dă un spectacol lucrează la sincronizarea sonorităţilor celorlalţi cu propriul său sistem tonal. Când luase primul premiu la un festival de circ de la Monte Carlo, un Clovn de Argint, coborâse încet către port, într-o plimbare dinspre Grand Palais, de-a lungul Cazinoului de Stat. Nouă din zece trecători îl recunoscuseră. Pe atunci credea că poate acesta e un alt fel de a rezolva problemele. Că, dacă eşti destul de vestit, sau eşti rege, sau dacă propriul semnal e destul de puternic, poţi acoperi tot ce emit ceilalţi.

Următorii douăzeci de ani îi mai retezaseră din convingerea asta, mai ales ultimii cinci. Îşi dăduse seama că într-o mare adunare nu se află în siguranţă nici virtuozul, nici regele. Nu-i acasă, acolo, decât anonimul. Acum nu-i dădea nimeni atenţie, sau dacă o făcea cineva, era doar ca să se mire de ce-şi scosese la plimbare această prinţesă neagră grăjdarul invalid.

Cineva fluieră, trei sunete, un acord desfăşurat de Do Major; fluieratul era din cauza lui; acesta e dezavantajul

---

118 Ekaterina Gordeeva şi Serghei Grinkov, pereche de patinatori ruşi, campioni olimpici in 1988 şi 1994; autorul îi reuneşte intenţionat pe cei doi (soţ şi soţie, de altfel) sub numele feminin.

nostru, al celor deveniţi victimele propriei charisme. Fu introdus într-un lift, porniră, apoi fu împins pe rotile într-o furgonetă. Pe scaunul şoferului se afla Franz Fieber.

— Pentru tine, zise Kasper, eu, care n-am copii, eram cât pe ce să dezvolt sentimente ca de tată. Până am aflat ceva care mă face să cred că iar te-am prins cu minciuna. Domnul de la care am împrumutat noi, sora Gloria şi cu mine, şalupa, cel cu ochi precum peruzeaua şi tenul ca sfecla, nu e nicidecum un şofer de-al tău. E un ofiţer de marină. Şi are legătură cu toată povestea asta.

Franz Fieber ezită. Kasper se apropie cu scaunul de şofer. Tânărul se trase într-o parte.

— Gert Suenson, continuă el. De la Directoratul Administraţiei Navale. Membru al ordinului laic. Răspunzător de circulaţia din şi înspre zona închisă. Luat drept ajutor de Poliţie. La vânătoarea lui Kain.

Kasper închise ochii. Ce groaznic lucru să fii închis, indiferent cum e numită celula: arenă sau versiune general acceptată a realităţii.

— Încă n-am luat micul dejun, spuse. Mai există ceva espresso? Şi o picătură de armagnac?

Conştiinţa i se dizolvă de la sine. Ar fi vrut să se autoregleze la sunetul propriei absenţe, dar dus a fost.

PARTEA A ŞAPTEA

Se trezi în patul de spital, în chilia sa. Doamna Albastră şedea la căpătâiul lui, pe un scaun.

Avea o asemenea durere de cap, încât toate mahmurelile de până atunci i se părură curată ipohondrie.

De jos trăgea cineva de el, fusese scos pe dedesubtul graniţei con ştiinţei treze. Auzea pe cineva cântând, era Stine.

Toate femeile vieţii lui cântaseră, mama sa, Stine, Klara Maria, călugăriţele, Sonja, corul poliţistelor, un nesfârşit şir de minunăţii. Mai lipsea Doamna Albastră. Ca distribuţia să fie completă.

Stine îi surâse; văzu că visul se întemeia pe realitate; se hotărî să rămână în vis, încă nu era destul de întremat ca să întâmpine realitatea.

Ea cânta ca pe vremuri, spontan, niciodată neanunţând dinainte. Îl lăsase pe spate şi îi luase capul, cu blândeţe, în poală. Apoi îl atinsese. Mângâindu-l, cântând.

Intona lucruri clasice, Kim Larsen[119], Shu-Bi-Dua[120], marile opere. Avea o voce uşor răguşită, ah, s-o fi auzit Larsen, Bundesen şi Rahma ninov, s-ar fi simţit pe deplin înţeleşi. Atacă *Aria giuvaierelor* din *Fa usl,* „E un vis minunat, e părere, sau trează sunt?”. Fredonă *Vocaliza* lui Rahmaninov. Cânta precum Renee Fleming[121], cu numai jumătate din amplitudine. Dar, nonşalantă, adapta pe loc melodia la octava de jos.

Degetele ei acompaniaseră muzica pe epiderma lui. Încetul cu încetul pricepea ce voise să spună Mântuitorul, că împărăţia lui Dumnezeu e aici şi acum; atingerea şi glasul ei aduceau raiul pe pământ.

Se simţea ca un prunc. Îşi auzi propriul sunet, nouăzeci la sută feminin; se simţea ca o femeie, cu totul receptiv.

Auzi uşurarea de a nu trebui să fie, pentru o clipă, bărbat. Să răzbată. Să ţină lucrurile în mers, în avânt.

Înregistră iubirea din degetele ei. În acea scurtă clipă fusese acceptat. Din cauza chipului neted. A ochilor albaştri. Sau din niciun motiv. Doar pentru că era acolo.

Poate că dragostea apare când, pentru celălalt ca şi pentru propriul sine, e în ordine să fii cum eşti. Chiar dacă te cheamă Kasper. Şi le-ai povestit atâtea minciuni femeilor, inclusiv celei care tocmai te atinge, încât nu mai ştii unde începe adevărul Doamnei Dumnezeu şi unde sfârşeşte propria invenţie. Chiar dacă ai depăşit atâtea

---

119 Kim Larsen, cântăreţ danez de muzică rock, n. 1945.

120 Shu-Bi-Dua, grup danez de muzică pop, întemeiat în 1973.

121 Renee Fleming, soprană americană, n. 1959.

graniţe, încât nu mai afli drumul spre casă.

Simţise o dezmorţire a picioarelor. După ce fugise. De insuportabila realizare că o asemenea clipă nu se va mai repeta, cu certitudine de aproape sută la sută.

Ea modula *Bona Nox.* Cu voce duioasă, totodată ocrotitoare.

Văzu cum se întinde liniştea. Ca o mare mână străduindu-se să-l adune. Doamna Albastră se aplecă asupra-i. Trecându-i peste frunte o batistă umedă.

— Ai dormit douăsprezece ore, îi zise. Supravieţuieşti. Din nou.

Îşi deşteptă simţurile. Ambianţa abia se mai auzea, era ca şi inexistentă. Ştia că asta ţine de prezenţa stareţei. Mai trăise asemenea stare, prima oară cu mama sa, de alte câteva ori cu Maximillian. Cu parteneri unici în arenă. Apoi cu Stine. Cu Klara Maria. Trebuise să ajungă la patruzeci de ani ca să îndrăznească să creadă, luând lucrurile în serios. Că auzul e colectiv. Când apropierea dintre doi oameni se intensifică, lumea de afară întâi îşi pierde sunetul, apoi începe să se dizolve. Pentru că într-o asemenea clipă nu există în univers, pentru fiecare dintre cei doi, decât celălalt.

O voce şopti, era chiar a sa.

— Au folosit-o, poate şi pe băiat, spre a prevesti cutremurele. Copiii sunt, într-un fel, clarvăzători. Au cumpărat imobile în centru şi acum vor să le vândă, cât mai repede. Până atunci vor ţine, în orice caz, copiii în viaţă. Mai au nevoie de ei, de amândoi. Spre a face lumea să creadă că nu vor mai fi alte cutremure. Trebuie să anunţăm Poliţia.

— Nicio problemă, răspunse ea. Poate fi aici într-o clipă. Aţi fost văzuţi, tu şi sora Gloria.

Soarele dimineţii era jos de tot, lumina lui, de aur alb. Oglinda apei, nemişcată, ca o folie bine întinsă. Suprafaţa imobilă dubla razele soarelui. Începuturile

oraşului erau acoperite de un văl de abur subţire. Toate celelalte sunete fuseseră absorbite în ascultarea femeii.

S-ar fi putut afla în oricare loc mitologic din lume. Ea vru să-i spună ceva, fără cuvinte, prin tăcere; nu înţelegea.

— Trebuie să şi mănânci, îi zise.

Sora Gloria îi aduse o tavă cu supă şi pâine. El spuse o scurtă rugăciune de masă, înainte să muşte din pâine.

— Rugăciunea înainte de masă e grozavă, zise. Îl face pe cel ce se roagă să treacă printr-o moarte microscopică şi o mică renaştere. Te laşi în seama informalităţii divine. După aceea eşti ca nou născut, reînvii, ca sugarul, cu toate celulele cerebelului şi ale papilelor gusta tive, cu putere deplină, auzul intact. Asta, ideal vorbind.

— Chiar dacă l-ai avea în faţă pe însuşi arhanghelul, zise sora Gloria, tot nu ţi-ai ţine gura.

El muşcă din pâine, se gândi la mama sa. Chifla abia scoasă din cuptor avea coaja subţire, netedă, tare ca sticla. Zgomotul de spărtură provocat de înfigerea dinţilor îi dezvălui că fusese unsă cu un amestec de iaurt, ulei şi sare de mare, coaptă într-un cuptor de ceramică. Avea mireasmă adâncă şi complexă, ca un trup.

— Când am fost aici prima oară, zise, acum un an, noaptea, aşteptai la uşa Doamnei Albastre. De ce?

— Mă rugase maica Maria.

— Când în aceeaşi zi, cu câteva ceasuri mai devreme.

Supa era de vacă, având gust de viaţă veşnică, de certitudinea că toate fiinţele vii se mănâncă între ele.

— Cu câteva ore înainte nu ar fi avut cum să ştie că voi veni.

— Ştia de ani de zile. Te-am văzut la televizor. La prima mea şedere în Danemarca. Din când în când, maicii Maria îi place să se uite la TV. Mai ales la emisiuni de circ, atunci era Cirque du Soleil. A întrebat cine e clovnul. Una dintre surori i-a răspuns: „E danez”. Ea a mai zis: „Va veni să ne viziteze”. Doar atât. Nimic altceva. „Va veni să ne

viziteze aici”.

Kasper îşi înmuie pâinea în supă şi mestecă mecanic.

— Maica Maria, spuse africană, ne-a spus despre vorba cuiva că marii compozitori sunt sfinţi care au venit pe lume pentru a se amesteca printre noi. Pentru a ne ajuta. Atunci înţelegi mai bine cum stau lucrurile. Cu Bach, de pildă.

Era încă destul de zăpăcită din cauza serenadei. Înduioşător. Pe de altă parte, e important să ajuţi omul să se emancipeze de fascinaţie.

— La fel ca şi marii bucătari, zise el. Aveţi şi voi, pesemne, unul din ăştia, jos, în bucătărie. Acuma, dacă l-ai putea lăsa pe bătrânu’ un pic în pace. Să-şi facă siesta.

Doamna Albastră se afla în odaie. N-o auzise venind.

— E imposibil să lucrezi treizeci şi cinci de ani la circ, spuse el, fără să te întâlneşti cu un ucigaş. Dar ascultând într-unul ca ăsta locul din care a fost efectuată crima, nu l-aş auzi niciodată pe el însuşi. Aş auzi o nebunie. Că era stăpânit de altceva. Problema vinovăţiei e complicată. Acustic vorbind.

Ea nu răspunse.

Kasper simţi cum se înfurie.

— L-am identificat. Pe ucigaşul copilei. Aş putea să-l scot din circuit. Pentru totdeauna.

— Nu mă îndoiesc că ai putea, spuse ea.

Mânia lui pieri. Lăsând în urmă tristeţe. Lipsă de perspectivă.

— Kain, zise el. S-a preocupat de urmările unei catastrofe, dinainte de Copenhaga. Şi acum, iată, avem un cutremur.

— Pentru cel care se roagă, zise ea, numărul coincidenţelor frapante sporeşte.

Îi trebui mult până să-şi poată întoarce capul. Când izbuti, scaunul ei era gol. Dispăruse. Oare fusese acolo?

Africană îl împinse prin coridoarele albe.

— Am semnat cu ea o înţelegere, zise el. Riscându-mi cariera. Să-i prind pe cei care îi voiau răul Klarei Maria. Să vă ajut. Dacă ştia că o să vin, de ce toate condiţiile?

Liftul cobora. Înainte să vină răspunsul, ajunseră jos şi ieşiră.

— Maica Maria, zise ea, spunea deseori că oamenilor nu le prieşte primirea pe gratis a misterului religios. Nu-l pot aprecia cum se cuvine. Mai ales bancherii.

— Bancherii?

— Când te-am văzut la televizor. Râdeam în hohote. Şi maica Maria. Apoi a zis: „Oare am putea să aflăm dacă e clovn în adevăratul sens al cuvântului? Sau un bancher cu talente speciale”.

El se rugă: „Doamnă Dumnezeu, ajută-mi să trăiesc îndeajuns încât să ajung să meşteresc o păpuşă voodoo şi să o străpung cu ace pe Doamna Albastră”. Apoi îşi dădu seama ce face. Se sprijini de durerea propriei supărări, jumătatea oricărei mânii e orientată spre propriul lăuntru.

Mişcarea încetase, scaunul era gol.

O mână plată i se aşeză pe ceafă. Îi simţi căldura, fu copleşit de recunoştinţă. Putea să audă că aşa era felul ei de a-şi cere scuze. Africană nu avea să meargă mai departe. Era, oricum, destul de departe.

Opriră în faţa unei uşi care se deschise. Ea îl împinse în parc.

Doamna Albastră şedea pe o bancă de piatră, ţinând sub braţ cutia viorii. Se ridică şi preluă scaunul pe rotile. Africană plecă, stareţa îl împinse încet pe o potecă, de-a lungul lacului.

Primăvara şi lumina îi pătrunseră în sânge ca vinul în fierbere, ca primul pahar de Krugdintr-un an cu maturare deplină, marilor şampanii le e insuflată viaţă de către însuşi Creatorul, anume în clipa când umplu cerul gurii, şi apoi această viaţă se întoarce în amintire, punctual, ca un şoc, şi nu de bunăvoie, ani de-a rândul, ca urmă le unei

uriaşe beţii cu *psilocybin.*

Foşnetul vântului în ceea ce avea să se transforme peste câteva clipe în frunză de fag cânta *Sacre*[122]*,* totuşi auzea undeva, în muzica de primăvară a devenirii lumii, şi iarna. Undeva, în gustul şampaniei, pândea *angostura*[123]*.*

— Au venit să te ia doi funcţionari de la Criminalitate Externă, zise femeia.

Îi puse în braţe cutia viorii.

— În marile tradiţii spirituale, continuă ea, învăţătorul nu-şi poate îndemna discipolul să întrebe. Nici măcar când e la ananghie. Nici măcar când se află la ultima dintre ultimele posibilităţi de a pune întrebarea.

Avea glasul grav. Dar undeva, în profunzime, lui i se păru că aude o urmă de tachinărie. Fu năpădit de nemulţumire fizică. Din cauza lipsei ei de delicateţe.

— Motivul e limpede. Învăţătorul nu poate crea deschiderea în discipol. Niciun om nu-l poate deschide pe altul. Tot ce putem face e să aşteptăm. Lucrând la deschidere, până se arată. Nu-i la fel şi metoda clovnului?

Tăcu. El îi auzi, totuşi, mila. Cuprinzătoare. Cât să ajungă din Bagsvaerd peste toate celelalte localităţi din zonă. Se abţinea să-l necăjească. Şi de la o anumită rustică grosolănie.

Îi vorbea din inimă.

— Multe religii ale lumii au mers prea departe. În încercarea de a despărţi răul de bine. Chiar şi creştinismul. Nu că n-ar trebui alese unul de altul. Dar când separarea e prea strictă, devine neomenească. Am avut mereu o părere bună despre Leibniz. În *Theodiceea,* spune că Dumnezeu seamănă cu o bucătăreasă. Dacă a copt pâine, a făcut ce se poate mai bine. Şi totul ţine de ce lucrează. Chiar şi arsura cojii, într-un fel ar trebui să vină

---

122 Sacre duprintemps, Consacrarea primăverii, celebră piesă pentru orchestră de Igor Stravinsky.

123 Angostura, marcă de bitter.

şi răul tot de la Dumnezeu. Altfel nu l-am putea răbda aici. Noi, oamenii. Cu greşelile noastre. Leibniz mi s-a părut mereu un mare stareţ. Încă nu l-am canonizat. Dar, dacă ar fi fost la îndemână, un asemenea bărbat mi-aş fi luat.

Kasper se simţi cutremurat. Cât pe ce să cadă din scaun. Obrăznicia e inabordabilă. Dar patentul acestei invenţii îl au clovnii. Nu ţine de sfera bisericii. Biserica să păstreze tonul muzicii de cameră. Atunci, noi toţi ceilalţi ne putem ocupa de intervalele false.

Scaunul pe rotile fu oprit lângă o bancă, ea se aşeză.

— Corp cu direcţie unică, zise ea. Aşa numea maica Rabia făptura noastră fizică. Ea nu poate fi despărţită de sexualitate. Nimeni dintre cei cuprinşi într-o formă fizică nu poate trăi permanent fără sex. Nu m-aş fi putut lipsi de bărbaţi. Nu pot nici acum. Nu voi putea nici în viitor.

Râse mulţumită, ca o fetişcană. Kasper simţi pe limbă şampania. Auzi un nou sunet. Un nivel mai adânc al încrederii. Venea din propriul său sistem tonal.

— Am o întrebare, zise.

Deschisese cutia viorii şi scoase instrumentul.

— E vorba de *Ciaccona.*

Se acordă. Apoi îşi luă avânt şi făcu saltul. În muzică. Între timp vorbea, pe de altă parte cânta. Acompania muzica. De parcă, în curgerea ei, vorbele sale ar fi fost textul coralelor prelucrate de Bach.

— Are trei părţi, un triptic cu trei aripi, ca un altar. Am ştiut mereu că în interiorul acestei muzici e o poartă spre cer, o icoană de sunet am fost sigur de când am auzit-o prima dată. Şi am ştiut mereu că e vorba de moarte. Prima oară am ascultat-o când aveam psprezece ani, după pierderea mamei.

Muzica îi solicita toată forţa. Nu era nicio măsură, în toată *Ciaccona,* deasupra căreia să nu se fi putut scrie: „Bărbat sau femeie, luptând cu vioara”. Totuşi, înregistră concentrarea Doamne. Albastre. Era atotcuprinzătoare.

Aducea cu ea în discuţie lacul, pl iurea, cerul, le dizolva, transformându-le în atenţie. Împrejurimile se luminară până nu mai rămaseră decât ea, Bach şi vioara.

— Fusese regina frânghiei întinse lejer, nu există număr mai greu la circ decât să mergi pe o sârmă neîntinsă bine. Eram la începutul anilor ’70, plasa de siguranţă nu era încă obligatorie, uneori îşi făcea apariţia fără ea.

Degetele sale se mişcară mai repede.

— Re minor, e vorba de moarte. Bach o pierduse pe Maria Barbara şi doi copii. Pe care-i iubise. E o temă a morţii. Auzi asta, implacabilitatea, neîndurarea destinului: toţi trebuie să murim. Şi auzi cum schimbă registrul aici în prima parte, pe patru voci, să dea iluzia că dialoghează mai multe viori. Devin mai multe, vocile multe ascunse în noi toţi. Unele acceptă moartea, altele nu. Şi acum pasajul arpegiat, învârtejit, sentimentul acumulării de energie creşte prin mişcarea pe trei sau mai multe corzi, auzi, ai putea să juri că sunt cel puţin trei viori.

Îi văzu doar ochii. Sunetul Doamnei Albastre devenise incolor. Mila ei îl înconjura din toate părţile, se simţea ca într-o teacă, într-o sală de concert a deplinei înţelegeri, a desăvârşitei acceptări.

— Mă uitam la ea de la intrarea în arenă. Poate de două ori pe an apărea fără plasă de siguranţă. Tatăl meu nu văzuse niciuna din acele reprezentaţii. Când prevedea că ea cere să fie scoasă plasa, pleca. Dar eu m-am uitat mereu. E greu de explicat în cuvinte. Dar în acele seri, sunetul ei era neobişnuit. Total liniştit. Dacă ar fi ceva de spus, ar fi că din două motive apărea fără plasă. Unul era dragostea de circ şi spectatori. Circul a fost dintotdeauna foarte apropiat de moarte. În circ e doar puţină contrafacere. Aproape deloc culise. Nici scânduri puse ca trambulină, pentru a sări anormal de sus. Nici *stuntmen*,

sau *stand-in*[124]. Circul e o formă extremă de cinste scenică, o cinste definitorie, fundamentală, fiindcă într-un fel e un mod de a iubi.

Insistenţa aproape jeluitoare a muzicii crescu sub degetele sale.

— Al doilea motiv are de-a face cu cea mai profundă năzuinţă. Despre care nu vorbea niciodată. Dar eu puteam să-l aud. Auzeam tonul de durată, acel punct de orgă al inimii, înţelegi ce vreau să spun? Poate fi auzit la marii muzicieni. La marii comici. La alpinişti. L-am auzit la Tati. La Messner. La nebunul vostru de şofer. E năzuinţa răspunsului la marile întrebări. Dorul de Divinitate. De sub fard. De sub vopseaua maimuţărelii. Dorul adevărat. Care e cea mai fină balanţă. Pentru noi cei atinşi. Între cer şi pământ. Iar în acea seară, când mama se afla la jumătatea catargului, la zece metri deasupra pământului, sunetul ei s-a schimbat. Am auzit ceva ce nu mai auzisem niciodată.

Se apropia de sfârşitul părţii întâi, numărul vocilor simulate era maxim, nu înţelesese niciodată prea bine cum procedase Bach, câteodată se gândea că nu e vorba doar de o *Ciaccona,* ci mai degrabă de o curgătoare virtualitate tonală multiplicându-se neabătut, neajungând niciodată la capăt. Poate că aşa sunt şi oamenii, poate fiecare din noi nu e doar o persoană, ci o nesfârşită secvenţă de constelaţii unice în acum, dar aşa ceva devine prea complicat, nu? Asta e întrebarea la marile improvizaţii: putem găsi drumul de întoarcere la tema şi sunetul de bază?

— Dorul de divinitate, de ceea ce statura fizică nu poate prelua nic dată cu totul în sine, crescuse. În ultimele luni. Asta auzisem. Şi a fost o mică neconcordanţă. Dar decisivă. În mod normal auzeam la ea mereu partea care asculta ce-i cu mine, cu tata. Cu toate repetiţiile, curăţenia, cumpărăturile, gătitul, realitatea normală. Dar

---

124 în engleză în original, dublaj.

în acea secundă, această parte fusese dată jos. Pentru altceva. Am ştiut înainte să se întâmple. Că uitase tot restul. Amintindu-şi numai de Dumnezeu. I-am căutat privirea. Era departe. Dar pe deplin fericită. Şi apoi s-a prăbuşit.

Tema reveni, ca o aluzie, prima parte se încheiase; în partitură nu e vreo pauză, dar Kasper făcu o oprire.

— M-am dus la ea. Toţi ceilalţi împietriseră, eu eram singurul în mişcare. I-am auzit sunetul. Corpul murise. Dar sunetul ei era viu. Nu nefericit. Ci mulţumit. Nu fusese un accident. Nu şi dintr-un punct de vedere mai înalt. Din acel punct de vedere superior deschisese doar o anumită uşă. În sine, cea mai bună uşă existentă.

Întâlni privirea Doamnei Albastre. Avea aceeaşi frecvenţă ca el. Nu ştia ce suferinţă purta viaţa ei. Dar observă că i-o cunoştea pe a sa. Şi mai mult decât atât.

— Dar pentru mine şi pentru tata n-a fost atât de uşor.

Arcuşul regăsi corzile.

— Partea a doua e în Major. Plină de milă. Profundă durere. Pentru sufletul meu, balsam. Bach pierduse ceva, ca şi mine, puteam să aud asta. Şi apoi găsise calea prin pierdere. L-am cântat, iar şi iar. Dar ascultă: consolarea devine aproape triumfătoare. Face vioara să imite, aproape, trompetele. Aici, de la măsura 165, întăreşte efectul de fanfară, aşezând, la *Auftaktul* spre măsura a doua, degetul trei atât pe coarda re, cât şi pe coarda ta, care e liberă. Astfel sunt întărite armonicele lui ia Ascultă, asta se întâmplă până la măsura 177. Unde începe o bucurie adâncă, liniştită. Cu multă reţinere, dă sentimentul deplinătăţii năzuinţei. Cu moartea făcuse pace. De parcă atât n-ar fi fost de ajuns. Dar nu a fost de ajuns. La orizont se iveşte ceva şi mai mare. Începând cu măsura 201, porneşte racheta spaţială. Partea a doua se încheie cu pasaje arpegiate, ca prima. Şi acum, ascultă începutul celei de-a treia.

Cântă acordul frânt.

— Ne aflăm iarăşi in re minor. Acelaşi acord folosit de Brahms în *Concertul nr. 1 pentru pian,* tema introductivă. *Ciaccona* îşi trimite razele prin tot clasicismul. Ne apropiem de măsura 229, care trece în bariolaj, o legănare între coarda ta, liberă, şi sunetele care se mişcă pe coarda re. Ceva transmiţând deopotrivă jale şi forţă. Moartea, ca în partea întâi, revine, dar acum, în partea a doua, cu lumina consolării, a triumfului şi împăcării. E o muzică ce sparge toate limitele, în sus. Un mod de a trăi acolo unde moartea e mereu prezentă, totuşi cu mare plus de energie şi milă. Auzi, de aici, de la 241 şi mai departe. Moartea însăşi, străluminată de conştienţă. Bach nu spune doar că trebuie să mergem spre ea cu ochi larg deschişi. O face el însuşi în muzică. Întrebarea mea e: care-i secretul?

— Iertarea, răspunse ea. Acesta-i secretul. Iertarea nu e doar încărcată de sentimente, ci şi foarte aproape de raţiunea sănătoasă. Vine cu o recunoaştere: celălalt n-a avut cum să acţioneze altfel. Nici tu. Puţini dintre noi avem de ales în situaţiile cheie. Tu ai suferit o pierdere pentru care dai vina pe toate femeile. Şi pe mine.

El tăcu. Ar fi vrut să întrebe mai mult. Pe ce drum se afla Maximillian. Din ce izvor izbucnise iubirea lui pentru Stine. Dragostea lui pentru Klara Maria.

Întrebările aveau deja răspuns. El şi Doamna Albastră se aflau într-o sferă unde puteau fi găsite răspunsuri. Sau în pragul acelei sfere, unde îl condusese ea. Nu ştia cine cântă, dar muzica mergea înainte, cineva ducea grija întregului. O văzu pe femeia dinaintea sa, trepida ca o parte a *Ciacconei*. Îi auzi şi pe Klara Maria, pe Stine, pe Maximillian. Şi pe mama sa. Suntem ţesuţi pentru totdeauna într-o pânză de sunete şi sentimente, iar pentru această pânză nu e, în fond, nicio deosebire dacă oamenii trăiesc sau sunt morţi.

Puse vioara la loc în cutie; cineva, un oarecare, puse vioara la loc în cutie.

Se ridică din scaun fără să-şi dea seama cum, Biblia e plină de istorii despre surzi care încep să audă, ologi care o iau din loc, dar să asculţi poveştile e una, să le trăieşti e altceva.

Se aşează călare pe cutie, cum ar fi putut să se aşeze o femeie pe un bărbat.

— Oare mi-ai putea îngădui să-ţi ating pieptul? o întrebă.

Ea îşi descheie haina asemănătoare cu un halat. Mâinile lui îi lunecară pe piele. Avea cel puţin şaptezeci de ani. Epiderma era ca pergamentul, şi în acelaşi timp plină de viaţă.

Ţesutul tare de sub mâna sa îi aminti lui Kasper că femeia nu alăptase.

— Cum e, de fapt, întrebă el, să nu fi avut copii niciodată?

— A fost un moment, zise ea, cred că aveam şaisprezece ani, petrecut cu maica Rabia, aş putea spune că a fost pentru mine ca nenorocirea ta. Una dintre acele situaţii după care nimic nu mai e ca înainte. De atunci am avut sentimentul că toţi copiii sunt, în fond, ai mei. Că n-ar avea niciun sens să-i numesc în mod special pe unii „ai mei”, datorită unei subţiri apartenenţe biologice. De atunci am aparţinut, cred, tuturor copiilor.

Sunetul, culoarea ei normală reveniră treptat. Reveni şi ambianţa. Iar odată cu aceasta, şi africană.

Stătea, aşteptând politicoasă, mai departe, pe cărare. Lângă ea se aflau unii dintre copii. Kasper îşi recunoscu partenerul de la Christians Brygge, băiatul cu „disfuncţia adrenalinei” şi „apă la cap”.

Se aşează din nou în căruciorul de invalid. Împingându-l înainte. Africană trecu în spatele lui.

— Discipolii profunzi, zise el, au avut mereu nevoie de o călăuzire spirituală deosebit de intensă.

Copiii îl priviră gânditori.

— Asta ar trebui s-o spui Poliţiei pentru străini. Te aşteaptă de peste o oră.

În afară de el şi de sora Gloria, în odaie se mai găseau cinci oameni: Doamna Albastră, Mork, femeia de pe Strandvej, care îi bandajase mai târziu capul, şi sfecla cu ochi de turcoaze. În plus, vârstnicul bine îmbrăcat de la Ministerul Cultelor, Weidebiihl. Stăteau, toţi, la masa dreptunghiulară unde Kasper discutase prima oară cu maica Maria. Pe tăblie se afla un casetofon Nagra.

— Am vorbit la telefon cu Klara Maria, zise vârstnicul, de mai multe ori, asta ne-a liniştit. Suntem convinşi că o putem recupera oricând. Ştim înţelegerea pe care aţi încheiat-o cu mănăstirea. V-aţi făcut datoria. Afară e o maşină care o să vă ducă la sediul principal al ordinului, la mănăstirea din Audebo, unde se fac pregătiri pentru a vă primi. Acolo veţi rămâne până se întorc cei doi copii şi câtă vreme mai aveţi de făcut unele proceduri.

— Weidebiihl, zise Doamna Albastră, e avocat, consilier de drept în Ministerul Cultelor, face parte din prezidiul mănăstirii şi al fondului de caritate.

Pentru bărbaţi e un lucru greu să se împodobească. Şi nu devine deloc mai uşor cu vârsta. Avocatul trebuie să fi avut peste optzeci de ani, timpul îi furase orice structură a trupului. Dar croitorul înfăptuise o creştinească minune. Costumul de un albastru deschis izbutise, pe bust, reînvierea cărnii. Însă mai sus de guler, nici cel mai bun croitor nu mai avea ce să facă. Bărbatul semăna cu o broască ţestoasă. Deşi ţestoasele n-ar trebui subestimate. Pe la începutul anilor ’60, când mai apăreau prin pieţe şarlatani cu tot soiul de târâtoare dresate, Kasper văzuse nişte ţestoase ruseşti, centenare, împerechindu-se. Urlau ca nişte oameni în toată firea.

— Ministerul de Interne ne-a promis să vă prelungească permisul de şedere, zise avocatul. Şi să discute cu Finanţele. Ministerul Integrării va ţine seama, la viitoarea legiferare, de cetăţenie. *Folketingul* acordă

cetăţenia de două ori pe an, în iunie şi în octombrie. Până la 1 iulie putem să vă dobândim paşaportul danez. O înţelegere cu Finanţele până la 1 septembrie. Negocieri cu autorităţile spaniole, la toamnă. Asta înseamnă că până la sfârşitul anului vă puteţi întoarce pe marile scene.

Atmosfera din odaie devenise pastorală, de un verde deschis, în Fa Major, ca în Simfonia a VI-a de Beethoven. Ca şi cum ar fi adunată toată familia spre a-l lămuri pe străbunic că trebuie să meargă la căminul de bătrâni, iar el acceptase, calm.

Kasper privi spre Doamna Albastră. Avea chipul inexpresiv.

— Oare avem din întâmplare, întrebă el, pe bandă discuţiile cu Klara Maria?

Femeia de la Poliţie se aplecă înainte, deschise casetofonul.

Banda nu făcea zgomote. Nu se auzi telefonul sunând, doar o uşoară zgârietură la ridicarea receptorului. Se prezentă o femeie, era Doamna Albastră. Vorbi un bărbat.

— Klara Maria se află la noi, în vizită. Îi merge bine. Ar vrea să vă vorbească. Rămâne aici o săptămână, apoi se întoarce.

Era vocea lui Kain.

Pentru o ureche obişnuită se lăsă tăcerea. Pentru Kasper – sau închipuirea sa – cineva se mişca într-o sală mare, pe un covor mare. Receptorul trecu în altă mână.

— Maria. Eu sunt.

Nu spusese „maica”, doar Maria.

— Îmi merge bine. Peste o săptămână mă întorc. Nu trebuie să vă faceţi griji.

Stareţa răspunse ceva ce Kasper nu pricepu. Apoi reveni glasul bărbatului.

— Veţi fi sunată din trei în trei zile.

Legătura fu întreruptă.

Îl priviră pe Kasper.

— Să o ascultăm şi pe următoarea.

— Au sunat din nou, zise avocatul. Cum au promis.

Femeia schimbă banda şi o derulă spre început. De data asta se auzi soneria. Asta însemna că prima înregistrare provenea de la robotul telefonic al mănăstirii. După aceea instalaseră casetofonul. Şi aşteptaseră celălalt apel.

Soneria era ceva mai lentă şi mai înceată. Se telefona de pe un mobil. Doamna Albastră răspunse. O scurtă pauză. Apoi auzi vocea Klarei Maria:

— Îmi merge bine. Nu trebuie să vă fie teamă. Vin curând. Peste câteva zile. Şi Bastian.

Legătura fu întreruptă.

Îl priviră pe Kasper.

— Ultimul apel e contrafăcut, zis el. Au pus o înregistrare digitală bună, un DAT dintr-un mobil, dintr-o maşină circulând pe autostradă. Nicio garanţie. Nici măcar că ar fi în viaţă.

Sunetul din odaie nu mai era verde deschis.

— Copiii sunt, într-un fel, clarvăzători, Klara Maria a prevăzut primul cutremur. A desenat harta suprafeţei şi a trimis-o unei geodeziste. Persoane în legătură cu Konon au cumpărat terenuri în City. Care vor fi vândute la licitaţie. Curând.

— Sunteţi de la Circ, zise avocatul. Aţi văzut autobuze întregi cu prezicătoare şi astrologi. Prafuri. Nimeni nu poate să prevadă viitorul.

— Nu sunt copii obişnuiţi, zise Kasper. I-am întâlnit. Au făcut şi o şcolire anume.

Se uită spre Doamna Albastră. Ea nu se clintea.

— Vreţi ceva de la mine. N-aţi venit aici cu toţii doar ca să vă aflaţi în treabă. Deşi cu siguranţă e şi acesta un motiv. Vreţi să vă spun ce cred despre înregistrare. Dar mai este ceva.

Avocatul dădu din cap.

— Am vrea să vă rugăm să păstraţi tăcerea. „Rugăm” nefiind chiar cuvântul potrivit. Vă atragem atenţia că nu aveţi de ales. Veţi fi dus de aici. Cazul e închis. Mâine vom avea avocatul necesar. În două săptămâni sunteţi liber, cu voie de la Poliţie. Iar în aceste două săptămâni refuzaţi să vă spuneţi punctele de vedere. Dreptul oricărui învinuit. De care faceţi uz. Veţi fi închis ca o stridie. Altfel pierdeţi tot. Nu veţi mai vedea locul ăsta, nici copiii, veţi pierde orice sprijin juridic şi diplomatic.

Privi spre Kasper, dând din cap. Mişcarea era categorică.

— Mulţumim de sprijin, zise el. În numele mănăstirii şi al Poliţiei. Şi vă dorim grabnică însănătoşire.

Scaunul îl incomoda oarecum pe Kasper. Dar nu atât de mult încât să lase timp de reacţie. Înainte ca el să se aplece în faţă şi să-l tragă pe bătrân de pe scaun.

— Vor dispărea, şopti el. Vor fi scoşi din ţară. Sunt nişte mine de aur inepuizabile. Şi dacă se întâmplă aşa ceva, e de rău!

Două cercuri de ţeavă se încleştară, de la spate, în jurul încheieturilor lui Kasper. Africană îl trase înapoi în scaun.

— Mai aveţi nevoie de mine, zise el. Eu pot să aud fata, pot să-i aud pe amândoi. Daţi-mi doisprezece poliţişti. Şi douăzeci şi patru de ore.

Se ridicară.

— Aveţi patruzeci de ani, zise avocatul. Auzul scade cu vârsta.

— Adevărat. Nu mai pot să spun chiar sigur dacă e un *Grană Complication* sau alt unicat de la Schaffhausen. Ceasul dumneavoastră.

Toţi cei prezenţi se uitară la avocat. Două încheieturi slabe, osoase, se iviră dezgolite din mânecile hainei şi manşetele alb-cretoase. Nu purta ceas.

— În buzunarul de la vestă, zise Kasper.

Se mai ridică o dată din scaun, înainte să-l poată reţine sora Gloria. Scoase dintr-o singură mişcare mlădioasă ceasul, aşezându-l pe masă.

Carcasa era de aur. La prima vedere, ceasul nu bătea la ochi. Cureaua era de piele brună.

Kasper îl întoarse. Acum dispăruse orice banalitate. Spatele era din cristal de safir. Prin străvezime se veda migala unei opere mecanice din aurul cel mai pur. Cu o mie cinci sute de piese.

— *II Destriero Scafusia*, zise el. De la *International Watch Company.* Sunetul ceva mai dens decât la *Grand Complication.* Din cauza aurului. Cel mai scump ceas de mână din lume. Cum stăm cu umilinţa creştină?

Ţestosul se înroşi.

— Luaţi-l de aici, zise.

Doamna Albastră ridică mâna. Toţi se opriră.

— Mai are de primit binecuvântarea. E ultima parte a înţelegerii, îl duc în biserică. Nu durează nici zece minute.

Închise uşa în urma lor, se aflau singuri în curte. Care fusese stropită. Îşi dădea seama şi din adiere. Ea îi ajută să se ridice din scaun, îi dădu cârjele. Trupeşte, mergea spre însănătoşire.

— Despre copii ştiu tot ce trebuie, dar nu pot să spună oficial. Nu aşteaptă să fie aduşi înapoi, plănuiesc o acţiune.

— Au nevoie de mine, zise el. Eu le-am luat urma. Eu ştiu ce ei nu pot şti. Trebuie să fiu acolo.

Se aflau în faţa bisericii. Minusculă, părea un umbrar, un chioşc mai răsărit.

— E una dintre cele mai mici biserici cu cruce pe cupolă din lume, zise ea. Şi una din cele mai frumoase. Construită în 1865, când a fost făcută şi Biserica Rusă din Bredgade. Atunci a apărut Biserica Răsăriteană în

Danemarca. Şi tot atunci a tradus Grundtvig[125] mistica bizantină a luminii.

— Îmi dai drumul să plec, zise el. În gard e, precis, o poartă.

— Nu poţi merge fără cârje. Şi nici cu cârje nu ajungi prea departe.

Avea dreptate. Deschise uşa. Intrară.

— Aici e nartexul. Cei care n-au primit botezul n-au ve: mai departe.

Era linişte şi răcoare.

Biserica avea orientare spre sud. Îi trecu prin minte să spargă unul dintre vitralii. Să ajungă la ţărmul lacului. Poate să găsească o barcă. Ştia că nu-i nicio speranţă.

Ea mai deschise o uşă, el dădu un pas înapoi.

La început i se păru că se află înaintea unui zid de foc. Apoi văzu că erau icoane. Un perete de icoane. Luminate de sus, de soarele pătrunzând desigur prin deschizăturile cupolei. Lumina dizolva suprafaţa imaginilor în văpăi diferit colorate. Un foc de aur. Altul de argint. De purpură, o licărire albastră, flăcări verzi, ca apa arzând. Şi în foc, siluete tăcute, intense. Mântuitorul, pruncul, femeile. Sfinţii. Alte femei, alţi prunci. Alţi Mântuitori.

— Aici e spectacolul, zise ea. În fiecare zi. Încălzim vinul la douăzeci şi şapte de grade. Străpungem pâinea cu lănci. Cântăm. Dansăm. Circul cosmic. Ţi-ar plăcea.

El se trase mai departe de ea.

— În legislaţia spaniolă există o posibilitate specială de graţiere, zise ea. Dacă învinuitul merge pe viaţă la mănăstire. Asta îi sporeşte considerabil şansele.

Îi opri înaintarea. Ceva – l împingea peste prag spre peretele de icoane, poate sunetul lor.

— Nu sunt botezat.

— În anumite împrejurări suntem siliţi să acţionăm

125 N. F. S. Grundtvig (1783-1872), teolog şi istoric danez, promotor al unei mişcări pedagogice de educare a poporului.

neconvenţional.

— Am încercat mereu să nu jignesc oamenii, zise el. Asta e rău pentru vânzarea biletelor.

— Mai ai cinci minute. Poate ar trebui să nu-ţi mai pese de vânzarea biletelor. Şi să te concentrezi asupra esenţialului.

Kasper intră sub cupolă. Spre peretele de lumină.

— Folosim două cuvinte pentru căinţă[126]. *Penthos,* doliu. Şi *metan a,* mătanie, închinăciune[127].

Îi urmări privirea. În minuscula navă laterală era un fel de mic căruţ acoperit, din palisandru, dat cu ulei.

— Am păstrat confesionalul, ca şi alte congregaţii ortodoxe. Îţi poţi închipui un loc mai bun pentru ultimele tale cinci minute?

El intră, deschise uşa. Suprafaţa nu depăşea un metru, mărimea unei toalete standard dintr-o rulotă. Se lăsă pe taburetul rabatabil, acoperit cu pluş roşu. Înaintea lui se afla un geam de sticlă opacă, perforat în partea de jos. Trase uşa. Se aprinse o lumină slabă, ca într-o cameră obscură. Prin lemn şi sticlă desluşi aşezarea femeii de partea cealaltă. Situaţia era simbolică pentru relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Şi dintre Dumnezeu şi om. Mereu dorind arzător să ajungă unul la celălalt, mereu despărţiţi de o foarte fină membrană.

— Aş vrea să mă spovedesc, zise el.

— Fii binevenit.

Nu era vocea stareţei. Renunţă să încerce identificarea. Nu venise să facă tipologii, ci pentru predare necondiţionată.

— Duc povara unui mare necaz.

— Ai încercat să te rogi?

---

126 în original, at skrifte, a se spovedi, a mărturisi.

127 în original, Peter Hoeg traduce penthos cu at angre (a regreta, a se căi) şi metanoia cu at omsinde sig (a-şi schimba modul de a gândi, a se răzgândi).

— N-am făcut nimic altceva. Dar nu ajunge. Am fost părăsit de o femeie.

— Care a fost vina ta?

— Mi-am ţinut inima prea deschisă.

— Şi ce ai vrea, să te canonizăm pentru asta?

Mai întâi nu-şi crezu urechilor. Apoi deschise uşa, sări din scaun. Lăsă cârjele, porni în patru labe în jurul căruţului şi deschise cealaltă uşă, totul dintr-o mişcare.

Nu-i văzu la început decât uniforma gri-verzuie. Apoi îşi scoase acoperământul de pe cap şi îi zări faţa, părul. Ştiuse că va fi Stine. Şi totuşi nu ştiuse.

— Îţi baţi joc de încrederea inimii în Dumnezeu, zise el.

— Eşti într-o mănăstire. Tu-ţi baţi joc de Dumnezeu.

El îşi strânse pumnul pentru lovitură, ea sări din scaun mlădioasă ca o pisică. Kasper ezită – şi cu asta se făcuse deja prea târziu, violenţa trebuie să fie spontană, proaspătă. O violenţă plănuită e neomenească.

Doamna Albastră se afla în spatele lui.

— Încă patru minute, zise ea. Şi vei fi dus la Audebo. Iar Stine, la lucru.

Apoi dispăru.

— Eşti parte, zise el, din înşelătoria asta. Ai fost şi atunci. Eşti o călugăriţă de carnaval.

Stine nu zise nimic.

S-ar fi aşezat, dar n-avea unde. Se simţea vlăguit trupeşte. O veche vlăguire. Venind din faptul că era manipulat de femei. Nu numai în viaţa asta, deja cu multe vieţi înainte.

— Îmi datorezi o explicaţie fantastică. Pe care mi-o vei şi da. Însă nu acum.

Ea nu spuse nimic.

— Copiii tot n-au fost găsiţi. Vor să mă scoată din circuit. Voi fi dus de aici. Afară mă aşteaptă o maşină a

Poliţiei.

Privi într-o parte. Ca să nu fie nevoit s-o privească în faţă.

— O dată ni se întâmplă tuturor să lăsăm un copil fără ajutor. N-ai cum să eviţi. De aceea n-am vrut copii. Ăsta a fost adevăratul motiv. Şi acum am promis, totuşi, ceva unui copil. I-am promis Klarei Maria că mă întorc să o iau cu mine. Trebuie să-mi ţin această promisiune.

— De ce, doar îi eşti aproape străin.

El îşi căută cuvintele, zări pâinea pe altar.

— Când eram mic, de vârsta ei, şi primeam pâine proaspătă din cuptor, sau dulciuri, le împărţeam cu ceilalţi. Eram o trupă întreagă de copii ai artiştilor de circ, mereu ne era foame. Şi toţi dădeau ceva. Toţi ştiau, fără să fie nevoie s-o spună, că pâinea e mai gustoasă când e împărţită. Nici n-am încercat vreo explicaţie pentru asta. Dar era o senzaţie foarte corporală. Gustul era mai bun. Mai târziu se uită, eu am uitat. Dar în ultimele zile mi-am reamintit acest lucru. Ce ştiam atunci era că marile lucruri nu poţi să le ai singur. Când unul e flămând, simt şi toţi ceilalţi foamea. La fel cu fericirea. Nu există fericire privată. Sau cu libertatea. Dacă ea nu e liberă, nu sunt nici eu. Ea ar putea la fel de bine să fie eu însumi. Poate că asta e iubirea.

O convinsese. Putea să audă. Cupola de deasupra lor le concentra zgomotele ca o arenă. Momentul avea sunet plin.

— După părerea ta, ce-ar trebui să fac? întrebă Stine.

— Aş vrea să te rog să te dezbraci.

Sunetul ei pieri, de parcă i-ar fi dat cu leuca-n cap.

Kasper îşi scoase haina. Începu să-şi descheie pantalonii. Nu-şi putea folosi decât mâna dreaptă. Femeii din faţa lui i se părea că halucinează.

— Ne schimbăm între noi hainele, zise el. E singura şansă. Afară aşteaptă două maşini ale Poliţiei. Urcăm pur

şi simplu fiecare în cealaltă. Pe tine te duc la domiciliul forţat din Audebo. Când ajungeţi, le arăţi cine eşti. Pe mine mă vor duce în oraş. Găsesc eu cum să-i fentez.

Ea nu se clinti. Kasper stătea în faţa ei în şort. Desacralizarea locului părea inevitabilă.

— Eşti nebun, zise Stine.

El se relaxă ca pentru un mare bluf la poker. Se orientă spre feminin. La nevoie, să piardă totul.

— Cei de acolo, zise el, Poliţia, nu i-au văzut niciodată pe răpitorii Klarei Maria. Dar eu, da. ăia nu-s nişte oarecare. Sunt chiar regele cel rău şi regina cea rea. Copiii nu se mai întorc. Dimpotrivă, vor fi duşi încă şi mai departe.

Ea se holbă la el. Apoi ridică mâinile şi îşi deschise primul nasture.

— Întoarce-te, îi zise. Şi închide ochii.

Kasper se întoarse, sprijinindu-şi fruntea de lemnul aromat al confesionalului.

Îşi concentră auzul pe goliciunea, pe pielea ei. Nu trebuie s-o vadă ca să se îmbete de asta. Era una din părţile consolatoare ale unui auz ca al său. Se putea opri în faţa sălii de înot pentru doamne, simţindu-se ca şi cum ar fi înăuntru.

— Să-ţi astupi urechile, zise ea. Altfel, până aici ţi-a fost.

Kasper îşi astupă urechile.

Îl bătu pe umăr, se întoarse. Îşi pusese hainele lui. Arăta mai mult ca niciodată a ea însăşi. Jacheta, cămaşa, pantalonii îi accentuau feminitatea. Există oameni a căror fiinţă iradiază prin orice deghizare.

El îi îmbrăcă bluza, apoi halatul albastru, îşi văzu neclar imaginea în geamul dinspre curte, îşi ascunse părul sub acoperământul de cap.

— Ochelari de soare? întrebă.

Stine scoase dintr-o geantă trântită pe jos ochelari de

soare şi o mică oglindă de machiaj.

Dacă ar fi avut la dispoziţie douăzeci de minute şi o cutie cu farduri, ar fi putut să facă ceva cu faţa lui. Dar acum nu putea decât s-o ascundă. Găsi în buzunar o batistă, îi puse ochelarii, desfăcu batista şi o ţinu înaintea chipului, ca şi cum ar fi vrut să nu se vadă lacrimi.

Încălţă sandalele ei, aveau amândoi acelaşi număr. Fusese mereu fascinat de picioarele ei, mari, puternice, plate, cu degetele în evantai, putea să audă de câte ori alergase desculţă la Skagen, pe scânduri îmbinate în solz de peşte, pe pajişti verzi şi pe ştranduri private. Aruncă o ultimă privire spre cârje. Apoi se puse-n mişcare.

În ciuda durerilor, se scufundă în propria feminitate. Căzu în greul mersului femeiesc, în elasticitatea mişcărilor, în uşoara unduire a şoldurilor. Ea deschise uşa. Se aflau în curte. O boare le adie în faţă.

— Ce grotesc, zise ea.

— Eşti convingătoare. Cu totul masculină. Chiar lângă uşă e bagajul. Să-l ţii departe de corp. Ca şi cum ar fi greu. Femeile şi bărbaţii merg la fel când duc poveri. Să-l ridici puţin, ca să-ţi acoperi faţa. Şi te aşezi în spate, fără să spui nimic.

— O încurcăm.

— Suntem condamnaţi să învingem. E un arhetip de succes sigur. Ca în *Fidelio.* Ea îşi caută iubitul în lumea de jos. Deghizată în bărbat. Când îndrăgostiţii se apropie serios unul de celălalt, n-au de ales decât să-l cerceteze pe celălalt în propriul sine. De cealaltă parte a călătoriei îi aşteaptă marea întâlnire de dragoste.

— De cealaltă parte mă aşteaptă faptul că n-o să te mai văd niciodată.

— Scapi tu de ei. Îi convingi – pe africană, pe Franz Fieber. Ei sunt ajutoarele mele fidele. Luaţi o maşină. Şi mă culegeţi de la Spitalul Imperial. Într-o oră.

Probabil că Doamna Albastră aştepta. Lângă iaz.

Dincolo de tufişuri. Ascultând apa. Acum se afla înaintea lor.

Îi privi. Pentru prima oară o auzi descumpănită. Trăia un şoc. Dar aproape în aceeaşi clipă se aşternu din nou tăcerea.

Nu va striga. Se va întoarce să străbată curtea şi să-l cheme pe Mork, fără a-şi pierde calmul. Altfel, în clipa următoare i-ar îndesa batista în gură. Ar fi încă un pas în direcţia descompunerii morale: violenţă împotriva unei doamne în vârstă, a unei stareţe. Dar n-ar fi avut încotro.

Ea-l ignoră pe Kasper, privind-o pe Stine. Îmbrăcămintea ei masculină, capul de paj.

— Kasper Krone, i se adresă, în coridor te aşteaptă doi funcţionari. Stine merge pur şi simplu la poartă, unde o aşteaptă o maşină-patrulă. Au promis că o lasă în Copenhaga. Domnul cu voi.

La intrare aşteptau două maşini, una, patrula de Poliţie, cealaltă, un Renault civil. Lângă maşina Poliţiei, doi funcţionari. El se îndreptă spre Renault. Se lăsă pe adiere. Din maşină coborâră cei doi călugări.

La vederea sa auzi două reacţii. Un amestec de surpriză şi milă, din cauza batistei şi a lacrimilor. Şi vibrarea instinctelor pe care o asemenea femeie trebuia să le trezească în bărbaţii care nu sunt castraţi sau îngeri.

Îi deschiseră uşa, se aşeză în spate.

Stine apăru din clădire cu haina peste cap. Mork, imediat în urmă, lângă el Doamna Albastră, vorbindu-i.

— Eu i-am spus să se acopere cu haina, zise ea. Să fie ferit, în caz că apare cineva de la presă. Nu riscăm să fie recunoscut.

Renaultul cu Kasper porni, trecând pe poartă.

Se lăsă pe banchetă, pradă epuizării, nu rareori ne aşteaptă într-o maşină epuizarea. Îşi aminti de dulcea clipă a aţipirii în Vanguard, când era mic, cu obrazul pe braţul gol al Hellenei Krone. Şi-ar fi dorit ca ea să fie alături, e

oare ruşine să simţi că îţi lipseşte mama când ai patruzeci şi doi de ani şi mergi pe o sârmă întinsă peste dezastru? Avea nisip în mădulare. Dacă ar fi avut un pic de cafea, de armagnac, de chimie organică, să se ţină treaz!

N-avea nimic din toate astea. În schimb, porni rugăciunea. Rugăciunea e o corăbioară de hârtie a treziei pe fluviul oboselii, lumesc.

Ar fi putut să renunţe. Să se lase recunoscut. Dus la Audebo. Să se lase în voia somnului. Să aştepte ca ei să-i pună treburile în ordine. S-ar fi ţinut de ce au promis. Din noiembrie ar fi putut să-şi facă din nou apariţia în clădirea circului din Copenhaga. Iar de la întâi aprilie, cu circul Benneweis, la Bellahoj.

Auzi glasul lui Maximillian. Pătrundea spre el de acum treizeci de ani. Atât de proaspăt, de parcă timpul n-ar fi decât un filtru acustic pe care îl punem spre a nu fi mereu confruntaţi cu faptul că toate zgomotele sunt peste tot şi mereu prezente. Avea o uşoară culoare dialectală, doar crescuse în Tondern.

— Am hotărât că, dacă voi avea un copil, n-o să-l trezesc noaptea, îl voi duce în braţe din maşină în pat.

Calea Lyngby se încheie, traversară Vibenshus Rundell.

Le vorbi celor dinaintea sa, în batistă, sufocat de lacrimi.

— Când facem jurământul de călugărie, e pentru totdeauna, zise el. Supunere absolută. Să nu posedăm nimic. Castitate. Să te lipseşti de sexualitate e cel mai greu. Din cauza asta şi plâng. Închipuiţi-vă starea mea: o femeie puţin peste treizeci de ani. Plină de poftă de viaţă.

Cele două spinări din faţa lui înţepeniseră, de parcă măduva începuse să li se coaguleze.

— Oamenii de afară nu ne înţeleg. Ştiţi poveştile vulgare despre călugăriţe şi marinari. Nu-s deloc adevărate. Ceea ce visăm cu adevărat, când punem capul

pe perna de fachir şi mâinile pe deasupra păturii, sunt doi poliţişti zdraveni.

Sunetul lor pieri, ca la cei aflaţi înaintea leşinului. Contactul cu o realitate normală dispăruse.

— La stânga, zise Kasper.

Cotiră în Blegdamsvej.

— Aici, înăuntru, zise el.

Maşina intră pe poarta principală a spitalului.

— Puteţi aştepta puţin?

Opriră.

— Merg până la chioşc, zise. Să cumpăr două sticle de rom Baccardi şi un pachet de prezervative.

Coborî. Lăsându-se pe adiere. Auzi în spatele său Renaultul desp tizându-se de lângă trotuar. Furişându-se, plecând. Condus dezordonat, cu smuciturі.

Grelele draperii erau trase, storurile lăsate, singurele lumini din odaie erau ecranul plat al unui calculator deschis şi veioza de lângă pat. Faţa lui Maximillian Krone semăna cu o mască de piele, arăta ca omul din Grauballe[128]. Ochii erau închişi, respiraţia sacadată, dincolo de care Kasper auzea inima epuizată. De sub pătură ieşea un picior, glezna era plină de staze.

Bolnavul deschise ochii.

— Vânzările au fost înregistrate acum zece minute în strada Hestemolle. Înseamnă că au fost trecute în cartea funciară. Licitaţia a avut loc.

Maximillian pipăi după ochelarii aurii de pe noptieră. Mâna, braţul erau slabe, ridate, ca o gheară de pasăre.

Îşi puse ochelarii, privindu-l pe Kasper. Îi cercetă veşmântul de călugăriţă.

— Mă bucur foarte mult, zise el, că te arăţi la patul meu de moarte cu partea ta cea mai bună.

---

128 Cadavru din Epoca de Fier găsit bine conservat lângă satul danez Grauballe; se fost presupune că a fost ucis sacrificial. A devenit celebru datorită unui poem cu acest titlu scris de Seamus Heaney.

— Tocmai am scăpat de Poliţie.

— Păi, la asta mă refer când zic de partea ta cea mai bună.

Kasper abia mai desluşi cuvintele, vocea era un fragment.

— Am prieteni cu birouri în port, şopti Maximillian. I-am sunat. Aud că le vorbesc deja din mormânt. Fac pe ei de groază. „Vă sun să vă urez Crăciun fericit. Fiindcă şansele mele de a vă suna atunci, la momentul cuvenit, nu-s prea mari. Şi mai sun ca să vă întrerupeţi şedinţele, prezidiile, toate cele, să vă luaţi un ochean, să mergeţi la geam şi să priviţi spre Tippen. Spre Konon. Acolo ar trebui să se întâmple ceva pe acoperiş”.

Uşa se deschise. Intră Stine, încă purtând hainele bărbăteşti. În spatele ei, africană şi Franz Fieber. Bolnavul nu-i auzise.

Kasper scoase bonul de taxi. Formă numărul lui Mork.

— Alo?

— Se petrece ceva pe acoperiş. La Konon.

— De unde ştii? Din Audebo, de unde n-ai nicio legătură cu lumea?

— Dintr-un transfer de locuri, *la* Houdini[129]. Sunt în Copenhaga. Foarte aproape de tot ce se petrece.

Kasper auzi respiraţia lui Mork, stres în mi minor: îngrijorat, neliniştit, chinuit.

— M-au scos din joc, zise Mork. Ministrul a preluat el însuşi problema. O dată dacă mai zbârcesc, voi fi pensionat înainte de termen. Nici măcar n-aş recunoaşte că am primit telefonul ăsta.

— Un elicopter al Poliţiei. Numai doisprezece oameni.

---

129 Houdini (1874-1926), pseudonimul unui magician, iluzionist, actor, aviator american de origine maghiară, celebru pentru „numere" de evadare şi supravieţuire (se elibera de cătuşe, înota în răspărul Niagarei, scăpa dacă era îngropat de viu etc.).

E în joc viaţa a doi copii.

— Mergi la Audebo. Bucură-te de linişte. Pregăteşte-te să fii iar Houdini. Ascultă *Petrică şi lupul* de Prokofiev. Sau du-te unde vezi cu ochii.

Telefonul fu pus în furcă. Stine traversă odaia.

Îl îmbrăţişă pe bolnav. Lunecându-şi degetele peste pielea uscată. Chipul lui Maximillian începu să se înroşească uşor, nefiresc. Ca şi cum ar fi înviat un cadavru. Kasper mai auzise asta. Că uneori nurorile pot face punte peste groapa Filipinelor dintre tată şi fiu.

— Mereu am avut sentimentul că ne înţelegem, şopti Maximillian, în suferinţa noastră comună de a fi legaţi prin destin de travestitul ăsta la limită. Dar, când te văd aşa, în ţoalele lui de mâna a doua, încep să mă îndoiesc, totuşi.

Kasper trase brocatul la o parte, ridică storurile. Mai întâi fu orbit de lumina bruscă. Apoi privi spre Nordhaven. Promontoriul Tippen era greu de văzut din pricina containerelor din port şi a clădirilor de birouri.

— Îmi fac rost de o mitralieră, zise el. Pătrund înăuntru. Dinspre stradă. Tactică nouă. N-a existat obstacol să mă oprească. I-am promis!

Auzi mila celorlalţi. A tatălui său. A Stinei. A Doamnei Albastre. Se întoarse. Stareţa nu era în odaie. Trebuie să fi fost ascunsă undeva.

Poate în inimă. Nu o voce auzea, ci convingerea. Că îşi consumase elanul. Nu va răzbi.

Maximillian ridică mobilul. Vocea îi era prea slabă, au fost nevoiţi să se apropie.

— Au sunat, zise el. Fraţii mei de lojă, din Holmen. Încearcă să aterizeze cu un elicopter pe acoperiş. Chiar dacă vântul bate cu douăzeci de metri pe secundă.

— Cât timp avem la dispoziţie?

Asta întrebase Stine. Nu înţelese de ce.

— O oră.

Răspunsul fusese dat de Franz Fieber.

— Pe vremea asta nu pot să aterizeze. Dar, treptat, vântul se domoleşte. Într-o oră se va putea.

Kasper o privi. Scutură din cap.

— Cândva aveai încredere în mine, zise ea. Acum ai putea să ai iarăşi.

Ceva din el renunţă. Sau ţâşni. Ca un arc, într-o jucărie mecanică. Rugăciunea porni. Spre feminin. Spre Fecioară. Maria Magdalena.

— Atunci, bine, zise.

Se întoarse pe călcâie.

Sub ochii lui, Maximillian se dădea jos din pat.

Cine se uita la el parcă ar fi aruncat o privire într-un mormânt. Slăbise ca un supravieţuitor din lagărul de concentrare Neuengamme. Nu părea să mai aibă nici cincizeci de kilograme. Ce-l punea în mişcare nu mai erau procesele biologice. Ci doar voinţa şi o exaltare necorporală.

— Merg şi eu, zise.

Kasper ridică mâna să-l oprească. Sora Gloria veni lângă bolnav, sprijinindu-l.

— În neamul meu, tribul Luo, zise ea, la război e luat mereu şi câte un bătrân înţelept.

— Dar probabil că nu luaţi unul cu Alzheimer avansat, zise Kasper.

Trecură pe lângă el. Kasper şchiopătă în urmă. Luă halatul de spital de pe speteaza scaunului. 1 – 1 puse tatălui său pe umeri.

Ambulanţa mănăstirii opri în parcarea de lângă Parcul Faelled, lângă hotelul pacienţilor. Abia acum văzu Kasper că aceasta era identică, exceptând crucile reginei Dagmar[130] de pe laterale, cu ambulanţele spitalului. La volan se afla Franz Fieber.

---

130 Crucea reginei Dagmar a fost găsită în mormântul acestei regine daneze de la sfârşitul secolului al XII-lea şi reprezintă o bijuterie cu margini rotunjite şi Isus crucificat, gravat în centru.

Pe prici se afla valiza lui Kasper. Stine o deschise. Nu mai conţinea lucrurile lui, ci nişte costume de protecţie lungi, subţiri, împăturite. Şi nişte mănuşi lungi, subţiri, la fel.

Stine desfăşură costumele de protecţie şi le împărţi. Kasper îl îmbrăcă fără să întrebe nimic, Maximillian trebui să-şi dea jos halatul, pentru a intra într-al lui, o clipă se arătă în indispensabili, Kasper privi în altă parte.

Apoi ea împărţi lămpi pentru frunte, carcasele cu diode luminoase au fost fixate pe cap cu câte o bandă elastică. Stine o aprinse pe a ei. Chiar şi la lumina zilei, interiorul maşinii se umplu de o strălucire de un albastru violent.

Se dădu la o parte. Africană apucă un inel de la picioarele ei şi trase. Din podeaua maşinii se ridică o bucată de un metru jumătate. Kasper văzu o formă geometrică bine cunoscută, o bandă cu meandre. Ambulanţa oprise deasupra unui capac de canalizare.

Stine îi dădu africanei un inel cu cârlig. Ţinea şi ea aceeaşi unealtă. Cârligele intrau în cele două urechi ale plăcii masive de metal. Cele două femei ridicară capacul în maşină şi îl dădură la o parte ca pe un capac de *tupperware*[131].

În ambulanţă izbucni frigul. Sub capac era un tunel care se pierdea în beznă. Trepte de metal prinse de perete duceau în adânc.

Stine se lăsă prin deschizătură, dispărând ca o iluzionistă. Kasper se uită în jos, apucase fierul şi coborâse deja trei metri.

— Şi acum, Kasper, zise ea.

Putea să audă în ea propria lui încredere. De fapt, n-o pierduse niciodată. Ştiuse mereu că pe ea, tocmai pe ea, va

131 în engleză în original: recipiente închise ermetic pentru depozitat şi conservat mâncarea, denumite astfel după una din primele firme care le-au produs în prima parte a secolului al XX-lea.

avea curaj s-o urmeze în lumea subpământeană. Problema fusese doar să i se îngăduie asta.

Totuşi, îşi făcu cruce. Una mică, în dreptul inimii. Nimic să sară în ochi. Îşi porni rugăciunea mai limpede. Apoi se avântă pe urmele ei.

Era mai frig decât îşi închipuise. După el venea africană, ducându-l pe Maximillian pe braţul stâng, fără efort, ca pe o păpuşă de cârlţi. Kasper văzu două perfuzii, legate de braţul tatălui său prin furtunuri şi canule, bine prinse sub braţul ei.

Treptele de metal se terminau pe o ieşitură îngustă. Franz Fieber coborâse ultimul. Când se adunară toţi, Stine se întoarse. Lumina în formă de pâlnie a diodei îi acoperi spaţiul dimprejur.

Primul lucru perceput de Kasper fu duhoarea de cloacă. Întrecea tot ce îndurase el vreodată sus, chiar şi la circ. Al doilea lucru, frumuseţea priveliştii. Care anihila dintr-odată duhoarea.

Se aflau într-un tunel uriaş. Cu diametru oval. Pe podea curgea un fluviu noroios, negru.

Stine îi văzu căzuţi pe gânduri.

— Canalizarea, zise, e săpată manual. La sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. De patru ori şase metri. Podeaua turnată. Ziduri înalte. Scurgerea e pe ţevi de apă, din PVC.

Acum le văzu şi Kasper, mănunchiuri de ţevi de plastic atârnate pe pereţi.

— Sistem de siguranţă, zise Stine. Pentru cazul că o dată la zece ani se adună apa şi inundă canalizarea. Apa în plus e vărsată d rect în Oresund. Celălalt canal principal trece din Norrebro, pe sub Frederiksberg, pe lângă linia trenului, şi se varsă în Telgvaerksgraven.

Porni înainte, ceilalţi o urmară încet. În bezna din afara pâlniei de lumină, Kasper văzu luminiţe perlate, ca o învârtejire de stele, imediat peste suprafaţa apei. Îşi

îndreptă lampa din frunte asupra galaxiei şi zări şobolanii. Erau – nu sute, ci mii; pe ţevi, pe cărarea îngustă de pe cealaltă parte a fluviului şi la marginea lui. Pentru prima oară în viaţă percepu eleganţa acestor animale, le ascultă, auzindu-le priceperea, amplul spectru al inteligenţei, capacitatea de adaptare. Îşi aminti de o experienţă din vremea când fusese consilier al Institutului de Acustică de la Universitatea Tehnică, efectuată în staţia de experimentare a Universităţii Agricole din Tâstrup. Testaseră efectul muzicii asupra animalelor domestice. Pentru vaci propusese Händel. Muzică amplă, unghiulară. Pentru porci, Saint-Saëns. Cineva folosise şi şobolanii la experiment. Lor le plăcea Bach, putea să-şi dea seama. Auzi asta din bucuria lor de viaţă. Concertele de pian le dublaseră fertilitatea.

— Mereu mi-au plăcut.

Stine se afla în spatele lui.

— Când am devenit ingineră şefă s-a dat o petrecere. Eram atât de tânără. Şi prima femeie în asemenea ipostază. În acea dimineaţă găsisem doi pui de şobolan înecaţi sub pompele de apă. I-am purtat la petrecere, drept cercei. Agăţaţi de coadă. Se clătinau de-a lungul gâtului.

Nu glumea.

— De ce?

Ea căută îndesine.

— Poate că mereu am vrut să arăt oamenilor ce se află dincolo. Dedesubt. Cât de mare e preţul.

— Au suportat?

— N-a înghiţit nimeni o îmbucătură. A trebuit să-i scot. Am tras apa după ei, la toaletă.

Merseseră vreo zece minute. Curgerea lentă a apei arăta că denivelarea descendentă era nesemnificativă. Auzi cum se retrag pereţii. Ecoul ezită, păreau să fi ajuns într-un fel de peşteră.

De sus răzbătea o lumină slabă. Ca prin deschizătura

unei cupole de biserică. Tavanul se deschidea într-un tunel.

— Aerisire şi ieşire. Numai pe canalul ăsta sunt patru sute.

Pâlnia de lumină din lampa Stinei arăta deschideri de ţevi la diferite înălţimi.

— Curentul, telefonul, *broadband*-ul, sunt cele mai aproape de suprafaţă, nu li se întâmplă nimic de la ger.

Cercul de lumină se lăsă un metru mai jos, spre o cablare situată mai adânc.

— Cabluri militare. Ăsta e principalul pentru informaţia non-digi tală a NATO. Trece pe sub Roskildevej, spre administraţia din Koldsâs

Lumina coborî şi mai jos.

— Gaze, apă, termoficare. Şi apoi canalizarea. Copenhaga subpământeană nu e masivă. Ci poroasă ca un stup.

Lumina se mişcă în unghi drept. Poposi pe o uşă de metal cu marcaj de curent electric puternic.

Africană se apropie de uşă cu o rangă roşie, portabilă. Deschise uşa ca pe o cutie de bere.

Era numai decor. Uşa adevărată se afla în spatele ei, o placă de metal inoxidabil, patru metri pătraţi, tanc, ar fi rezistat şi unui atac de rachete. Franz Fieber fluieră uşor printre dinţi.

— Totul e condus de aici. Trebuie să intrăm.

Franz Fieber îşi deschise geanta diplomat, instrumentele strălu ce-au pe catifeaua neagră ca pentru operaţii dentare. Arătă o cutie care semăna la mărime şi formă cu un foehn, atârna un metru la dreapta faţă de uşă.

— Sirena, alarma. Dacă tăiem aici, sus vor şti imediat Serviciul de Securitate şi Poliţia. Trebuie să întrerupem telefonul.

Îşi lunecă degetele pe un tablou cu clape din stânga uşii.

— Blocaj de broască electrică. Asta înseamnă că

picamerul nu poate fi folosit. Şi că alarma acoperă toată uşa.

Îi întinse lui Kasper un ciocan negru de cauciuc, cum folosesc doctorii pentru a controla reflexele la *delirium tremens.*

— Ia să-ţi testăm auzul.

Arătă peretele, Kasper ciocăni uşor.

— Căutăm o unitate de contact pentru tablou. Care leagă alarma de reţeaua de tensiune a staţiei. Şi cu o baterie, în cazul unei căderi de tensiune. Dacă o localizezi, aş putea găuri peretele.

Kasper ciocăni prudent.

— Ceva cu un clinchet metalic?

Franz Fieber scutură capul.

— Probabil ai lovit tabloul cu chei.

Kasper continuă pe cealaltă parte a uşii. Toţi ochii erau aţintiţi asupra-i.

Auzi ceva.

— Electronică?

— Placa directoare.

— Şi altceva?

— O baterie. Difuzorul pentru alarmă.

— Mici resorturi?

— Are sens. Uşa trebuie să fie plină de arcuri. Când e deschisă, porneşte alarma.

Franz Fieber puse la bormaşină un vârf lung, pentru piatră. Săpă. Introduse în gaură o oglindă dentară şi doi mici cleşti fixaţi pe o bară. Tăie. Montă o minusculă lamă de diamant pe o mică rindea pentru unghiuri, cu acumulator. O puse pe balamale. Lama pătrunse prin oţelul călit ca prin brânză. Când uşa cea grea alunecă din falţ, africană o sprijini.

Dincolo, spaţiul era foarte îngust. Kasper auzi zumzetul periculos al curentului de înaltă tensiune. Stine şi

Franz Fieber umblară la comutatoare.

— Trenul trebuie să meargă, şi staţia de pompare. Şi liftul să urce. Oprim restul.

Ea ţinea un cleşte cu izolarea groasă ca un manşon. Tăie, o cascadă de scântei plouă asupra ei.

— Restul e pe tabloul de întrerupere, zise Franz Fieber. Un cablu suprapus de patru sute de kilovolţi alimentează Copenhaga. Sub el, o reţea de o sută douăzeci de kilovolţi. Dedesubt, treizeci şi respectiv zece kilovolţi. Reţeaua de supraveghere îşi obţine curentul direct din cea de o sută douăzeci, pentru a reduce probabilitatea unei căderi.

În timp ce vorbea, apăsa în jos, buton după buton, comutatoarele.

— Acum ne luăm la revedere de la administraţia de scurgere şi drenare a oraşului Copenhaga.

Apăsă butonul în jos.

— Şi de la serviciul de cablare a administraţiei telecomunicaţiilor.

Apăsă şaltărul.

— Şi de la mentenanţa aprovizionării cu energie.

Lăsă butonul în jos.

— Şi de la biroul central al NATO şi toată supravegherea digitală a Copenhagăi subpământene.

Franz Fieber făcu legătura între două circuite şi un şaltăr. Tunelul fu luminat.

În jurul lor nu era o peşteră. Ci o sală uriaşă. De peste cincizeci pe o sută cincizeci de metri. Tavanul consta în bolţi zidite. Canalul trecea pe la o înălţime de doi metri. Sub el, nişte resturi de zidărie, ca mici cabine.

— Morminte, zise el. Peste cinci mii. Sunt pivniţele de sub una dintre cele mai vechi mănăstiri catolice, de maici.

Pe la picioarele lor treceau două şine înguste. În faţa lor se afla un vagonet asemănător celor de tobogan de la Tivoli.

— Şine pentru vagonetele basculante. Le-au montat când au săpat linia de marfar. Printre vechile gropi de reziduuri. Trebuiau să scape de douăsprezece milioane de tone de pământ clasa a treia. Deci au făcut calea asta ferată. Şi au dus pământul în portul Nordhavn. Au construit pe el staţia de epurare şi portul de yachturi Lynette. Şi l-au mai folosit pentru promontoriul Tippen.

Şinele apăreau dintr-un tunel întunecat de la stânga lor.

— Ies afară în Tingbjerg, zise ea. La complexul principal al aprovizionării cu apă din Copenhaga. Sunt folosite la întreţinerea ţevilor de apă şi a reţelei de canalizare. Canalele de scurgere din Copenhaga sunt pe ducă. E destul de furcă, doar ca să amâne colapsul.

Deschise uşa vagonetului. Se aşezară înăuntru. Franz Fieber la cârmă. Undeva se trezi la viaţă un mare electromotor. Vagonetul se puse în mişcare.

Intrară abrupt în viteză, ca un jet. Lumina de avarie a tunelului care se întindea înaintea lor se stinsese. Vagonetul ţâşni în beznă. Tunelul şerpuia.

Bezna era desăvârşită, în afara unui slab reflex al instrumentarului pe faţa lui Franz Fieber. Auzul lui Kasper înregistră o lărgire a tunelului, apoi o strângere, pereţii de cărămidă se transformau în ciment. Sau, poate, ceea ce auzea nu era decât îmbrăcămintea propriului său sistem nervos.

Se sprijini de Stine.

— Ai ştiut despre mine. Înainte de ziua de la plajă. N-ai fost dusă de curent de la barcă. Eu nu eram decât un pion.

Trecură printr-o bucată luminată de tunel, îi zări chipul.

— La circ se iau droguri? întrebă ea.

El nu bănui unde vrea să ajungă.

— Doar la numerele de forţă. Anabolizante. Nu mai

există azi numere de forţă fără anabolizante.

— Sora Gloria ne-a arătat o listă. Din *săptămânalul pentru medici.* O listă a substanţelor care dau cea mai mare dependenţă. Sunt preparate de laborator. Puţinii care le-au luat – inventatorul şi câţiva laboranţi – îşi petrec tot restul vieţii făcând rost de bani. O priză costă de la o sută de mii de coroane în sus. Efectul ţine între unul şi zece minute. Şi e descris ca un extrem de puternic sentiment al treziei şi iubirii.

Tunelul se lărgi. De data asta tavanul se arcuia deasupra lor cu amploarea unui hangar. În crepuscul întrezări urmele unei zidiri care fusese cândva un altar.

— Sunt resturile temeliilor de la primele sinagogi, spuse Stine. Construite pe un loc sacrificial păgân.

Apoi arătă nişte obiecte care păreau nişte trunchiuri de copaci, prăbuşite.

— Vechile ţevi de apă. Din lemn scobit.

Sentimentul lui Kasper faţă de oraşul său se schimbă. Crezuse că e zidit pe calcar şi lut. Dar nu aşa arătau lucrurile. Se înălţa pe gunoi şi pe prăbuşirile preistoriei sale religioase.

Îşi potrivi rugăciunea. Singurul lucru pe care se putea bizui. Împreună cu iubirea. Dar aceasta numai cu „poate”.

— Cinci mii de oameni.

Asta îi şopti Stine la ureche. El îi îndrăgise mereu răsuflarea, care se modifica după stările ei, sau poate după ale sale? în acea clipă mirosea vag a petrol.

— A estimat maica Maria. Când Gloria a povestit despre acele substanţe. Cinci mii de oameni global. Care le-au luat. Nu pe cele chimice. Dar au trăit ceva înrudit. Care au descoperit că realitatea e o colivie. Şi care caută uşiţa cu zăbrele ce duce în libertate.

El se întoarse şi o privi în ochi. Ea, Doamna Albastră şi Klara Maria ar fi putut să întemeieze o societate. Şi să-şi

închirieze privirea neîndurător de fixă unei firme de demolări.

— Te-am văzut la TV, zise ea. Surorile şi cu mine. Acum doisprezece ani. Într-o pauză dintre numere. Când era linişte. Atunci maica Maria a zis: „E unul dintre cei care a încercat acele substanţe. Un căutător al adevărului”. Şi apoi s-a uitat la mine. Zicându-mi: „Ai putea să intri în legătură cu el”. Eu: „De ce?” Ea: „Ca să-l ajuţi să caute. Şi fiindcă îi plac copiii”. De aceea am apărut. În felul meu.

— Atunci de ce te-ai purtat neprietenos? Fuga pe Strandvej? La început?

Ea ezită.

— Când m-am aflat înaintea ta am simţit că erau atât de multe pe care nu le ţineai sub control. Talmeş-balmeşul tău lăuntric. Şi altele. Mi s-a părut ceva imposibil de cuprins. Zdrobitor.

În ultimele minute auzise, înaintea lor, un vuiet. Ca de mari turbine. Acum zgomotul devenise mai puternic, ca o cascadă. Vagonetul se opri. Tunelul se oprise la un zid de beton. La picioarele lor, apa întunecată era absorbită printr-un canal cu gratii.

— Pauză de masă, zise Stine. Trei minute.

Sora Gloria deschise rucsacul. Împărţi pâine şi brânză. Kasper învârti pâinea între degete. Duhoarea nu dispăruse, cum s-ar fi putut spera. Din obişnuirea cu ea, poate. Dimpotrivă, sporise. Amestecată acum cu miros de grăsimi râncede, ca dintr-o chiuvetă înfundată, desigur ridicat la cea mai înaltă putere.

În peretele tunelului era un capac de metal, pe care Stine îl ridică ajutându-se de ranga roşie. Dincolo de capac era un tablou cu cifre strălucitoare, de un tip pe care Kasper nu îl ştia. Franz Fieber făcu legătura calculatorului său portabil cu tabloul. El şi Stine se aplecară deasupra ecranului.

Stine mânca între timp, cu poftă. Nestingherită. Îşi aminti de scena când ea intrase în baie şi el stătea pe W.C. Tocmai era la scaunul de dimineaţă, chestie rituală. Pe micul raft al locului, o instalaţie fonică de dimensiuni reduse Hans Fargius interpreta Bach, BWV 565, la orga barocă restaurată de la biserica Sfânta Cristina din Falun. Stine deschisese uşa, intrase înăuntru şi dăduse muzica mai încet. Ţinea, ca şi acum, în mână o felie garnisită – atunci, cu avocado şi Camembert *au lait cru)*

— Trebuie să-ţi comunic ceva important, spusese.

El observă cum i se crispează partea de jos a corpului. Toate fiinţele vor linişte în asemenea clipe. Nu poţi fi gata de apărare şi concomitent să-ţi relaxezi partea de jos a corpului. Dând o lovitură cu capul. Sau corespondând cu administraţia financiară.

Ea muşca din pâine. Total neimpresionată. Kasper înţelese deodată că până şi cele mai adânci inhibiţii sunt determinate cultural. Şi că ea scăpase cumva de asta.

— Azi dimineaţă am descoperit ceva, chiar în clipa când tu ai deschis ochii. Şi când totul dădea să înceapă. Mi s-a părut că sunt lângă patul tău de moarte.

El nu putea să-i spună nimic. Stând pe W.C. Ei, care vorbea ca şi cum ar fi jucat într-o piesă de Shakespeare. Şi îi lipsea orice posibilitate de relaţionare de la care ar fi putut porni în acea clipă.

— Şi atunci, zise ea, mi-a fost limpede că te iubesc.

Ce era să răspundă? în situaţia sa?

— N-ai vrea să ieşi puţin? Aş vrea să mă şterg.

Acum, Stine îşi ridicase ochii din ecran.

— Suntem la staţia centrală de pompare, înainte ca ţevile să dispară sub port. Pe partea cealaltă ar trebui să fie o ţeavă nouă, nefolosită. Dar trebuie să trecem pe lângă pompe.

Se întoarse din nou spre ecran. Kasper îl auzi, lângă el, pe tatăl său. Maximilllian se sprijinea de una dintre

cârjele lui Franz Fieber. Africană băgase perfuziile în buzunarele de la piept ale costumului de protecţie. Tată şi fiu contemplară împreună femeile şi tânărul. Care se aplecau peste computer şi tabloul cu indicaţii.

— Sunt ca nişte soldaţi, zise Maximillian. Soldaţi de elită. Dar fără mânie. Ce-i mână?

Kasper auzi cum sistemul său se acordează cu al tatălui. Aşa se întâmplă în toate familiile. Cu toţi cei ce se înţeleg. Însă doar rareori. Şi de obicei nu observă nimeni. Că o clipă cad măştile. Nevrozele. Traumele fundamentale. Şi că dispar, pentru o clipă, toţi paşii greşiţi, că se aude pur şi simplu omenia obişnuită. Delicat, dar insistent. Între şobolani, pompe şi fluvii de noroi.

— Sunt plini de ceva, zise bolnavul. Ceva atât de puternic, încât s-ar lăsa ucişi pentru asta. Dar ce e oare?

Kasper auzi, în glasul tatălui său, dorul.

— Mama ta, şi Vivian, continuă Maximillian. Cele două femei. Faţă de ele două am fost aproape gata să mă predau. Dar când e să fie, nu îndrăzneşti. Şi dragostea pentru circ. N-am îndrăznit să renunţ. Şi faţă de tine.

Se priviră în ochi. Fără reticenţe.

— Tu, zise el, ai fost cel mai bun lucru de care Hélène şi cu mine am fost în stare. Am mai făcut noi împreună câte ceva. Dar ăsta a fost lucrul cel mai important.

Kasper întinse mâna şi-i atinse bolnavului tâmpla. Maximillian răbdă o secundă intensitatea, apoi se întoarse. Şi totuşi, fusese cea mai lungă apropiere de care Kasper îşi amintea.

— Asta va goli totul în o sută optzeci de secunde. Apoi putem să trecem.

Kasper auzi cum se modifică zgomotul uriaşei pompe. Se întoarse spre cilindrul lucitor, era mare cât containerul de fermentare de la o fabrică de bere. Pereţii sclipeau de condens. Unde, pe betonul tunelului, picura apa, creştea, împotriva firii, o plantă de un verde întunecat, cu frunze

netede. Stine se aplecă şi culese una. I-o ţinu înaintea ochilor. Pe suprafaţa verde-închis, un strop de apă.

— E un soi de popilnic, o buruiană care supravieţuieşte chiar şi la lumină de avarie.

Stătea aproape de el.

— Am avut o copilărie frumoasă. Nicio zi în scaun de invalid. Nimic mai rău, la infirmerie, decât două înţepături şi o înghiţitură de clorhexidină. Dar aveam un joc.

Picătura începu să lunece pe marginea frunzei.

— Am încercat să înţeleg picătura. Ce o ţine. Ce o împiedică să se desfacă în mai multe.

Mişcarea trebuie să fi provenit de la mâinile ei. Dar nu se mişcau. Erau mai mari ca ale sale. Vânoase. La prima atingere, răcoroase. Dar când îl atingea, când îl mângâia chiar şi numai un minut, deveneau foarte calde. Însă rămâneau mereu liniştite.

— Şi ce o ţine?

Lui Kasper îi plăcea curiozitatea ei. Era toată o foame, era insaţiabilă. Precum curiozitatea unui clovn. Şi a unui copil. O deschidere, o poftă de lume care nu ia nimic necercetat.

— Încă mă mai joc aşa, şopti ea. Doar că, acum, puţin altfel. Ceva mai multă concentrare. Arie mai largă. E singura deosebire. Între o fată şi o femeie. Un copil şi un adult. Adun tot ce ştiu despre forţa de coeziune a lichidelor în raport cu aerul. Elasticitatea stropului, încercarea sa de a găsi o cât de mică energie extensivă. Teorema Dirichlet a cifrelor prime. În mod normal nu putem reţine odată decât două, trei propoziţii în conştiinţă. Eu încerc să le reţin pe toate. Ca pe o intuiţie de specialitate. Şi când sunt foarte aproape de înţelegere, foarte, foarte aproape, sufletul fiind gata să explodeze, atunci las orice înţelegere la o parte şi mă las absorbită de picătură.

Frunza era tăcută. Şi picătura. Nimic nu se mişca. Auzi cum era scos din pompă ultimul rest de apă.

— Şi atunci, pentru o fracţiune de secundă, mi se pare că între mine şi picătură nu e nicio deosebire.

Puse uşor de tot frunza pe betonul cenuşiu.

— Când acest lucru se întâmplă, rar de tot, bănuieşti ce poate să coste. Să ajungi într-adevăr acolo. Un preţ pe care nu-l poate plăti niciun cercetător. Rămânând şi înainte, şi după, cercetător. Ar fi preţul înţelegerii, în sine. Nu poţi să fii cu totul în ceva şi să încerci în acelaşi timp să înţelegi. Poate fi vorba de acelaşi lucru?

Pe partea exterioară a cilindrului se afla o scară. Ducând la peste trei metri în sus. De la ieşirea din staţia de pompare se ramificau trei ţevi. Cea mai mică avea un diametru de vreo şaptezeci şi cinci de centimetri.

Cilindrul era ferecat de obicei cu un capac şi un lacăt electric, acesta se deschisese. Probabil că o făcuse Stine, din tabloul cu cifre electrice.

— Acum şi-au dat seama, la supravegherea centrală, că nu-i în ordine ceva. În cinci minute apar cei de la administraţia oraşului, vin militarii şi telecomul, o mulţime, cu câini, cu măşti de gaze. Dar până atunci noi ne-am topit.

Îşi luă avânt peste marginea staţiei de pompare. Kasper încercă să o urmeze. Corpul său cedă. Ea-l trase în sus. Două ţevi erau închise de ventile electrice. Ultima era deschisă. Stine aprinse lanterna din frunte.

Priviră într-o lume verde-închis, impecabilă. Ţeava de canalizare era perfect rotundă, îmbrăcată pe dinăuntru cu un material verde care dădea reflexe slabe, ca modul *softtone* al unei lămpi cu leduri.

— PVC, zise Stine. De la firma Aarsleff. Au tratat sistemul de canalizare pentru a-i prelungi viaţa, să mai ţină cât de cât. Au tras prin canale un ciorap de PVC.

Părea că prin tub se vede infinit de departe.

— E ca şi cum te-ai uita în colul propriei naşteri, spuse el. Foarte frumos. Camerele de supraveghere sunt întrerupte?

Ea încuviinţă din cap.

— Oare n-ar trebui, spuse el, să profităm de acest moment nesupravegheat pentru un mic sărut?

Ea încercă să se îndepărteze. Dar stătea pe nişte trepte înguste.

— Ştiu, zise el, că vei spune: poate ne vede Dumnezeu. Dar Dumnezeu e de partea noastră. Şi Kierkegaard. Nu-ţi aminteşti ce spune în *Faptele iubirii?* Orice relaţie de iubire e un triunghi obraznic. Tu, eu şi Dumnezeu.

Ea dădu cap că nu.

— Goethe, spuse el. Şi Jung. Şi Grock. Şi Bach. Sunt cu totul de acord. Înaintea marilor succese se stă gură-n gură cu iubita: înaintea propriei naşteri.

Ea se desfăcu din hipnoză.

— Pop, spuse ea. Niciodată n-ai fost altceva decât pop.

Mânia ei suna condensat, precum acidul. Poate din cauza staţiei cilindrice de pompare. Suna ca o acustică oglindă concavă, care sporea şi concentra sunetul. Avea o voce melodioasă, înnobilată la corul şcolii de fete Zahles1. Sub conducerea lui Hess Theissen. Şi în acelaşi timp parcă avea un bici. O văzuse încremenind ca o masă supereliptică plină de şefi de secţie.

— Mi-e sete de tine, spuse el.

— Ştiinţa ta, spuse ea, e de împrumut. Furată. Îmbinare de petice.

Îl apucă de haină.

— Sentimentele tale n-au nicio profunzime. Nu faci decât să fugi, Kasper. O iei la goană. Într-o zi vei fi ajuns din urmă. De profunzime. De declaraţiile tale de dragoste. Trăieşti şi vorbeşti ca şi cum ai fi tot timpul în arenă.

El începu să fredoneze. Acustica cilindrului de oţel era fantastică. Sunetul se strecura de-a lungul peretelui şi se întorcea ca într-o galerie a şoaptelor. Fredonă opt

măsuri pline de vrajă, irezistibile, fabuloase.

— *Simfonia pariziană,* zise el. Dezvoltarea tematică din partea întâi. Unde tema principală e modulată cu un *crescendo.* Şi în ultima parte, în încheierea expoziţiei. Simulează o fugă. Fără să o ducă până la capăt. Aşa ceva e stilul pop. O ştie şi el. Îi scrie tatălui său de la Paris: „Să vezi, tată, voi face aşa şi pe dincolo, iar la măsura cutare, publicul va începe să plângă, oamenilor o să le curgă mucii; o să le placă teribil. Ceva popular. Dar are efect. Merge drept la inimă. Din punct de vedere tehnic nu e cine ştie ce. Nici urmă de profunzime de specialist. Dar vrăjeşte. Funcţionează. Efectul e desăvârşit”.

Se aplecă spre ea.

— Inima. Şi intensitatea. Pentru astea două m-am dus în arenă.

Chipurile lor erau foarte apropiate. Kasper nu se clinti din loc niciun centimetru.

Ea urcă spre deschiderea canalului.

— Mereu câte doi, zise spre cei din spate. E cursa vieţii voastre pe tobogan. Cade şaizeci de metri sub suprafaţa mării. Frânaţi, lipindu-vă picioarele şi coatele de pereţi.

Kasper se aşeză lângă ea. Porniră.

1. Şcoală de veche tradiţie (secolul al XIX-lea) din Copenhaga.

Întâi fusese un soi de cădere liberă. PVC-ul nu opunea aproape nicio rezistenţă, parcă lunecau pe o pernă cu aer. Kasper se destinse, rezemându-se spre spate; observă cum trupul ei se sprijinea de al lui. Singurul sunet era un ecou foarte slab al textilelor frecate de suprafaţă şi o presimţire îndepărtată, aproape neauzită, a ceea ce-i aştepta.

Curba se domoli.

— Mai sunt câteva minute, zise Stine. E cel mai lung tobogan din Europa de Nord. Când l-a terminat, firma

Aarsleff a invitat toţi şefii de secţie să-l probeze, să se dea pe el. Ne-au lăsat să ne dăm pe tobogan cu un pahar de şampanie în mână. E o ţeavă de înaltă presiune. N-are ventile. Nici înnădituri.

Se făcu mai răcoare.

— Ai fost la părinţii mei, zise ea.

Ea plecase de trei luni. Kasper crezuse că-şi va pierde minţile. Dăduse târcoale adresei pe care o găsise în apartamentul ei, ca un animal bolnav. În cele din urmă se dusese acolo.

Casa se afla la marginea orăşelului Holte, aproape de lac, lângă lanuri şi păduri, în adâncul unei grădini cu pomi bătrâni, roditori. Mama Stinei îl primi în casă şi făcu ceai. Semăna cu fiica ei în asemenea măsură, încât, văzând-o, mai că i se muiară picioarele. Tatăl Stinei rămăsese în picioare de-a lungul discuţiei ce urmase, ca şi cum ar fi vrut să se sprijine de rafturi, fără să zică nimic.

Nici Kasper nu zise nimic. Vorbea atmosfera odăilor.

Într-un fel, era o casă modestă. Atât bărbatul, cât şi femeia sunau modest.

Dar era acea modestie specială care apare când familia ta a navigat de două sute de ani pe un val de cultură burgheză şi capital financiar. Kasper mai auzise sunetul şi înainte, dar nu atât de aproape. Avea ceva neîngrădit, cei doi bătrâni dinaintea lui n-aveau nicio rezervă, n-aveau nimic de dovedit, de opt generaţii în urma lor fuseseră pe rând agenţi de bursă, pianişti, pictori din şcoala de la Skagen şi doctori în filosofie, şi, cu doar vreo sută de ani în urmă, Hans Christian Andersen se ridicase de la masa de prânz a familiei – şi ce să mai facem cu picturile din epoca de aur, pe spatele cărora artiştii scriseseră dedicaţii pentru stră-străbunica, pentru că avem atât de multe că nu mai e loc pe pereţi?

Kasper trase cu urechea la costuri; unde era preţul pentru rafinament şi înălţimea până la tavan? Ultima dată

când jucase Rivel la Copenhaga, Kasper împărţise cu el garderoba din clădirea Circului; garderoba verde. Rivel depăşise timpul programat, Kasper auzise acest lucru, auzise şi Rivel. La ieşire, bătrânul clovn avea ochii în lacrimi.

Îl privise pe Kasper.

— Mi-am pierdut *tim*ingul, zise el. Acum douăzeci de ani nu mai voiau să mă lase să plec. Acum m-au umilit. Cu plictiseala lor. Totul costă.

În cameră intră o fată. Mai tânără decât Stine. Ca un spiriduş. Cu gura mare şi faţa îngustă. Ceva din sunetul Stinei. Şi din frumuseţea ei.

Trebui să se adune din şoc. Îşi potrivi auzul. Legătura dintre partea mentală şi partea formatoare de simboluri a conştiinţei fetei era tulburată. Întregul sunetului era nestructurat. Dar inima îi era deschisă, şuvoi izbucnind spre afară fără reţinere. Mai auzise acest sunet înainte la reprezentaţiile de binefacere. Probabil că era sindromul Williams. Un defect de cromozom.

— Sunt un prieten al Stinei, zise.

— Eşti iubitul ei, zise mama.

— M-a părăsit, zise el. Nu ştiu unde e.

Femeia turnă ceaiul.

— Când Stine era mică, nu voia să-i dau de mâncare. În ruptul capului. Am sfârşit prin a o aşeza cu farfuria pe podea. Nu voia nici s-o ţin de mână când mergeam la cumpărături. Nu ştiam ce să mai fac.

Întinse mâna şi îşi atinse soţul. Kasper auzi încordarea sexuală dintre ei. La fel de proaspătă, după atâţia ani.

— A plecat, zise mama. Nu ne-a dat nicio adresă. Primim scrisori, dar nu e trecut destinatarul.

— Dacă aş putea să văd un plic, zise Kasper, i-aş da de urmă. Am resurse nelimitate.

Cei doi îl priviră. Ştia că îi înţeleg disperarea. Simţi

că îl compătimeau.

— Ar trebui să fie de acord, zise tatăl. Şi n-avem cum s-o întrebăm.

Kasper ar fi putut să săvârşească o crimă. Să-i sugrume. Să dea foc casei, cu ei în ea. Dar rămase pe loc.

Mama îl conduse afară. Asemănarea ei cu Stine era copleşitoare. Cuvintele rostite ieşiră din gura lui Kasper, dar nu ştia cine le articulase.

— Când atingi oamenii, ţi se încălzesc mâinile?

Ea îl privi uimită.

— Da, aşa mi s-a zis. Că după aproximativ un minut devin foarte calde.

Umblase pe străzi încoace şi încolo fără să ştie încotro merge. Când începu să vadă iar limpede, îşi pierduse, undeva în rezervaţia Vaserne, orientarea. Până să regăsească drumul la maşină se înnoptase.

În urma lor, în tunelul canalului, auzea şoapta înăbuşită a celorlalţi trei. Şi din când în când, o lovitură, dacă una din cârje se lovea de perete.

— Ţi-a fost dor de mine, zise ea.

O spusese mirată sincer, de parcă abia acum ar fi înţeles într-adevăr.

Căderea deveni mai abruptă.

— Suntem aproape de capăt, zise ea.

Curba canalului se îndreptă, mişcarea se opri. Aprinseră lanternele de pe frunte, tunelul se sfârşea la picioarele lor.

Ajunseră într-un spaţiu pătrat de cinci pe cinci metri. Ţevi de beton şi plastic se întretăiau, Stine puse mâna pe cea mai mare.

— Cablajul central. De la Copenhaga la Amăger.

În perete era montată o placă de oţel. O atinse cu vârful degetelor. Alunecă într-o parte.

— Căile de ieşire sunt prevăzute legal, zise ea. Am

fost de faţă când departamentul Construcţii & Tehnică al primăriei Copenhaga şi-a dat acordul pentru umplerea promontoriului Tippen. S-a cerut atunci această ieşire în caz de necesitate. Ajunge în subsolurile băncii Konon.

Franz Fieber părăsi canalul. Apoi africană. Îl prinsese pe Maximillian de centură. Tatăl său ţinea în mână un telefon.

— A reuşit aterizarea elicopterului, zise. Pe furtună.

Din conducta pe care tocmai o părăsiseră se auzea un vuiet îndepărtat. Stine păli.

— Apă, zise ea. Ne-au făcut legătura cu conducta principală, din Tingbjerg. Vor să ne înece.

Scuturã capul.

— Cine o fi?

Maximillian râse încet.

— Indiferent cine apasă pe buton, zise el, are în spatele său un sistem care ţine în ordine realitatea.

Se înghesuiră în micuţa cabină. O uşă interioară de sticlă lunecă, închizându-se. Uşa de afară începea să se închidă. Apa izbucni din ţeava de plastic. Deveni un fulger masiv, care trăsni cu tunet peretele de vis-à-vis. Cabina plutea la înălţime.

— Să ne rugăm, zise Kasper. Doar o clipă.

Era un lift cu viteză maximă. Îngenuncheară, după treizeci de secunde experimentau imponderabilitatea.

Sus ajunseră într-un spaţiu de granit lustruit. Kasper recunoscu structura suprafeţei de piatră. Se aflau, desigur, în subteranele Konon. Vis-à-vis se deschise o uşă dublă, liftul clădirii. Intrară. Era spaţiu cât să dai o petrecere.

Stine ezită. Cu mâna pe buton.

Kasper auzi cum autoritatea spaţiului slăbeşte. Se apropiau de alţi oameni. Spaţiu de lucru pentru clovn.

— Poate ar trebui să ne scoatem costumele de protecţie, zise el. Par uniforme.

Numără douăzeci de etaje, plus un parter nemarcat.

Liftul opri.

Uşa se deschise spre unul dintre cele mai cu gust amenajate spaţii din câte văzuse Kasper vreodată. Peretele dinaintea sa era oval, îmbrăcat în lemn adus de apă. Lemnele fuseseră patinate gri-argintiu de apa mării, formele se lustruiseră la mal, impresia fiind de primitiv şi totodată de nemaipomenit rafinament. Podeaua era de marmură, în alte împrejurări s-ar fi oprit să se bucure de privelişte şi de sonoritatea cu totul specială a spaţiului.

Dar nu şi acum. În faţa liftului se afla un bărbat în uniformă verde, cu o mitralieră. Era Aske Brodersen.

Pe Kasper nu-l interesaseră niciodată armele. Nu voise niciodată să ia cu el nici măcar un pistol cu capse. Nici măcar un revolver din genul celor cu ţeavă de pe care iese un steag pe care scrie „Bang!”

Dacă totuşi recunoscu arma dinaintea sa ca fiind un Buschmaster automat, fu din cauză că văzuse respectiva marcă prin târguri, împreună cu Circul de Stat rus făcuse un turneu pe lângă graniţele Provinciei de Răsărit şi văzuse în pieţele de acolo mormane de mitraliere, lângă grămezi de opiu; n-avea să uite niciodată parfumul frunzelor proaspete pentru *curry,* al uleiului de arme fără adaos, al opiului neprelucrat.

Făcu să salte haina albastră în jurul taliei şi întrebă cu voce subţire:

— Unde e toaleta pentru doamne?

Bărbatul dinaintea sa încremeni. Politeţea e adânc înrădăcinată la danezi, ţine de karma, având origini în structurile feudale din vremea monarhiei absolute. Kasper pluti peste podea.

— Îmi arătaţi, şopti, încotro s-o iau?

Apoi îşi plecă scurt fruntea şi îl pocni cu capul.

Aske Brodersen căzu în genunchi ca şi cum ar fi vrut să se roage. Africană îi luă arma din mâini. O ţinea de ţeavă, cu patul în jos.

În peretele dinaintea lor se afla o uşă de lemn nobil. Rotundă ca peretele. Lată de doi metri. Se deschidea pe o pernă de aer, fără sunet şi fără rezistenţă. Intrară într-o încăpere de lumină.

Pereţii erau de sticlă. Tavanul era de sticlă, podeaua la fel. Ţinute de nişte stâlpi înguşti de oţel cromat. Odaia avea forma unei farfurii zburătoare. Sub picioarele lor se vedea marea, la optzeci de metri mai jos. Dincolo de ferestrele ovale se afla Copenhaga. Se aflau atât de sus, încât vedeau meteorologia oraşului. Deasupra norilor de peste Frederiksberg. Deasupra a ceva ce ar fi putut fi fulgere mai la sud. Deasupra centrului oraşului, peste care amurgea soarele.

Prin spaţiu trecu un cerc, silueta unei roţi uriaşe. Era umbra elicopterului, aflat chiar deasupra lor: acoperişul de sticlă era pista de aterizare.

La un pian cu coadă se afla Joseph Kain.

Orice clovn are experienţa chipurilor care exprimă uimirea. Chipul lui Kain avea ceva deosebit. Kasper mai văzuse asta. Pe chipurile mărimilor din *showbusiness.* Dacă ajungi la părerea că numai Dumnezeu te mai poate surprinde, devii, într-un fel, vulnerabil.

Pe o sofa se afla Klara Maria, lângă ea un băiat brun.

Ea sări şi alergă prin odaie.

Fugi drept la Stine, cuibărindu-i-se la piept.

— Mamă, spuse.

Îşi apăsă capul în poala ei. Şi repetă cuvântul. O scenă frumoasă. Poate la limita sentimentalităţii. Apoi feţişoara se întoarse spre Kasper. Era angelică, până ce o străbătu un râs şmecheresc. Cosmosul nu îngăduie sentimentalismul decât în trecere.

— Tată, zise.

Kasper se întoarse. Să vadă cine se afla în spatele lui. Nimeni.

— Eram gravidă, zise Stine. Când am plecat. E fiica

ta.

În tavan trebuie să se fi aflat o trapă pe care Kasper n-o observase. Şi, timp de o clipă, auzul îl părăsise. Bărbatul care aterizase pe podea trebuie să fi sărit de la patru metri înălţime. Totuşi, căzuse ca o pisică. Era Ernst. Nu mai purta bandaj. Nasul părea să i se fi vindecat cum trebuie. Ceva pudră, şi ar fi putut să pozeze pentru un studio de fitness. Sunetul său era moale şi foarte treaz. Buzele i se mişcau, parcă ar fi vorbit cu el însuşi. Kasper înţelese deodată că aparatul auditiv era concomitent şi receptor, şi microfon. În mâini ţinea o armă. În clipa în care ajunse jos, trase în africană.

Şirul de împuşcături fu atât de intens, încât se auzi ca o tuse. Puterea proiectilelor o smulse pe femeie de la podea şi o izbi de perete. Pentru o fracţiune de secundă corpul păru să rămână atârnat, apoi căzu cu faţa la podea.

Bărbatul întoarse arma spre Kasper. Hainele de femeie îl derutară, dar nu pentru mult timp. Corpul lui Kasper se crispă, pregătindu-se pentru lovitură. Simţi o deosebită dulceaţă dându-şi seama că rugăciunea nu încetase nicio clipă. Va muri, dar întors către marea iubire. Precum modelele sale cele mai bune. Iisus, Gandhi, prinţesa budistă Pemasal.

Maximillian lăsă cârjele şi se aruncă înaintea lui Kasper. Proiectilele porniră într-o curbă ascendentă, îl nimeriră din coapsă până deasupra pieptului, păru să plutească în spate spre Kasper. Ieşindu-i prin spate, gloanţele păreau să fi deschis un fermoar, Kasper fu stropit cu sânge şi ţesuturi. Apoi tatăl său căzu peste el şi se prăbuşiră împreună.

Uriaşul privi împrejur. Ca să fie sigur că-şi putea încheia liniştit proiectul. Kasper simţi o brumă de admiraţie. Orice mare improvizator îl recunoaşte pe celălalt. Din capacitatea de a-şi aminti, în mijlocul unei acţiuni, imaginea întregului.

Pistolul automat se îndreptă spre Kasper.

În acea clipă înţelese că africană era încă în viaţă.

Când o văzuse nimerită, căzând, fusese convins că murise, iar auzul său o scosese din câmpul de percepţie. E acea formă de raţiune care ne pune nouă, oamenilor, limite, mărginindu-ne receptarea minunilor.

În Maroc, la Cirque du Maroc, la marginea Saharei, văzuse cum se împreunau doi lei de circ. Se întâmplase pe drumul dintre intrarea în arenă şi cuşcă, toţi se retrăseseră, şi îmblânzitorul, toate uşile fuseseră închise, Kasper se grăbise să urce, împreună cu un tehnician, într-un jeep al circului. În grabă, acesta îşi pierduse cascheta, deschisese uşa să o ridice. Erau la şaptezeci şi cinci de metri depărtare de lei. În timpul de care tehnicianul avusese nevoie ca să se aplece şaptezeci şi cinci de centimetri, leul mascul a ajuns la maşină. În clipa în care Kasper l-a smucit pe om înăuntru şi a trântit uşa, ghearele leului s-au înfipt în canistra de apă de pe platformă.

Acel sunet care înconjura atunci fiara n-ar mai fi vrut să-l audă vreodată.

Acum îl auzi din nou. La femeie.

Africană sări în picioare direct din poziţia ei culcată. Şi se apropie de Ernst dintr-o singură mişcare.

Îl lovi în cap cu braţul întins, cu leuca, parcă. Apoi îl apucă de gât şi îl izbi cu capul de pian. Scoase un sunet ca de gong chinezesc. Corpul bărbatului se prăbuşi cu picioarele în şpagat.

Rochia africanei păru să se despice în două, alunecă de pe ea în dreapta şi în stânga. Era centura cu care îl purtase pe Maximillian, tăiată ca de o foarfecă de metal. Pielea şi ţintele de oţel avuseseră efectul unei veste antiglonţ.

Mâinile ei se crispară ca nişte gheare.

— Nu-l omorî, zise Kasper. Să încercăm să nu întindem răul. O să te urmărească toată viaţa. Meister Eckhart spune undeva…

Africană se uită la el. O convinsese. Poate nu cu înţelepciunea sa. Ci mai degrabă cu efectul de surpriză. Falca de jos începu să-i coboare.

Bărbatul de la picioarele ei se ridică în genunchi şi o lovi cu patul subţire al armei. Kasper auzi cum i se rupe femurul.

Ochii femeii se înroşiră. Ca şi cum sângele i-ar fi năpădit irisul. Se aplecă. Îşi trecu braţul pe sub bărbatul de sub ea. Îl ridică.

Începu să-l strângă. Ducea un bărbat de nouăzeci de kilograme, plus propria ei greutate. Cu o ruptură de femur. Kasper observă că asculta viitorul. Auzea gustul prevestitor a ceea ce avea să se întâmple în curând, când Africa îşi va pierde răbdarea şi se va ridica.

Ochii bărbatului ieşiră din orbite. Kasper auzi o încheietură trosnind. Degetele lui Ernst erau înţepenite pe trăgaci.

Pistolul automat porni. Stolul de gloanţe desenă pe geamul de sticlă reflectorizantă o jumătate de inimă. Geamul se sparse, căzând, purtat de curent, în odaie.

Spărturile erau cât nişte plăci de masă de sufragerie. În acelaşi moment, Kasper auzi vântul.

Crescuse în intensitate. Kasper se lăsase păcălit de soare. Nu se mai gândise la ce mare înălţime se aflau. Nu era un vânt obişnuit. Era *jetstream,* torentul furtunos de aprilie.

Spărturile de geam au fost măturate prin spaţiu şi se pulverizară în spatele lui Kasper. Vântul înhăţă apoi mobilele, copiii, pe Kain, pe africană, izbindu-i de perete.

Kasper văzu cum pianul se cabrează ca şi cum ar fi vrut să se ridice în două picioare Apoi zbură şi se sfărâmă de perete.

O clipă, totul păru să plutească. Atunci îi prinse Kasper pe copii, îi trase peste Maximillian în jos, spre sine, şi îi legă de un stâlp.

În clipa următoare, când vântul dădu înapoi, veni sorbul, ca refluxul după un val izbit de ţărm.

Afară se crease un sorb, ca şi cum un *jet* ar fi pierdut în zbor o uşă de pasageri. Kasper întoarse capul să se uite la Stine. Era la podea, ţinându-se de un stâlp. Văzu cum Kain se străduieşte să ajungă la uşă.

Africană îi dădu drumul lui Ernst. Kasper văzu cum acesta umblă la armă şi vrea să o pună în funcţiune. Înţelese că mâinile nu-l mai ascultau. Apoi sorbul îl trase în spate, mai întâi lent. Ernst se lăsă în genunchi, încercând să scape, dar nu reuşi. Încercă să apuce o coloană, dar mâinile nu-l ascultau. Apoi fu absorbit peste mare.

Deasupra lor, Kasper auzi motorul elicopterului accelerând. Auzi zgomotul dezamarării. Apoi vântul smulse aparatul de pe clădire.

Nu se uită în sus. Privi faţa lui Maximillian. Erau aproape unul de celălalt. Tatăl său zâmbea.

Reuşi să ridice o mână. Îi mângâie lui Kasper obrazul.

— Ştiu ce vrei să spui. Că a fost frumos. Mişcător. Că m-am sacrificat pentru tine. Ca să plătesc oarecum pentru cele în care te-am implicat, mama ta şi cu mine. Şi asta aşa e. La naiba, aşa e.

Încercă să-şi tragă sufletul. Kasper văzu în gura tatălui său două culori de sânge. Era curgerea de un roşu întunecat a leziunii venelor. Şi cea de un roşu deschis a sângelui din artere. Ultimul scotea un zgomot ca o uşoară fierbere, a microscopicelor bule de oxigen care izbucneau prin suprafaţă.

— Sunt un om cu surplus de energie, şopti Maximillian. Pot să-mi permit să-ţi dau dreptate. Numai o dată. Acum, la sfârşit.

Deşi glasul abia i se mai auzea, avea totuşi vitalitate. Ca pe vremea când tatăl său trebuie să fi avut patruzeci de ani. Corpul lui Maximillian era o scamă în univers. Dar

conştiinţa sa nu era slăbită.

— Ia taci, scenele de moarte m-au distrat mereu. Îţi aminteşti de Basotto? Dând bis cu muritul, reintrând în scenă să mai moară o dată. Făceam pe noi de râs. Dar ăsta de acum. Va fi ultimul spectacol.

— Eşti chiar aşa sigur de asta, bunicule?

Vorbise fata. Muribundul o privi ţintă.

— Nu e cam târziu, şopti el, să fiu prezentat nepoţilor?

— Din păcate, nu s-a putut aranja mai devreme, zise Kasper.

— Nu vorbi, spuse fata. Trebuie să te gândeşti că vei muri.

— Ce naiba? zise Maximillian.

Fata se aplecase deasupra lui. Îi pusese o mână pe piept. Şi o mână pe cap.

— Bastian, chemă.

Băiatul brun îngenunche lângă capul lui Maximillian. Cei doi copii erau înconjuraţi de o concentrare cum Kasper nu mai auzise niciodată la copii. Şi numai rareori la oamenii mari.

Kasper strânse cu blândeţe corpul tatălui său lângă el. Simţi că în mână i se mişcă un soi de jivină. Înţelese că era inima. Gloanţele deschiseseră coşul pieptului în spate, inima încă bătând era la vedere.

— De fapt, zise fata, nu există nimic de care să ne fie teamă.

Kasper auzi tăcerea. Se răspândea în formă de sferă, dintr-un punct aflat între cei doi copii, dizolvând toate sunetele. Îndepărtând furtuna. Încăperea de sticlă. Corpurile. Prezentul. Danemarca. Ultimul lucru pe care-l văzu Kasper fu chipul tatălui său. În clipa în care conştiinţa îi fusese absorbită din ochi, trasă printr-un tunel. Apoi, totul dispăru.

PARTEA A OPTA

Îl duseră într-o aripă a aeroportului Vaierlose, cândva pentru avioanele militare. Într-un complex de mici barăci pe jumătate îngropate în pământ, lângă o zonă închisă, ciuruită de săpăturile instalaţiilor, plină cu afişe purtând inscripţia „Contaminat”.

Începuse să plouă când trecură prin Jonstrup. În cele trei zile cât îl anchetaseră, plouase fără oprire.

Îl lăsau să doarmă cam trei ore pe zi, sau aşa credea, fiindcă nu avea ceas. Nu-i dădură nimic de mâncare, îi ofereau doar, din când în când, cafea şi suc. Bău numai apă, să nu i se fi pus ceva în cafea sau în suc.

Auzea ploaia cântând pe acoperiş, poate erau cantatele de Bach. După două zile putu să audă cele şase cvartete de coarde haydniene, foarte clar, cele scrise de Haydn după zece ani de pauză. Şi apoi cele şase cvartete de Mozart, răspuns la Haydn. Cam pe atunci începu Kasper să viseze, i se părea că muzica şi ploaia erau pentru supravieţuirea sa. Pentru a lega treptat o realitate care începuse să se dezmembreze.

Fuseseră de trei ori câte doi anchetatori, mereu un bărbat şi o femeie, probabil ştia ce relaţii avea cu femeile. Ele aveau un ton cald şi matern, orice echipă de anchetatori lucrează cu contrastul între părinţi buni şi răi, îi venea să plângă la pieptul anchetatoarelor, ceea ce şi făcu o dată în timpul interogatoriului.

— De ce au fost răpiţi copiii?

— Nu ştiu, zise el. Poate pentru vreo răscumpărare, sau ceva legat de sex?

— Ai zis că era vorba de prezicere.

— O fi vreo neînţelegere. Prezicerea e superstiţie, eu nu sunt superstiţios, aveţi asta în scris, sau înregistrat?

— De ce te-ai întors în Danemarca?

— M-am întors să mor în patrie. Am patruzeci şi doi de ani. Ştiţi, ca elefanţii. Danemarca e pentru mine un cimitir al elefanţilor.

— De ce ai renunţat la contractele pe care le aveai?

— Nu mai am aceeaşi forţă ca înainte.

— Unde i-ai mai văzut pe copii?

— Nu i-am avut niciodată înaintea ochilor.

— Fata spune că te-a mai întâlnit.

— Amestecă lucrurile. Aşa e când eşti iubit, adorat de public, când apari în ziare. Cred toţi copiii şi părinţii că te cunosc. Şi pe voi v-am bănuit. Că vreţi doar să vă aflaţi în apropierea gloriei.

— Anul trecut, în aprilie, ai fost prima oară la mănăstire.

— Am mers prima oară acolo acum o lună. Direct de la aeroport.

— De ce te-au luat?

— Întrebaţi-le pe ele, că doar sunt surori milostive. Nu-i meseria lor să dreagă sufletele rătăcite?

După două zile începuseră ameninţările.

— Femeia, ziseră, şi copilul. Putem să-i reţinem pe timp nelimitat. Starea civilă excepţională anulează legea.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Mâine vei fi expulzat în Spania.

Râse îndesine. Un râs tăcut, privat. Nu-i mai era teamă. Poţi să-i iei multe unui om, dar numai până la un punct. Apoi e liber.

— Kain, spuse femeia. Ce-ţi aminteşte numele?

— Nu e ceva din Biblie?

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Dacă aş putea să stau puţin în poala ta, zise Kasper. Şi să-mi adun gândurile. Poate ar ieşi ceva din asta.

Îi dăduseră un scaun cu şezut oblic. Aluneca mereu de pe el. Auzise despre asemenea scaune, nişte artişti marocani fuseseră interogaţi aşa de Legiunea Străină, la Ajaccio în Corsica. Povestiseră că astfel de scaune sunt

mai rele decât bătaia. Kasper răbdase câteva ore. Până ajunsese la jumătatea *Cvartetului Disonanţelor*.

— Vreau alt scaun, zise. Nu trebuie neapărat design Eames. Dar să fie unul mai bun. Altfel se întâmplă o nenorocire.

Nu reacţionaseră. Nu crezuseră că mai are curent în baterii. El se ridicase, aruncase scaunul cu piciorul în aer şi îl lovise cu el în cap pe unul dintre ei.

În secunda următoare, camera era plină de lume, i se puseră cătuşe negre, ca nişte role de cablu din plastic. Dar primi scaunul cerut.

— Copiii ştiu să facă vreun lucru deosebit? întrebară ei.

— Par să fie dintre cei talentaţi. Cu siguranţă ştiu să se cace şi să bată din tobă în acelaşi timp. Dar ce-ar fi să-i întrebaţi chiar pe ei?

În odaie se afla o oglindă lunguiaţă, cu ape schimbătoare, ca acoperite de ulei. Era o oglindă veneţiană pentru identificarea suspecţilor în cazul său, erau bani aruncaţi; auzea fiecare mişcare dincolo de geam. Singurul lucru de care ar fi putut să se plângă era că sticla oprea câteva dintre frecvenţele înalte, ca aerul umed.

De cele mai multe ori îl auzea pe Mork. Alteori, o auzea pe baro neasa din Strandvej. Bărbaţi şi femei cu sunet de autoritate. De două ori auzi o voce care ar fi putut să fie a ministrului de Externe, îţ aminti de un model sonor dintr-o lojă, de la un spectacol de gală. Poate că totul era numai închipuire. Singurul lucru pe care nu şi-l în chipula era ploaia.

După două zile pricepuse că ei nu adevărul îl căutau. Ci un prefă bricat. Cu care să poată trăi, ei şi publicul.

— Copiii au fost abuzaţi? Asta a fost?

El îşi ridică fruntea, îi privi în ochi.

— A fost motivul, zise el. Dar n-au reuşit. Ăsta şi, poate, banii. Fon dul de caritate al mănăstirii e

considerabil. De la începutul secolului trecut. Donaţii ale unor familii de seamă ruseşti. Care au emigrat în Danemarca, de frica revoluţiei.

Observă că în acest mod găsise audienţă. De acum, îi controla el pe ei.

— Ce trebuia să facă femeia, inginera din turn?

— O prietenă mai veche. A trebuit să iau în consideraţie orice ajutor care mi se oferea.

— Şi tu ce trebuia să faci?

Stătea ca pe o lamă de ras. Trebuia să se asigure de ajutorul lui Mork şi să-i liniştească pe bărbatul şi pe femeia din faţa sa.

— Secţia de Poliţie a Ministerului de Interne a luat legătura cu mine. Pentru că i-am fost profesor fetei. Au fost întrebări de rutină. Dar eu m-am oferit să-i ajut. Am sperat că o să-mi fie de folos la negocieri

Chipurile lor erau lipsite de expresie. Dar vădit uşurate.

Cândva trebuie să-şi fi pierdut totuşi cunoştinţa. Nu dăduse atenţie schimbării, dar observă că spaţiul se modificase, pereţii erau dintr-odată galbeni, ca plasma.

Zăcea pe o saltea subţire, putea să-i audă pe cei care-l interogau, putea să audă întrebările, dar nu putea să-i vadă pe anchetatori.

Ştia că trece printr-o formă de psihoză interioară. Între pereţii care vălureau se formau corpuri omeneşti cu capete de animale, îşi dădu seama că oamenii care ajung nepregătiţi într-o situaţie asemănătoare cu a lui îşi pierd, probabil, minţile.

Realiză că doar rugăciunea îi asigura o anumită formă de linişte sufletească. Curgea calmă ca un torent, ca o încuviinţare profundă, muzicală, nediferenţiind lipsa de structuri care-l înconjura. Rugăciunea e o plută, ne poartă întregi prin despărţiri, prin mahmureală, prin expediţii după ciuperci psihedelice, interogatorii la puterea a treia

şi, după unele spuse, chiar prin moarte. Rugăciunea şi iubirea. Se gândi la Stine.

Fusese plecată câţiva ani şi el încercase totul, ameninţări, şantaj la adresa Institutului de Geodezie, încercase la secţia pentru persoane dispărute de la Interpol, vorbise cu detectivi particulari, avocaţi cu legături internaţionale, dăduse în marile ziare europene anunţuri la rubrica „Personale”. Fără rezultat.

Într-o după-amiază s-a dus la Holte, la părinţii ei. Era iarnă, tatăl, în grădină, curăţa pomii cu un cuţit de altoit. Kasper se uitase o vreme cum lucrează. În timp ce îi sorbea sunetul. Ceva din acesta îi amintea de Stine.

— În dragoste, spusese apoi Kasper, nu e bine să fii prea sentimental. În general, tot ceea ce oamenii numesc iubire ar putea să aibă loc şi cu un alt partener, chiar şi aici, în Holte. Într-o iubire e mult aranjament practic, aud asta, astfel având şi ordinea sa. Cu cât oamenii se potrivesc mai bine, cu cât îndrăznesc să meargă mai departe, cu atât mai puţine sunt posibilităţile de alegere. Nu pot să explic, dar e ca şi cu meseria mea. N-aş fi putut face multe alte lucruri, alternativele sunt puţine, sau deloc. La fel cu Stine şi cu mine, un spectacol care a fost oprit, deşi abia începuse, se vânduseră deja douăzeci şi patru de mii de bilete; am o responsabilitate faţă de spectatori. Iar spectatorii sunt toţi părţi din mine şi din ea, care vor să se aibă reciproc, nu doar prinţul şi prinţesa din lăuntru, ci şi invalizii, piticii, copiii cu handicap din lăuntru. Stau pe locurile lor şi aşteaptă, pentru că ei ştiu că spectacolul trebuie jucat până la capăt. A fost, ca să zic aşa, comandat de sus. Undeva, în afara normalei îngustimi mentale, a fost semnată o înţelegere care trebuie ţinută, simt asta.

Bărbatul privise în sus. Avea lacrimi în ochi.

— Nu pot să fac nimic, zisese el.

Kasper plecase apoi la tatăl său. Maximillian se mutase din nou în vila din Skodsborg, deşi oamenii ar trebui să se ferească de revenirea în locurile unde au

suferit o mare pierdere; vila era plină de ecoul Hellenei Krone.

Se aşezaseră într-o cameră dând spre apă, erau înconjuraţi de mobilele potrivite, tablourile potrivite, peisajul potrivit, din păcate materialele nu sunt de ajuns, trebuie să li se insufle şi viaţă, cineva trebuie să sufle în instrument.

— Ai tăinuit o mulţime de lucruri, zisese Kasper. Sunt cu totul de acord, am şi eu secretele mele, dar despre Stine, am desluşit asta mereu cu auzul meu, despre Stine ştii ceva anume. Acum a sosit clipa. Trebuie să-mi spui ce.

Maximillian se uitase în jur fără a găsi ce căuta, o ieşire; acesta e dezavantajul când locuieşti într-un loc scump şi simplu. Cele din jur nu-ţi oferă nicio cale de ieşire, nici vreun ascunziş.

— Poliţia are un registru central, m-am uitat după numele ei. A fost închisă doi ani în secţia de femei de la Horsens.

Îl condusese pe Kasper afară.

— Problema mea e, a zis Kasper, că şi dacă ar fi omorât şi ar fi mâncat o familie întreagă, tot aş iubi-o.

Maximillian a deschis uşa.

— Şi eu, a zis el.

Tatăl şi fiul au privit peste câmpurile acoperite de zăpadă. Sonoritatea lor era înrudită. Deseori, un anumit aspect al singurătăţii e transmis de la o generaţie la alta.

— Totuşi, trebuie să trăim, a zis Kasper. Tocmai sunt pe cale să mă reprofilez pe tipul de soră medicală. Poate să aparţină şi Consiliului de Etică şi să facă voluntariat activ în folosul comunităţii.

— Dacă găseşti aşa ceva, a zis Maximilian, şi are cumva vreo mamă sau o soră mai în vârstă, îi dai şi lui taică-tău un semn?

Baroneasa din Strandvej îl ajută să iasă din psihoză. Într-o realitate care nu era cu mult mai bună decât înainte.

Îi luă pulsul. Îi ridică pleoapele, luminându-i albul ochilor. Într-un anume sens, se linişti, totuşi. Evident, ţineau să-l păstreze în viaţă.

Cândva, spre sfârşit, deşi în acel moment încă nu ştia că e vorba de sfârşit, părăsiră odaia. Intră Vivian cea Groaznică. La început n-o văzu, nu mai avea vederea bună, şi nici memoria. Dar apoi îi recunoscu tonalitatea: La bemol Major. Profunzimea tonalităţii. Compasiunea ei. Îşi aminti că Mozart scrisese multe compoziţii teatrale. Îşi concentrase muzica asupra cântăreţilor. Şi compusese ceva potrivit pentru tonalităţile lor. Pentru Vivian ar fi scris o arie despre o inimă frântă. În la bemol Major.

Nu înţelegea cum de i se îngăduise să intre. Dar dacă exista cineva în stare de asemenea lucru, ea era.

Ştia că nu poate să întrebe nimic. Că unii ascultă, ca la o înregistrare de studio. Făcu asta, totuşi.

— Copiii şi Stine?

— În siguranţă.

Încercă să n-arate nimic. Dar îşi bănui imaginea în ochii ei. Trebuie să fi arătat ca o fantomă.

— Kain şi femeia?

— Dispăruţi.

Avea cu ea un mic casetofon. Îl puse pe masă, îl deschise. Tom Waits[132] cânta *Cold Water* din albumul *Muie Variations,* profundă singurătate, profund dor spiritual, care nu şi-a găsit un acasă şi nici n-o va mai face în această viaţă, la o sută patruzeci de decibeli, dintr-un buncăr al celui de-al doilea război mondial. Astfel avea să le facă neputincioase minusculele microfoane. Ea se aplecă peste el.

— Am citit raportul oficial de autopsie. Moarte prin infarct. Să cer revizuirea?

El scutură din cap.

---

132 Tom Waits, n. 1949, actor şi muzician american (rock, jazz, blues).

— Cum a rămas povestea oficială? întrebă ea.

— Un compromis. Copiii au fost răpiţi. Motive amestecate, sex şi afaceri. Dar răpitorii nu şi-au atins ţinta.

— Realitatea e realizată din compromisuri, zise ea. Cea pe care oamenii pot să o suporte. Mulţi dintre pacienţii mei preferă să moară cu televizorul deschis. Tatăl tău şi cu mine depăşisem asta. Eram în drum spre o ţară necunoscută.

Ea plecă. Anchetatorii apărură din nou, întrebară, el răspunse, nu înţelegea nici întrebările şi nici propriul răspuns. Intră în odaie şi Mork. Ţinând un *cutter.* Tăie rolele de cabluri de la încheieturile lui, Kasper îşi frecă mulţumit mâinile umflate.

— Faptul că au scăpat, zise el, Kain şi femeia, ţinea de o înţelegere?

Mork scutură din cap. Kasper auzi că aşa era.

— Cheiul Avedore este închis. A fost începută pomparea apei. În şapte luni, centrul va fi din nou accesibil. În optsprezece luni, oraşul va arăta la fel ca înainte. Cu cicatrice. Dar altfel, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Părinţii pustiei, zise Kasper. Şi Hegel. Karl Marx. Şi autorii Vechiului Testament. Au descoperit că, dacă un om sau un oraş au primit avertizare de la divinitate, dar n-au vrut să asculte, povestea s-a repetat. Mai întâi ca avertizare. Apoi, ca o catastrofă.

Sub epuizarea celui din faţa lui, Kasper auzi mânia. Dar oamenii trebuie scuturaţi. Asta e. Şi e cu totul în regulă dacă în anumite cazuri se trezeşte la viaţă mai întâi ura.

— Religiile nu mă interesează câtuşi de puţin, zise funcţionarul. Iar Karl Marx şi părinţii pustiei, nici atât.

— Nu e niciodată prea târziu să te deştepţi, zise Kasper. Nici măcar în punctul unde te afli. Sistemul tău tonal odihneşte deja, pe trei sferturi, în mormânt.

Mork se retrase. Fără antrenament în arenă, fără cinci mii de nopţi în faţa a două mii de oameni, care rămân prudenţi cu buzunarele lor chiar şi la ieşire, e greu să ai ultimul cuvânt faţă de un clovn.

Uşa se închise. Kasper puse capul pe masă, adormind.

Se trezi la lumina zilei care cădea printre gratiile ferestrelor, izbuti să se pună pe picioare. De la primul etaj se vedeau parcul Faelled şi bazinul în aer liber. Zăcea în departamentul A al Spitalului Imperial, într-o rezervă.

Purta hainele spitalului. Cămaşă, indispensabili. Pe masă se aflau biletul de loto, stiloul şi nişte mărunţiş, patru coroane şi şaptezeci şi cinci de ore. Pantofii îi fuseseră luaţi.

Se culcă iarăşi, tăcut. Încercând să discute cu sistemul său nervos.

Din megafoanele pavilionului-cafenea auzi cum un saxofonist îşi luase sarcina fără speranţă de a ne plăti toate datoriile faţă de Coltrane[133].

Din radioul unei maşini parcate se auzea Chet Baker[134], o înregistrare din vremea când fusese lansat ca Dean Martin, având încă dinţi în gură şi păr pe cap. Un swing precum al cetelor cereşti în jurul tronului Domnului, cugetă Kasper.

Din bazinul de înot se auzeau glasuri, râsete de copii, devenind fragmente din cel de-al doilea *Concert Brandenburgic.* Şi pentru Bach exista swing.

Ascultă prin perete. Sunetul a doi bărbaţi care nu avuseseră încă parte de o legătură mai strânsă cu femininul: cei doi călugări.

Uşa se deschise, în cameră intră Doamna Albastră, în

---

133 John Coltrane, 1929-1967, saxofonist afroamerican şi autor de muzică de jazz cu accente spirituale, tributară mai multor religii (există şi o icoană cu chipul său).

134 Chet Baker, 1929-1988, celebritate a jazzului american.

spatele ei, cei doi călugări.

Ea trase un scaun lângă pat, el se aşează pe pat. Astfel şezură o vreme. Tăcerea care-i înconjura deveni mai intensă.

— Copiii sunt în siguranţă, zise ea. Şi Stine e în siguranţă. I-au interogat, n-a fost vesel, dar acum s-a sfârşit. Acum sunt lăsaţi în linişte şi pace.

El dădu din cap.

— Benneweis a difuzat programele de toamnă, figurezi şi tu pe ele, au fost tipărite afişele, se pare că s-a autonumit cineva impresarul tău, o femeie care a povestit la televizor despre nişte prorr uni sigure din partea Ministerului de Interne, cum că ţi-a reprin cetăţenia daneză. Am vorbit cu Patriarhia de la Paris, care s-a adresat regelui spaniol pentru graţiere. Vom vedea.

Femeia se ridică.

— Vreau să ies de aici, zise Kasper. Să le văd pe Stine şi pe Klara Ma a.

— Juridic, mai au să-ţi facă marele control psihiatric. Nici Serviciul de securitate şi spionaj n-a terminat cu tine. Nici departamentul H. Spun că mai durează trei luni. Ieşirea ţi-o vor face în august

O apucă de haina călugărească. Ea-i îndepărtă mâinile, blând.

— Vine un punct în care sentimentele dintre învăţător şi discipol ating o profunzime care asigură ajutor şi legături perpetue. Dar, atenţie, se poate cădea în răsfăţ.

O mânie oarbă, nestăpânită, îl cuprinse fulgerător.

— Trebuie să-mi dai mai mult! ceru el. Uită-te în cel hal sunt. Am nevoie de informaţii. De mângâiere şi binecuvântare.

— Îţi pot oferi un bilet de autobuz.

— Mi-au luat pantofii. Mai eficient decât legăturile şi cătuşele. Fără ei nu ajung nici până în Norre Allee.

— Înainte să intru la tine, zise ea, am trecut pe la

toaletă. Chiar aici, pe coridor. Toaleta doamnelor. Acolo mi-am uitat pantofii din picioare. Printr-o coincidenţă dumnezeiască, erau de jogging. Mult prea mari pentru mine, mărimea 42. Păreau de clovn. Din fericire, mai aveam şi alţii în buzunar.

Întinse piciorul. Purta balerini de gimnastică.

Se ridică.

— Sigur, nu eu îţi voi dezvălui că Stine şi Klara Maria se află în mănăstire. Însă cel mult încă douăzeci şi patru de ore.

Dispăru.

El deschise uşa.

— Vreau la toaletă.

Călugării îl luară la mijloc, apucându-l de antebraţe.

— E amabil vreunul din voi să intre cu mine, în ultimele zile mi s-au cam zguduit nervii, n-aş prea avea chef să mă cac singur.

Se retraseră, asta şi urmărise. Rămaseră în faţa uşii exterioare.

Cunoştea toaletele. Intrase de mai multe ori în cele ale rezerve în vremurile bune, cu elevi, diagnostice-limită şi schizofrenii care pe lista de tulburări mentale aveau scorul 1, O. Pe atunci acceptase câte şi mai câte, totul era ca părinţii să aibă bani. Din când în când, încă de atunci, fusese vorba de milă. Era un gând plăcut că această milă se întorcea acum, ca o blândă, karmică adiere.

Atât Francisc din Assisi, cât şi Ramana Maharshi spuseseră că iluminatul vede lumea ca pe o casă de nebuni, în timp ce locurile închise au asupra lui un efect înviorător de normal. Amândoi îşi spunea „clovnii lui Dumnezeu”.

Se duse la toaletă doamnelor. Pantofii se aflau în spatele bazinetului. Erau ai lui, găsiţi, probabil, în valiză.

Sunau divin. Îi pipăi şi simţi bancnotele. Erau cinci

mii de coroane în hârtii de câte cinci sute. Bohr[135] arăta mai bine decât ultima oară.

Oglinda de deasupra chiuvetei era din oţel cromat, polizat. Una dintre elevele lui Kasper de atunci fugise pe la toaletă, peste poduri, n-o mai găsiseră. Isprava unui pacient ar fi trebuit să-i reuşească şi terapeutului. Urcă pe bazinetul de apă şi, mai sus, pe dezumidificator. Acoperişul consta în plăci de *rocafon*, amortizând sunetul; multe tulburări psihice duc la fobia faţă de zgomote. Şi în cazul lui, de exemplu. Ridică în sus una dintre plăci şi ieşi prin canalul de ventilaţie.

Părăsi instalaţia de ventilaţie prin faţa unui birou gol de pe Henrik Harpestrengs Vej, sărind de pe o fereastră pe gazonul din faţa spălătoriei spitalului. Printr-o fereastră deschisă îşi pescui, dintr-un teanc, un pantalon albastru de lucru.

Îi veni o idee bună, se întoarse spre intrarea principală.

La recepţie rosti numele Lonei Bohrfeldt, află etajul, numărul departamentului şi al camerei. Luă liftul.

Camera era într-un departament de la chirurgie, cu mai multe paturi. La fereastră, un bărbat bandajat la cap, dar sunetul şi atmosfera erau pline de vitalitate, părul negru ieşea din bandaje ca o perie de haine.

Lângă pat se afla Lone Bohfeldt. Aproape gata să nască, corpul şi sunetul păreau să plesnească.

— Mi-am luat o tură în plus, în slujba mea suplimentară de medic şef, să văd cum vă merge cu sănătatea. E voie?

Puse urechea pe pântecul ei, bărbatul din pat fu străbătut de un spasm.

— Sună stabil, zise Kasper. A fost cam scuturat

---

135 Portretul fizicianului danez este imprimat pe bancnotele de cinci sute de coroane (după cum e cunoscut, deşi membră a Uniunii Europene, Danemarca a refuzat să adopte euro).

micuţul, dar o scoate la capăt. Copiii pot să rabde lucruri incredibile. O să iasă din el un derbedeu în toată legea. Mirelui cum îi merge?

— Încă trebuie să fie atent când vorbeşte, zise femeia.

— Profită, zise Kasper, cât mai ai ocazia. Şi-aşa vorbim toţi prea mult.

— Copiii ce fac?

— S-au întors. La mama şi tata.

Lonei îi dădură lacrimile.

— Kain a dispărut, zise el. Ai vreo idee unde l-aş putea găsi? în vederea unui politicos schimb de păreri asupra ultimelor evenimente.

Ea scutură din cap.

— Singurul lucru pe care punea preţ era să aibă în apropiere o baie de aburi.

Kasper se retrase spre uşă.

— Am dori să ne arătăm recunoştinţa, zise ea.

— Beeethoven, răspunse Kasper, avea o vorbă, când publicul era prea emoţionat: „Un artist nu vrea lacrimi. Vrea aplauze”.

— Am dori să te invităm la botez.

Pacienţii din celelalte paturi urmăreau schimbul de replici.

— În general, un om ca mine, zise Kasper, trebuie să-şi scutească viaţa particulară de o popularitate exagerată. Dar, în acest caz, aş putea să fac o excepţie. Aşa că vin. Ca zâna cea bună. Cadoul de naş o să fie, pentru cel mic, un auz excepţional. Şi cele mai bune maniere.

— În schimb, zise Lone Bohrfeldt, privindu-i pantalonii de lucru şi maioul, te-am putea ajuta să faci rost de nişte haine mai convenabile.

El porni de-a lungul Căii Blegdam, când auzi sirenele se retrase în parcul Faelled. Găsi înăuntrul său acel loc din rugăciune unde se spune: Facă-se voia Doamnei

Dumnezeu, chiar dacă asta înseamnă că voi fi prins. Şi că mă voi ruga doar pentru o oră în plus.

Pe lângă el trecu în alergare o femeie în costum şi pantofi de jogging-El sprintă, o ajunse din urmă. Era funcţionara Asta Borello.

— Am fugit prin locul închis, zise el.

Ea întoarse capul fără să încetinească. Văzu cămaşa de spital.

Kasper n-ar fi putut să ţină multă vreme pasul cu ea, dar, din fericire, n-a fost nevoie, căci ea încetini şi începu să meargă de voie. Cu privirea fixă. Empatiză cu ea, ştia ce înseamnă. Speranţa de a te afla în faţa unei Fata Morgana. Ştiind totuşi că e vorba, din păcate, de realitate.

— Aş vrea să-ţi spun că nu-ţi port pică, zise Kasper.

Ea vru să alerge din nou, dar picioarele n-o ascultară.

— Îmi plătesc impozitele cu plăcere, continuă el, ba mai mult, cu încântare. Totuşi, vreau să te ajut mai departe. În dezvoltarea personală. Cine se ocupă de administrarea impozitelor şi de prea mult sport riscă pierderea spontaneităţii naturale, feminin-curgătoare. Mai gândeşte-te la asta.

Trebuia să-şi vadă de drum. O luă la goană. De-a lungul grădinii cu trandafiri; la biroul de poştă Osterbro se întoarse pentru a-i face cu mâna. Ea nu răspunse salutului. Însă chiar aşa, de la distanţă, auzi că întâlnirea lăsase asupra ei o impresie de durată.

Se ascunse în tufe, dincolo de scara care ducea la intrare. Nu trecură nici cinci minute şi opri o maşină; un bărbat coborî să arunce o scrisoare în cutie, cheia se afla în contact, motorul mergea.

Kasper se aşeză în scaunul şoferului. Pe cel de alături, trântite, o haină şi un telefon mobil, noroc să ai. „Celui care are i se va da”, spune Marcu, 4, 25. Închise uşa, coborând puţin geamul.

Bărbatul era Făt-Frumosul cel blond, profesorul

Frank.

Kasper ascultă sunetul situaţiei. Divina ei neverosimilitate. Ştia, ştia, însă fără a înţelege, că se afla pe graniţa acelui loc unde i se scria scenariul vieţii.

— Sunt un om moral, strigă el prin deschizătura geamului. Şi profund credincios. Dar am nevoie de o maşină. Sentimentul meu e că nu din întâmplare e chiar a ta. Simt că amândoi trăim acum o karmă compensativă, în acţiune. O formă de plată şi răsplată a destinului. Totuşi îţi spun: poţi să-ţi iei înapoi maşina mâine dimineaţă. Pe locul cu corturi din Bellahoj. Cheile se vor afla deasupra parasolarului.

Apoi porni motorul.

Conduse peste podul Langelinie şi opri la Toldboden. Raţiunea lui sănătoasă îi spunea că marile probleme existenţiale trebuiau să-l fi zdrobit: unde e femeia, unde, copilul, ce va fi răzbunarea? Doar că raţiunea sănătoasă e numai una dintre multele voci ale lăuntricului cor de băieţi. În loc, percepu primăvara. Auzi viaţa din jur. Chiar şi când oamenii sunt din greu ocupaţi cu strângerea paralelor pe pro menada portului, şi n-au alte perspective decât să petreacă o supraponderală seară a vieţii, lăsând copiilor un sac de monezi, acestora.

oricum, dăunându-le să moştenească sume mai mari, chiar şi atunu, sună minunat. Şi nu e vorba numai de oameni. Kasper auzi un şir de păsări îndreptându-se spre Falstebro, auzi primăvara croindu-şi drum spre Suedia.

Formă numărul scris de Kain pe biletul de loto.

— Da?

Cineva care răspunde la telefon ar trebui să fie conştient că într-o bună zi s-ar putea afla, la celălalt capăt al firului, un mare clovn. Kain ar fi trebuit să-l lase să sune, în clipa în care ridică receptorul fusese deja localizat. Kasper ascultă o clipă. Apoi întrerupse legătura.

Conduse îndărăt, pe lângă Biserica Engleză, pe locul

căreia ţarul rus planificase o biserică rusească în generoase dimensiuni, i cine ştie, poate că atunci soarta isihasmului – cu ceva mai mult vânt la pupa – ar fi fost alta în Danemarca, cu mai mult succes la public.

Kasper parcă în piaţa din faţa Bisericii de Marmură. Îmbrăcă haina. De la chioşcul din Dronningens Tvaergade cumpără un joc de cărţi. În faţa Bisericii Nevski rămase o clipă admirând portretul făcut de Bronnikov lui Alexandru Nevski[136], respiră adânc, spuse o rugăciune şi ascultă sunetul bisericii. Disciplina ei. Mila. Încăpăţânarea ei. Profunda ştiinţă că acela care vrea să ajungă la divinitate trebur să se antreneze. Ca la circ. Ideea lui Luther că totul e predestinat i se părea lui Kasper în directă contradicţie cu experienţa noastră zilnică. Un jurnalist îl rugase pe Groucho Marx[137], cu puţin înantea morţii, să-şi facă un rezumat existenţial; marele comic îşi trăseşi. ro mă de pe chip ca pe o mască de cauciuc, în pragul mormântului nu mai e timp de altceva decât de adevăr. „Cei mai mulţi dintre noi”, spusese el, „trebuie să-şi compenseze limitata inteligenţă prin hăm de Totul e o chestiune de exerciţiu”.

Apăsă clanţa, diaconul deschise.

— Mi-ar prinde bine o baie, zise Kasper.

Străbătură micul pronaos, diaconul deschise o uşă, îi dădu lui Kasper un prosop mare, ţesut grosolan, aburul îi lovi în faţă, dens ca fumul.

Era o baie rusească. De-a lungul coridorului îngust, cu pavele, Kasper numără cinci uşi dând spre nişte odăiţe cu vane joase, în unele pluteau nişte bărbaţi imponderabili, pufnind blând ca nişte pui de morsă. Coridorul dădea într-o cameră cu un bazin mic, rotund, şase bărbaţi erau aşezaţi pe o treaptă în apa fierbinte, trei aveau bărbi lungi.

---

136 Alexandru Nevski, 1220-1263, cneaz de Novgorod, celebru prin victoria asupra armatelor suedeze şi norvegiene, canonizat sfânt al Bisericii Ortodoxe ruse în secolul al XVI-lea.

137 Groucho Marx, 1890-1977, actor de comedie american, star de televiziune

Kasper îşi scoase hainele şi le puse pe un scaun. Deschise o uşă de sticlă, intră în baia de abur.

Motivele murale înfăţişau scene de purificare din Noul Testament. Botezul lui Iisus. Iisus insistând să spele picioarele discipolilor, în timp ce Maria Magdalena le spăla pe ale lui. Femeia era pictată cu capul întors, pentru a nu privi spre goliciunile din baie.

La capătul depărtat al băii erau trepte de marmură în trei nivele, pe cea mai de jos şedea Kain. Kasper trase un scaun şi se aşeză în faţa lui.

Kain trebuie să se fi aflat aici de ceva vreme, chipul său era roşu şi umed, arterele îi pulsau sub piele.

— A, tu ai fost înainte la telefon, zise el. Cum m-ai găsit?

Cu o mişcare de mână, Kasper indică împrejurimile. Din ventilaţia de sub treapta de marmură se auzea ţiuitul liniştit al aburului. Murmurul apei în ţevi. Undeva mai departe, o muzică.

— *Liturghie şi vespere* de Ceaikovski, zise Kasper. Nu se aud nici sunete, nici cuvinte. Dar recunosc caracterul modal. Şi armonicele superioare ale clopotelor. Probabil că au clopote. Nu le-am auzit sunând. Dar îşi transmit vibraţia împreună cu cântecul.

Desfăcu cutia cu jocul de cărţi, rupse folia şi începu să amestece cărţile.

— Sunt şase clopote, zise Kasper. Construite într-un sistem. Ultimul clopotar care le ştia tehnica a murit în 1962. Biserica şi misteriile ei sunt în primejdie de dispariţie. Eu sunt salvarea lor.

Kasper tăie cărţile.

— Cum se face, întrebă el, că o personalitate ca tine, care posedă băi, sanatorii, se interesează de sauna asta mică, rusească, cu capela ei cu tot, din Bredgade?

— Mi-a povestit despre ea maica Maria. E un punct de întâlnire al patriarhilor religioşi. Vin aici preoţii de la

biserica Sankt Ansgar[138]. Episcopul catolic. Rabinul şef. Predicatorul de la Curte. Maica Maria spune că în ziua în care vor fi invitaţi şi ea, şi imamii, se vor deschide noi perspective pentru viaţa religioasă din Danemarca.

— Şi de unde o ştii pe maica Maria?

— Ne-a făcut cunoştinţă Klara Maria.

Kasper simţi dintr-odată o inexplicabilă, iraţională înţepătură de gelozie. Bărbaţii nu vor să împartă atenţia unei femei, indiferent că are peste şaptezeci sau sub doisprezece ani, vrem să le avem numai pentru noi.

— Ia-ţi cărţile, zise Kasper. Jucăm *hoadem,* două cărţi în mână, cinci jos, trei runde.

Puse trei cărţi pe masă, erau dama de cupă, regele de care şi asul de pică.

Kain luă cărţile.

— Pe ce jucăm? întrebă el.

— Pe viaţa ta, răspunse Kasper.

Kain îl privi. Kasper auzi din nou cât era de periculos.

— Intervenţiile sunt părţi ale adevărului, zise Kasper. Cinste. Încep, poţi să auzi zgomotele din jur? Ecoul marmurei peretelui? Ceva mai moale decât granitul. Şi totuşi, tare. Deşi îmblânzit de abur. În miezul tăriei. Poţi să auzi?

Aburul îi înconjură, pereţii începură, treptat, să dispară.

— În intimitatea aceasta, zise Kasper, stăm, tu şi cu mine. Sunetul devine special, aproape fericit, când bărbaţii sunt goi. Se eliberează de gulerul tare, de papion şi manşete. De propria autoreprezentare, haina îl face pe om. Eşti ceva mai aproape de tine însuţi. De amintirea îndepărtată, fericită, a goliciunii jucăuşe de pe plajă, cea de altă dată. De amintiri acustice fericite din garderoba clubului de fotbal, mă urmăreşti, poţi să auzi? îţi aminteşti

138 Numele catedralei catolice din Copenhaga, centrul catolicismului danez.

de Meister Eckhart: „Cu cine s-a iubit Dumnezeu, să poată naşte atâtea sunete?”. Şi în mijlocul acestui paradis pentru timpane, acum, sunetul tău. Lăcomia ta. Încălcările legii, manipulările tale. Destule cât să ţi se dea închisoare pe viaţă. Şi la capătul acestora, maltratarea şi uciderea unui copil. Pasează. *Blind*-ul tău e adevărul despre copil. Unde am auzit greşit?

— Vina în legătură cu copilul, zise Kain, o poartă Ernst. Scăpare de sub control. A plătit pentru asta.

Kain luă trei cărţi şi le puse pe masă, rege de care, nouă de cupă şi doi de pică.

— Tu eşti cel responsabil, zise Kasper.

— Sunt cuprins de căinţă. Maica Maria spune că niciun păcat nu e atât de mare încât să nu ne putem căi.

— Şi cum rămâne cu dreptatea?

— Eşti agresiv din mânie. Cât o întreagă oştire. Acum e rândul tău. Dar eşti furios cât o armată într-o singură persoană.

Evantaiul de cărţi se înceţoşă în ochii lui Kasper.

— Şi ce, mă rog, te-a făcut aşa mieluşel? întrebă.

— Întâlnirea cu fata. Cu maica Maria. Vând totul. Dau totul mănăstirii. Sunt plin de căinţă. Topit de regrete. E rândul tău.

— Ajută-mă cu cronologia, zise Kasper. În august, anul trecut, se aflau la Copenhaga toţi cei doisprezece copii. Au luat legătura cu tine. Tu ai propus ceva. Ai propus să provoace cutremurul? Pot ei asta? Pot să manipuleze lumea fizică? Sau doar, pur şi simplu, să prevadă?

Întoarse o carte, era zece de pică.

Kain ridică din umeri.

— Lucrez cu opţiuni. Pentru mine aproape că nu există deosebire între a provoca lucrurile şi a şti că se întâmplă. Au spus că vor avea loc cutremurele.

— Şi aşa ţi-a venit ideea să cumperi bucăţi

nevaloroase de teren Trezind la potenţialii cumpărători impresia – adevărată sau greşită – că aceste cutremure sau alunecări de teren s-au sfârşit. Pentru asta ai avut nevoie de copii. Răsplata lor a fost că i-ai transportat încoace, aşa e?

Kain aprobă din cap.

— Dar asta nu poate fi totul, zise Kasper.

— Eu trebuia să ajut la publicitate. În media. Când avea să iasă la iveală povestea asta.

Kasper clătină încet din cap.

— Vor să silească lumea să fie altfel. Ameninţând cu provocări de catastrofe naturale. Ăsta e vandalism. Terorism al copiilor. Sunt copii infractori. E adevărat? Pot ei asta?

Kain ridică din umeri.

— Îţi stătea gândul să intervii şi tu? întrebă Kasper.

— Am trăit o transformare. Am văzut lumina.

— Unde locuiau copiii când erau aici?

— La mănăstire. A fost simplu. Am trimis o colaboratoare să se adreseze mănăstirii.

— Blonda, zise Kasper, Irene Papas?

Kain aprobă din cap.

— Mănăstirea a organizat transportul. Dar noi i-am adus din străinătate. În unele cazuri, părinţii nu au fost de acord. De acolo, anunţurile. Din păcate, i-a fost dat lui Ernst în seamă unul dintre cazuri.

— De ce nu şi-a dat maica Maria seama ce aveai de gând?

Kain întoarse o carte. Era doi de care.

— S’mion cel Nou, zise el, scrie că e important să nu-i atribui învăţătorului spiritual atotcunoaşterea. Chiar şi cei mai mari sunt doar oameni.

Kasper îşi simţi respiraţia dureroasă. Poate din cauza aburului, sau a amărăciunii de a fi pierdut monopolul

citării din Părinţii Bisericii.

— Apoi aţi dat aparenţele unei răpiri. De ce numai a doi copii?

— Atâţia erau de ajuns. Spre a convinge cumpărătorii.

— Klara Maria i-a trimis o hartă unei specialiste în hidrologie. Care făcea parte din ordinul laic. Hartă înfăţişând portul Copenhaga după cutremur. De ce a fost trimisă?

Sunetul lui Kain se schimbă. Peste chipul său trecu un joc de tensiuni şi ticuri. Apăreau şi dispăreau brusc.

— Copiii ăştia sunt nişte drăcuşori. E destulă pedeapsă în a-i răpi, nu mai e nevoie de alta. Voiau să demonstreze că ştiau dinainte de cutremure. Dar mie nu mi-au spus nimic.

Întoarse o carte. Şase de treflă.

— Dar exact aceste eşecuri ale mele, zise Kain, sunt un punct de pornire fantastic în creşterea spirituală. Voi putea face cu adevărat marea deosebire. Pentru femei şi copii.

— Mai întâi, zise Kasper, trebuie să petreci o rundă la închisoare. Vreau să văd cărţile.

Puse cărţile sale pe masă, Kain se holbă la *straight.* Le puse şi el pe ale sale. Avea rege de cupă şi cinci de cupă.

— În culoarea roşie e mai puţin pigment, zise Kasper. E ceva mai uşoară, mai fugitivă decât cea neagră. În schimb, cărţile cu imagini sunt ceva mai grele. Ţi-am auzit cărţile.

Kain se aplecă înainte.

— Am o reţea ca un preşedinte american. Voi da viaţă nouă bisericii. Sprijin, mănăstirii. Sunt un aliat colosal.

— Dar eu am salvat copiii, zise Kasper.

— Am un potenţial spiritual fantastic, zise Kain. Am înţeles de la maica Maria. Mi-a fost dat un ocol. Ca şi

multora dintre cei mari. Lui Milarepa. Vameşului din Biblie. Omului bogat. Lui Pavel. Dar acum cad în genunchi. Mă pocăiesc. Voi înainta ca un cal de curse.

— Vei înainta la închisoarea de stat Horsens. Eu sunt aici, pentru surori, steaua.

— Am găsit calea smereniei, continuă Kain. Adâncă smerenie. Dau totul bisericii. Mănăstirii. Îngenunchez înaintea aproapelui.

— Umilinţa mea e globală, zise Kasper. Am jertfit o carieră globală. Le spăl picioarele tuturor oamenilor. Chiar şi ţie.

De pe scaun, Kasper se chinui să se lase în genunchi. Dar era slăbit, iar Kain se lăsase în aceeaşi direcţie. Un adevărat concurs al umilinţei. Dar aburul îi orbi. Îngenunchind unul în faţa celuilalt, capetele li se ciocniră, întâmplător, însă cu forţa unei loviri reciproce.

Problema cu noi, începătorii, e că bunele intenţii se topesc imediat ce nimerim în situaţii mai încordate. Că mila, când e la o adică, se vădeşte destul de des ca strat subţire de poleială care acoperă un metal mult mai grosolan. Kain îl apucă pe Kasper cu mâinile de gât. Totuşi, Kasper rămase aşezat. Când se aşază un jucător pasionat de poker, trebuie să se întâmple destul de multe până să-l îndepărtezi.

Dar îşi dădu seama că simţurile îl lasă. Kain îl apăsa încet înspre spate, spre placa de marmură cu ventilaţia din care ţâşnea abur fierbinte.

Kasper înregistră rugăciunea, se adresa lui Dismas, hoţul cel bun, crucificat alături de Mântuitor. Dismas era eroul tuturor jucătorilor la noroc şi al tuturor prizonierilor care aveau de ispăşit o pedeapsă mai lungă.

Apoi îi dădu celuilalt o lovitură cu capul.

Lovitura îl azvârli pe Kain la pământ, pe spate, corpul său lunecă pe stratul subţire de apă şi se izbi de perete. Fruntea plesni, faţa i se însângeră.

Uşa de sticlă se deschise, în prag apăru diaconul.

— Baia e loc sfânt, de pace, zise el. Întocmai ca biserica.

Se dădu la o parte, Kasper se ridică în picioare, încet, clătinându-se, îl trase în sus pe Kain, pe jumătate ducându-l în braţe, pe jumătate târându-l pe lângă diacon.

Diaconul îi arătă duşul, Kasper îl băgă pe Kain dedesubt, intră el însuşi sub duşul alăturat, diaconul deschise robinetul.

Capetele de duş erau nu doar mari, ci uriaşe, ca nişte roţi de moară. Iar apa care se prăvăli peste ei era nu doar rece, ci îngheţată ca zăpada topită din Caucaz.

— Băile reci, zise bătrânul gânditor, au făcut mereu parte dintre tehnicile spirituale cele mai profunde.

Kasper simţi cum i se contractează milioane de capilare. Dar se lărgeşte măreţia inimii.

— Gelozia creşte proporţional cu apropierea de marii învăţători, îi zise el lui Kain. Când se ajunge la atingere, devine convergentă cu nebunia. Îmi cer iertare.

Privirea lui Kain era încă înceţoşată. Kasper luă unul dintre prosoapele mari de pe calorifer şi se îndreptă spre omul de afaceri.

— Hai, zise el, lasă-l pe Kasper să te şteargă pe spate.

Kain se dădu înapoi.

— Şi apoi, te voi unge cu cremă hidratantă. Şi te voi masa pe picioare.

Kain apucă un prosop de pe un scaun. Bărboşii de la marginea bazinului îi contemplau, stoici.

Kain se clătină spre spate. Fără a-l slăbi din ochi pe Kasper, îşi înfăşură prosopul pe trup, mpleticindu-se pe coridor. Kasper venea imediat în urma lui.

— Lovitura de cap pe care ţi-am dat-o, îi strigă, o iau înapoi. Îţi pup fruntea. Sunt tot numai lacrimi, pentru că mi-am pierdut din nou cumpătul.

Kain ajunse la uşa dinspre stradă. Se împletici pe scară în jos, spre trotuar.

Trecătorii se opreau. Lângă trepte se afla o femeie. Lui Kasper îi trecu prin minte, timp de o fantastică clipă, că ar fi Asta Borello. Ar fi fost o sincronicitate monumentală.

Dar apoi văzu că era o străină. Cu uşurare, în fond. Când cosmosul pune pe masă coincidenţe fericite, rareori nu apare o supradoză.

Kain şerpui pe lângă femeie şi o luă la fugă pe Bredgade. Kasper le făcu spectatorilor semne cu mâna. Se retrase, cu numeroase plecăciuni, spre garderobe.

Merse de-a lungul coridorului, îmbrăcându-se. Pe drumul spre exterior opri în faţa uneia dintre micile cabine. Bărbatul din cadă se ascunsese după un ziar. Kasper intră.

— Scuzaţi deranjul, zise, dar mă iau după sunet. Sunt mânat de dorul să mai aud o dată preţiosul dumneavoastră ceas de la *Schaffhausen.* Şi să arunc o privire în ziar.

Bărbatul dădu ziarul la o parte, era Weidebuhl, amândoi priviră spre scaunul de tec de lângă vană, peste hainele îngrijit împăturite ticăia ceasul de mână.

Avocatul îi dădu lui Kasper ziarul, acesta îl deschise. Pe ultima pagină erau recentele extrageri la loto. Îşi scoase biletul, mâna sa alunecă peste numere, dădu de al său, numărul fusese extras. Rămase, poate un minut, tăcut.

— Biletul meu a ieşit la extragerea de şase milioane, zise el, ce am aici reprezintă o optime de bilet, adică am câştigat şapte sute cincizeci de mii de coroane. Şi, trebuie să recunosc, chiar adineaori nu numai că m-am simţit, preţ de câteva secunde, lipsit de recunoştinţă faţă de divinitate, dar chiar plin de amărăciune că atunci în Kapmanngade n-am fost la amanetatoarea mea preferată, Asta, ca să împrumut o mie şi să cumpăr un bilet întreg – înţelegeţi ce vreau să spun?

Avocatul dădu din cap.

— Lăcomia, zise Kasper, e una dintre piedicile cele mai mari în progresul spiritual. Dar, slavă Domnului, am observat imediat că porneşte rugăciunea inimii, acum ea merge, mă rog sfintei Cecilia, nu ştiu dacă aţi auzit de ea, e sfânta care apără muzica.

Kasper simţi o mişcare în spatele său, pe coridor se afla diaconul.

— Îmi cer iertare pentru ieşirea de adineaori, zise Kasper, dar ce v-a apucat să-i deschideţi unui mândrii precum Kain, asta îmi depăşeşte înţelegerea.

— Când un loc sau o atmosferă sunt sacre, în adevăratul sens al cuvântului, nu pot fi închise pentru nimeni.

Cei trei bărbaţi se priviră. Kasper îşi dădu seama că se înşelase în privinţa Bisericii Ortodoxe. Poate că, până la urmă, tot îi era dat să se integreze în lumea modernă, ba chiar să-i supravieţuiască.

— E valabil asta şi pentru prietena noastră, maica Maria, mitropolita din Bagsvaerd?

Diaconului îi luă ceva timp să răspundă.

— Lucrăm la asta, zise.

Kasper împături biletul de loterie.

— Sunt scrise aici o mulţime de cifre, numere de telefon şi altele. Şi un număr câştigător. Nu mai am nevoie de ele acolo unde vreau să merg.

Puse biletul în buzunarul hainei diaconului.

— O contribuţie simbolică, zise. Pentru lucrarea creştinească de a integra doamne ce-şi dau silinţa.

Diaconul îl urmă afară.

— Cum ar fi cu vorbuliţa „mulţumesc”? Orice s-ar zice, e totuşi aproape un milion.

— Lui Pahomie, zise bătrânul, i s-au revelat prin anul 307 câteva reguli monahale, pe care le urmăm şi noi, direct de la Dumnezeu, printr-o viziune. În viziune se

spune că acela care dă de pomană surorilor şi fraţilor e cel care trebuie să mulţumească.

Kasper şi diaconul se priviră. Apoi Kasper se înclină.

— Mulţumesc, zise el. Ţie. Şi Bisericii de Răsărit. Şi Loteriei daneze

Parcase pe Nybrovej. Ca data trecută. Dar acum conduse până la malul lacului, unde înceta construcţia.

Era prea slăbit pentru a merge mai repede. Trebuie să fi pierdut cincisprezece kilograme. Nu mai avea grăsime nici măcar pe fund. Când îl interogaseră, sângerase doar fiindcă stătea aşezat.

Căută un loc în faţa micii biserici cu cupolă, dar vederea asupra mănăstirii era acoperită de crengi. Izbuti cumva să se salte peste gard. De cealaltă parte rămase vreo zece minute în iarbă înainte de a-şi continua drumul.

Intră pe o uşă laterală în clădirea principală. Coridoarele erau goale, la mare depărtare auzi o mesă. Ceva de Bach, una din cantatele de Paşti, ceva cu „Bucuraţi-vă, inimi”.

Dincolo de muzică auzi ceea ce căuta.

Luă liftul spre aripa pentru oaspeţi. Ele fuseseră cazate în vechea sa chilie. Din vremea când era pe post de călugăriţă.

Bătu la uşă, intră. Stine şi Klara Maria şedeau pe pat, bând ceai. Între ele se afla un munte întreg de păpuşi. El îşi luă un scaun, cel pe care şezuse Doamna Albastră.

Sunetul care le înconjura era mai mare ca spaţiul. Avea bolţi ca o catedrală. Auzise deja că interferenţa între părinţi şi copii poate să ia această formă când e iubirea în joc. Când mamă şi prunc par a descinde direct din mitologia greacă.

El nu se potrivea în această imagine sonoră. Nu avea loc aici. Nu era calificat. Nu avea să fie preluat niciodată în comuniunea lor. Era prea târziu.

— Ce bine că ai venit, spuse fata. Trebuie să-mi

citeşti poveşti la culcare. Iar apoi să-mi cânţi ceva. La vioară şi la pian. Din acest Bach. În fiecare seară.

Se dădu mai aproape.

— Vreau să stau în poala ta. Tu să te joci cu mine în fiecare seară. Sunt o pisică alintată.

Începu să fredoneze. *Bona Nox.*

Subsiorile lui se umeziră.

— Va dura mult, spuse fata, mult, foarte mult, până ce vei îndrepta faptul că n-ai fost lângă mine când eram mică.

Dădu un ghiont păpuşilor.

— Două sute de păpuşi Bratz[139], dar mi-au promis cinci sute. Mi-au promis!

Se ridică.

— Pa, zise ea. Mă duc să mă joc.

Rămase în faţa lui. Îl mângâie cu vârful degetelor pe obraz. Ca o femeie în toată firea.

— Îmi aparţine doar mie, zise ea. Mama mea. Numai mie.

El dădu din cap.

— Găsesc că n-ar trebui să-i spui, continuă ea, ceva ce nu pot să aud şi eu.

El aprobă din nou. Fata răspândea o strălucire irezistibilă. Precum Karajan. Nimeni n-ar fi putut să-l contrazică pe Karajan. Nici Richter. Nici măcar Bergman.

Apoi plecă.

Aşteptă ca sunetul Stinei să se refacă. Şi acesta era un spaţiu. Format oarecum altfel decât înainte, când era împreună cu copilul. Auzise acest spaţiu de la început. Atunci pe plajă. Îşi dorise să pătrundă în el. Dar îşi dorise nu era cuvântul potrivit. Îl absorbise în sine. Şi apoi nu mai găsise cale de ieşire. Şi nici n-o mai voise.

---

139 Marcă de păpuşi produse de MGA Entertainment, asemănătoare cu păpuşile Bărbie.

Era un spaţiu gol. Fără mobile pe care să te aşezi. Fără capcane. Fără măsuri de precauţie. Şi totuşi. Exista o parte a lui unde nu-i fusese îngăduit accesul. Dar acum nu mai avea nimic de pierdut.

— Ai fost închisă doi ani la Horsens, zise el. Înainte să ne fi cunoscut. Din cauza unei omucideri.

Avusese de-a face cu tot felul de delincvenţi. Aşa e la circ. O lume atotcuprinzătoare. Uciderea avea un sunet special. Un sunet ultimativ. Acesta deveni acum perceptibil. E ceea ce face deosebite cuvintele. Simpla lor calitate sonoră activează o parte a realităţii pe care o numesc.

— Un iubit de-al meu, zise ea. M-a violat. Când a încercat a doua oară, s-a întâmplat.

El ascultă sistemul ei tonal.

— Dacă acesta a fost motivul, zise, nu vreau să aflu mai mult.

Ea se ridică, merse spre el şi rămase în picioare în spatele lui.

— Mă bucur, zise ea. Mă bucur mult.

Stine îl mângâie pe ceafă. Releele sale încetară să mai transmită. Creierul se opri. Sinapsele îşi încetară funcţia. Putea să-i facă orice voia, să-l ia pe sus. Era la cheremul ei, fără apărare. Afară auzi râsete de copii.

— Cât vor mai rămâne aici? întrebă el. Copiii.

— Mâine zboară acasă. Cu excepţia Klarei Maria.

— Şi ce-i cu povestea că ar fi provocat cutremurul?

— A trebuit să inventez ceva. Ca să-ţi explic legătura lor cu mine. i adâncul lui se aprinse un semnal de alarmă. Însă era prea departe. Îi simţi căldura palmelor. Aproape ardeau. Auzul său se închise.

Se trezi, ştiind că femeia şi copilul l-au părăsit.

Avusese un somn greu. Fusese vizitat de vedenii, ca şi cum ar fi luat opiu. Îl durea tot trupul, cleiul de mac al somnului îi lipise ochii. Scană clădirea; plecaseră. Ieşi,

împletindu-se, pe coridor, deschise uşa chiliei. Patul era neatins. Păpuşile dispăruseră. Hainele ei, la fel.

Îşi aruncă nişte apă rece pe faţă şi îşi privi imaginea în oglindă. Pentru cititoarele revistelor de femei nu mai era potrivită. Mai degrabă, pentru o operaţie estetică. La salonul pentru muribunzi al Spitalului Imperial.

Din biserică auzea mesa de dimineaţă. Filtrată prin zid. Şaizeci de femei în extaz. În timp ce el abia se putea ţine pe picioare.

Când era copil şi toţi posesorii de corpuri erau bărbaţi, iar toate mamele, femei, îşi dorise ca lumea să poată fi stăpânită de un principiu feminin. Acum, că dorinţa sa ajunsese treptat să se împlinească, îl încolţiră îndoielile.

Se împletici pe coridoarele albe. Avea senzaţia că se târăşte în patru labe. În faţa camerei cu fronton se opri, ascultând.

Vorbea africană.

— E o ladă, spunea. Cu trei sute de păpuşi. De la Faetter BR. Nu poate să se fi pierdut. Trebuie să fie pe undeva pe aici.

Pentru mistici şi clovni, orice situaţie ivită pe neaşteptate străluceşte în razele soarelui. Ca un giuvaier vizual şi auditiv. Deschise uşa.

Africană şedea la biroul Doamnei Albastre. Avea piciorul în ghips. Pe chipul ei întunecat străluceau urme roz de tăieturi. Se vindecaseră deja bine.

Auzul îi spuse lui Kasper că ea nu dormise de douăzeci şi patru de ore şi încă rezista.

— Unde s-au dus? întrebă.

Vocea lui era plină de praf şi răşină, auzea asta el însuşi.

— Îţi vor scrie. În cel mult o lună.

De la oricine altcineva în afară de ea ar fi obţinut cu forţa o mărturisire. Dar nu era timpul potrivit pentru

autoflagelări.

Rugăciunea porni. Îşi simţea respiraţia. Sistemul său tonal se pregătea pentru ultima intrare în arenă. Ochii ei zăboveau asupra lui. Ştia că ar fi de ajuns un pas greşit spre a fi trimis la plimbare.

Îi întinse cheile maşinii.

— Ieri a trebuit să fur o maşină ca să ajung aici. E parcată la Nybrogârd. Un BMW albastru. Mă tem că, dacă va fi găsit, vă vor face răspunzătoare. Doar mi-au dat drumul pe mărturia dumneavoastră. Trebuie parcată lângă corturile din Bellahoj. Crezi că putem convinge o novice s-o ducă până acolo?

Ea-l cercetă cu privirea. Kasper îşi lăsă sunetul şi identitatea să cadă în cele mai de jos regiuni ale corpului, până la picioare. Aşa făcuse ravagii în saloanele de poker din Europa. Nu lăsase sunetul să pornească din inimă. Nu era prefăcătorie. Doar îşi lăsase sunetul în picioare.

Africană se ridică.

— Le vei revedea, zise. Pe Stine şi Klara Maria. Poate să dureze un an, lucrurile au nevoie de timp. Dar le vei revedea.

— Sunt foarte liniştit.

Ea se sprijini într-o cârjă. Lipsită de gravitaţie. Kasper rămase o clipă în loc, desfătându-se cu priveliştea. Bach ar fi făcut la fel. Chiar dacă s-ar fi aflat la mijlocul ultimei părţi din *Arta fugii.*

Se întoarse spre telefon. Îşi ascultă rugăciunea lăuntrică. Acum trebuia să învingă pentru ultima oară o paznică de prag. Să se strecoare pentru ultima dată pe lângă o barieră. Să-şi croiască pentru ultima oară drumul ca mincinos. Simţea că asta nu se întâmpla doar de dragul lui însuşi. Că în el, prin el, era activ ceva mai mare. Însăşi Doamna Dumnezeu? Să sperăm. Dar putem fi într-adevăr siguri vreodată?

Sună la centrala lanţului de magazine de jucării

Faetter BR din Roskildevej. La telefon îi răspunse o tânără. Nu pregătise nimic, se conducea după sinceritatea vocii. Până să împlinească treizeci de ani, oamenii încă n-au renunţat la credinţa că s-ar putea întâmpla ceva grandios.

— Aici e mareşalul Curţii, spuse el. Am dori să comandăm cinci sute de păpuşi Bratz. Cu toate accesoriile, maşini, haine de schimb, şi aşa mai departe. Împachetate. Reuşiţi să le livraţi într-o oră? E un cadou diplomatic. Vă rog să lăsaţi cutia în spatele vilei de serviciu a primului ministru, între Bagsvaerd şi lacul Lyngby. E acolo o intrare discretă pentru furnizori.

— Cred că vor fi două cutii, zise ea, pe un paiet. Într-un taxi, furgonetă. Maşinile noastre sunt toate cu alte comenzi. Şi nu avem în depozit atâtea păpuşi; şoferului îi va trebui ceva timp pentru a le aduna mai întâi din diverse filiale.

— E în regulă, zise Kasper. Ne înarmăm cu o răbdare regală.

— Cui pot să-i trimit factura?

Conştiinţa lui Kasper se adunase în picioare. Rugăciunea continua.

— Direct la Amalienborg. N-aveţi nevoie de cod poştal. A, da, şi de obicei primim douăzeci la sută reducere.

Aşteptă maşina la malul lacului. Era primăvară. Spre vară. Sosi după un ceas. Mare cât un adevărat camion de mobilă. Condus de un sunet pe care Kasper îl cunoştea. Din vremuri de demult. Identifică faţa. Îi aparţinea unuia dintre tinerii cuţitari care-l ajutaseră să pătrundă în clădirea Konon. Lângă el stătea băiatul brun de paisprezece ani.

Sunetul lor se lărgi. Erau şocaţi. Însă trăsăturile lor nu trădau nimic.

Îi rugă să-i înmâneze un *cutter.* Tăie lada de carton. Duse păpuşile împachetate în maşină. Până când cutia

rămase plină numai pe jumătate. Decupă trei găuri în carton.

— Voi intra aici, zise el. Voi închideţi cutia. Frumos, cu bandă adezivă de jur-împrejur.

Pe platforma pentru marfă erau două leviere de montaj. Le luă la el. Suntem conduşi de sus, cum au zis Augustin şi Ramana Maharshi[140]. Dar nu strică să-ţi iei nişte măsuri proprii de precauţie.

— E o poveste, zise cel mai tânăr. O cunosc de la şcoală. O poveste daneză. Pe urmă trebuie să te aruncăm în râu.

— Ferească Sfântul, să nu care cumva!

Le descrise drumul spre mănăstire.

— În birou e o africană. Cu nişte ochi mari cât unul dintre monştrii ăia din Coran. Dar nu vă lăsaţi intimidaţi. Spuneţi că aveţi de livrat păpuşi. Trimise de câteva zile. Dar din păcate aţi întârziat. Unde trebuie predate? O să vă dea o adresă. Mergeţi acolo. Mă încărcaţi pe o roabă şi mă băgaţi în casă.

Kasper intră în cutie. Băieţii nu se clintiră.

— Ai slăbit, zise cel mic. Faţă de ultima oară. Nu-i de mirare, la ce viaţă duci.

Kasper se aşeză comod între păpuşile împachetate.

— Dar finanţele tale ar trebui să fie în continuare în ordine, zise băiatul.

Kasper îşi goli buzunarele. Găsi ultimele cinci mii de coroane. Le întinse băieţilor.

— Eşti un om disperat, zise băiatul. Am putea încerca să te mai stoarcem un pic. Mai dă-ne ceva şi pentru levierele de montaj.

Kasper îşi întoarse pe dos buzunarele; erau goale.

— Mai ai un stilou.

Le dădu stiloul. Închiseră cutia. O lipiră cu bandă

---

140 . ,11111 imli.m, 1879-1950, susţinător al Advaita Vedanta.

adezivă.

— Te predăm personal la adresă, zise vocea mai tânără. Chiar dacă adresa ar fi păzită de diavol. Jur pe Coran. Mi-am ţinut mereu făgăduiala.

Simţi cum cutia e urcată într-o roabă. Auzi respiraţia grea a băieţilor la urcuş. Auzi străzile principale. Ecoul pieţelor deschise şi al parcurilor. Foşnetul vântului în bananieri. Se aflau lângă Grădina Botanică. Lângă Muzeul de Geologie. Pe drumul spre Observatorul Astronomic din Copenhaga.

Se pare că aveau şine la ei, trecură cu acea roabă peste un prag şi intrară într-un lift. În ultimele luni, numărul lifturilor crescuse nemăsurat. Ştia că liftul acesta va fi, într-un fel, ultimul.

Fu împins de-a lungul unui coridor şi printr-o uşă, auzi cum încăperea ia formă de cupolă, sau poate era forma lui? Cutia fu descărcată. Paşii băieţilor se îndepărtară, în jur se lăsă tăcere.

Nu era tăcerea obişnuită. Era tăcerea la care modelase probabil Doamna Dumnezeu când deschisese gura spunând „Să fie lumină”.

Îşi adună ultimele forţe, împinse capacul şi-l rupse.

Încăperea avea cupolă. Se afla chiar în Observatorul Astronomic, acoperişul era o emisferă perfectă din plăci de cupru dublu arcuite. Afară, pe perete, se vedea începutul unui telescop uriaş din alamă şi bronz, polizat şi montat pe o şină care descria un întreg cerc de-a lungul peretelui. De ocular stătea rezemat Josef Kain.

Sub gaura din cupolă, în jurul cutiei lui Kasper, şedeau cei doisprezece copii. Apoi Stine şi Doamna Albastră. Andrea Fink. Daffy. Marinarul zis sfecla roşie. Stăteau toţi turceşte. Ca nişte bătuţi în cap la terapia de grup. Ca nişte călugăriţe orientale în *puja.*

E imposibil să fi petrecut treizeci de ani *in show-business* fără să fi avut deseori ocazia plină de gust de a te

delecta cu imaginea unor doamne ieşind în pielea goală din torturi. Dar Kasper nu avusese niciodată ocazia să asculte pe de-a-ntregul situaţia doamnelor. Acum o avea.

1. Ritual în hinduism şi budism.

Simţi o profundă mulţumire. O clipă, teţele din jurul lui exprimară pură uluire. O clipă, tăcerea dispăru din aceste femei impunătoare şi din copiii fantastici. Iar surprinderea lipsită de apărare răsună din plin. Expresia „picat ca din lună” se potrivea aici de minune. Chiar şi Doamnei Albastre.

În acest moment Kasper îşi dădu seama, la fel ca fiecare dintre cei de sub cupola Observatorului, că Doamna Dumnezeu mai are chiar şi în cele mai sfinte adunări un as în mânecă, pe care-l păstrează până în ultima clipă. Asul e clovnul.

Apoi tăcerea se învioră iar.

Doamna Albastră se ridică, luă un scaun; copiii îi făcură loc. Puse scaunul în cerc.

— Kasper Krone, zise ea. *Avanti.* Fii binevenit.

De-a lungul pereţilor erau geamantane de care atârnau deja eu chetele a douăsprezece societăţi aviatice diferite. Devenise martorul unei despărţiri.

— Copiii n-au fost niciodată răpiţi, zise el. Au mers de bunăvoie. Au apărut, desigur, unele neînţelegeri. Însă totul a fost de bunăvoie. S-a încheiat un acord cu Kain. În ce scop?

Ruşinea nu era un cuvânt pe care l-ar fi asociat altminteri cu copiii din faţa lui. Însă acum se ivi acest sentiment. Disonant la modul grandios. Ca începutul ultimei părţi din *Simfonia a ¡X-a* de Beethoven. Copiii păreau, cu toţii, nişte mici infractori sexuali de zece până la paisprezece ani, prinşi în flagrant delict, şi care, ca noi toţi, încearcă să înţeleagă în ce fel se poate trăi mai departe păstrând libertatea şi credinţa în liberul arbitru. Când am descoperit că trăim ca paraziţii de pe spinarea

unei balene cu forţe subacvatice pe care nu le putem stăpâni.

— Voiau să se adune, zise Doamna Albastră. Aici, în Copenhaga Voiau să se revadă. E foarte greu şi costisitor să aduci laolaltă doisprezece copii. Facem asta o dată pe an. Cu mari eforturi. L-au convins pe Kain să se ocupe de asta.

Kasper îl privi pe bărbatul de lângă telescop.

— Tu, spuse el, nici pe o bătrână de nouăzeci de ani n-ai trece-o strada fără a-i fi cercetat înainte solvabilitatea. Ce ai primit în schimb?

Observă că femeia îşi cumpănea cuvintele.

— A crezut că aceşti copii pot realiza ceva. În lumea fizică. Credea despre conştiinţă că, dacă atinge o stare în care realitatea încă nu e formată, poate influenţa realitatea fizică. Era, desigur, naiv.

— Desigur, zise Kasper.

Tot ce nu e destăinuit se depune la periferia situaţiei respective ca un chenar de doliu din sunet impur. Încăperea tremura de ceea ce nu fusese rostit. Kasper ştia că Doamna Dumnezeu va alege pe cineva să mântuiască prezentul. Spera să nu fie el acela.

A fost fata tăcută.

Klara Maria se ridică.

— Josef, spuse ea. Maică Maria. Daffy. Andrea. Suenson. Vreau să vorbesc cu voi. Afară. Singuri. O clipă.

Vorbise cu profundă gravitate. Cu mare, nevinovată solemnitate. Uneori forţa de convingere e atât de puternică la un copil, încât toţi îl urmează: băieţelul din *Hainele noi ale împăratului,* Iisus tânăr în templu. Doamna Albastră se ridică. La fel Daffy. Andrea Fink. Ofiţerul de marină. Plecă şi Kain împreună cu ei.

Ar fi trebuit să rămână locului. Din momentul în care se ridicaseră, pierduseră orice şansă.

Fata le deschise uşa. Ieşiră. Apoi ea închise uşa pe

dinăuntru. Şi o încuie.

Uşa părea să fie din vremea când fusese construit Observatorul. Stejar masiv. Grea ca o poartă bisericească.

Fata se întoarse înspre copii şi spre Kasper. Surâse.

Era un asemenea surâs, încât Kasper simţi nevoia să se ascundă înapoi în cutia de carton. Dar era prea târziu. De aceea trebuie să cugeţi serios când porneşti într-o călătorie care te scoate din propria ta personalitate. Deseori nu mai există o cale accesibilă de întoarcere.

— Nu ştiu ce crezi despre război, zise ea.

Kasper nu răspunse.

— Credeam că dacă îi arătăm lumii ceva, un lucru cu totul incredibil, poate va înţelege. Adulţii vor înţelege. Să înceteze războiul.

Lui Kasper i se uscă gura. Şi i se umeziră ochii.

— Minunată idee, zise el. Şi ce voiaţi să arătaţi lumii?

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva măreţ. Ceva de care aude toată lumea. Într-un oraş. Să nu fie nimeni rănit. Dar să vadă toţi cât de costisitor ar fi să continue. Ăsta e singurul lucru de care se tem cu adevărat oamenii. Să piardă bani. Doar atunci s-ar putea ajunge la auzul lor.

— Şi în acelaşi timp, să faci rost de cinci sute de păpuşi.

Surâse. Nu era surâsul unei fiice adresat tatălui.

— Una n-o exclude pe cealaltă.

Kasper dădu din cap. Avea ceafa înţepenită. Ca la începutul de meningită.

— Aşa ar fi spus şi Bach, zise el.

Ea veni mai aproape.

— Tu şi cu mine, zise ea. Ne vom mai distra împreună.

El se dădu înapoi. Sunetul ei deveni grav, ca de moarte.

— Ne-am gândit. Că, dacă e cu adevărat important,

nu există nimic ce nu ar trebui încercat.

— Tatăl tău a lucrat mereu după acelaşi principiu, spuse el. Să ajungi la inimile lor.

Se aşează în cerc.

— Aţi scufundat pământul? întrebă el. Poate conştiinţa modifica lumea fizică?

Poate nu-l auzise. Poate că dădea mai încet canalul lui; simţi o mânie care-i tăia respiraţia.

— Doar ştii că vreau să devin pilot.

Îl privi pe Kasper în ochi.

— Există o listă de lucruri care trebuie verificate înainte să dai star tul, zise ea. Înaintea motoarelor. Altimetrul. Sistemul electric. Ben zina. Navigaţia. Indicarea rutei. Frecvenţa radio. Am citit despre asta. Cărţi întregi. Vrei să mă ajuţi să devin pilot când voi creşte mare?

El nu se mişcă.

— Pornim motoarele, zise ea.

Chipurile celor doisprezece copii erau deschise. Complet treze Relaxate ca în somn. Dar cu ochii larg deschişi.

— Aţi aranjat voi asta? întrebă Kasper. Voi aţi provocat scufundarea[141]

Ea îl privi pe Kasper.

— Poate a avut loc, pur şi simplu. Întâmplător. Iar noi doar am presimţit. Ce crezi?

Spaţiul păru că se strânge. I se făcu părul măciucă. Ca-n electrizare.

— Câte ceva era în engleză, spuse ea. *Cabin ready. Doors released.*

Privi în jur. Unul după altul, copiii clătinară din cap

141L Comenzi legate de decolare, acestea, ca şi următoarele, fiind în engleză în original, deoarece limbajul aviatic este prin convenţie internaţională numai în engleză.

aprobator.

Kasper ar fi luat-o la fugă de acolo. Dar ştia că e prea târziu. Creierul nu mai avea putere asupra trupului.

— *Ready for pushback,* spuse fata. Observatorul din Copenhaga, împreună cu Kasper Krone, Stine, fiica lor şi prietenii *cleared for pushback.*

Ridică degetele mari.

O clipă, clădirea vibră. Nu foarte tare, dar clar. Sau poate fusese propria lui cutremurare.

Apoi totul deveni lumină. Sau poate îl înşela vederea.

Simţi cum observatorul devine uşor şi porneşte spre zidul de lumină. Privi în ochii fetei. Erau întru totul liniştiţi.

Poate urcau drept în sus. Privi printr-o apariţie care ar fi putut fi zidul de lumină al clădirii, poate o halucinaţie, poate o nouă formă de percepţie vizuală. I se păru că împrejur Copenhaga se lasă în jos, de parcă oraşul s-ar fi prăbuşit în abis. Dar putem fi oare siguri vreodată?

Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Crezuse că se împăcase cu moartea. Acum, că se afla înaintea lui, sub înfăţişarea unui copil, îşi dădu seama că nu se împăcase deloc cu ea. La o adică, oricine vrea să trăiască.

— Du-ne înapoi, zise. Aşază-ne iar pe pământ.

Vocea-i era lânoasă ca un curăţător de pipe.

Fata surâse din nou. Îi căzuse un canin. Sau poate-i fusese scos. Era un rânjet ştirb. Ca al marilor vrăjitoare.

— Ai putea fi oare convins, spuse ea, să mai încerci o dată? împreună cu mama?

Chipul lui era acoperit cu o mască de sudoare. Sudoare de lumină.

— Aşa ceva se numeşte şantaj, zise el. Şantaj spiritual.

— E cel mai eficient, răspunse ea.

Kasper ridică mâinile.

— E în ordine, zise.

— Jură. Pe Doamna Dumnezeu.

— Asta e blasfemie. Luarea numelui Domnului în deşert.

— Îţi poţi permite atâtea mofturi?

El ridică mâna să jure.

În acea clipă, uşa fu spartă. De către Kain.

Kasper simţi pentru el un fel de respect. Uşa nu mai era ceea ce fusese cu un minut înainte, schimbătoare ca o acuarelă, licărind în vibraţii. Şi totuşi, era de stejar.

În uşă stătea Doamna Albastră. Strălucea ca un curcubeu. Nu de tot. Partea rămasă în afară era foarte mânioasă.

O mânie fantastică. Lui Kasper îi fu limpede că acest sunet trebuie respectat. Ocazia de a-l mai auzi o dată nu se va mai ivi prea curând.

— Klara Maria, zise ea. Încetează!

Un asemenea ton Kasper nu mai auzise. Vocea era autoritară ca-n prevestirea Judecăţii de Apoi. Fără să ceară nimic. Stabilind, pur şi simplu, o nouă realitate.

N-a fost o aterizare. În primul moment, balonul luminos păru să plutească la patru sute de metri deasupra oraşului, dar totodată, în afara timpului şi a spaţiului, în deplină linişte, luminat din sine, transparent. În minutul următor realitatea se realcătui. Totul ca înainte. Nimic nu s-a întâmplat. Dar nimic nu mai era ca înainte.

În timpul realcătuirii, mintea lui Kasper se golise. Acum, propria sa psihologie îl smulse cu ea ca un val de timp ţinut o vreme în loc. Primul său gând fiind: Să poţi fi impresarul acestor copii!

Nu ne dorim cu toţii asta? Să ne poarte copiii de grijă, să putem pune picioarele pe masă, degustând unirea serii cu propriul nostru amurg, cu conştiinţa de a fi angajat acei oameni care ştiu să ne fructi fiice cel mai bine economiile?

Atunci izbucni rugăciunea. Când ai pornit împreună

cu Doamna Dumnezeu, la patru sute de kilometri pe oră, şi întinzi mâna spre pomii de la marginea drumului să culegi un fruct, probabilitatea de a te trezi cu mâna smulsă e foarte mare.

Întâlni privirea Doamnei Albastre. Sunetul ei sporise. I se păru că priveşte într-o apă clinchetind de giuvaieruri.

— Ce s-a întâmplat, spuse ea, trebuie să ţinem pentru noi. Încă o vreme.

Kain se afla alături. Ea îi trecu un braţ peste umeri.

Şocul lui Kasper fu chiar mai mare ca înainte. Se lăsă, prevăzător, să cadă pe spate în rugăciune. Nu e nimic ce dumnezeirea nu poate să rabde.

— Dacă e să supravieţuiască creştinismul, zise ea, trebuie o schimbare hotărâtoare.

Ar fi putut să aibă pe oricine. Pe unul dintre băieţii de paisprezece ani. Şi, în împrejurări ceva mai diferite, l-ar fi putut avea chiar pe el, pe Kasper Krone.

— Ai fi putut să-l ai pe oricare, zise Kasper. De ce tocmai pe diavolul ăsta şchiop?

Kain se-ndreptă de spate.

— Mă aflu într-un violent proces de penitenţă, zise el. Prin căinţă, spre purificare. Devin un om nou. Am convenit cu Maria să fac spovedanie generală.

— Asta îţi va lua câţiva ani, zise Kasper. În care vei vorbi neîntrerupt douăzeci şi patru de ore pe zi.

Kain se ghemui pentru salt. Kasper îi flutură levierele de montaj. Blând, ca o invitaţie, ca şi cum ar fi fost nişte evantaie chinezeşti.

Simţi o mână, era Stine. Ateriză din nou în propriul său corp.

Ea stătea în spatele lui. Ca atunci când se demachia. Într-un trecut care nu mai exista. Care nu avea să se mai repete. Şi de care nu-i mai era dor. Dar care totuşi arăta bine în caietul cu decupaje.

— De fapt, n-am crezut niciodată cu adevărat că o

femeie m-ar putea iubi.

Degetele ei se înfierbântară atingându-l, aproape ardeau.

— Pot să înţeleg foarte bine asta, zise ea, nici eu n-aş fi crezut. Dar, împotriva oricăror aparenţe şi legi ale naturii, se pare că există totuşi una.

El închise ochii.

Momentul avea în sine ceva din finalul *Tocatei şi Fugii in re minor,* BWV 565, coloane uriaşe de muzică, gravide cu soarta, aşezându-se provizoriu la locul lor, înainte de o nouă ridicare a cortinei.

Dar era uşor înclinat spre romantism. Şi Kasper ştia cosmosul ca nefiind prea romantic. A fi romantic e o poziţie extremă, or, extremele sunt egalizate.

Simţi ceva lângă el. Era copilul. Fata tăcută îşi făcea loc între el şi Stine. Îi zâmbi. Cu un zâmbet de lup.

Îşi dezgoli colţii într-un surâs de răspuns. Ascultă viitorul. Îl auzea doar fragmentar, pe bucăţi şi în parte.

Ce auzi suna, în orice caz, frumos. Cu siguranţă ca marele spectacol de gală. Şi, cu siguranţă, foarte, foarte anevoios.

Mulţumiri pentru Jes Bertelsen, Erik Heeg, Karen Heeg, Nelly Jane, Jakob Mailing Lambert şi Otto Moltke-Leth.

3. În continuare am preluat unele idei şi fragmente de text din capitolul despre civilizaţia daneză cuprins în Grete Tartler, *Europa naţiunilor, Europa raţiunilor,* **Cartea Românească, Bucureşti 2001, pp. 122 – 139.**

5. Bjørn Bredal, „En prsediken forklsedt som roman”, în Politiken, 19.05.2006, http://politiken, dk/kultur/boger/skonlitteratur boger/ECE146531/en-praediken **– forklaedt-som-roman/, accesat 13 august 2012. Autorul, Bjoni Bredal, observă**

1. Specie rară de căluţ miniatural, care nu

depăşeşte 78 de centimetri în înălţime. Nu e considerat ponei.

1. Personajul unui basm de H.C. Andersen, care aduce somnul la copii (Lukoje însemnă „închide ochi”), desfăcând asupra copiilor cuminţi o umbrelă cu desene frumoase, pentru vise, şi asupra copiilor răi, o umbrelă fără desene, care aduce somn fără vise. Ole Lukoje are şi un frate care vine o singură dată, Moartea (în lim bile germanice e un cuvânt masculin), purtând tot numele de Ole Lukoje. E un cavaler-schelet, gătit în haine brodate cu argint şi mantie neagră de catifea, care îi spune celui luat pe cal basme minunate în timpul călătoriei, dacă a fost un om bun. Dar dacă mortul a fost un om rău, îi spune o poveste îngrozitoare. Aluzia autorului la

1. Mică insulă din arhipelagul indonezian Gili.

1. Specie de lamă din pampasul sud-american.

1. În germană în original, titlul lui J.S. Bach, „Cărticică pentru pian”.

1. În engleză în original, „tehnicieni”.

1. În original, Frelserkirken. Şi aceasta, ca toate bisericile menţionate (inelu siv Biserica de Marmură, pomenită în capitolul următor), se află în centrul vechi al Copenhagăi.

1. În germană în original, Registrul Operelor lui Bach, Suplimentul 127.

1. În engleză în original, desemnând un paraşutist care nu sare din avion, ci de pe clădiri, poduri sau stânci.

1. Helmut Walcha, 1907 – 1991, organist şi compozitor german, orb, devenit celebru ca interpret al lui Bach, căruia i-a înregistrat toată opera.

I Spectacolul cu ştrumfi al lui Johnny Reimar, realizator TV danez, scriitor şi i (impozilm ilv fi, iy „He

1. Titlul unui coral scris de Martin Luther, care i-a compus şi muzica, şi care se cântă în bisericile protestante

de Paşte. Pornind de la tema *Christ lag în Todesbanden,* J.S. Bach a compus ulterior numeroase lucrări celebre, o cantată, o fantezie, un coral pentru orgă ş.a.

1. În engleză în original: „aflate în altă ţară” (eludând impozitele).

1. În germană în original, Centrul Seismografic European Mediteranean.

1. Toate aceste nume de institute apar în text engleză în original.

1. În engleză în original, „mereu verde”, referire la o perpetuă tinereţe

1. În engleză în original, *„Săli de concert şi de operă. Muzică, acustică şi architectură”,* titlul cărţii acusticianului britanic Leo Beranek, apărută la editura Springer, 2004.

1. Canon pentru patru voci în La Major, K 561, scris de Mozart în 1788, cu un text jucăuş, aparţinând compozitorului. *Bona nox* circulă într-o variantă mai generală cu urări rimate absurd în patru limbi (latină, italiană, franceză). Canonul e foarte cunoscut în Occident, fiind învăţat la şcoală în clasele primare sau chiar la grădiniţe.

1. În engleză în original, „în spatele scenei”.

1. Parte de autostradă între Copenhaga şi Hillerod.

2. În engleză în original: „Primul campionat panafrican de aikido”.

1. Ernst Rolf, 1891 – 1932, actor de revistă, cântăreţ, poet şi compozitor suedez. De mare succes în ţările nordice, prin turneele sale de „comic al ţăranilor şi rolurile în filme. A fost căsătorit de trei ori.

1. Personaj din mitologia nordică, nevasta unui duh (trold), celebră prin inteligenţă malefică.

1. *Psilocybin,* substanţă psihedelică provenind din două sule de soiuri de ciuperci, cu efecte asemănătoare LSD.

1. În engleză în original, personaje făcute să

atragă/abată atenţia.

1. În franceză în original, „din lapte nefiert”.